ELIZABETH

ADLER

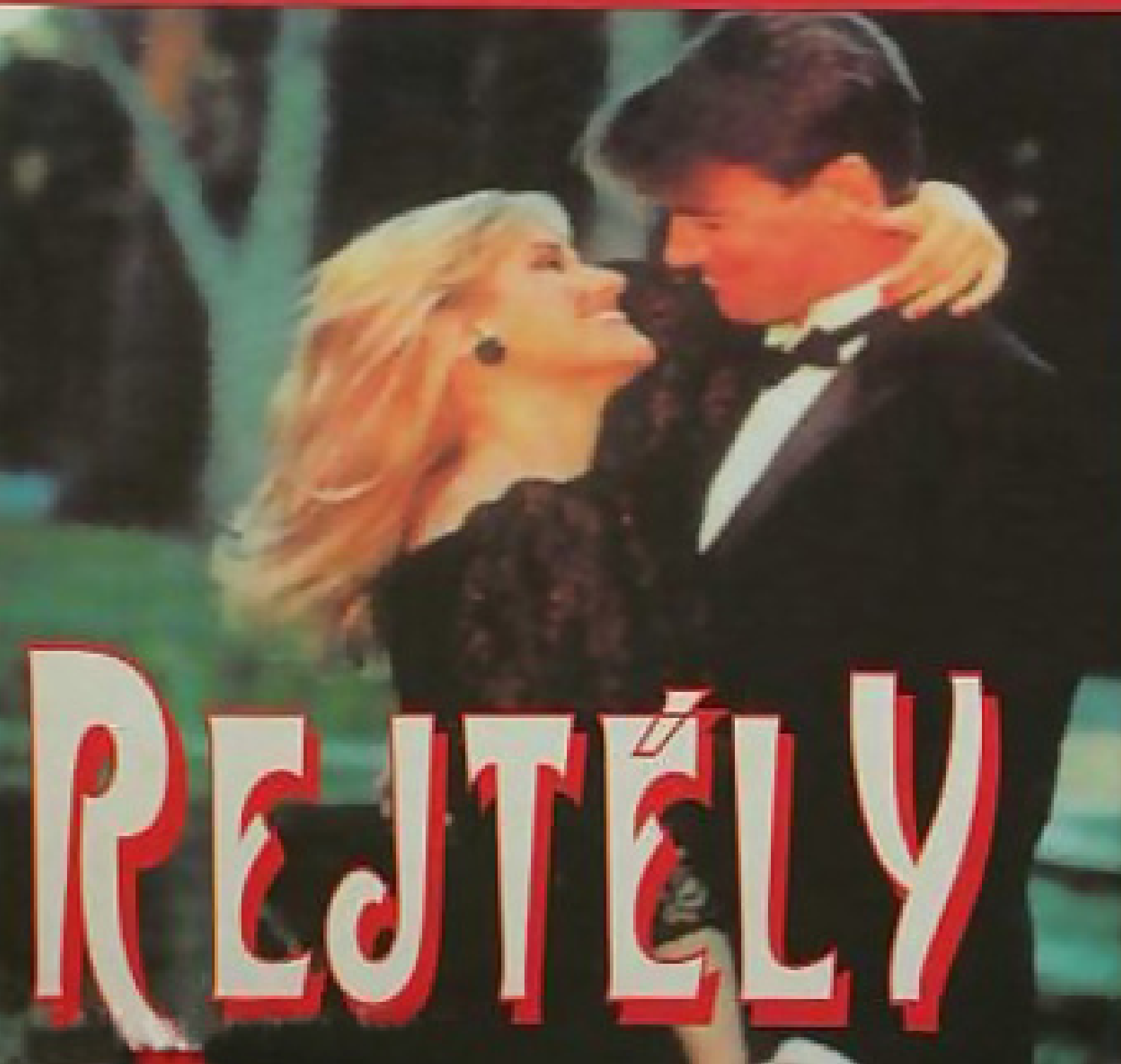

REJTÉLY

ELIZABETH ADLER

Rejtély

Mal Malone nemcsak gyönyörű, de sikeres is. Az egyik New York-i tévétársaság riporternőjeként országos hírnévre tett szert, tisztelőinek, barátainak, irigyeinek se szeri, se száma. Rajta kívül egyetlen emberi lény sem tudja, hogy a múltjában fájdalmas titok lappang, nem sejti senki, hogy a magabiztos szépasszony szíve milyen sebeket rejteget. Aztán egy visszataszító gyilkosságsorozat kapcsán találkozik Harry Jordannel, a jóképű, vonzó egyéniségű nyomozóval, s bár sokáig próbálja megőrizni szomorú titkait, a lassan, de ellenállhatatlanul beteljesülő szerelem erősebb lesz: Mal életének rejtélye feltárul, Harry gyengéd szeretete segít neki abban, hogy szembenézzen saját magával. És amikor elkövetkezik a drámai csúcspont, Mal a férfi kezét fogva merít erőt ahhoz, hogy leszámoljon a múlttal, és felfedje a gyilkos kilétét is.

„Elizabeth Adler ezzel a regényével ismét bebizonyította, hogy nemcsak kitűnő tollú író, hanem az emberi lélek rejtelmeinek érzékletes stílusú megjelenítője is. A Rejtély semmivel sem kisebb siker, mint a világhírű Villa Mimosa titka.”

1.

Hűvös, holdtalan, sötét éjszaka volt, könnyű szellő lebegtette a lány hosszú, barna haját. A férfi leste, amint lassan közeledik az egyetem parkolóján át a kis piros Miata kabrioletthez. Az éjszakai látcső megmutatott minden apró részletet. Noha késő volt – jócskán elmúlt éjfél –, és a sűrű árnyékba borult parkoló is kihalt, a lány valósággal vonszolta tornacipős lábát, mintha ahhoz is fáradt lenne, hogy az esetleges ólálkodó veszedelmekkel törődjék.

Ez tetszett a férfinak… tetszett az a lélegzetelállító ártatlanság, amellyel a gyanútlan lány közeledett.

Mindent tudott róla. Hetekig figyelte, amíg kitervelte ezt az éjszakát. Tudta, hol él, az egyetemi városon kívül, néhány más diákkal megosztott lakásban. Szemlét tartott kaotikusan rendetlen szobájában, feküdt az ágyán, beszívta a gyűrt lepedőkről az érett, ifjú test könnyű illatát. Hogy megőrizze az emlékeztetőt, amely beindította a ma éjszaka csúcspontra hágó izgalmat, elcsent a padlóra szórt szennyesből egy bugyit, azt szorította az arcához szenvedélytől remegő kínban, amely majdnem szétfeszítette.

Erőt vett magán, későbbre halasztotta a vad örömöt meg a kínt, és undorral pillantott végig a diákélet szerteszórt jelein: a teli hamutartókon, az üres kólásdobozokon, üres pizzás kartonokon, a kompaktlemezek kupacán, a gyertyákon, a minden felszínt beterítő, gyűrött ruhákon. Hogyan bír így élni, töprengett viszolyogva. Zsebre vágta a pamutbugyit, nyugodtan kilépett a franciaablakon, keresztülvágott az udvaron, ki a sikátorba és eltűnt.

Tudta, mikor van órája, hogy medika, és hogy a baltimore-i gimnáziumban ő mondta év végén a búcsúbeszédet. Tudta a nevét, tudta, hol veszi meg minden reggel a kávéját és áfonyás fánkját, hol lófrál esténként és mikortájt fekszik le.

A férfi az „egyenruháját" viselte: jó minőségű fekete garbópulóvert, azt a fajtát, amelyet síelők hordanak; arcát-fejét eltakaró, csak a szemek helyén kivágott, fekete símaszkot; fekete tréningnadrágot és fekete tornacipőt. Lelapult a Miata hátsó ülésén, szíve egyre gyorsabban vert, az adrenalin majd felperzselte a lány közeledésétől.

A lány még közelebb jött és a férfi szinte ráragadt az éjjellátó készülékre. Láthatott minden apró részletet. Ahogy a melle mozog a fehér blúz alatt. Ahogy a szűk fekete nadrág kirajzolja a combját, rátapad a lágyékára. Látta a csinos arcon a fáradtságot, amint a lány utolsót szív a Marlborójából, azután a földre hajítja.

A csikk vörösen izzott, a férfi dühösen összehúzta a szemöldökét ennyi felelőtlen hanyagságtól. Látta, amint a lány gyanakodva rásandít az ő tompa fényűre dukkózott metálszürke Volvo kombijára, amely a Miata mellett állt. Látta, amint egyetlen futó pillantással nyugtázza a kertvárosi tiszteletreméltóság esszenciáját, a bostoni családfők és háziasszonyok járművét.

A lány a mellére szorította könyvcsomagját, a kulcsaival babrált, bedugta a zárba és kinyitotta az ajtót. A férfinak elakadt a lélegzete, még jobban összehúzódott. Vajon megnézi a hátsó ülést? Ha igen, ő készen áll.

A lány megkönnyebbült sóhajjal az utasülésre dobta a nehéz könyvcsomagot, helyére illesztette az indítókulcsot és újabb cigarettát keresett.

A férfi nagyra volt vele, hogy a lány azt se tudta, mi ütötte meg. Az *artéria carotis*ra mért, szakemberre valló csapás egy pillanatra elvágta a vér útját az agyba. A lány kezéből kihullott a marlborós csomag, eszméletlenül előredőlt, homlokát beleverte a kormányba.

A férfi hosszú, barna hajánál fogva hátrarántotta és elkomorodott, amikor megpillantotta a máris vörösödő zúzódást. Ő azt szerette, ha a lányai makulátlanul tiszták. Kikecmergett a Miata hátuljából, kinyitotta az ajtót, lerántotta a lányt a vezetőülésről. Néhány másodpercig csak tartotta, élvezte, hogy ilyen tehetetlenül lóg a karjában, csodálta tollpihe könnyűséget, puhaságát, a parfümből és rúzsból keveredett, nőies illatot. Aztán a Volvo padlójára lökte, gyorsan beragasztotta a száját, ragasztószalagot tekert a csuklójára, majd rádobott egy sötét takarót.

A cigarettacsikk még mindig halványan izzott az éjszakában. Odament, eltaposta, majd fölvette, bedobta a legközelebbi szemétkosárba.

Becsapta a hátsó ajtót, a kormány mögé ült és bezárta az összes ajtót. Levette a fekete sísapkát, mértéktartó skótkockás selyemsálat kötött a fekete garbópulóver nyakára, végül magára rántott egy drága, de kényelmesen viseltes tweedzakót. Gyorsan végighúzta kezét a haján, még egyszer hátrapillantott, miközben beindította a motort és elindult a kijárat felé. Minden csöndes volt. Elégedetten felsóhajtott, megnyomta a CD-lemezjátszó gombját, és az átszellemült Bach-kantáta hangjainál kikanyarodott balra a parkolóból.

Az út meglehetősen hosszú volt – több mint egy órás –, mégis kellemes. Szakértő füllel követte a zene bonyolult, mértani mintáját, ütemesen bólogatott, mosolygott, ha arra gondolt, hogy a *nője* ott"alszik" hátul, és őt várja. Előhúzta zsebéből a bugyit, az arcához emelte, beszívta a lány szagát, borzongatta magát az eljövendő örömök előérzetével.

Keresztülhajtott Gloucesteren, azután Rockporton, majd még egy kicsit feljebb a parton észak felé, lassított, amikor áthajtott egy kihalt kisváros főutcáján. Onnan fél mérföldre bekanyarodott a tengerpartra vezető mellékútra, majd megállt egy kis deszkamóló árnyékában.

Gyors pillantást vetett a három-négy hajócskára, hallgatta a parton megtörő óceán bársonyos mormolását, a hajótesteknek csapódó hullámokat. Csak a csillagfény és a víz fölötti gyönge foszforeszkáló villódzás derengett halványan.

Levette zakóját-sálját, kiszállt, kinyitotta a hátsó ajtót. Karórája világító számlapjára pillantott. Fél három volt.

A lány pontosan úgy feküdt, ahogyan hagyta, a szeme lehunyva, szép arca sápadtan derengett sötét hajának hosszú tincsei alatt. Milyen selymes haj, gondolta, beletúrva a fénylő fürtökbe. Milyen gyönyörű, *gyűlöletes,* hosszú haj.

Durván kirángatta a kocsiból és a karjaiba kapta. Az arcához csúsztatta a kezét, végighúzta egyik ujját a sima, fiatal bőrön. A lány felnyögött, szemhéja megremegett. Hirtelen ránézett.

Szeme kék volt, de a kitágult szembogár miatt csaknem feketének látszott, nehezen tudta tekintetét fókuszálni. A férfi átkozta magát, amiért nem vette föl a sísapkát. Sietve ráhúzta a lány arcára a takarót, és lecipelte a partra.

Odatette a hámló festékű deszkamóló mellé és ismét a nyakára csapott. A lány feje lekókadt; elvesztette az eszméletét. A férfi letépte a lány kezéről a ragasztószalagot, majd ütötte verte féktelen dühvel; a fejét, az arcát, a mellét. Szünetet tartott, hevesen zihált. Remegő kézzel kigombolta a lány blúzát.

Leguggolt, nézte. Apró melle volt, két tökéletes, rózsaszín hegyű félgömb, máris tele csúnya vörös és kék duzzanatokkal ott, ahol megütötte. Elgyötört kiáltással rávetette magát, durván, vadul, kéjesen harapdálta-szívta a lány mellét.

Egy idő után felült. Elővett egy apró, makulátlanul tiszta kést, műanyag tokját a zsebébe dugta. Elégedett sóhajjal futtatta végig az ujját a kés élén. Fölrántotta a lány fejét és módszeresen elkezdte vagdosni hosszú, barna haját. Három-négy perc alatt végzett, ennek az időnek minden másodpercét nagyon élvezte. Néha úgy érezte, ez a legjobb az egészben. Lenézett a lányra, aki tépettre kaszabolt hajjal, félmeztelenül, kiszolgáltatottan hevert előtte, és csengő hangú boldogsággal fölnevetett.

Lehúzta a fekete sztrecsnadrágot, de most már sietett, alig bírt várni, annyira hajtotta a vágy. Lecibálta a bugyit, amely pontosan olyan volt, mint amilyet ő lopott el a szobából, rámeredt a göndör szőrpamacsra, reszketett, amikor elképzelte, milyen érzés lesz. Ő semmit sem viselt a fekete tréningnadrág alatt, egy perc alatt ott volt áldozatán, belehatolt, káromkodott, hogy milyen szűk, megmámorosodott a nő illatától, gyűlölte.

Újra és újra belehatolt. Ezt már alig bírta elviselni; már készülődött benne a reszkető sikoly, amikor megtorpant egy töredék pillanatra.

A vékony kés ott volt a kezében. Tenyérrel kifelé fordította a lány kezét, azután gyorsan fölvágta először a jobb csuklóját, azután a balt. Előbuggyant a sűrű vér, egyszerre lüktetve az ő ijesztő kielégülésével.

Még mindig reszketve fölült. Nincs érzés, ami ehhez lenne fogható. A hatalomnak ehhez a tökéletes pillanatához.

Neszt hallott, odakapta a fejét. Valaki járt a parton. Látta az elemlámpa fényét, férfiak hangját hallotta. Hátraugrott a lánytól.

A parton ballagó halász fölfelé villantotta lámpáját a hang hallatán. Egy töredék másodpercre megvilágította a férfi arcát, aki pislogás nélkül meredt a fénybe, mint a fényszóró kévéjébe került rőtvad.

Azután megfordult, elrohant. Feltépte a kocsi ajtaját, a véres kést a padlóra dobta, de közben már fordította is el a gyújtás kulcsát. Világítás nélkül megfordult és kilőtt az útra.

– Fura, Frank, hogy ez a szivar így elporzott – mondta Jess Douglas a barátjának.

– Mint a meszes – csodálkozott Frank Mitchell. – Azt hiszem, ma este komoly smacizást zavartunk meg.

Hahotázásuk túlharsogta a hullámok moraját. Vállukra dobták felszerelésüket, úgy baktattak a móló és a hajójuk felé.

Jess zseblámpájának kévéje beleütközött a szétvetett lábú, meztelen lánytestbe és megvilágította a rémfilmbe illő jelenetet: a keze alatt elfeketedett homokot és a vért, amely még mindig szivárgott a csuklójából.

– Jóságos ég – hebegte Frank. – Ó, Uramisten, ezt nézd meg.

Jess ledobta felszerelését, megtapintotta a lány nyakát, érezte a leheletnyi pulzust.

– Még él – motyogta. – Az a mocsok fölvágta az ereit. Add csak a kendődet, Frank! Gyorsan, gyorsan!

Frank letépte a nyakából a piros pöttyös kendőt és odanyújtotta.

– Hála az egek Urának – motyogta Jess, és kezdetleges szorítókötést rögtönzött a lány bal csuklójára, miközben utasította Frankot, hogy szorítsa a lány vénáját, amennyire tudja.

– Jézus ereje! – Letörölte homlokáról a félelem és az iszonyat verejtékét. – Nem csoda, hogy az a szemét úgy elhúzta a csíkot. Csaknem megölte. Segítséget kell hívnunk, Frank. Nyomjad a lány karját, ahogy bírod, közben én elrohanok a nyilvános telefonhoz ott lent a parton.

– És ha visszajön? – Frank feszengve kémlelte a feketeséget.

– Bemajréztál? – kérdezte Jess, miközben föltápászkodott.

– Azt lefogadhatod – dünnyögte Frank.

– Mert én is. – Jess már csörtetett is fölfelé a parton. – Csapd le a pasast, ha visszajönne, Frank! Ne felejtsd, vagy te, vagy ő. Te csak nyomd a lány karját, ahol mutattam!

2.

Döbbenetesen világoskék szemű, ezüstfehér malamut kutya mászott ki az ágy alól. Fülét hegyezve, éberen ült, kilógó nyelvvel, merőn bámulta a digitális zöld számokat a rádiós órán: 4:57 – 4:58 – 4:59 – 5:00.

Az első csengetésnél odakapott és lenyomta a gombot.

Harry Jordan, a bostoni gyilkossági csoport detektívje behunyt szemmel a hátára fordult. A kutya leste, türelmesen várta a következő mozdulatot. Amikor semmi sem történt, az ágyra ugrott. Elterült, fejét Harry mellére fektette, kitartóan bámult az arcába.

Tíz perccel később ismét megszólalt az óra. Ez alkalommal a kutya hagyta, hadd csengjen.

Harry sötétszürke szeme felpattant, és egyenesen belenézett a kutya világoskék szemébe.

Az állat lassan csóválni kezdte a farkát, de a fejét nem vette le a férfi melléről.

Harry felnyögött. Álmában nem a kutyával szemezett.

– Jól van, kelek már! – mondta és beletúrt a kutya nyakán a sűrű szőrbe.

Letette a lábát a padlóra, fölállt, kéjesen nyújtózott. Azután odatrappolt a fényes parkettán az ablakhoz, és kinézett az ónszínű hajnalba.

Harry Jordan istenien festett meztelenül. Negyvenéves volt, száznyolcvanöt centi magas, kilencven kiló tömör, szikár izom, noha kizárólag az őrszobától saroknyira levő Ruby gyorsbüfé vacak koszján élt. Makrancos, sötét haja volt, nyílt tekintetű szürke szeme és általában kétnaponta borotválkozott.

Kollégái Profnak szólították, mivel a Harvardon végzett jogot, de ennél sokkal mélyebb hatással volt rájuk a michigani állami futballtornán elért pontszáma, amelyet máig mély áhítattal emlegettek. Amit nem tudtak róla, mert Harry nem tette közhírré, mellesleg különben sem tartotta már fontosnak, az volt, hogy egy csomó pénzt örökölt.

Amikor elmúlt harminc, végre megkapta a nagyapai örökséget és a gyönyörű homokkő házat a bostoni Beacon Hillen. Ezt a pénzt ugyan sokkal jobban élvezte volna húsz, mint harmincöt évesen, de úgy sejtette, a nagyapjának igaza volt; ha előbb teheti rá a kezét, akkor mostanra elverte volna gyors kocsikra, gyors nőkre és önmegvalósításra. Így a nehezebb úton kellett „megvalósítania” önmagát.

Sohasem felejtette el, amit az apja mondott, mikor ő első évben majdnem megbukott a jogi karon.

– Mi a francnak nem költözteted vissza az agyadat a farkadból a fejedbe? – ordított rá dühösen. – Húzd föl a sliccedet, Harry! Add vissza a Porsche kulcsait! Kotródj a tanterembe és láss munkához!

Végül csak egyenesbe hozta magát. Elvégezte a jogi kart és beállt a családi céghez. Addig, amíg gyomorral bírta. Akkor kiszállt és elment újoncnak a bostoni városi rendőrséghez.

Amikor megkérdezték, miért, ugyanazt válaszolta az apjának, mint a toborzótisztnek:

– Az ügyvédek már nem törődnek az igazsággal, csak a paragrafusok facsargatásával, hogy ügyes trükkökkel mentessenek fel bűnösöket és hatalmas pénzeket vágjanak zsebre, így legalább meglesz az az elégtételem, hogy elkaphatom a bűnözőket.

Jó rendőr lett belőle. Felküzdötte magát a szamárlétrán, a járőrözésből, a szabálysértési csoportból, a bűnügyi és kábítószeres alakulaton át, amíg vezető nyomozó lett belőle. Huszonnyolc évesen feleségül vett egy húszéves lányt, de az asszonynak nem tetszett, hogy ügyvédfeleségből hirtelen rendőrfeleség lett. Harry összeomlott, amikor a nő elhagyta. Magához ölelte, csókolgatta, de már késő volt. Az asszonyból kihaltak az érzelmek.

A Beacon Hill-i házat leválaszttatta lakásokká és kiadta a három emeletet. Magának a tetőkerti lakást tartotta meg, és amikor beköltözött, vett magának egy kutyakölyköt. Egy malamutot. Olyan volt, mint egy farkas és természetre a lehető legközelebb állt a vadállathoz. Harry elnevezte Nagyfejű Nyomakodónak, és a kutya követte minden lépését.

Végigment a folyosón, kinyitotta a jókora, fallal körülvett udvarra nyíló hátsó ajtót. A kutya örömteli morgással száguldott el mellette. Egy pillanatig állt, kettőt szippantott a friss reggeli levegőből, azután elkezdte szokásos sétáját a buján rendetlen, virágporral teli kertben.

Harry hangosan tüsszögve indult a fürdőszobába. Utána fogok már nézni ennek a gyepnek, ígérte magának, mint minden reggel. Az idő volt az egyetlen baj, pontosabban az időhiány. Mégis szerette a kertjét, aminthogy a fürdőszobáját is.

Hatalmas, szögletes és régimódi volt: eredeti fekete-fehér mozaikpadló, öntöttvas rácsos kandalló, kívülről mahagóni lapokkal burkolt, óriásnak is elegendő fürdőkád, viktoriánus vécé, kék-virágos csészével és láncos lehúzóval. Az ósdi márvány mosdóállvány akkora volt, hogy egy férfi kényelmesen pancsolhatott benne.

A fürdőszobából visszament a hallba, amely egy tizenkilencedik századi gazdag bostoni hölgy elegáns szalonja volt hajdanán. Most egy oda nem illő, Nautilus márkájú tornagép állt az ébenfa zongora mellett. A következő feladat a Nautilus, de előbb szüksége van egy csésze kávéra.

A konyha – fekete gránit, csiszolt acél – egyáltalán nem volt ódivatú, de mostanában Harrynak valahogy sohase volt ideje főzésre és vendégfogadásra. A kávéfőző volt az egyetlen berendezés, amelyet egyáltalán használt. A masina gurgulázott és harákolt, az időzítő vörös digitális számjai villogva jelezték, hogy kész a kávé. Harry bosszúsan állapította meg, hogy egész életét a digitális időzítők uralják; még az órája is digitális.

Kávét töltött magának egy sima fehér bögrébe, beletett két kanál cukrot és épp indult volna a tornagéphez, amikor megszólalt a telefon.

Lemondó homlokráncolással fölvette a kagylót. Öt óra múlt tíz perccel, ez csak azt jelentheti, hogy baj van.

– Mi van, Prof? A Nagyfejű mellétalált az ébresztő gombjának ma reggel?

Harry kortyolt egyet a forró kávéból. Carlo Rossetti volt, a társa és cimborája a rendőrségen.

– Még a plusz öt percet sem hagyta. Nyilván nagyon ki kellett mennie.

– Ne haragudj, hogy ilyen korán hívlak, de tudtam, hogy ezt rögtön hallani akarod. Megint megerőszakoltak és megkéseltek egy fiatal nőt. Csakhogy ez nem halt meg. Legalábbis még nem. A massachusettsi közkórházban van. Hajszálon függ az élete.

Harry sebtében az órára pillantott, amely annyira bosszantotta néhány perce.

– Ott találkozunk. Mondd meg a főnöknek, hogy úton vagyunk. Magánál van? Mondott már valamit?

– Tudomásom szerint nem. Én is csak most érkeztem. Hajnali háromkor hívták az éjszakai ügyeletet. Két halász találta meg a parton Rockport közelében. Mentőhelikopterrel vitték a kórházba. MacMahan volt az ügyeletes. Ő és Gavel már ott van, de ez a miénk, Harry.

Harry a két előző áldozat brutálisan megcsonkított fiatal testére gondolt.

– Tíz percen belül ott leszek – ígérte komoran.

Nem volt ideje zuhanyozni vagy akár fogat mosni. Hideg vizet löttyintett az arcába, szájvízzel öblögetett, farmert, kék inget, ócska fekete zubbonyt rántott és füttyentett a kutyának. Három perc múlva becsukta maga mögött az ajtót.

Harry még mindig szerette a gyors kocsikat. A felturbózott, mélyzöld 1969 E Jaguar a szokásos helyén parkolt az utca túloldalán. A kutya lehevert a gyönyörű, őzbarna nyersbőrrel kárpitozott hátsó ülésre és egy perccel később kilőttek a Louisburg téri kórház felé.

3.

A massachusettsi közkórház zárt mészkő tömbje valamivel beljebb esett a forgalmas sugarúitól. Körülötte robajlott a forgalom, a reggeli levegő vibrált a mentőautók folyamatos szirénázásától, a tűzoltóautók motorjának zúgásától, a tetőre leszálló, majd távozó helikopterek rotorjának hangjától.

Harry bekanyarodott a személyzeti parkolóba. Résnyire leengedte a hátsó ablakot a kutyának, átsietett a *Mentők* feliratú ajtón és egyenesen beleszaladt egy fehér köpenyes orvosba.

– Nahát, nahát, milyen sietős ma reggel, nyomozó? – mondta elnézően az orvos, és megtisztította szarukeretes szemüvegét.

Harry rohant tovább, épp csak hátrapillantva bocsánatkérőn a válla fölött.

– Bocs, doki. Maga az, dr. Blake? Bocsásson meg, nagyon sietek.

Az orvos mosolyogva csóválta a fejét.

– Még sohasem láttam úgy, hogy ne sietett volna! – kiáltott utána. – Tudok valamiben segíteni?

Harry elutasítóan intett, miközben befordult a sarkon.

– Nem a maga osztálya, doki! Legalábbis még nem!

Dr. Blake a kórház vezető kórboncnoka és a bostoni rendőrség igazságügyi orvosszakértője volt.

A betegirányítóban ülő nővér szintén ismerte Harryt.

– Első emelet, baleseti osztály, jobbra az utolsó – mondta, amikor a férfi megállt előtte. – Hét liter vért kapott. Eszméletlen, az állapota válságos. És nem tudom, hogy túléli-e.

Harry üres tekintettel bámult rá.

– Jézusom – suttogta.

A nővér sietve keresztet vetett.

Harry kikerülte a liftre várakozó tömeget, felrohant a lépcsőn, kettesével szedve a fokokat. Odafönt megállt. Mélyet sóhajtott, lesimította kócos haját. Egy pillanatra lehunyta a szemét, hogy összeszedje magát.

Még mindig idegesítette a kórházszag. Egyetlen alkalommal volt ilyen helyen, ötéves korában, amikor a manduláit vették ki, és egy hétig csak fagylaltot ehetett. Nem úgy emlékezett, hogy ez különösebben megrendítette volna, de úgy látszik, a gyerekkori félelmek sokáig megmaradnak.

Rossetti karba font kezekkel, lustán keresztbe vetett lábakkal támaszkodott a falnak. Fényes, fekete haját lenyalta, fehér inge akár a patyolat, fekete nadrágjába frissen vasalták az élt. A körmét reszelte, és a *Nessun dormát* fütyörészte tökéletes formájú fogai között. Sokkal inkább látszott Johnny Travolta esti kiruccanásra készülődő, korai kiadásának, mint a bostoni gyilkossági csoport nyomozójának reggel fél hat előtt öt perccel.

Harry a siralmas helyzet ellenére is elvigyorodott. A harminckét éves, kaptafa állú, sötét szemű Carlo Rossetti nagy bájgúnár volt. Valószínűleg most is a tegnap esti randevúról érkezett ide, mégis úgy festett, mintha jóságos olasz mamájától jött volna, tisztán, jóltápláltan, munkára készen.

– Nem fogja túlélni – közölte fahangon Rossetti.

– Ezt meg honnan tudod? – hökkent meg Harry.

– Mert láttam. És nem először látok ilyen másvilági arcot. – Vállat vont. – Nézd meg magad!

Az ajtó előtt egyenruhás rendőr posztolt. Tisztelgett, köszönt, félreállt, hogy Harry bemehessen.

A nyomozó egy pillantással fölmérte a szobát: a gépek előtt ácsorgó nővért, a sarokban vibráló képernyőket, a keskeny ágyon mozdulatlanul heverő fiatal nőt, akinek a karjába csövek adagolták az infúziót. Bekötözött csuklója mereven pihent a takarón. Fiatal arca halálosan sápadt volt összekaszabolt hajának koszorújában.

A nővér odapillantott.

– Sokkos állapotban van. Talán sikerül kilábalnia belőle – mondta halkan.

Harry neki szeretett volna hinni, nem Rossettinek.

– Van rá esély, hogy magához tér és beszélhetünk vele?

– Még ha magához tér is, *maga* lesz a legutolsó, akivel beszélni akar.

– Szükségünk van rá. Ő az egyetlen reményünk, hogy elkapjuk a gyilkost. Talán látta az arcát. Talán még ismeri is.

A nővér sóhajtott. Hallotta, hogy a többi fiatal áldozatot megcsonkították.

– Most nem vágta le a mellbimbóját.

Harry a fiatal nőre nézett: a karjából lógó csövekre, sebzett csuklójára, vértelen arcára. Örökre meg fogja jegyezni ezt a képet, addig legalábbis biztosan, amíg el nem fogja a gyilkost. Megfordult, az ajtóhoz ment.

Rossetti éppen befejezte a körömreszelést. Feketét ivott egy papírcsészéből. A másik kezében is volt egy csésze, odanyújtotta Harrynek.

– Na? Mi a véleményed?

– Azt hiszem jobb, ha imádkozni kezdünk.

Némán kortyolgatták a kávéjukat.

– Mi van a halászokkal? – kérdezte végül Harry.

Rossetti vállat vont.

– A helyi rendőrök fölvették a vallomásukat, átküldték faxon a főnöknek. Azt mondják, nem láttak semmi érdekeset, csak azt hallották, hogy a sötétben elindul egy autó. Aztán megpillantották a testet – bocsánat, *az áldozatot.* Ha néhány perccel korábban érkeznek, aktus közben kapják rajta a pasit. A lánynak nem volt szerencséje.

– Tudjuk már a nevét?

– Ezen dolgoznak. Nem volt nála igazolvány, sem erszény, sem kulcsok. Semmi.

Harry bólintott; ezernyi fiatal nő él Bostonban, de a két másik áldozat diák volt és nagy valószínűséggel ez is az. Ez megkönnyíti a keresést. Úgy számította, hogy néhány órán belül azonosítani tudják.

Felhajtotta az utolsó kortyot és körülnézett, hogy hol az automata.

– Iszom még egy kis kávét, mert itt kell maradnunk arra az esetre, hátha szerencsénk – illetve *neki* szerencséje lesz. Miért nem szólsz oda az őrszobára? Mondd meg nekik, hol vagyok, kérdezd meg, hogy állnak az azonosítással, egyáltalán, mi az ábra náluk.

– Megyek. – Rossetti elszakadt a faltól és farkasszemet nézett Harryvel. – Ne vedd a lelkedre, Harry. Te csak egy zsaru vagy, aki a munkáját végzi. – Szeretettel megpaskolta a másik férfi vállát, majd elindult a ragyogó, fertőtlenítőtől szagló folyosón, – Sose hittem volna, hogy ilyen érző szív vagy. Azt el kellene tenned a nőknek. Azok szeretik az ilyen figurákat.

Harry elmosolyodott.

– Hát ezt meg honnan tudod, Rómeó?

– Inkább Casanova, Rómeónak túl öreg vagyok. – Visszhangzó nevetéssel tovasietett a folyosón, ahol a halál szokott lopakodni.

Harry egy órán át járkált a folyosón. Lement, evett egy szalonnás-tojásos szendvicset a büfében. Azután visszament és tovább járkált. Délben kiugrott, elvitte Nagyfejű Nyomakodót a sarokra, vett az Au Bon Pannát egy sajtos-sonkás rozskenyeret. Megosztozott a kutyával, adott neki egy bögre vizet, azután visszacsukta a kocsiba.

Az állat ismét a hátsó ülésre telepedett, fejét a mancsára hajtotta, halványkék tekintete szemrehányóan meredt Harryre.

– Ilyen a rendőr élete, Nyomakodó – mondta Harry, miközben becsapta az ajtót. – Figyelmeztettelek, amikor kiválasztottál, hogy ilyen lesz.

Ugyanezt mondta a feleségének is, de ez sem mentette meg a házasságukat.

Más váltotta fel az ajtónál posztoló egyenruhást.

– Jó napot, uram – tisztelgett. – Rafferty rendőr jelentkezem. Este nyolcig vagyok szolgálatban, uram. Dr. Waxman van bent az áldozatnál.

Az orvos az ágy lábánál állt, a beteget tanulmányozta. Odakapta a pillantását, amikor Harry belépett.

– Mi újság, Harry? – kérdezte mosolyogva. Régi ismerősök voltak, évtizedes veteránjai a traumatológiának.

– Kösz, semmi. Hogy van?

– Tíz perce rövid időre visszanyerte az eszméletét. – Sajnálkozva sóhajtott. – Pillanatnyilag hajlamos lennék kijelenteni, hogy a szellem győzelmet aratott az anyag fölött. Az állapota egyelőre stabilizálódott. – Vállat vont. – Bármi megtörténhet.

Harry a lányra meredt. Szerette volna, ha ismét feleszmél.

– Ha magához tér, képes lesz beszélni?

– Fogalmam sincs, és azt se tudom, javasoljam-e a próbálkozást.

Összenéztek.

– Talán ez az egyetlen lehetőségünk, hogy elkapjuk a gyilkost – mondta halkan a nyomozó. – Lehet, hogy ismerte azt az alakot. Ha beszél, másokat menthet meg.

– Meglátjuk. – Dr. Waxman visszacsúsztatta a beteglapot az ágy lábánál lévő nyílásba. – Le kell mennem a balesetire. Itt marad? – Harry bólintott. – Akkor viszlát.

Harry leült az ágy melletti támlás székre. A lányra nézett, majd kényelmetlenül elfordította a tekintetét. Mintha kukkoló lenne, aki a más álmát lesi. Csakhogy ez a lány nem alszik. Lehet, hogy halottvirrasztás lesz a dologból.

A mennyezetet bámulta, azután a sarokban pittyegő műszerek monitorjainak fűrészes vonalaira, amelyek az életfontosságú szervek működését jelezték. Edzett és rátermett rendőr volt, de ez a magatehetetlen fiatal lány megindította. Kopogtattak, Rossetti dugta be a fejét.

– Gondoltam, hogy itt találllak. – Összehajtott papírlapot vett elő a belső zsebéből. – A neve Summer Young. Huszonegy éves, a bostoni egyetemre jár. Állandó lakcíme Baltimore. A szobatársai hiányolták. Aggódni kezdtek, amikor meglátták az öreg Miatáját a könyvtár parkolójában. Az ajtók nyitva. Kulcs a gyújtásban, könyvek az ülésen. Hívták a rendőrséget.

Harry bólintott. Pontosan az a forgatókönyv, amire számított.

– A szülei már úton vannak – tette hozzá halkan Rossetti. – Néhány órán belül itt lesznek.

Szótlanul összenéztek. A lány érdekében remélték, hogy az az „itt” minél előbb lesz.

– Latchwell odakint vár – folytatta Rossetti. – Biztos ami biztos.

Harry fölkapta a fejét. Latchwell a mozaikfotó-szakértő volt. A legelmosódottabb leírásokból is össze tudott rakni egy arcot. Néha valósággal a levegőből bűvölte elő, szüntelenül javítgatva, körvonalazva, átformálva: „ *vékonyabb ajak – nem, a szája kissé lejeié görbült; bozontos szemöldök – nem, kevésbé bozontos… fekete szem… hát, talán nem fekete, mindenesetre sötét, és valahogy árnyékos…”* Számos bűnesetet segített megfejteni hátborzongató képességeivel. Rossetti kényelmetlenül sandított a lányra.

– Azt hiszem, visszamegyek az őrszobára. Beszélni akarok azokkal a halászokkal.

Harry bólintott. Bárcsak itt lennének a lány szülei, bárcsak átölelnék és azt mondanák neki, hogy semmi baj, minden rendben lesz, túljut rajta! De maga sem hitt benne.

Egészen megrendült, amikor néhány perc múlva a lány kinyitotta a szemét és egyenesen ránézett.

– Hello – mondta halkan. – Harry Jordan nyomozó vagyok. Megsebesült, de most már biztonságban van. A mamája és a papája úton vannak idefelé. Nem lesz semmi baj.

A lány vonagló szájjal próbálta formálni a szót.

– Szemét – suttogta.

A férfi bólintott.

– Mondja, Summer, ismeri?

A lány meg akarta rázni a fejét, de beléhasított a kín. Összeborzongott. Ajka néma nem-re nyílt.

Harry undorodott magától, amiért nem hagyja békén, de meg kellett tennie.

– Látta már valaha? Nem emlékszik?

A lány a szemöldökét ráncolva erőlködött.

– Puha – suttogta. – Keze.

A nővér megnyomta a csengőt, dr. Waxmant hívta. Megtapintotta Summer nyakán az ütőeret és elkomorodott.

– Elég – súgta.

Harry bólintott, tudta, hogy abba kell hagynia. Még egy pillantást vetett Summerre. Az mintha minden erejét összeszedte volna, hogy szólhasson. A férfi föléje hajolt, hogy megértse az elsuttogott szavakat.

– Szem – sóhajtotta a lány. – Sötét… merev…

A nyomozó várakozott, de a lány szemhéja lecsukódott, és ő ismét mozdulatlanná dermedt. Miközben Harry figyelte, hirtelen egy könnycsepp futott végig a sápadt arcon.

– Bátor kislány – súgta a férfi. – Bátor Summer. Nem lesz semmi baj.

Éppen távozni készült, amikor besietett dr. Waxman.

– Elég volt, nyomozó! – mondta nyersen. – A szülőket most hozzák helikopteren. Az ő lányuk, rajtuk a sor.

Harry bólintott.

– Értesítsen, ha bármi történik. Visszamegyek az őrszobára.

Latchwell éppen Rafferty rendőrrel cserélt eszmét a Celtics kontra Knicks meccs kilátásairól: Mohón sandított Harryre, amikor az kinyitotta az ajtót.

– Van valami a számomra?

Harry vállat vont.

– Csak annyi, hogy merev, sötét szeme van.

– Kezdetnek jó.

– Lehet, hogy ez lesz minden. Köszönöm, Latchwell. Sajnálom, hogy itt vesztegette az idejét.

– Belefér a munkanapomba. – Latchwell vállára kapta a felszerelését és távozott.

Harry mobiltelefonja berregett. Rossetti kereste. Rossz hírei voltak. A halászok nem tudtak segíteni. Homályosan emlékeznek, jobban törődtek a lánnyal, mint a férfival.

Harry megmondta az ügyeletesnek, hogy az őrszobán lesz elérhető, azután a kocsijához indult.

Nyomakodó hallotta, hogy közeledik. Kidugta orrát a résen, kaparta az őzbarna üléshuzatot. Harry fölcsatolta a pórázt és elindultak egy hosszú sétára.

A kutya megszaglászta a sarkot, a lámpaoszlopot, izgatottan csaholt, de Harry most észre sem vette. Meghalt két fiatal lány, a harmadik válságos állapotban, és ő most sincs közelebb a gyilkoshoz, mint egy éve.

Visszafordult a kocsihoz, hazafuvarozta a kutyát, megetette és elhúzott az őrszobára. Hosszú lesz az éjszaka.

***

Öt óra múlva felhívták. Summer Young meghalt, anélkül, hogy visszanyerte volna az eszméletét.

4.

Rossetti nyomozó szélvészként repesztett a vízparti sötét utcán ötéves BMW-jével. Csikorgó abroncsokkal vágódott be a Holdfény Klub parkolójának kinevezett üres grundra. Megnézte az óráját: hajnali fél kettő volt.

Kivágta a kocsiajtót, elindult a klubba. Az ablakból fény szüremlett ki, és amikor belépett, pörölyként csapta fejbe a lárma.

Bömbölt a rap a gigászi hangfalakból, nekicsapódott a mennyezetnek, alázúdult. A bárpult mögött álló fiatal fekete srác vigyorogva odaköszönt, amikor Rossetti elhaladt mellette. Mások is vidáman integettek. Rossetti felkapott egy csésze kávét és továbbment a tornaterembe. Zsúfolt volt még ilyen kései órán is.

A Holdfény Klubot névtelen adományozóktól kapta a város, abból a célból, hogy a srácokat távol tartsák az utcáktól és a drogtól. Sok más rendőrrel együtt Rossetti és Harry is azok közé tartozott, akik szabadidejükben segítettek irányítani. A klubnak négy alapszabálya volt: semmi faji megkülönböztetés; semmi kábítószer; semmi fegyver; semmi banda. Akárkik voltak is a kölykök a saját világukban, a Holdfény Klubban és a tornateremben viszonylag tűrhetően viselkedtek.

A szabályokat sokszor megszegték, a klub mégis eltántorgott valahogy. Rossettinek néha úgy tűnt, megnyerhetik a csatát, mint például ma este is, amikor úgy ötven suhanc kosarazott odalent, ahelyett, hogy magukat vagy egymást lődözték volna be, illetve le. A kosárlabdacsapatban még egy pár sztárjelölt is akadt, lelkesek és jók, akikben a győzni vágyás diadalmaskodott az utca kísértésein. Minden apróság számított.

Kiszúrta a falat támasztó Harryt, amint komoran bámulja a föl-alá rohangáló játékosokat. Sűrű, sötét haja kócos volt, mert örökösen azt babrálta, Rossetti ebből tudta, hogy izgatott. A ruhája úgy nézett ki, mintha abban aludt volna, sovány arca árnyékos volt a borostától és a kimerültségtől.

Rossetti sejtette, hogy az íróasztalnál ült és újra meg újra átrágta a három gyilkosság minden részletét. Tudta, hogy a harag tartotta ott, és lefogadta volna, hogy az adrenalintól sistergő, reszkető düh tartja még mindig ébren. Az is biztos, hogy nem jutott előbbre annál, mint ahol hat órája tartottak, amikor Summer Young meghalt.

Odaosont mögéje.

– Valahogy kitaláltam, hogy itt leszel.

Harry megfordult. Rossetti a papírpohár kávéját szorongatta, mint egy állandó tartozékot. Makulátlan volt elegáns olasz lenzakójában, sötét nadrágjában, ropogós fehér ingében, és Harrynek hirtelen eszébe jutott, hogy ma még nem is zuhanyozott, átöltözésről nem is szólva. Még mindig ugyanazt a farmert és inget hordta, amelyet reggel ötkor kapott magára.

– Undorodom magamtól – mondta savanyúan.

Rossetti elvigyorodott.

– Undorítóan is nézel ki, Prof. A kutya annál klasszabb. Mi újság, Nagyfejű? Megtudtál valami titkot a gazdádról, amelyet elárulsz nekem? Le kell nyomoznunk, öregem. Például, hogy mi az igazság a magánéletéről? Hogy mit csinál, amikor nem dolgozik? Nők, pia, ilyesmi.

Harry nevetett.

– Mikor *nem* dolgozom, Rossetti? Azt mondd meg!

– Ritkán. Lehet, hogy ez a te bajod, Prof. Nézz meg engem! Nyolc harminckor letettem a lantot, ittam egyet a fiúkkal. Egy gyors randi kilenc harminckor, egy jó kaja, egy kis szerelem

– ettől szép a férfi élete. Na? És *te* mit csináltál? – Tiltakozva fölemelte a kezét. – Nem, ne is mondd! Bekaptál egy sört meg egy fasírtot Rubynál. Aztán visszamentél és megpróbáltad kielemezni a sorozatgyilkos lelkét. Időpocsékolás, Prof, időpocsékolás. Egy kis mulatság is kell az életben, hogy harcra kész legyél, azután pedig egy jó éjszakai szundi.

Harry sajnálkozva sóhajtott.

– Természetesen igazad van. Nem oldottam meg a gyilkosságokat. De ezt nem tudom kiverni a fejemből. A lány *velem* beszélt utoljára. Azt mondta: „szemét”.

Kiegyenesedett, megrázta a fejét, hogy kitisztuljon.

– Ó, a fene egyen meg, Rossetti! Felejtsd el az alvást! Mit szólnál, ha beugranánk Salsa Annie-hoz? Fizetek neked egy whiskyt, megengedem, hogy elmeséld az életedet, miközben egy kis zenével feldobjuk a vérnyomásunkat.

Kinyújtotta a tenyerét, Rossetti belecsapott. A Salsa Annie volt Harry kedvenc bárja. Rossetti azt remélte, hogy társa egy kis rázással kimozoghatja magából a haragot.

– Rendben – mondta, és az ajtó felé indult. – Bár hajnali kettőkor nekem kicsit sok az ilyen tömény testgyakorlás.

Huszonnégy óra alatt másodszor virradt rá Harryre, amikor két óra múlva kilejtettek Annie-től. Harry fülében még mindig a muzsika zsongott és a parkolóig végigsalsázta az utcát.

– Tisztára Gloria Estefan – vigyorgott Rossetti, miközben cigarettára gyújtott.

– Kösz a bókot. Meg a társaságot. Jó éjt, Rossetti.

– Viszlát, Prof. – Rossetti beszállt BMW-jébe, elfordította a gyújtás kulcsát, megigazgatta a haját a visszapillantó tükörben. Harryt is látta benne. A Jaguarban ült, maga mellett a kutyával, a volánt markolta és a levegőbe bámult. Rossetti alig néhány másodpercig leste, amikor Harry egyszer csak kiugrott a kocsiból.

– Rossetti! – kurjantotta. – Hé, Rossetti!

– Na? – dugta ki a fejét az ablakon.

– Húzzál ide, öregem! Elmegyünk Rockportba.

Rossetti hangosan ásított.

– A massachusettsi Rockportba?

– Nem, te balfék! Az illinoisiba! Mégis mit gondolsz, melyikbe? Na, 'csipkedd csak azt az elegáns digó seggedet! Megkeressük még egyszer azokat a halászokat. Miközben én vezetek, szólj be rádión, hogy küldjék oda Latchwellt. Azok az emberek *látták,* Rossetti. Ők az egyetlenek, a halottakat leszámítva, akik látták. *Muszáj,* hogy eszükbe jusson valami, vagy róla, vagy a kocsijáról. Ideje, hogy felfrissítsük az emlékezetüket!

5.

Mallory Malone útban a Kennedy repülőtérre a limuzinban olvasta a rövid újsághírt Summer Young megerőszakolásáról és meggyilkolásáról, ugyanakkor, amikor Harry és Rossetti éppen elindultak, hogy kihallgassák a lányt megtaláló halászokat.

Gondosan átolvasta még egyszer és felfigyelt rá, hogy a rendőrség kapcsolatba hozza a gyilkosságot két másik fiatal lány halálával, akiket az utóbbi tizennyolc hónapban gyilkoltak meg Massachusettsben.

Kitépte a cikket, összehajtotta és eltette zöld bőrnoteszébe, amely már pukkadásig volt feljegyzésekkel, névjegyekkel, nevekkel, címekkel, telefonszámokkal és más fontos adatokkal, azután az egészet visszagyömöszölte homokszín táskájába.

Az útlevélen, a jegyeken, az útikönyvön, az utazócsekkeken kívül a táskában ott dagadoztak az újságok, amelyeket el akart olvasni, míg a Concorde odaér Londonba. Volt mellettük még két aranykeretes szemüveg, két egyforma napszemüveg, több csomag papír zsebkendő és egy kaotikus neszesszer, kozmetikumokkal és testápolókkal zsúfolva.

Azonkívül egy Mont Blanc golyóstoll, két darab különböző fülbevaló, néhány jegyköteg a legutóbbi utazásból és némi különböző országokból származó valuta. Legfölül éjjeli vagy nappali vészhelyzetre egy fekete kasmírpulóver, meg egy váltás fehérnemű.

Kemény tapasztalatok árán tanulta meg, hogy minden eshetőségre készüljön föl; egyszer egy hosszú római hétvégén három nap után került csak elő a poggyásza, miközben a városban minden bolt szigorúan zárva tartott.

Mal elmosolyodott, amikor eszébe jutott a régi mondás: a kézitáskából pontosan megállapítható, hogy egy nő miféle. Egy idegen valószínűleg arra gondolna, hogy ideges utas, borúlátóan mindig a legrosszabbra készül, trehány, slampos, rendezetlen életet él. Olyasfajta nő, akinek a kocsijában hetek hulladéka halmozódik: használt papírpoharak, készételes kartondobozok, egy csomó szennyes, amit mosodába akar vinni, majd ha lesz rá ideje.

Mi sem állt távolabb a valóságtól.

Harminchét éves, magas, karcsú nő volt, a tévés műsorvezetők rövid szőke frizuráját viselte, hozzá egyszerű, de drága bézs kosztümöt. Harisnyanadrágos hosszú lábán sehol sem futott a szem, homokszín antilop körömcipőjén semmi kopás, kifogástalanul tiszta volt. Minimálisan, de tökéletes ízléssel festette magát: puha, telt ajkát kávészín rúzzsal emelte ki, zafírkék nagy szemét vékony barna szemceruzával hangsúlyozta, alakját Caron-féle Nocturne gyönge, kísértő illata lebegte körül.

Mal, Malone „Tévényomozó” néven volt közismert. Fő műsoridőben követett nyomon erőszakos gyilkosságokat, felsőbb körökben lezajlott csalásokat, washingtoni szexbotrányokat és a miami kábítószer-kereskedelmet.

Arról volt híres, hogy akkor ásott elő elfelejtett gyilkosságokat, amikor a közfelháborodás már lelohadt és a tömegtájékoztatás is rávetette magát a következő esetre. Az államügyész segítségével kikapart részletet, majd fölelevenítette a történetet a tévében, megtornáztatva az esetleges tanúk memóriáját, akiknek talán eszükbe juthatott valami kulcsfontosságú adat.

A közönség rajongott érte. Malone kipuhatolta az ország érzéseit, tudta, mi zavarja őket és megmutatta, hogy miért.

Hogy szép volt-e, azon lehetett vitatkozni. Néha lélegzetelállító volt, máskor határozottan közönségesnek tűnt. A hangulatától függött.

Ha fel volt dobva és ráharapott egy ügyre, akkor egy ezer wattos jupiterlámpánál fényesebben megvilágították az arcát az energiahullámok, bőre aranyosan izzott, szeme valósággal világított a buzgalomtól. Díjátadásokon és díszvacsorákon egyszerűen elbűvölő volt kedvenc pasztellszíneiben derengő, jellegzetesen dísztelen estélyi ruháiban, amelyeknek mély kivágása megmutatta szép vállát és mellét.

Más napokon, amelyek mostanában ritkábban fordultak elő, Mal Malone, a híres tévészemélyiség egyszerűen beleolvadt a háttérbe. Végigmehetett az Ötödik Sugárúton és egyetlen fej sem fordult meg utána. Hátrafésült aranyhaja fénytelen és élettelen volt. Úgy lógott rajta a drága blézer, mintha egy turkálóban vette volna. Elhamvadt benne az életerő, a kíváncsiság, az értelem, amely odajuttatta a reflektorfénybe; ponttá zsugorodott, ahogy a tévékészülék fénye szokott, mielőtt teljesen elenyészne.

Ezt a jelenséget rajta kívül senki sem értette, ő pedig nem magyarázta el senkinek. Olyan asszony volt, aki magába zárja a titkait és a múlt kísértetét.

Mindazonáltal többnyire Mallory Malone csúcsformában volt. Ma reggel Londonba indult, hogy meginterjúvoljon egy fiatal amerikai színésznőt; a buja szépség most jegyezte el magát egy nála négyszer idősebb pasassal, egy pöttyös múltú milliárdossal, aki sokkal mohóbban éhezte a jövőt, mint amennyi még hátra lehetett neki.

Mal úgy levette a lábáról a boldog párt, hogy azok hajlandók voltak szerepelni a műsorában. Egyébként is tudta, hogy a színésznő meghal egy kis reklámért. Hízelgett neki az interjú, noha Mal figyelmeztette, hogy néhány személyes természetű „pimasz” kérdést is föl fog tenni.

– Ó, tudom, mire gondol! – kiáltotta boldogan az ifjú művésznő. – Hogy a milliárdjaiért megyek-e hozzá? Erre akár már most válaszolhatok, Mal! Szerelmes vagyok! Ilyen egyszerű! Ha ismerné, maga is megértené, miért.

De Mal nem ilyen nyilvánvaló kérdéseket szándékozott föltenni, hanem azt, ami a világ többi részének fúrta az oldalát: lefekszik-e a huszonhárom éves bűbáj a nyolcvanas éveit taposó undok alakkal? És ha igen, akkor az milyen? És ha nem lennének a milliárdok, akkor egyáltalán eszébe jutna-e lefeküdni vele, arról nem is szólva, hogy mellette töltse az időt, ami a vőlegényének még hátravan?

Külön interjút akart csinálni a milliárdossal, meg akarta hívatni magát a hatalmas vidéki birtokra és a londoni palotába. Ki akarta kérdezni a magánrepülőgépéről, a lakosztályokról, amelyeket neki tartottak fenn a világ legfényűzőbb szállodáiban, a Monte-Carlóban horgonyzó jachtról, és a svájci kéjlakról, ahol a leendő férj az év nagy részét töltötte.

Provokálni fogja, hogy a teljesítményeiről meséljen, és a vőlegény dicsekedni fog, mert könyörtelen vénember, aki önmagán kívül semmivel sem törődik. Azután Mal nagyon szelíden rákérdez az első feleségre, a London szegénynegyedeiből származó lányra, aki azokban a korai években a férjével vállvetve vezette a külvárosi kifőzdét, mielőtt megteremtették volna szállodai és vendéglátó birodalmukat.

– Mi történt azzal a fiatalasszonnyal? – fogja kérdezni, noha természetesen tudta. Majd a kertelés és a mellébeszélés után interjúalanya arcába vágja a tényt: hogy miután birodalma és gazdagsága hatalmasan megnövekedett, úgy vélte, felesége már nem méltó társ az üzlet királyához. Hogy faképnél hagyta, elvált tőle és egy fillért sem adott neki. Rá akart kérdezni, milyen is volt az a „baleset” a vidéki házban, amikor az elvált feleség könyörögni járult az üzleti császár elé egy kis anyagi segítségért, néhány morzsáért a megpúpozott tányérról.

Az asszony koponyasérülést szenvedett a baleset következtében, és egy állami elmegyógyintézetben vegetált harminc évig, ahol egyetlen látogató, vagy bármiféle kényelem sem enyhítette gyötrelmeit.

– Ami azt a balesetet illeti – mosolyog majd Mallory Malone –, úgy rémlik, két tanú is végignézte, amikor a felesége „legurult” azon a fenséges Jakab-kori tölgyfa lépcsőn. Hogyhogy sohase mondták el, mit láttak?

Látta maga előtt, hogyan lesz rákveres a vénember arca, hogyan hőbörög majd a maga arrogáns módján. Ő pedig mosolyogva folytatja:

– Nos, most előkerültek. Készek és hajlandók tanúsítani, hogy maga jókora summát fizetett nekik azért, hogy *ne* azt lássák, amit láttak. *Hogy maga lökte le a lépcsőn a feleségét.* Most viszont meggondolták magukat.

Akkor majd meglátjuk, mi lesz a véleménye a kisasszonynak az ő *drága* milliárdosáról, gondolta sötéten. Bár megérdemlik ezek egymást. A pasas nem azért vette meg a színésznőt a piacon, hogy eldugja a pénzesládájába, hanem hogy feldobja a róla kialakított képet. A lány meg eladta a fiatalságát és vitathatatlan szépségét a pillanatnyi hírnévért meg a hatalomért, amit egy gazdag ember feleségének lenni jelent – no meg a milliókért, amelyet reménye szerint néhány év múlva, a válóper után akar leszakítani. Ha ugyan a férj meg nem hal még előbb, és rá nem hagyja az egész vagyont. Bár ebben Mal kételkedett.

Kinézett a limuzin ablakán a feltorlódott forgalomra, amely lassan araszolt az autópályán. A megerőszakolt és meggyilkolt Summer Youngra gondolt. A diáklány majdnem egyidős volt a színésznővel. Előtte is ott állt még az egész élet. Amíg valami gazember el nem vette tőle.

Szép neve volt: Summer Young. Fiatal nyár, nyárelő. Vajon hogy nézett ki, mire vágyott, milyen családja, barátai voltak? Talán magányos volt, csak a tanulmányival törődött, céltudatosan tört utat magának a világban. Megborzongott; eszébe jutott a szörnyűség, ami vele történt.

Fölemelte a telefonkagylót, az irodáját tárcsázta.

– Tessék, Beth Hardy – szólt bele a titkárnője az első kicsengés után.

– Beth, én vagyok az. Most megyek a repülőtérre. Hallottad, hogy Bostonban megerőszakolták és megölték az egyetem egyik hallgatóját?

– Persze. Nekem is az volt az alma materem, emlékszel? Istenem, Mal, hová tart ez a világ? Bárcsak hívott volna magának egy kísérőt! Ismerem azt a parkolót, alig öt percre van a könyvtártól. Valószínűleg úgy gondolta, akkora távolságra nem érdemes, nem veszélyes. Szegény gyerek.

– A rendőrség kapcsolatba hozza két esettel, amit az utóbbi tizennyolc hónapban követtek el. Keresd elő a kapcsolatos tényeket, jó, Beth? Nézd meg, mit lehet kihozni belőle!

– Műsort akarsz?

Mal borongva bámult maga elé. A látóhatáron kirajzolódtak a repülőtéri épületek körvonalai.

– Lehet. Egyelőre csak ötlet. Majd kitaláljuk, milyen sztori lappang a felszín alatt, amit a rendőrség megtart magának. Talán egy ámokfutó sorozatgyilkos? Valami ilyesmi lehet. – Összevonta a szemöldökét, mert a telefonban recsegni kezdett a statikus elektromosság. – Most mennem kell, Beth. Fölhívlak Londonból.

– *Bon voyage* – felelte Beth. – Jó utat. Csinálj jó interjút.

Tíz perccel később Mallory Malone-t soron kívül bekísérték a Concorde várótermébe, ahonnan rögtön fölszállhatott a gépre.

Tizenöt perccel később a levegőben volt. Visszautasította a pohár pezsgőt és a narancslét, inkább egy csésze teát ivott. A mellette ülő férfi szívesen beszélgetett volna vele, de ő átnézett rajta.

Kiverte a fejéből Summer Youngot. Elővette a papírjait, átnézte a kérdéseket, amelyeket az interjú folyamán fog föltenni.

Szinte észrevétlenül elrepült az út. Bement a mosdóba, bepúderezte formás, de kicsit vaskos orrát, végighúzta a száján a kávészínű rúzst és megfésülte kurta, szőke haját. Utastársaira való tekintettel nem permetezett parfümöt sem a csuklójára, sem a mellei selymes völgyébe.

Rábámult magára a tükörben, miközben érezte, hogyan mozog a gép a talpa alatt. No lám, itt a szürke kis Mary Mallory Malone, nullácska egy oregoni kisvárosból, aki gyorsabban repül a hangnál, és most készül találkozni a világ egyik leggazdagabb gazemberével. Elmosolyodott. Néha maga sem hitte.

Valamivel később átlebegett a vámon, ki az eléje küldött Rolls-Royce-hoz, amely elviszi a londoni fényűző Lanesborough szállodába, ahol már várja a tágas lakosztály, külön szobapincérrel.

– Ó, Mary Mallory – mondta magának mély áhítattal. – Jó nagy utat tettél meg az éjszakai buszozások és a krómozott uszonyú, rozsdásodó, türkizzöld Chevy óta.

6.

– Ötöst kapsz a szorgalmadra, Prof – mondta Rossetti hat órával később, amikor visszafelé tartottak Bostonba. Egy út menti talponállóban ették reggelijüket, vagy ebédjüket – Rossetti már maga se tudta, melyiket, mert mostanra elvesztette az időérzékét.

– Kösz. Nem nagy szám, de legalább körvonalaiban megvan, hogy nézhet ki. – A gyilkos mozaikképére pillantott.

Fehér, keskeny arc, vékony ajkú nagy száj, széles homlok, bozontos, sötét haj. És az a merev szempár, ami beleégett áldozata emlékezetébe.

Négyórányi kemény munkájukba került, hogy ennyit is kiássanak a két megrendült halász elmosódó emlékei közül arról az emberről, akit néhány másodpercig láthattak csupán. Először váltig állították, hogy semmire sem emlékeznek: túl sötét volt, túl gyorsan történt és az ipse csaknem azonnal lelépett, amint észrevették. Ám ekkor Harry vette át a stafétabotot, visszavezetve a halászokat ahhoz a pillanathoz, mielőtt meglátták volna a lányt, azokhoz az életfontosságú másodpercekhez, amikor az agyuk gyorsfényképet készített a gyilkosról.

Azt is elmondta, mit suttogott az áldozat a gyilkos szeméről. A halászok megindultan hallgatták, amikor hozzátette, hogy ezek voltak a lány utolsó szavai. Rendes emberek voltak, készségesen segítettek. Azután Latchwell látott munkához és most volt egy lehetséges személyleírásuk.

– Középmagas, közepes testalkatú – olvasta ismét Harry –, vékony arcú, frissen borotvált. Dülledt szem, dús szemöldök. Sűrű, sötét haj, az a bozontos fajta, amely mindig égnek áll. Sötét ruhát viselt. Sötét kisteherautót vagy kombit vezetett. Címlapon lesz a *Herald*ban és a *Globe*-ban, meg a reggeli bulvárlapokban, talán még a nagy országos újságokban is.

Rossetti vállat vont, nem sokat várt a nyilvánosságtól.

– Majd meglátjuk, mit fogunk ki a feltűnési viszketegségben szenvedőkön kívül, akik szívesen sütkéreznek a pillanat dicsőségében. Meg az öreg hölgyeken kívül, akik egészen biztosak benne, hogy a gyilkos tegnap éjszaka az ő gardróbjukban rejtőzött.

Hangosan szürcsölte a kávéját. Harry lesújtóan meredt rá.

– Minek iszod azt a vacakot? A gyomrod tele lehet már a koffeinnel!

– Most képzeld el, milyen ronda lennék, ha dr. Blake rám fogná a szikéjét.

– Nem mer majd fölvágni. Kávé folyik az ereidben, nem vér. – Összenéztek. – Hatkor boncolja fel Summer Youngot.

– Elmész?

Harry bólintott.

– Rám ne számíts, öregem. Nem állhatom ezt a vagdosást, nem bírom az egész horrort. Mondd meg nekem, Prof, egyáltalán mitől megy valaki igazságügyi orvosszakértőnek?

– Ez tudomány. Olyan orvosok nélkül, mint Blake, sohasem tudnánk meg, mi történt valójában. Ő is nyomozó, csak a halál után kezdődik a munkája.

Rossetti megborzongott.

– Aha, kösz. Én inkább maradok az élőknél.

Harry fölnevetett.

– Ha továbbra is ennyi kávét nyakalsz, akkor nem sokáig.

– Ha már az egészségnél tartunk, mikor ettél utoljára rendes kaját? Nem a Rubyra gondolok.

Harry eltűnődött.

– Három hete. A Maris-ben, egy csinos nő társaságában – te nem ismered, így nem is terhellek a nevével –, akit, azt hiszem, vissza kellett volna hívnom. – Sajnálkozva vállat vont.

Rossetti csodálkozva nézte.

– Egy ilyen jóképű ember, mint te, Prof. A te neveltetéseddel és az oltári kégliddel! A nők biztosan egymás lábát tapossák le, hogy vidd már őket az ágyadba.

Harry ismét nevetett. Fölállt, megveregette társa vállát.

– Kösz a bókot, de az embernek időre van szüksége, hogy kiépítsen egy kapcsolatot. Fölhívom, visszahív, iszunk valamit, egy este itt, egy-két óra amott. Márpedig abból nekem nincs elég.

Kérte a számlát, kiolvasta az asztalra a pénzt, megfejelte öt dollár borravalóval. Részrehajló volt a pincérnőkkel szemben: keményen megdolgoztak a pénzükért, aminek nagy része a borravalóból jött össze.

A fiatal nő elismerő mosollyal szedte össze a pénzt.

– Nagyon köszönöm – hálálkodott. – Kellemes napot kívánok.

Rossetti megfordult, rákacsintott. A lány nevetett.

– Na látod – mondta Harrynék az olasz. – Egy bátorító szó, és máris megbeszélheted a randit.

Harry hatalmasat sóhajtott.

– Rossetti, Rossetti, te vagy saját bevallásod szerint Casanova, nem én. Terád mosolygott. Mellesleg valószínűleg férje van és három gyereke.

– És az mióta jelent gondot? – kérdezte elbizakodott képpel Rossetti.

Harry elnevette magát.

– Szégyelld magad, rendes olasz katolikus létedre! Hallaná csak a mamád! Vagy a papod!

– Hidd el, hall az mindent. Azt is, mit érzek a kéjgyilkosokkal szemben és mennyire szeretném letépni a golyóikat.

Nyomakodót a kávéház előtti oszlophoz kötötték. Egy tányér volt mellette, amelyből csaknem az utolsó falatig kiürítette a kutyatápot. Harry eloldozta.

– Találkozunk hátul a kocsinál – vetette oda Rossettinek. Bocs, öregem – motyogta a kutyának, miközben az végigvonszolta az úton. – Rázósak voltak az utóbbi napok. Majd később bepótoljuk egy jó kiadós futással.

Nagyfejű a farkát csóválta, megszaglászta a füvet és elvégezte a dolgát.

A kocsiban Boston felé menet Harrynek eszébe jutott az a nő, akit három héttel korábban elvitt vacsorázni. Vonzó, elbűvölő, kulturált és roppant magabiztos asszony volt. Jó nevű bostoni családból származott, kettejük szülei ismerték egymást.

– Ezt előre kitervelték – diktálta a nő az üzenetrögzítőnek, amikor fölhívta Harryt. – Pár évig dolgoztam Párizsban és a szüleim úgy gondolják, kiestem a társadalmi életből. Anyád meg láthatólag föladott minden reményt. Szerintük ez az utolsó esélyünk, akkor meg miért nem tehetnénk őket boldoggá? Nem akarnál velem vacsorázni jövő héten valamelyik este?

Harry el volt ragadtatva, amikor visszajátszotta az üzenetet és a telefonáló sem okozott csalódást. Magas, karcsú, jó testű nő volt, hosszú, sötét haját spanyolos kontyba tűzte elefántcsontszín tarkóján. Barna szeme szakasztott úgy szikrázott, mint az esze. A vacsora élvezetes volt, akárcsak az az ital, amelyet a nő lakásán ittak meg néhány nappal később. De Harry éjszakás volt, így rohannia kellett. Látta a nő szemében a sajnálkozást, de ugyanazt hallotta a saját hangjában is.

Múltkor este fölhívta az anyja, és elújságolta, hogy a nő egy régi egyetemi társával találkozgat, és valószínűleg összeházasodnak.

Harry vállat vont. Ilyen egy elfoglalt rendőr élete – különösen, ha az életét tette rá a munkájára.

A Jaguar fényesre polírozott, diófa műszerfalába épített órára pillantott. Ha beletapos a gázba, akkor még marad annyi ideje, hogy lezuhanyozzon és ruhát váltson, mielőtt visszamenne a kórházba, a boncolásra.

7.

Néhány nap múlva reggel fél nyolckor Harry az őrszobán üldögélt. Kezét összekulcsolta a tarkóján, lábát fölpolcolta az íróasztalra, a szemét behunyta és Summer Youngra gondolt.

Rossettivel épp most jöttek ki egy erőt próbáló megbeszélésről, amelyet a dühös rendőrfőnökkel folytattak. A polgármester, mondta a főnök, kezd türelmetlen lenni, az emberek pedig válaszokra várnak. Ámokfutó sorozatgyilkos szabadult rá a városra? Ha igen, mit csinál a rendőrség?

– *Mit gondol,* mit csinálunk? Talán a seggünkön ülünk? Hagyjuk, hogy a szivar meglépjen? – morgott sértődötten Rossetti.

Harry egyetértett vele. Mindketten érezték a nyomást.

– Mindent megteszünk, amit tehetünk – biztosította a főnököt. – Teljes erőnkből próbáljuk elkapni azt a szemetet. – Sohasem felejtette el, hogy Summer így nevezte a gyilkosát.

– Igen? – A főnök fel volt dúlva. – Hát Harry, akkor a teljes erőtöket túl fogjátok teljesíteni. Mégpedig gyorsan! A polgármester követeli, hogy kapjuk el ezt a gyilkost. Boston híres a főiskoláiról, és ő meg akarja őrizni ennek a hírnévnek a tisztaságát. Nem óhajtja, hogy egyetemista lányokat megerőszakoljanak, összevagdossanak és megöljenek. Mellesleg neki is van egy lánya a Northeasternen, úgyhogy mondhatni, személyesen érintett! Követeli, hogy cselekedjünk, Harry. Most rögtön!

Harry lekapta a lábát az íróasztalról, bekapcsolta a számítógépet, hogy végigfusson a bizonyítékok listáján.

A helyszínelők alapos munkát végeztek. Lenyomatokat találtak a homokban, ott, ahol a gyilkos az áldozat fölé térdelt. Ezekből arra következtettek, hogy alacsony, zömök ember lehetett, valószínűleg százhatvanöt-százhetven centi magas.

Keréknyomot is találtak ott, ahonnan a menekülő gyilkos elszáguldott, de a terep túlságosan homokos volt ahhoz, hogy komoly nyom maradhasson benne. A laboratórium elemezte az útról fölkapart, mikroszkopikus gumidarabokat, de nem sok reményt fűzött ahhoz, hogy megtalálják a köpeny márkáját. Aminthogy az egyetem közelében levő parkolóhelyen is csak elmosódott, azonosíthatatlan gumifoltok maradtak.

Summer kocsijával más volt a helyzet. Azt tudták, hogy a gyilkos a Miata hátsó ülésén lapult, majd valamilyen karateütéssel kábította el a lányt. Erre utal, mondta a rendőrségi sebész, a lilás véraláfutás Summer nyakán az *artéria carotis* fölött és a homlokán, amelyet valószínűleg előre estében ütött bele a volánba.

A szakértők mindent tűvé tettek. A törvényszéki orvostannak az az alapja, hogy a tettes *mindig* hagy maga után valamit a helyszínen és *mindig* el is visz valamit, a ruháján, a testén: parányi bőr- vagy porszemcséket, egy cérna- vagy hajszálat, egy festékpikkelyt. A szakértők a leglehetetlenebb helyeken is képesek bizonyítékokat találni.

Abban reménykedtek, hogy az elektromos szőnyeg segítségével lábnyomot is lelnek a Miatában. Vékony alufóliát tettek két műanyag fólia közé, majd gyenge áramot vezettek bele. Az elektromosság magához vonzotta az esetleges lábnyom felszínére tapadt port. Nem volt szerencséjük, nem találtak ilyesmit, ám azért mindenképpen begyűjtötték a port későbbi elemzés céljára.

Rábukkantak a Miata hátsó ülésén egy parányi fekete rostra és két hajszálra, amelyek nem voltak azonosak az áldozat ruhájáról eltávolított hajszálakkal. A labor most elemezte őket, Harry arra számított, hogy hamarosan megtudja az eredményt. Természetesen ezek a vizsgálatok önmagukban nem bizonyítanak semmit, de ő megtanulta tisztelni az ilyen eredményeket. A törvényszéki szakértők voltak a modern kor Sherlock Holmesai.

Elemezték a lány mellén lévő harapásokban talált nyálat is, a bűnügyi fogszakértő rekonstruálta a nyomokból a gyilkos fogait és a harapás formáját.

Ám a legfontosabb bizonyíték az áldozatban talált ondó. Ha megérkezik a DNS-vizsgálat eredménye, meglesz a szál, amely összeköti ezt az esetet a két másik gyilkossággal. Ez a vizsgálat éppen olyan perdöntő, mint az ujjlenyomat.

Egy hét telt el azóta, hogy Harry és Latchwell összeállították a mozaikképet. A helyi tévéállomások minden híradóban bemutatták, az újságok reggel-este címlapon hozták. Dőltek a hívások, a szokásos bolondok éppen úgy telefonáltak, mint azok, akik őszintén aggódtak, akik úgy vélték, látták a gyilkost. Követtek minden lehetséges nyomot, de semmi.

Harry kezdett kételkedni a kép pontosságában. Talán túlságosan keményen szorongatta azokat a halászokat, hogy mindenfélét elképzeljenek.

Azon töprengett, amit Summer mondott a halála előtt. *Sötét, merev szem… puha kéz.* Ő volt az egyetlen, aki csakugyan tudta, milyen a gyilkosa.

Még Blake doki is szkeptikusan nyilatkozott a boncolás után.

– Biztos, hogy csakugyan így néz ki? – kérdezte. – Hogy lehet biztos? Csak a lány mondhatná meg, így van-e, ő pedig sajnos nem élt elég ideig.

Igaza volt dr. Blake-nek, gondolta Harry, és fáradtan beletúrt sötét hajába. Vagy a mozaikkép nem jó, vagy az elkövető nem lakik a környéken. Az ügynek nagyobb nyilvánosságra van szüksége, ha elejét akarják venni, hogy ismét lecsapjon. Az egész országnak meg kell ismernie.

– Nekünk – mondta Rossettinek – Mallory Malone-re van szükségünk.

Rossetti fölvonta sötét szemöldökét. Úgy bámult a társára, mintha azt gondolná, hogy ennek elment az esze.

– De még mennyire hogy ő kell! Majd úgy állít be minket, mint két hülye zsarut, miközben ibolyakéken pillogva közli az országgal, hogy ha okosabbak lennénk, megfelelően végeznénk a munkánkat, akkor már az első ügy után elkaptuk volna a gyilkost. A tömegtájékoztatás úgy vetné ránk magát, mint a kiéhezett farkas. – Vállat vont. – Gondold meg még egyszer, Prof. Én ezt tanácsolom.

– De mi van, ha bemutatja a műsorában a mozaikképet? Talán így szúrja ki az egyetlen embert, aki tudja, ki ez a pasas. Talán Kaliforniában. Vagy Floridában, Texasban, Montanában. Jézusom, Rossetti, segítségre van szükségünk, méghozzá rögtön! Mielőtt kihűlnének a nyomok!

– Miféle nyomok? – meredt rá Rossetti. – És miért vennénk még több gondot a nyakunkba? Nem ülünk máris elég mélyen a sárban? Hiányzik nekünk még Mallory is? Ne csapjunk egy bulit? – Egy dühös pillanatra belefúrta sötét szemét Harryébe, majd csüggedten vállat vont. – Az istenfáját, persze hogy igazad van! Mit számít az ember karrierje, ha nem tudja befejezni, amit elkezdett? Hívd föl Malone-t, ha muszáj, de engem hagyj ki. Elmegyek Rubyhoz, megbüntetem magam két tojással, egy rövidkarajjal, meg egy adag „valódi” juharszirup-utánzattal. Jössz?

Harry elvigyorodott.

– Hagyom, hogy egyedül gyilkold magad Ruby jóvoltából. Inkább bedobok még egy csészével abból a fekete halálból, amit errefelé kávénak csúfolnak.

Odanyomakodott a tömegen át a folyosó végében álló kávéautomatához. Izzadság, cigaretta, állott pizza átható szagát árasztotta a már ilyen korán zsúfolt kapitányság. A temetői műszaknak sok dolga volt: egy családi vita késeléssel ért véget – emberhalál még nem esett, de erre is megvolt az esély; volt egy kábítószer miatti lövöldözés és egy autós támadás. A fogda tömve volt piásokkal, rabiátus családfőkkel, garázdákkal, fáradt rendőrök gépelték az ügyiratokat, fel-felkapkodva az állandóan csörömpölő telefonokat. Nem rossz indítás egy nyolcórás műszaknak. Harry sokadszor tűnődött el azon, miért nem tanulja már meg az ember, hogy erőszak esetén senki sem győzhet.

Sokéves gyakorlattal kizárta fejéből a lármát, leült íróasztalához és elgondolkodott Mallory Malone-on.

Ő volt a televízió vadásza. Kétszer is szerzett olyan értesüléseket, amelynek alapján mozaikképet lehetett készíteni. Kétszer mutatta be műsorában ezeket a képeket és a gyanúsítottakat el is fogták.

Presztízskérdést csinált belőle, hogy mindent megtudjon azokról, akik után nyomoz és kutatócsoportjának mintha egy harmadik szeme is lett volna. Kapcsolatai voltak magasabb szinten, és értett hozzá, hogy fölfedje még a legféltőbb gonddal őrzött családi titkokat is. Még a rendőrök is kemény nőnek tartották. Azt mondták, úgy akaszkodik rá az áldozatára, akár a bulldog és nem hagyja lerázni magát.

És hogy ezt büntetlenül csinálhatta, annak az az egy oka volt, hogy úgy nézett ki, mint egy angyal.

Kék szeme mindig olyan ártatlanul, kissé meglepetten nézett a világba, mintha maga sem hinné, amit tesz. Kukoricán hizlalt középnyugati szépség, akinek bejött a nagy húzás, és napsugaras naivitással leplezi acélos becsvágyát.

Lehet, hogy a közönség szerette, ám a rendőrök kifejezetten gyűlölködő szeretetet tápláltak iránta. Méltányolták, hogy segített elcsípni a gyilkosokat, a kábítószer-kereskedőket, a csempészeket, de nem szerették, hogy olyan látszatot keltett, mintha jobban végezné a dolgát, mint ők.

Harry vállat vont. Üllő és kalapács közé került. Fölvette a telefont és tárcsázta a Malmar Production számát.

– Harry Jordan vagyok, a bostoni rendőrség gyilkossági csoportjának nyomozója – mutatkozott be a nőnek, aki fölvette a kagylót. – Ms. Malone-nal szeretnék beszélni.

– Egy pillanat, uram. Azonnal kapcsolom a titkárnőjét.

Néhány percnyi meglepően lágy zongoraszó után beleszólt egy másik hang:

– Beth Hardy vagyok. Miben lehetek segítségére, Jordan nyomozó?

– Van egy ügyem, azzal kapcsolatban szeretnék Ms. Malone-nal beszélni. Néhány hete meggyilkoltak egy egyetemista lányt.

– Ó, az a lány a bostoni egyetemről?

– Szóval hallott róla?

– Igen, és nagyon sajnáltam. Én is ott végeztem. Alig vagyok idősebb nála. Folyton arra gondolok, hogy Isten kegyelme mentette meg szerény személyemet. Szegény kislány.

– Ezért jönne jól Ms. Malone segítsége.

Beth sajnálkozva sóhajtott.

– Le vagyok sújtva, Jordan nyomozó, de elkésett. Tegnap jött vissza Londonból és kivételesen megengedett magának egy szabadnapot. Egyébként a következő hat hét végig be van táblázva. – Habozott, mert eszébe jutott, hogy Mal ebben az ügyben hívta fel. Mostanra a munkatársai valószínűleg előásták azokat az információkat, amelyekre szüksége lehet. – Tudja mit? Fölhívom. Talán érdekli a dolog, talán nem.

Harry elkomorodott. Rossettinek igaza volt. Máris hülyének érezte magát, amiért telefonált, hiszen ez a Malone csupán egy pökhendi tévésztár.

– Nagyon köszönöm, Ms. Hardy – mondta meggyőződés nélkül. – Akkor hát nem várom a hívását.

Betty csúfondárosan elnevette magát.

– Ne legyen már ilyen sértődött, nyomozó! Nem ígérek semmit, majd meglátom, mit tehetek.

8.

Mal nem vette föl a kagylót, amikor Beth telefonált, csak hevert ötödik sugárúti drága lakosztályának túltömött díványán, és révetegen bámulta a Central Park fölött gyülekező, pufók, szürke felhőket.

Túlhajtotta magát a londoni interjúnál, csak az idegeiből és adrenalin tartalékán élt. A milliárdos keményebbnek bizonyult, mint várta. De azért rendesen fölkavarta az állóvizet; ha a műsor ma este lemegy, szenzáció lesz belőle.

Ami a legjobb, a gonosz vén fattyú semmit sem tehet ellene. Mal, mielőtt távozott volna, törvényesen tisztázott minden pontot, minden részletet. A milliárdos perrel fenyegetőzött, de Mal tudta, hogy úgyse fogja megtenni. Hogyan is tehette volna, mikor ez az igazság? Ami ezután történik, az a rendőrség és a menyasszony dolga, bár úgy tűnik, az ara továbbra is ragaszkodik a vénemberhez.

Mal értetlenül csóválta a fejét. Ez is azt bizonyítja, mekkora hatalma van a pénznek. A nő csakis arra tud gondolni, hogy megfogta magának a királyfit a hófehér paripán, az eszébe sem jut, hogy ha a férj később esetleg ráun, akkor ő lesz a következő, aki „leesik” azon a lépcsőn. Mert ez a vénség ugyan meg nem válik egyetlen centjétől sem. Magával viszi a sírba vagy arra költi, hogy emlékművet állítson magának, egy művészeti központot vagy a nevét viselő múzeumot, hogy még a halála után is naponta emlegessék.

Mal fáradtan ásított; még a Concorde sem tudta teljesen kivédeni az időzónák eltolódását és az ebből származó rossz közérzetet. Most már sajnálta, hogy nem szakított magának időt egy kis városnézésre Londonban, de hát a saját stábján kívül senkit sem ismert ott igazán. Természetesen rengeteg meghívást kapott vacsorákra, megnyitókra, jótékonysági estekre – éppen szezon volt az angol társaságban. De ez nem valami szórakoztató, hanem sokkal inkább kemény munka: egy szobára való idegen ővele akar mutatkozni, Mallory Malone híresség. Mosolyognia kellett volna, udvariaskodni, sziporkázni és társalogni. Minden meghívást elutasított.

Csak később, amikor már elköltötte fényűző szállodai lakosztályában magányos vacsoráját, kezdett el azon szomorkodni, hogy vajon helyesen cselekedett-e. Végül is, lehetett volna ott valaki, akinek a tekintete jelentőségteljesen összekapcsolódhatott volna az övével. Lehetett ott egy férfi, akit az érdekel, hogy *kicsoda* Mallory Malone, nem pedig hogy *micsoda*. Talán olyasvalaki, aki megnevettethette, elszórakoztathatta volna.

A felhők eltakarták a napot. Mal szorosabban összefogta puha, krémszínű köntösét és maga alá húzta meztelen lábát a rózsás kretonnal kárpitozott díványon.

Látogatói mindig elcsodálkoztak a lakásán. Azt várták, hogy Mal ugyanúgy lakik, ahogy öltözködik: hűvösen, egyszerűen és egyszínűén. De amit láttak, az inkább emlékeztetett családi képekkel és teraszos kerttel kiegészített, régimódi, vidéki házra.

Mal telerakta otthonát antik angol bútorokkal és virágmintás szövettel kárpitozott, kényelmes díványokkal. Az asztalokon egymást érték az ezüstkeretes fényképek. A könyvespolcokon ugyanúgy meg lehetett találni az ódon könyvritkaságokat, mint a divatos életrajzokat, bestsellereket, detektívregényeket; a halvány, drága selyemtapétás falakon ősöket, lovakat,

kutyákat ábrázoló, tökéletesen megvilágított festmények lógtak, toscanai villákról, szelíd angol tájakról készült vízfestmények társaságában. A tömött tölgy kávézóasztalon művészeti albumok tornyosultak a francia mészkő kandalló előtt. A kandallóban még a Mal tikkasztó estén is égett a tűz, csak azért, mert Mal szerette nézni a lángokat.

Azt is szerette, ha virágok veszik körül, hatalmas csokor kerti virágok: kék szarkaláb, illatos fehér viola, tátika, hatalmas margaréta, rózsaszín, pufók, illatos, borzas rózsa, amelyeket megismételt a falon függő pompás tizenhetedik századi németalföldi festmény is. Ám a sejtelmes orgonaillat volt a kedvence és a rövid, édes orgonaszezon alatt nem is akart más virágot.

Kevesen tudták, hogy otthonának menedékében mennyivel inkább a túlcsorduló bőséget szereti a nyilvánosság előtt oly hűvös, szikár, fegyelmezett Mallory Malone.

Kikászálódott a dívány kényelmes öbléből és kiment a teraszra, ahol kettős szökőkút csobogott dallamosan. Szemlét tartott növényei felett, manikűrözött ujjait belefúrta a földbe, kihúzott egy odatévedt tyúkhúrt, leszedte az azáleák elszáradt virágait, lecsippentett egy apró rozmaringágat, szétmorzsolta a leveleit, hogy beszívhassa aromáját.

Leült a faragott fapadra és elnézett Manhattan tornyai felé.

– Ha behunyom a szemem – mondta hangosan, összepréselt szemhéjakkal, orra alá tartva a rozmaringágat –, akár Provence-ban is lehetnék. Kabócákat, madárdalt hallgatnék, szellőzúgást az olajfák között, nem pedig a forgalmat és a telefoncsörgést.

Kinyitotta a szemét, zavartan körülnézett. Annyira nem szokott hozzá a szabadidőhöz, hogy most azt se tudta, mit kezdjen vele.

Fölállt, megint sétálni kezdett a teraszon. Lecsippentett egy újabb halott virágot, összevont szemöldökkel nézett föl az alacsony felhőkre, amikor szétfröccsentek az első kövér esőcseppek. Villám villant, mennydörgés morajlott. Másodperceken belül eleredt a zápor. Mal összehúzta magán a köntösét és bemenekült.

Ismét csöngött a telefon. Szaladt a dolgozószobájába, hogy fölvegye, majd megállt, amikor kattant az üzenetrögzítő. Emlékeztette magát, hogy pihenésre van szüksége. Ez azt jelenti, hogy nem veszi föl a kagylót.

A készülékre nézett és elbizonytalanodott. Az nem árthat, ha megtudja, ki kereste. Legalább tudja, hogy nem felejtették el.

Tizenkét üzenetet hallgatott végig, és mire Beth Hardy tizenharmadikként sorra került, már ugyancsak unta a dolgot.

– Sajnálom, hogy megzavarom békés nyugalmadat – mondta Beth –, de talán sürgős a téma. Emlékszel még arra a bostoni egyetemista lányra? Akit megerőszakoltak és megöltek? Akivel kapcsolatban megkértél, hogy nézessek utána, mert érdekel? Nohát, ma reggel megkeresett egy Harry Jordan nevű bostoni nyomozó. Azt szeretné, ha foglalkoznál a dologgal. Mondtam, hogy a programod már elkészült és szabadságon vagy. Eléggé dühösnek tűnt, amiért nem voltál elérhető. Úgy gondoltam, mindenképpen tudnod kell róla. Mellesleg remélem, jól szórakozol vagy legalább pihensz. Egyébként megadta a hivatali számát, meg az otthonit is. Nincs benne a telefonkönyvben. Különös egy rendőrtől, mi? Gondoltam, megadom neked is. Hogy meglegyen, ha szükség lenne rá – tette hozzá nevetve.

Mal elmerült az íróasztal előtti rózsamintás székben. Nem felejtette el a fiatal lányt, akit olyan kegyetlenül megerőszakoltak és megöltek.

– Summer Young – mondta ki hangosan. Micsoda bájos név, a szülei biztos nagyon szerették a lányukat. Meztelen lábát fölhúzta a székbe, átkarolta a térdét, elgondolkodva bámult a levegőbe. Azután fölemelte a kagylót és fölhívta Jordan nyomozót.

Tízszer csenget ki, mire kapcsolt az üzenetrögzítő.

– Nem csoda, ha segítségre van szüksége, nyomozó – bosszankodott Mal. – Alig tudtam kivárni, hogy üzenetet hagyhassak, olyan sokáig várakoztatott ez a vacak masina. Tegye meg nekem azt a szívességet, hogy a jövőben három kicsengésre állítja át. Ezzel időt és bosszúságot takarítok meg. Tudja, hol talál. Mellesleg Mallory Malone vagyok.

Máris haragudott erre az emberre. Lecsapta a kagylót és kiment a konyhába. Megtöltötte a kannát, ujjaival türelmetlenül dobolt a konyhapult csiszolt mészkő lapján, miközben várta, hogy fölforrjon a víz. Egy rózsaszín virágos bögrébe beledobott egy erdei gyümölcs ízű filterteát, rátöltötte a forró vizet és addig kevergette, míg elég vörös nem lett. Fölragadott egy zsírmentes, citromos piskóta rudat és visszament a nappaliba.

Pontosan két perc alatt befalta a süteményt.

– *Ez is* miattad van, Harry Jordan nyomozó – mondta hangosan, bűntudatosan számolgatva az elfogyasztott kalóriákat. Azután elnevette magát. – A fene egye meg, egy igazi, rendes vacsora, arra lenne szükségem. Nem is emlékszem, mikor ettem utoljára úgy, hogy nem kellett sietnem. Vagy magam, vagy más miatt. És mi abban a szórakoztató?

Unalmában fölvette a telefont a kávézóasztalról és tárcsázta Jordan otthoni számát.

Harry éppen akkor lépett be az ajtón. Szürke rövidnadrágot, átizzadt szürke pólót, elnyűtt tornacipőt viselt, tizenkét sebességes Nishiki mountainbike-ot tolt, kerékpáros sisakot lógatott a karján. Nagyfejű Nyomakodó előtte ért oda a telefonhoz, de hogy az orrával nyomja le a gombot, az felülmúlta a képességeit. Így csupán vidáman ugatta a készüléket.

– Félre, eb! Ez férfimunka! – Harry odasietett a székhez és fölkapta a kagylót. – Tessék, Jordan – mondta még mindig lihegve.

– Itt meg Mallory Malone, Jordan nyomozó.

– Mallory Malone? – Megdöbbent. A nő volt az utolsó, akinek a telefonjára számított.

– Remélem, a zihálás nem azt jelenti, hogy olyasmin kaptam rajta, amit nem szabad csinálni – folytatta csípősen Mal.

Harry fölvonta a szemöldökét.

– Ms. Malone, remélem, sohasem fog olyasmin kapni, amit nem szabad. De még akkor is kiderülhet, hogy más a felfogásunk arról, mit szabad és mit nem.

– Egész bizonyosan igaza van! – mondta metsző, sőt maró hangon a nő.

Harry elvigyorodott, élvezte a vagdalkozást.

– Köszönöm, hogy visszahívott. Csak úgy mellékesen, honnan szerezte meg az otthoni számomat?

– Sohase becsülje le a munkatársaim képességeit.

– Más szavakkal, nem az a fontos, hogy valamit ismerjen, hanem az, hogy valakit ismerjen.

– Lehet. Egyébként miért nem beszél a problémájáról?

– Pontosabban három is van, Ms. Malone. Három gyilkosság, mindegyik fiatal New England-i diáklány. A minta ugyanaz. Éjféltájt rabolták el őket parkolóból vagy kihalt utcáról, majd elvitték valami magányos helyre. Levágták a hajukat, megerőszakolták, azután olyan precízen fölvágták az ereiket, mintha szikével csinálták volna, majd otthagyták őket meghalni a tulajdon vérükben ázva: az első áldozatot egy vidéki tanyán, a másodikat egy folyóparti, elhagyott csónakházban, ezt a harmadikat pedig egy távoli tengerparton. Az első két esetben bejelentették az eltűnést, de csak hetekkel később, véletlenül találtak rájuk. A legutolsó áldozat, Summer Young késő estig tanult az egyetemi könyvtárban. Lement a parkolóba, be akart szállni a kocsijába. Elrabolták, elvitték egy távol eső partszakaszra. De ez a vidék nem volt olyan magányos, mint amilyennek a gyilkos hitte. A támadó elmenekült, de két halász egy pillanatra meglátta az arcát az elemlámpájuk fényében. Pillanatnyi benyomásai alapján összeállítottunk egy mozaikképet.

– Képük is van róla? – hökkent meg a nő.

– Pontosan, asszonyom.

– A nevem Ms. Malone! – vágott vissza, és Harry érezte a hangjában a sértődöttséget. – Gyűlölöm az *asszonyom* megszólítást! – tette hozzá. – Százévesnek érzem tőle magamat!

– Senki sem nézné egyetlen nappal idősebbnek harmincötnél, Ms. Malone – csipkelődött a férfi.

– Nagyon köszönöm, nyomozó – mondta jegesen Mal. – Felteszem, az ön külleme is ellenáll az idő nyomásának és a nehézkedési erőnek. Egyébként térjünk vissza Summer Younghoz. Múlt héten Londonban voltam. Nem tudtam, hogy van mozaikképük. Szeretném látni és többet akarok hallani az ügyről. Minden tényt ismernem kell. Semmit se hallgasson el.

– Akkor mégis hajlandó segíteni? – Harry már nem tréfált.

– Az a feladatom, hogy segítsek az ártatlan áldozatoknak, és segítsek megelőzni a további gyilkosságokat, nyomozó, nem pedig az, hogy a rendőrségnek segítsek.

Harry elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Igenis, asszonyom, *Ms. Malone*. Mivel céljai megegyeznek az enyémekkel, biztos vagyok benne, hogy együttműködhetünk. Baráti alapon.

– Holnap este ráér?

– Lehetséges. Csak nevezzen meg egy helyet meg egy időpontot, és én ott leszek.

– Én megyek Bostonba – mondta Mal.

A férfi meghökkent.

– Erre semmi szükség. Majd én keresem fel önt.

De mintha meg se hallották volna.

– A hétórás járattal indulok a La Guardiáról. Van arrafelé valami étterem, ahol találkozhatunk?

– Hát persze. A kapitányság melletti sarkon. Ruby kocsmája a Milleren.

– Fél kilencre ott leszek, nyomozó.

– Várom, Ms. Malone.

A vonal kattanva megszakadt.

– De mennyire várom – motyogta Harry, végigsimítva sűrű, sötét haján. Nyomakodó félrehajtott fejjel, nyelvét lógatva, éberen bámult föl rá. – Igazat mondtak, Nagyfejű. – Szeretettel beletúrt az ezüstös bundába. – Ms. Malone *asszony* ugyancsak kemény fickó.

9.

Eső pattogott a síkos járdán, miközben Harry, a Ruby felé tartva, sietve megkerülte a sarkot. Sötét haja a koponyájához tapadt, ócska fekete pilótazubbonyának gallérja alá befolyt a víz.

A kutya a sarkában loholt, gyanakvó pillantásokat vetve a villogó égre, idegesen megmegugorva a sűrű mennydörgésektől. Harry reménykedett, hogy Mallory Malone átjutott a viharzónán, amely egész nap rátelepedett a környékre, de azért sem hibáztatta volna, ha nem jön el. Istentelen este volt.

Amikor belépett, megcsendült a Ruby üvegajtaján lógó csengettyű. Tömve volt a kis kávéház, minden bokszot és műanyag asztalt elfoglaltak. Volt néhány ismerős rendőr, néhány törzsvendég és néhány betévedt idegen. A piros kockás függönnyel takart ablakok bepárásodtak, kizárva a keserves éjszakát; a helyiségben úgy lebegett a forró kávé, a sült hús, a csirkemártás szaga, akár a szmog Los Angeles fölött. Két piros köténves, hervadt bóbitás pincérnő egyensúlyozott ügyesen a megrakott tálcákkal az ütött-kopott műanyag asztalok között, kék cigarettafüst szállt a nikotinsárga mennyezet felé.

Nyomakodó megrázta magát, vízesést zúdítva Harry kopott farmerjára, azután leült, és buzgón szimatolgatott.

Harry elkapott egy papírszalvétát, felitatta a vizet az arcáról és a gallérja mögül, azután igyekezett észrevetetni magát a pincérnővel.

– Hé, Doris! – kiáltott utána, miközben a nő besietett a pult mögé. – Mikorra lesz szabad boksz?

A pincérnő vállat vont.

– Talán tíz-tizenöt perc múlva.

Harry elkapta a karját.

– Drágám, nekem mindenképpen hely kell. – Rámosolygott a nőre. Még abból az időből ismerte az ötvenes, testes, fáradt arcú teremtést, amikor negyvenes töltött galambként volt ideje flörtölésre. Az idő Dorison is elvégezte a maga munkáját, de azért ők még mindig jó barátok voltak.

– Talán a Rubyba beszéltél meg randit ma estére, te olcsójános? – kérdezte a pincérnő, magasra vonva festett szemöldökét.

– A munkámmal kapcsolatos, Doris. Szigorúan hivatalos. De nő az illető, és nem akarom, hogy várakozzon.

Doris elvigyorodott.

– Mindig csíptem az olyan pasasokat, akiknek van gyerekszobájuk. Meglesz a bokszod a túlsó sarokban, még ha úgy kell kirugdosnom onnan azokat a fickókat. – Odasandított a vizes kutyára. – Olyan szag van itt, mint egy tanyaudvaron! – közölte és elment.

Néhány perc múlva visszatért egy tányér étellel. Nagyfejű lelkes kis táncot mutatott be két lábon.

– Minden kutya megérdemel néha egy kis ínyencséget – mondta, és letette a tányért a sarokba. – Még az ilyen büdös kutyák is.

– Elkényezteted, Doris. Mellesleg most vacsorázott. El fog hízni.

– Nem baj. Mindig csíptem a kövér kutyákat és a kövér embereket. Ami rád nem vonatkozik, nyomozó. Csupa izom, nincs mit fogni rajtad. – Saját tréfáján kacarászva fölkapta a tálcáját és határozott léptekkel elmasírozott a sarki boksz irányába. – Hé, emberek! – hallotta Harry. – Egész éjjel itt akarnak ülni? Fizető vendégek várnak erre az asztalra!

Harry elnevette magát. Ebben a pillanatban megpittyent a mobiltelefonja. Elfordult a lármás helyiségtől és a füléhez nyomta.

– Itt Jordan.

– Nyomozó, hol a pokolban van ez a Ruby? – kérdezte dühösen Mallory Malone. – A limuzin sofőrje nem hallott róla.

– Aki számít valamit Bostonban – vigyorgott Harry –, az pontosan tudja, hol van a Ruby, Ms. Malone. Adja át neki a telefont, majd elmagyarázom az utat.

A nő nem nevetett, még csak egy jó estétre sem tellett tőle, vagy viszlátra, vagy bármire, ami távolról is emlékeztetett volna a civilizált társalgásra. Egyszerűen átadta a készüléket a sofőrnek, Harry pedig elmagyarázta az utat. Mire végzett, Doris összefont karokkal várta, hogy a sarki bokszban ülő vendégek előguberálják a pénzt. Két perccel később elvonultak Harry mellett az ajtó felé, Doris pedig letakarította az asztalt.

Harry nem is akart arra gondolni, mi történne, ha megvárakoztatná Ms. Malone-t. Beült a bokszba, hátát a falnak vetette, hogy meglássa a riportert, amikor belép. Nyomakodó besurrant az asztal alá és eltűnt szem elől. Nagy fejét mancsaira fektette, nekikészült a szundikálásnak.

Harry végiggondolta, mit tud Mallory Malone-ról. Ilyen közismert személyiséghez képest meglepően keveset. Mindössze annyi, hogy Oregonból származik, a washingtoni állami egyetemen szerzett újságírói diplomát. Néhány kisvárosi rádió- és tévéállomás után időjárásjelentéseket olvasott be egy seattle-i tévében. Onnan emelte ki egy hálózat, amely megtette hírolvasónak; utána egy reggeli műsor vezetője lett, most pedig saját, sikeres műsora van.

Egyszer ment férjhez egy gazdag Wall Street-i alkuszhoz. A házasság nem tartott sokáig. Más időben dolgoztak, a férj kijelentette, hogy a feleségét fölemészti a munkája.

– Mallory a tévének szentelte az életét – nyilatkozta keserűen a sajtónak. – Remélem, az majd éjszaka megmelegíti az ágyát.

Gyerekük nem született.

Harry javában figyelt, amikor fölpattant az ajtó és belépett Mallory Malone. Felvont szemöldökkel hordozta körül tekintetét, mintha azon töprengene, megfelelő helyen van-e.

Harry gyorsan kicsúszott a bokszból és odasietett hozzá.

– Ms. Malone?

A nő odafordult, szemük találkozott. A tévében nem is látszott, milyen mélykék a szeme, de az sem, hogy ilyen hosszú a szempillája. Meghökkentően félénknek látszott, amikor pilláit lesütve ránézett a férfi kinyújtott kezére. Nagyon elegáns volt szürke kasmír pulóverében,

szoknyájában, vörös blézerében. Arany hajában esővízgyöngyök csillogtak. Úgy illet a Rubyba, akár egy trópusi virág Alaszkába. A keze hideg volt.

Miközben kezet rázott Harryvel, Mal feszengve állapította meg, hogy az ő kasmírja túl elegáns ide, Jordan viszont annál otthonosabban érezheti magát slampos farmerjében, ütött-kopott zubbonyában. Fiatalabb volt, mint Mal várta és fenemód vonzó. Haja átázottan tapadt finom koponyájára, átható, szürke szeme és kemény vágású szája volt. Állán legalább egynapos borosta feketéllett és túlságosan is magabiztosnak látszott. Mal zavartan visszahúzta a kezét.

– Jordan nyomozó – mondta hidegen. – A sofőrömnek fél órájába telt, hogy meglelje ezt a helyet.

– Sajnálom, noha igazán nem nehéz idetalálni.

Ellenségesség szikrázott közöttük. A nő megsemmisítően mérte végig a pitékkel, süteményekkel megrakott tükrös pultot, a gőzös kis konyhát, a repedezett piros műbőrrel kárpitozott padokat, meg a tükörtojással, fasírttal, csupa koleszterinnel futkosó pincérnőket. Királyian felvonta a szemöldökét.

– Tanulmányúton a nyomornegyedben, Jordan nyomozó?

Harry összecsikordította a fogát. Mi a francra számított ez, a La Cirque-re?

– Sajnálom, hogy nem felel meg az ön elvárásainak, asszonyom. Viszont *közel* van az őrszobához, és én *szolgálatban vagyok.* – Vállat vont. – Mellesleg egy rendőr, amennyit keres, nem lehet finnyás. Mindegyikünk itt eszik.

A nő kék szeme összeszűkült.

– A legtöbb rendőr, Jordan. De nem a *gazdag* rendőrök.

Harry tudta, hogy pácban van. A nő utálja a Rubyt, a rendőröket, a gazdag rendőröket még annál is inkább. Elgondolkozott, hogy honnan tudhatja – azután rájött, hogy ugyanonnan, ahonnan az otthoni számát, amely nem szerepel a telefonkönyvben. Malone-nak épp az a dolga, hogy pontosan tudja, kivel csinál interjút, akár tévében, akár tévén kívül.

Fejek fordultak feléjük hirtelen felismeréssel, miközben Harry odakalauzolta az asztalhoz Malloryt, aki nem látszott tudomást venni arról, hogy mások is tartózkodnak a helyiségben. Miközben leült, szemközt a férfival, lába hozzáért a kutya ruganyos testéhez. Csodálkozva kukkantott be az asztal alá, és hirtelen elmosolyodott.

Harry döbbenten bámult rá. Olyan volt, mintha Malloryban felgyújtottak volna egy villanykörtét.

– Köszönj szépen a hölgynek, Nagyfejű – adta ki a parancsot, és a kutya, nevéhez híven, kinyomakodott a lábuk között. Leült Mallory mellé, majd udvariasan fölemelte a jobb mancsát.

Egy olyan de-az-isten-szerelmére pillantást vetett Harry-re, de azért megfogta a mancsot, megpaskolta az állatot, gyengéd szamárságokat gügyögött neki.

– Vissza, Nyomakodó! – parancsolta a férfi, és az állat engedelmesen visszasiklott az asztal alá. Ráfektette a fejét Harry hasított bőr katonai bakancsára és várta, mi következik.

A két szempár találkozott az elnyomott cigaretták nyomaitól forradásos asztal fölött.

– Kissé furcsa név egy kutyának a Nyomakodó, nem? Miért nem hívják inkább Brutusnak, Nérónak vagy valami effélének?

– Azért Nagyfejű Nyomakodó a neve, mert bármilyen helyről képes előnyomakodni. Már kölyökkorában bebizonyította. Kinyomakodott az mindenünnen: az udvar kerítése alól, a kocsi ablakán, éjszaka pedig az ágyam alól. Gondoltam, hogy Houdininek nevezem el, de aztán úgy találtam, hogy a szabaduló művész neve túlságosan elegáns neki. A Nyomakodó jobb.

Mallory egyetértően bólintott, esőtől flitteres hajának szőke krizantémszirmai meglibbentek sima homlokán.

Harry nagy nehezen elfordította a pillantását és áttolta az asztalon a zsírfoltos műanyag étlapot.

– Mit óhajt enni? Javasolhatnám a sült sonkát rósejbnivel.

A nő gyors pillantást vetett a pulton kiadott, megpúpozott tányérokra.

– Egy sör is elég lesz.

A sör nem az ő stílusának látszott; Harry sejtése szerint inkább egy kávét ivott volna – feketén, cukor nélkül –, de Mallory Malone nyilván tudja, hogyan hasonuljon a környezetéhez.

Intett Dorisnak és két sört rendelt. A pincérnő álla leesett, amikor meglátta Harry társnőjét.

– Két sör? – hüledezett. – Ennek a hölgynek pezsgőt kéne fizetned. Sóher alak. – Mal fölnevetett, amikor Doris rákacsintott. – Mi nők tartsunk össze – mondta a pincérnő és odament a pulthoz. Egy pillanat múlva már jött is a sörökkel és a számlatömbbel. – Adna egy autogramot, Mal? – kérdezte izgatottan. – Különben a kölykök nem fogják elhinni, amikor elmesélem nekik, ki járt a Rubyban ma este. Á, fenéket – tette hozzá lemondóan, miközben Mal gyakorlottan odafirkantotta a nevét a cédulára –, szerintem így sem fogják elhinni. Azt gondolják majd, hogy én találtam ki az egészet.

– De maga meg én tudni fogjuk, hogy ez nem igaz – mosolygott föl rá Mal.

– Igen. És csak ez számít. Kösz, Mal, igazán hálás vagyok. És ha már itt tartunk, ne hagyja, hogy ez a nagy dromedár ember kábítsa. Mindig mondom neki, hogy izomagyú.

Nevetés bujkált Mal kék szemében, miközben belekóstolt a világos Budweiserbe. Aztán levette vörös blézerét és ránézett Harryre.

– Nos, Jordan – mondta váratlanul hivatalos hangon – térjünk a tárgyra.

– Úgy érzem magam, mintha a műsorában vallatna – szólt bizonytalanul a férfi.

– Még lehet ott is. Lássunk neki!

Harry elmondta a gyilkosságokkal kapcsolatos tényeket, és hogy a három fiatal nőnek nem volt köze egymáshoz: nemhogy más városból, de más államból is származtak. Nem is ismerték egymást. Nem éltek egymás közelében. Nem ugyanarra a karra jártak.

– Nem voltak ezek véletlenszerű gyilkosságok – folytatta a férfi. – Ez egy precíz alak. Következetes gyilkos. Tudatában volt annak, hogy mit csinál. Azt hiszem, tudta, hol éltek áldozatai, milyen volt az órarendjük, mikor jártak be az egyetemre és mikor voltak valószínűleg egyedül.

Mal szeme kitágult, borzongás futott végig a gerincén.

– Úgy érti, becserkészte őket?

– Így gondolom.

– Ez borzasztó – mondta komolyan a nő. – Egy eszelős, aki rászabadult ezekre a főiskolás kislányokra! Csak úgy válogat közöttük. Egyáltalán semmit sem tudnak róla?

– A szakértők most dolgoznak a helyszínen maradt nyomokon: haj- és elemi szálak, ondó. Néhány héten belül meglesz a DNS-vizsgálat eredménye, és biztosra veszem, az majd összekapcsolja a két korábbi esettel. A diáklányok már tisztában vannak a veszéllyel. Figyelmeztették őket, hogy sötétedés után ne mászkáljanak egyedül az egyetem környékén. Az iskolák kíséretet szerveznek, amelyek hazakísérik a lányokat a kollégiumba. Valamennyi segítséget ez is jelent.

– Gondolja, hogy ismét lecsap?

– Ebben biztos vagyok. Az FBI viselkedéskutató egysége pszichológiai jellemzést készített róla. Azt mondják, olyan emberrel állunk szemben, akiben mély pszichózis fejlődött ki a nőkkel szemben. A haj levágása jelképes: megfosztja őket nőiességüktől. Az erőszak bizonyítja, hogy ő a hatalmasabb, a csuklók felvágása pedig meghozza neki azt a kielégülést, amelyet másképpen nem tud elérni. Számára valószínűleg ez a hatalom netovábbja. A nők tehetetlenek, szenvednek és meghalnak, míg ő tovább él.

Mal iszonyodva nézett rá.

– Ó, Istenem.

Harry sötéten bólintott.

– Most már érti, miért kell elkapnunk, mielőtt ismét lecsap? A mintából úgy tűnik, hogy egy ideig nyugton marad – talán néhány hónapig. Felméri a környéket, kiszemeli áldozatát, követi, talán még a házába is betör, hogy érezhesse őket, a szagukat. Ahogy egy állat cserkészi be a zsákmányát. Módszeres ember. Ezért olyan sikeres.

– Miért csinálnak ilyeneket a férfiak?

Harry vállat vont.

– A tanulmányok szerint az összes ilyen gyilkos széthulló családban nőtt fel; kábítószer, alkoholizmus, bűnözés, ilyesmi. Gyakori a családban az elmebetegség, valószínű, hogy gyerekkorukban súlyos testi-lelki bántalmazást kellett elszenvedniük. Általában az anyjuk zsarnokoskodik fölöttük, megalázza őket, módszeresen kiirtja belőlük a férfiasságot. Ennek következtében rendellenes szexualitású felnőtt lesz belőlük, aki képtelen közös megegyezésen alapuló, érett kapcsolatot létesíteni egy másik felnőttel.

– Gondolja, hogy a mi gyilkosunkkal is ez történt?

– Bárcsak tudnám. – Harry fáradtan végigsimított még mindig nedves, tüskésen összecsapzott haján.

Mal érdeklődéssel állapította meg, hogy olyan, mintha most lépett volna ki a zuhany alól.

– A nagyközönség szerint egy gyilkos úgy néz ki, mint egy szörnyeteg – mondta Harry. – Pedig az a helyzet, hogy többnyire olyanok, mint az első szembejövő az utcán. Az FBI jellem tanulmánya szerint a mi gyilkosunk valószínűleg normális életet él. Olyan embernek vélik, aki el tudja rejteni mély pszichózisát a normalitás álarca alá. Egyedül él, valószínűleg inkább családi, mint bérházban, mert el akarja titkolni a jövés-menését. Mindennapi életében ápolt és pedáns. Jó állása van, valószínűleg inkább értelmiségi, mint munkás. Akár magasabb társadalmi rétegből is származhat. Munkáját jól végzi, barátai nincsenek, mániákusan tiszta.

– Tehát nem valami torzszülöttet vagy utcán csellengő csövest keresünk, hanem egy átlagos férfit, akit a szomszédai, munkatársai teljesen normálisnak tartanak. Semmiben sem különbözik magától vagy bármely bostonitól.

– Tű a szénakazalban – helyeselt a férfi.

– Még szerencse, hogy elkészítették azt a mozaikképet.

Harry előhúzta a képet a nátronpapír borítékból.

– Még valami. Az utolsó áldozat Summer Young. Mielőtt meghalt, el tudott mondani két részletet. Azt, hogy sötét, merev pillantása van. És puha keze.

– Akkor nyilván nem kétkezi munkás.

– Ez csakugyan nem valószínű.

– Mondott még valamit?

– Igen. Szemétnek nevezte. Ez volt az utolsó szava.

Mal megrendülten elfordult. Ivott egy korty sört.

Egy hosszú pillanatig a termet tanulmányozta, Harry pedig őt. Tetszett neki, hogy a szempillái vége olyan kedvesen felpöndörödik.

– Ezt a két halász leírása alapján csinálták? – kérdezte végül a nő.

– Igen. Látták az elemlámpájuk fényénél, egy másodperccel azelőtt, hogy elmenekült volna. De a tekintetét Summer visszaemlékezése alapján csinálta meg a szakértő.

Mal hangja hidegebb volt, mint a sör.

– Attól tartok, ez nem valami sok, Jordan nyomozó. Nem pontos a mozaikkép. És biztosan nem elegendő egy országos tévéműsorhoz. Sajnálom, de nem tudok segíteni.

Fölvette a blézerét, táskáját, kisiklott az asztal mögül.

Harry döbbenten meredt rá. Az egyik percben még hajlandó megcsinálni a műsort, hogy megmentse a további fiatal lányokat a szörnyű sorstól. A következő percben a képébe csapja az ajtót.

– De várjon már egy percre! – mondta nyersen.

Az asztal alatt Nagyfejű fölemelte a fejét, és halkan morgott.

Harry felpattant. A nő elfordult, de ő megragadta a vállát.

– Mi történt?

– Tessék? – Mal, kerülve a tekintetét, kapkodva belebújt a blézerébe.

– Egyik percben még tetszett a történet. A következőben pedig nem. Szeretném tudni, miért.

A nő megvonta a vállát.

– Hagytam, hogy végigmondja, nyomozó. Meghallgattam. Döntést hoztam. Én így intézem a dolgaimat. Megértem, hogy rosszulesik a visszautasítás, Harry Jordan. – Fölkapta a táskáját, még mindig kerülve a férfi tekintetét. – Természetesen nem maga ellen van kifogásom. – Végigsietett a rendezett piros műanyaggal kárpitozott bokszok között, kilépett az étteremből, beszállt a várakozó limuzinba.

10.

Mal konokul bámulta az esőcsíkos ablak mögött elsuhanó tájat, és megtiltotta magának a gondolkodást. Visszafelé jövet a La Guardiára, négy hosszú cikket olvasott el a *Vanity Fair*-ből, de ha később megkérdezik, képtelen lett volna elmondani, mi volt bennük.

Még sohasem örült ennyire otthona ajtajának. Bezárta maga mögött, nekidőlt, a szíve úgy vert, mintha ötsaroknyit futott volna.

A házvezetőnő égve hagyta a lámpát és ő hálásan nézett körül békés otthonában. Lerúgta a cipőjét és bement a folyosón át a hálószobába.

A ropogós pamut ágytakarót már visszahajtották, a hatalmas, ódon franciaágyat púposra rakták párnákkal, rádobtak egy puha kasmírpokrócot. Alig várta, hogy alábújhasson.

Kikapcsolta szürke szoknyáját, kilépett belőle, átcibálta fején a pulóvert, ledobta a világos szőnyegpadlóra. A harisnyanadrág és a fehérnemű rövid csapája jelezte, merre ment be a rózsaszín márvány fürdőszobába.

Talált egy doboz gyufát, meggyújtotta a kádat övező páfrányok és cserepes növények között álló, orgonaillatú gyertyákat, azután kinyitotta a csapot. A hűvös márványmosdónak dőlve rámeredt tükörképére. Megdöbbent, hogy mennyire normálisnak látszik. Még mindig olyan volt, mint Mallory Malone, a nyomozó sztárriporter, akinek saját sikeres rovata van főműsoridőben.

Bemászott a kádba, hátradőlt a víz nyugtató melegében, lehunyta a szemét, várta, hogy a gyertyák ismerős orgonaillata fölidézze a még mindig drága emléket, egy pillanatot, amelyre vissza tudott emlékezni. Ma este azonban nem működött a varázslat.

Fáradtan szállt ki a kádból, magára tekert egy bolyhos, fehér törülközőt. Ismét a tükörbe pillantott.

A szeme a vakrémülettől sötéten nézett vissza rá. Elfelejtette lemosni a sminket. Gyorsan végigfutott a szokásos esti szertartáson: tisztító, tonizáló, hidratáló, egy kevés ránctalanító a szeme alá. Gépies lélektelenséggel.

Megfésülte a haját, azután meztelenül odament a hatalmas faliszekrényhez. Még mindig borzongva szürke tréningruhát, fehér zoknit vett magára. Megfordult, belenézett az egész alakos tükörbe. Mintha lekapcsolták volna benne a villanyt. Ismét Miss Senki volt.

Lehorgasztott fejjel, megtörten vánszorgott ki a hálószobából a konyhába. Vizet engedett a kannába, majd mozdulatlanul várta, hogy fölforrjon. Kedvenc erdeigyümölcs-teáját készítette el, de most eszébe sem jutott, hogy citromos piskótát egyék mellé.

Kezében a csészével visszaballagott a hálószobába, letette az éjjeliszekrényen levő ezüsttálcára, majd bemászott az ágyba. Hálásan süppedt bele a fehér párnák kényelmébe, bekapcsolta a televíziót, de kikapcsolta a hangot.

Egy idő múlva leoltotta a lámpát. Dideregve húzta össze magát magzati pózba, úgy várta, hogy jöjjön az álom és kitörölje emlékezetét.

Úgy érezte, a kényelmes ágy lehúzza, a puha párnák fojtogatják, szabadesésben zuhan egy feneketlen, sötét verembe…

Rémült kiáltással ült föl. Félredobta a takarót, remegve kiugrott az ágyból. Torka kiszáradt, apró rángások futottak végig rajta.

– Istenem! – suttogta. – Ó, Istenem, ne!

Hosszú ideje nem látogatta már meg a lidércnyomás, azt hitte, végképp elmúlt, eltemette a többi rossz dolog közé, agyának abba a titkos fiókjába, ahová száműzte. Mégis itt volt! *Még mindig itt volt!*

Gyorsan fölkattintotta az éjszakai lámpát, azután a mennyezetit, a fürdőszobait és a gardrób világítását. Végigszaladt minden szobán, bekapcsolt minden fényforrást, minden szabályozó kapcsolót a maximumra állított, míg végül lakása úgy tündökölt, mint karácsonykor az áruház kirakata. Még mindig remegve körülnézett. Most már sehová sem bújhat a kísértet. Megint ő az erősebb.

Visszament a hálószobába, elővett egy bőröndöt a gardróbból. Sietve pakolni kezdett. Csupa egyszerű dolgot: tréningruhát, pulóvert, tornacipőt.

Amikor végzett, az éjjeliszekrény órájára pillantott. Fél három. Faxot küldött a tucsoni üdülőbe, hogy számítsanak rá. Így is maradt még három és fél agyoncsapni való órája, amíg hívhatja a légitársaságot, hogy helyet foglaltasson a legkorábbi gépre. Három és fél óra múlva menekülhet csak el Harry Jordan – és a saját múltja elől.

***

Ugyanebben az időben, hajnali fél háromkor, Harry a Holdfény Klub tornatermében tartózkodott. Végigcsinált egy hosszas kosárlabdameccset, majd negyvenöt percig súlyt emelt. Izzadság gyöngyözött a nyakán, és befolyt csapzott sötét mellszőrzetébe. Rossetti sóhajtva nézte.

– Puha ágyat, finom nőt hagytam ott, hogy ide jöjjek és veled találkozzak, Prof! Mi van veled? Mallory Malone-nal vacsoráztál és még csak föl sem hívsz? Talán már túl előkelő vagy hozzánk, közönséges rendőrökhöz, vagy micsoda?

Harry letörölte az izzadságot.

– Sok minden jár a fejemben.

– Elfelejtetted, hogy az enyémben is? Ma este a karrieremet kockáztattad Ms. Malonnenal. Eltűnsz, nem hívsz…

Harry elcsörtetett mellette a zuhany felé. Rossetti követte. Harry levetkőzött, kinyitotta a csapot, a zuhany alá állt, fejét hátrahajtotta, szemét lehunyta.

– Ez miféle magyarázat? – zsémbelt Rossetti. – Sok minden jár a fejedben. Nekem talán nem? Azt hittem, itt mi ketten keresünk egy gyilkost. Azt hittem, most majd hárman leszünk, hogy Malone is közénk áll.

Harry kirázta a vizet a szeméből és ránézett a dühös nyomozóra.

– Tévedsz – mondta. – Mallory Malone nem hajlandó segíteni.

Rossetti álla leesett.

– Tényleg?

– Tényleg. – Harry kilépett a zuhany alól és megtörülközött. – Azt mondta, nincs elég információnk ahhoz, hogy erre egy műsort építhessen. És hogy a mozaikkép nem pontos.

– És ezt honnan a pokolból tudja?

Harry vállat vont. Magára húzta a sötétkék alsónadrágját, majd a farmerét.

– Talán van valamilyen belső látása, mit tudom én. Csak annyit tudok, hogy tele volt segíteni akarással, aztán egyszerre lehűlt.

Rossetti gyanakodva nézett rá.

– Lerohantad vagy mi?

Harry nevetve magára dobta az ingét.

– Nem kezdtem ki vele. Maga a megtestesült Ms. Fagyos Frizsider. Az idő nagyobbik részében.

– És a kisebbikben?

Harry elgondolkodva gombolta be az ingét.

– Az idő többi részében villogott, de kedves volt – mondta végül.

– *Kedves?*

– Igen, tudod, kedves lány. Nő – javította ki magát, noha most, hogy belegondolt, volt valami lányos a céltudatos, dolgozó nő álcája alatt. Talán a szempillái alatt. – Tetszett neki Nyomakodó.

Rossetti elvigyorodott.

– Így lehet elnyerni egy pasas szívét, ez mindig működik.

– Én azért nem mennék ilyen messzire, Rossetti. Mellesleg annyira feldühített, hogy ide kellett jönnöm, kidolgozni magamból. Máskülönben lecsaptam volna valakit.

– Kudarcélmény?

Harry fáradtan átnyalábolta Rossetti vállát, miközben visszaballagtak a tornateremből az előcsarnokba. A klub tömve volt jövő-menő emberekkel, különösen sokan tartózkodtak az előtéri kávézóban. Vettek egy kis kávét, üdvözölték a többieket, keresztülnyomakodtak a nehezen mozduló ajtón. Kávéjukat iszogatva álldogáltak a lépcsőn, az esős éjszakát bámulva.

– Ezt eltaláltad, Rossetti – mondta Harry.

***

A szélvédő ablaktörlője hiába küszködött a zivatarral, miközben Harry hazafelé tartott a Jaguarral a csöndes városon át a Louisburg Square irányába. Hajnali három óra volt, a férfi halálosan elfáradt, de tudta, nem fog aludni.

Nagyfejű fölismerte a Jaguar ismerős zümmögését, az ajtócsapódást. Farkát csóválva, ragyogó szemmel várakozott az előszobában.

Harry leakasztotta a pórázt, ismét kiléptek az esőbe.

– Ez rövid lesz, öregem – motyogta lehajtott fejjel, a tócsákat kerülgetve. – Bocsánat a Mal estéért, de egyedül kellett maradnom.

Elvigyorodott. Úgy kér bocsánatot a kutyától, mint valami elhanyagolt feleségtől.

– A fenébe, Nyomakodó, egy pofa italra lenne szükségem. Neked pedig egy csontra. – A pórázt meghúzva maga után vonszolta a kelletlen kutyát, vissza az utcán, haza az eső elől.

Bement a konyhába, a kutyának odaadta a csontját, elővett egy bontatlan üveg Jim Beamet a szekrényből. Töltött egy pohárral, jeget tett bele, azután átment a nappaliba, felkattintotta a lámpát, de halvány izzásra állította. Föltette a CD-re Neil Young *őszi Holdját,* letelepedett kedvenc öreg bőrszékébe, amely éppen olyan ütött-kopott volt, mint kedvenc öreg bőrzubbonya.

Kortyolt a whiskyből, lassan ízlelgette, azután hátraejtette fejét, hagyta, hogy megtöltse a zene. A gép a *Meg nem született legendát* játszotta. Ez a dal mindig a volt feleségére, Jillyre emlékeztette, és ami a fő, pontosan kifejezte, mit érzett a lány iránt, amikor először látta. És hiába mondta magának, hogy vége, passzé, elmúlt, sohasem létezett, a daltól mindig sajogni kezdett a szívén esett seb.

Nyomakodó odapottyantotta a csontot Harry lába mellé a tizennyolcadik századi pompás selyemszőnyegre, letelepedett és elégedetten rágcsálni kezdte. A szőnyeg még a nagyanyjáé volt.

– Ó, a fene egye meg, ez csak egy szőnyeg – mondta csüggedten Harry. – Arra csinálták, hogy használják. Mielőtt antikvitás lett volna belőle, valószínűleg féltucatnyi baba pisilte öszsze és talán még néhány macska is lehányta.

Gondolatai visszaszálltak Mal Malone-hoz. Fejében végigpörgette találkozásuk filmjét, attól fogva, amikor a nő először vetette rá kihívó pillantását. Felidézte, milyen okosan érdeklődött az ügy iránt, mennyire elborzadt a gyilkos tetteitől. Felidézte, ahogy rápillantott a mozaikképre.

Az arcában semmi sem változott, ahogy nézte a gyilkost. Nem volt rajta se undor, se borzadály – még érdeklődés se, az istenfáját!

És itt valami nem stimmel. Mallory Malone először kíváncsi volt. Ezt látta rajta. Azután, ahogy pillantást vetett a gyilkosra, megfagyott az arca. A szeme azonban elárulta, mikor visszaadta a képet. Valamit jelzett. Nem fölismerés volt, még csak nem is félelem.

Egy röpke pillanatig Mallory Malone olyan volt, mint aki *kísértetet lát.*

Elgondolkodva kortyolt whiskyjéből. Úgy vélte, Ms. Malone titkol valamit előtte. Ugyan mit? Talán a gyilkosságok mintájával kapcsolatos? Vagy a fiatal áldozatok személyazonosságával? Határozottan volt valami. Malone igazán jól leplezte reakcióját; de akkor olyan, mint egy színésznő, vagy legalábbis olyan nő, aki külön arcot tartogat a nyilvánosságnak. Pont az a típus, akit Harry ki nem állhatott: harapós, kemény, könyörtelen karrierista.

Azután eszébe jutott a mosoly, amely a kutya láttán megvilágította az arcát. Eszébe jutott, hogyan csillogtak az esőcseppek a hajában, eszébe jutott szemének váratlan kéksége. Talán mégis félreismeri.

Fáradtan sóhajtott.

– Ms. Malone titokzatos asszony – közölte a kutyával. – Többet tud, mint amennyit elmond. És én ki fogom deríteni, mit hallgatott el.

Nyomakodó fölemelte a fejét, ránézett. Megcsóválta a farkát, azután visszatért a csonthoz. Harry az órájára pillantott, úgy döntött, reggel fölhívja a nőt. Addig már csak néhány óra van hátra.

11.

A férfi óvatosan befordult az acélszürke Volvóval a sarkon. Ma este későn ért haza. Nem szerette az ilyesmit, de nem tudott mit tenni. Probléma támadt.

Kellemes látvány volt a fákkal szegélyezett utca, a bársonyzöld pázsitcsíkok mélyében meghúzódó, gondosan karbantartott házaival. Drága autók parkoltak a felhajtókon, serény kertészek varázsolták az évszaknak megfelelő tökéletességűvé a kerteket, friss nyári virágokat ültetve az elhalt tavaszi hagymák helyébe.

Az ő háza az utolsó volt a sorban, egy üres telekkel szemben. Sűrű, bozontos sövény mögé rejtőzött a szomszédok elől. A leylandia nem olyan szép sövénybokor, mint amilyet szeretett volna, viszont megvan az az előnye, hogy sűrű és gyorsan nő. Ez pótolta a szépséget. A kert többi részét viszont mutogatni lehetett volna. Ez volt az ő öröme és büszkesége.

Fölkanyarodott a Volvóval a felhajtóra, befordult a garázsba. Leállította a motort, megnyomta a távirányító gombját, várt, amíg a garázsajtó teljesen leereszkedett, csak utána szállt ki. Elvett az ülésről egy vörös dossziét, becsapta az ajtót, majd be is zárta.

A ház hátsó ajtaját drága, bonyolult zárak védték. Kettő is volt belőlük: egy Chubb retesz, meg egy Yale süllyesztett zár. Elővette a kulcsokat, mindegyiket kinyitotta, belépett, megfordult, visszazárta őket, és még bereteszelte az ajtót két hatalmas vasrúddal, amelyeknek egyike a padlóba, a másik a falba csusszant.

Ahogy ment a takaros, fehér csempés mosókonyhán át a konyha felé, metsző pillantású sötét szeme beivott minden részletet. Pontosan úgy volt minden, ahogy hagyta.

Az előszobába sietett, megvizsgálta a bejáratot, amelyet ugyanilyen zárak és reteszek sora védett. Mindegyik szilárdan ült a helyén.

A biztonsági intézkedésekkel elégedetten bement faburkolatú dolgozószobájába és a dossziét letette az íróasztalra. Arrébb ment, majd indulatosan megfordult és megigazította az elolvasásra váró könyvek tornyát. Egyenesre állította az óntartókban a tollakat, egymás mellé tette a vöröseket, azután a kékeket, majd a feketéket. Csak akkor tudott dolgozni, ha elvágólagos rendben volt minden. „Mint egy csatahajón” szokta mondani erre az apja, a tengerész.

Ő legalábbis nagyvonalúan azt mondta az embereknek, hogy az apja tengerész volt, ami részben meg is felelt az igazságnak. Apjának azonban már fiatal hadnagy korában gondokat okozott az ivás. Incidensei voltak: kocsmai garázdálkodások, verekedések idegen kikötőkben, ivás szolgálatban. Figyelmeztették. Azután túl messzire ment: úgy összevert egy nőt, egy prostituáltat San Diegóban, hogy csaknem megölte. Szégyenszemre leszerelték.

Ő akkor hatéves volt. Az anyja később mesélte el neki a sajnálatos történetet, bár természetesen a szomszédok előtt mélyen hallgatott róla. Ez családi titok volt. Férje eközben egyik állásból a másikba tántorgott, mint utazó ügynök, örökké úton, örökké kocsmákban.

Nem ez volt az egyetlen családi titok.

A fiú, amióta kikerült a pelenkából, az anyja ágyában aludt. Ezt mindig gyűlölte – anyja hatalmas asszony volt, nagy, lógó mellekkel, amelyeket a szájába nyomott minden éjszaka, még elválasztás után is, amikor ő már nem kívánta az anyatejet. De szégyenszemre akkor is ráerőltette, mikor már cseperedett.

De erre nem akart gondolni.

Hálószobája olyan makulátlan volt, mint az egész háza: sima bézs szőnyeg, egyszerű faagy, üveglapos fa éjjeliszekrények. Egyszemélyes ágy volt – már a gondolattól is felfordult a gyomra, hogy valaki mellett aludjon. Ez a szoba csak az övé.

Levette tweedzakóját, pedánsan beakasztotta a faliszekrénybe. Lehúzta szürke flanel nadrágját, azt is felakasztotta. Levette ingét, alsónadrágját, ezeket a szennyes kosárba hajította, Azután hosszasan zuhanyozott.

Majd megtörülközött és megnézte magát meztelenül a tükörben. Alacsony, köpcös ember volt, válla széles az évekig tartó súlyemeléstől. Sűrű hajával ellentétben, amelyet havonta festetett barnás feketére egy bostoni belvárosi fodrászatban, testszőrzete már deresedett. Mint ahogy a borosta is az állán. Amikor huszonhat évesen őszülni kezdett, egész vonzónak, ahogy ő mondta, disztingváltnak találta magát. De hamarosan kénytelen volt levonni a következtetést, hogy az idő előtti őszülés idő előtti öregedést jelent. Azóta festtette a haját.

Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint a mozaikkép. Elmosolyodott a helyzet iróniáján. Egyetlen dolog hasonlított, a szeme; de „vadászat" közben mindig kontaktlencsét viselt.

Fogta, föltette vastag keretes szemüvegét, azután bal oldalon pedánsan elválasztva megfésülte a haját. Természetesen, amikor levette a símaszkot, sűrű, vastag szálú haja égnek állt, éppen úgy, mint a mozaikképen.

A kép többi része semmitmondó, nem számítva a meghatározó vonásokat: a keskeny arcot, a vastag szemöldököt. A szája teljesen más, az álla is. Nevetnie kellett, ha csak rágondolt. Azon is nevetnie kellett, mennyivel okosabb a rendőröknél. Sohasem kapják el, egymillió év alatt sem.

Neki jobban tetszett a *vadászat* szó a *követésnél,* amelyet a rendőrök használtak. Ő vadász, aki becses zsákmányra les. Ez eltartott egy ideig, mert válogatós ember volt, mellesleg élvezte is a keresést. Pontosan tudta, mit keres. Azután következett a „vadászat". Perverz örömét lelte abban, hogy a nő nem is sejti: valaki éppoly bensőségesen ismeri, mint ő saját magát. Azután eljött az idő, amikor lecsapott. A tökéletes pillanat.

Fekete pamut tréningnadrágot húzott, fehér pólót, tornacipőt vett, és végigsietett a folyosón. Megállt a bezárt ajtó előtt. Latolgatva nézte. Ma este nem megy be. Nincs rá szükség.

Lent a konyhában kinyitotta a hűtőszekrényt. Már vacsorázott egy kis városi bisztróban, amely egyik kedvence volt a számos másikkal együtt. Ezekben már ismerték, mivel törzsvendég volt, egyáltalán nem zavarta őket, hogy mindig egyedül jön, sohasem kettesben, ami több pénzt hozna a kasszába. Mindig egy pohár vörösbort ivott, mindig krumplipürét rendelt és mindig sok borravalót adott, hogy legközelebb is jó kiszolgálásban legyen része.

Szemügyre vette a hűtőszekrény tartalmát. Egy nagy üveg Smirnoff, néhány doboz üdítő, három citrom. Meg egy keskeny kis acélkés műanyag tokban.

Elővette a Smirnoffot, töltött egy pohárral. Vágott egy szelet citromot, beletette a vodkába. Ivott egy kortyot, visszament a dolgozószobájába, leült az íróasztalához.

Bekeretezett fényképet vett elő a legfelső fiókból, és maga elé állította. Az üveg eltört rajta, de azért látni lehetett alatta az asszony arcát: húsos, szigorú, mosolytalan. Megemelte a poharát.

– Az anyára. Aki mindezt lehetővé tette – mondta, majd egy nyelésre leküldte az italt.

Kioldozta a dosszié szalagját, előhúzta az újságokat, amelyek riportokat közöltek Summer Young megerőszakolásáról és meggyilkolásáról. Mohón végigolvasta őket, hosszasan időzve a felfedezés részleteinél és ismét megmosolyogta a használhatatlan mozaikképet.

Később féltucatnyi polaroidképet vett elő egy bezárt fiókból és szétterítette őket az íróasztalon. Azután lement a konyhába és újratöltötte a poharát.

Visszatért az asztalhoz, és a fényképeket bámulta. Valamennyi fiatal nőket ábrázolt. Gyorsan az anyja képére pillantott, magán érezve a tekintetét. Fölkapta, arccal lefelé az asztalra csapta és káromkodott, amikor egy üvegszilánk beleszúrt a hüvelykujjába. A fiókba söpörte anyja képét, szájába kapta vérző ujját és szopogatni kezdte.

A polaroidok az autóból készültek, és a lányok nem tudták, hogy fényképezik őket. Egyes képeken éppen közeledtek az utcán, másokon távolodtak.

Sokáig üldögélt, fölvette a képeket, tanulmányozta a részleteiket, összevetette őket. Végül fogott egy piros szövegkiemelőt és beikszelte a kiválasztott lányt.

Visszazárta az újságokat meg a polaroidképeket a fiókba, majd eltette a dossziét is a másik kettő mellé a sarokban álló szekreterbe. *Azok mellé, akik már elmentek.*

Fütyörészve keresett a garázsban egy nyesőollót és kiment a hátsó kertbe. Az éppolyan makulátlan volt, mint a ház: minden növény gondosan ápolt, szabályszerű távolságra ültetve, sehol egy szál gyom. A rózsái fölé hajolt, itt-ott lecsippentett egy szálat.

Éppen olyan volt, mint bármelyik elővárosi polgár, egy kellemes, május eleji délutánon. A bezárt szobát leszámítva, odabent a házban. Meg a zsebében a kis gombócot, Summer Young bugyiját. Időnként megállt munka közben és belenyúlt a zsebébe. Csak megtapintotta, emlékeztetőül. Pillanatnyilag ez is elég.

12.

Pezsgett az élet hétfő reggel a tévétársaság irodáiban, amikor a fekete biciklisnadrágot, fekete baseballsapkát, elől Tucson feliratú fehér melegítőfelsőt viselő Mal fél kilenckor beviharzott az ajtón.

Beth Hardy éppen telefonált. Megpördült a székkel és a szemöldökét felvonva végignézett Malen.

– Hát veled mi történt? Ragyogóan festesz!

Mal nevetett.

– Napi ezerkétszáz kalória. Reggel hatkor négy mérföld séta. Kilenckor súlyzózás, popsik, cicik, combok edzése céljából. Tizenegykor aerobic. Délben egy kis jóságos feszengés – atlétapózba vágta magát –, és te is így fogsz kinézni.

Beth sajnálkozva sóhajtott. Alacsony, gömbölyded nő volt, hosszú, sötét hajú, dús keblű.

– Ezeken a dudákon még az éhezés és tizenkét mérföldes kocogás sem segítene – mondta borúsan. – A fene egye meg! Én csak annyit szeretnék, hogy végre jól fessek egy ruhában!

– A legtöbb nő ruha nélkül szeretne jól festeni.

– Aha, de nem én. Beérném azzal, ha olyan lehetnék, mint a *Vogue* valamelyik piszkafája.

– A férjed bánná, ha megváltoznál – nevetett Mal.

Beth égnek emelte kifejező, barna szemét.

– Férjek! – Azután ő is elnevette magát. – Azt hiszem, meg kell elégedni azzal, amit Isten adott és a legtöbbet kell kihozni belőle.

– Mellesleg remekül nézel ki. Tetszik a ruhád.

Beth krémszín blézert és szoknyát viselt, ami érvényre juttatta domborulatait.

– Ezt kaptam a házassági évfordulóra. Rob elvitt a városba – vacsora, pezsgő, romantika. – Ismét elnevette magát. Mal látta rajta, milyen boldog.

– Hány éve már?

– Hét és még valamennyi. Az egyetem után rögtön összeházasodtunk. Azt hiszem, rekordot fogunk dönteni.

– Jó neked – mondta halkan Mal. Komolyan gondolta.

– Kilencre értekezletet hívtam össze a stábnak – tájékoztatta Beth. – De először összeszedem és fölviszem neked a keddi programot. Azután, ha problémád lesz vele, az értekezleten újra elővehetjük. Mint tudod, a következő hat hétre be vagyunk táblázva. Végigmehetünk rajta és a kutatók beszámolhatnak, hogy állnak.

– Rendben – mondta Mal.

Megfordult, indult az irodája felé.

– Mellesleg Harry Jordan nyomozó hívott. Többször is. Úgy vettem észre, nem hitte el, amikor azt mondtam, hogy elmentél. Nyilván úgy véli, nincs jogod a szabadságra. Mondtam neki, hogy ma jössz be. A kutatócsoportot utasítottam, hogy nézzenek utána. A jelentés a számítógépedben van.

Mal, aki már a kilincsét fogta, megállt.

– Mondta, hogy mit akar?

– Igen. Az otthoni számodat. – Kíváncsian nézett Malre. – Na? Elmeséled, mi történt azon a bostoni találkozón?

Mal vállat vont, elfordult.

– Teljesen fölöslegesen mentem. Ez minden. Jordan nyomozó nem készítette el a házi feladatát.

Beth elgondolkodva bólogatott.

– Szóval személyes ügy? Csak rád és a nyomozóra tartozik, mi?

Mal visszadugta a fejét az ajtón.

– Szó sincs róla! – méltatlankodott. – Semmi beszélnivalóm nincs azzal az emberrel.

Malnek tágas, világos irodája volt, a padlótól mennyezetig érő ablakokból madártávlatban láthatta a forgalomtól nyüzsgő Madison Avenue-t. Az acél-rózsafa asztalon egyetlen papír sem volt, bár ez meg fog változni, amikor kilenckor megérkezik a stáb a produkciós értekezletre. A szoba egyik végében székek sorakoztak az ovális rózsafa konferenciaasztal körül, az acél kisasztalon már várta őket a gyümölcslé, a kávé és egy tányér zsírmentes csokis sütemény.

Leült az asztalához, levette a baseballsapkát, végigsimította a haját és Harry Jordanra gondolt. Ostobán viselkedett vele. A férfi biztosan furcsállja, hogy csak úgy faképnél hagyta. Töltött magának egy pohár gyümölcslét. Jordan készületlenül találta, ez minden.

Mire a stáb besorjázott az értekezletre, úgy döntött, kiveri fejéből az ügyet és Harry Jordant. Úgyse látja többé.

Mozgalmas napja volt. Az értekezleten átvették a másnapi műsor forgatókönyvét, megtervezték a részleteket, több változtatást hajtottak végre, Mal beiktatott egy folytatást a milliár-

dosról szóló előző heti adáshoz, amely nagy szenzációt keltett a sajtóban. Volt egy új filmjük a pompázatos vidéki kúriáról, a hírhedett Jakab-stílusú lépcsőről, továbbá néhány fénykép a *paparazzók* jóvoltából az öreg szivarról, amint pucéran ugrik fejest a jachtjáról a kék Földközi-tengerbe, három ugyancsak pucér sellő társaságában.

Mal elvigyorodott, amikor Beth így méltatta a képeket:

– Jó, hogy van pénze, mert a többi tartozékával nemigen vinné semmire.

Értekezlet után Mal átöltözött halványszürke nadrágkosztümbe, mivel a tévéhálózat elnökével ebédelt a Négy Évszakban, ahol megbeszélték a következő terveket.

– Ha magának megfelel, nekünk biztosan jó lesz – mondta az elnök, akit földobtak a nézettségi indexek, különösen az előző heti.

Innen a stúdióba sietett egy újabb produkciós értekezletre, amely tovább tartott, mint várta, aztán elment a tornaterembe, ahol egy órán át súlyzózott.

Mire visszaért, hat óra volt, és Beth kivételével mindenki elment.

Beth éppen végzett a rúzsozással-pafümözéssel. Lesimította a szoknyáját, és rámosolygott Malre.

– Milyen vagyok?

– Tényleg igazán szép vagy. Szerencsefia ez a Rob.

– Én is ezt mondom neki minden reggel, amikor fölébred.

– És ő is ezt mondja neked minden este, mielőtt elaludna?

– Egyebek között – kacsintott Beth kacagva. – Na, megyek. Szükséged van valamire, mielőtt itt hagynálak?

Mal bánatos arccal megrázta a fejét. Beth tétovázott.

– Mik a terveid?

– Hazamegyek. Azt hiszem, korán lefekszem, be kell hoznom az alváshiányt.

Egyszerre fordultak oda, amikor csöngeni kezdett a telefon. Mal csúnyán nézett a készülékre.

– Rajta – mondta Beth-nek. – Te már menőben vagy, elfelejtetted?

– Sohasem tudtam ellenállni a telefoncsengésnek. Lehet, hogy igazán fontos, sőt életfontosságú. – Fölvette a kagylót. – Malmar Production.

– Hello, Beth – mondta Harry Jordan.

Beth a frufrujáig rántotta a szemöldökét. Harry Jordan, súgta oda Malnek, ő azonban megrázta a fejét. Ne!, suttogta vissza.

– Ötös a kitartása, nyomozó – mosolygott Beth.

– Köszönöm az osztályzatot, de igazából inkább Ms. Malone-nal szeretnék beszélni.

– Hmm, nos, ő… ő nem ér rá. – Malra nézett, aki bátorítólag bólogatott. – Azt hiszem – tette hozzá, de a hangja kétkedően csengett.

Mal hallotta férfi nevetését a kagylóból.

– Örülök, hogy visszajött. Mondja meg, hogy hiányolom.

– Azt mondja, hiányol – adta tovább Beth, kezével eltakarva a mikrofont.

Mal a szemét forgatva sóhajtott egyet.

– Azt is megmondhatja neki, hogy idelent vagyok az előcsarnokban és nagyon fogok örülni, ha találkozunk.

Mal ismét megrázta a fejét.

– Miért nem? – súgta Beth, ám Mal elkomorodva végighúzta a kezét a torka előtt.

– Sajnálom, nyomozó, de túlságosan fáradt. Ma jött be először.

– Várom – felelte a férfi határozottan, miközben Beth letette a telefont.

– Szóval miért nem? – kérdezte Maltől fürkész pillantással. – Végül is ez a pasas csak a munkáját végzi. Mit árthat, ha adsz neki egy kis időt, hogy elmagyarázhassa az ügyet? Mindenesetre klassz hangja van. Azt is mondhatnám, hogy szexis.

Mal lezöttyent a székébe, a lábát fölpolcolta az íróasztalra és sötéten meredt a titkárnőjére.

– Öreg, roskatag és csúnya. Te pedig el fogsz késni – tette hozzá szigorúan. – Mozgás, ne várakoztasd az emberedet!

Beth sóhajtott. Arra gondolt, milyen kétségbeejtően egyedül van Mal ahhoz képest, hogy ismert tévés személyiség.

Megpördült, mert megállt kint a lift. Egy férfi lépett ki belőle. Beth elkerekedő szemmel mérte végig. Magas, karcsú, sötét hajú férfi volt, az arcán egynapos borosta. Sugárzó önbizalmat árasztott magából, muris fekete bőrzubbonyt és nyűtt farmert viselt, amely úgy festett, mintha benne aludt volna. Kimondottan vonzó jelenség volt.

– Jordan nyomozó? – tippelt Beth.

– Akkor ön Beth Hardy. Örülök, hogy találkoztunk. Végre.

Kezet nyújtott, az asszony megrázta.

– Hogy kerül ide?

A férfi mosolygott. Beth elbűvölten nézte.

– Egy nyomozójelvénnyel csaknem mindenhová be lehet jutni, Ms. Hardy.

– Meg vagyok lepve, hogy a kutyáját nem hozta magával – közölte jegesen Mal.

Harry flegmán végigmérte, nyugtázta az arizonai naptól bronzos hosszú lábakat, a baseballsapkát és a tornacipőt. Nagyon mutatós volt ilyen lezseren, smink nélkül.

– Nagyfejű nem szeret repülni. És nem is hiszem, hogy New York megfelelne a stílusának.

– És miből gondolja, nyomozó, hogy magának megfelel?

Beth érdeklődve sandított egyikről a másikra.

– Már itt se vagyok – motyogta és fölkapta a táskáját. – Örülök, hogy megismertem, nyomozó. – A férfi háta mögött felvonta a szemöldökét, és helyeslő arcot vágott. – Mázlista! – formálta néma ajkakkal. Még a liftre várva is nevetett.

Mal nem kínálta hellyel Harryt, így a férfi lustán zsebre vágott kézzel nekidőlt a falnak, úgy fixírozta a nőt.

– Túlságosan rámenős ahhoz képest, hogy gazdag, nyomozó – közölte jeges hangon a nő. – Tudnia kellene, mikor kap kosarat.

– Nem adom föl ilyen könnyen, Ms. Malone – válaszolta mosolygós hangon a férfi. – Tulajdonképpen azért vagyok itt, hogy meghívjam vacsorázni. Mint magánember. Semmi köze a munkámhoz.

– Annyira megbűvölte égszínkék szemem? – gúnyolódott Mal.

– Az is. Meg az, hogy tetszett a kutyám.

Mal elnevette magát.

– Úgy érti, hogy meghív egy repetára a Rubyhoz?

Tekintetük összeakadt. Jordannek mélyen ülő, gyönyörű ónszürke szeme volt. Mal tisztán látott benne minden parányi sötét pettyet. Lebocsátotta a pilláit, hogy véget vessen a szemezésnek.

– Ismerek egy kis francia éttermet a Village-ban. Úgy gondolom, az megfelelne Önnek, asszonyom. Kitüntetne a társaságával, kérem.

Talán a *kéremtől* mondott hirtelen igent. Vagy a szép szürke szemektől. Vagy mert magányosnak érezte magát és a férfi megnevettette. De egy feltétele volt:

– Munkáról nem lehet szó.

– Megígérem. – Őszinte hévvel szívére tette a kezét, Mal pedig nevetve ráállt, hogy fél kilenckor találkozik vele az Arlette bisztróban.

13.

Mivel emlékezett Harry ócska bőrzubbonyára, Mal egyszerű fekete nadrágba-pulóverbe öltözött.

Amint belépett az Arlette-be, rögtön rájött, hogy hibát követett el. Az étterem kicsi volt és nagyon elegáns, magas, boltíves ablakokkal, kevés díszítéssel, a falakon festményekkel. Harry Jordan pedig ugyancsak kiöltözött.

Az apró bárpultnál várta a nőt, olyan volt, mint egy Harrison Forddal keresztezett John Kennedy, és Mal megesküdött volna, hogy Armani blézert visel a vakondszürke lenvászon nadrághoz és a puha, fehér inghez. Még nyakkendőt is kötött.

– Örülök, hogy eljött – mondta, és úgy tűnt, komolyan beszél. – Attól tartottam, meggondolja magát.

– Nyilvánvalóan nem vagyunk egy hullámhosszon – mérgelődött a nő, hogy ismét rosszul mérte föl a helyzetet. – Ha tudtam volna, akkor rendesen felöltözöm.

– Azt hittem, ismeri az Arlette-et – sóhajtotta eltúlzott kétségbeeséssel a férfi. – Mostanában nyílt meg.

– Igen. Mint a Ruby.

Harry incselkedve mosolygott rá, miközben odakísérte egy ablak melletti asztalhoz.

– Talán legközelebb összehangolódunk. Úgy értem, szabászatilag.

– Legközelebb? – Leült, kérdően nézett rá. – Nem szaladtunk egy kicsit előre?

– Én nagyon hiszek a tervezésben.

Mal megenyhülten nevetett. A férfi szeme pajzánul felcsillant, szája sarkában mosoly lappangott.

Ahogy ültek egymással szemközt, Harry arra gondolt, hogy ez itt a legvonzóbb nő, akit valaha látott, akkor is, ha az orrnyerge határozottan kiugrik középen, két mélykék, szeme kicsit túl távol ül egymástól, az álla pedig túl kerek. Ám a szája gyönyörű volt, telt, érzékeny és egész lényéből valami arany ragyogás áradt. Tetszett neki hűvös energiája, a szemében ülő értelem. Még éles modora is. Mindenestül tetszett neki.

Kár, hogy olyan elutasítóan viselkedett a mozaikképpel kapcsolatban. Máskülönben Harry nagyon jól érezte volna magát mellette.

Odahívta a pincért, és a nőt meg sem kérdezve rendelt egy üveg pezsgőt. Mal meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Ha nem szereti, rendelhetek mást is – mondta Harry. – Csak szerettem volna, ha megkóstolja. Ez egy kevéssé ismert márka, melyet Franciaországban fedeztem fel, és én ezt tartom a legfinomabbnak.

– És mi van, ha én jobban szeretem a martinit?

– Akkor kérek egyet.

– Értem. Maga olyan férfi, aki szereti átvenni az irányítást.

Harry az asztalra könyökölt, állát az öklére hajtotta, közelebb hajolt és belenézett a nő szemébe.

– Csak akkor, ha biztosan érzem, hogy a másik mit szeretne.

Mal a mozdulatot utánozva ugyanúgy az öklére hajtotta az állát. Pillantásuk összekulcsolódott. Fölfedezett a férfi szemében egy sötétebb gyűrűt az ónszürke körül. Vonzónak találta ezt az embert. Kár, hogy olyan arcátlan, és amúgy is biztos, hogy még mindig a mozaikkép foglalkoztatja. Ő pedig nem akarja, hogy bármilyen köze legyen hozzá. Máskülönben kedvelné a pasast.

– Nos, nyomozó, mondja meg nekem, hogy valójában mit akar tőlem? – kérdezte kihívóan.

– Úgy gondolom, ez a megfelelő alkalom, hogy megismerjük egymást.

A nő kajánul mosolygott.

– Jó lesz vigyázni! Lehet, hogy többet tudok magáról, mint képzeli. Mindazonáltal, ha maga olyan gondoskodó, miért nem rendel valamit nekünk?

Harry szemöldöke felszaladt a meglepetéstől.

– Ez nagyfokú bizalomra vall!

– A bizalom olyan szó, amely hiányzik a szótáramból.

A férfi kétkedve pillantott rá, de Mal csak mosolygott. Harry intett a pincérnek, rendelt, visszafordult a nőhöz.

– „Nyomozó”; ez egy kicsit túl merev két ember között, akik megosztanak egymással egy kulináris tapasztalatot – közölte. – És mellesleg nem szeretném, ha olybá tűnne, mintha hivatalos minőségemben lennék itt. Miért nem szólít Harrynek?

A pincér kitöltötte a pezsgőt, Mal belenyalt. Helyeslő pillantást vetett a férfira.

– A borokhoz kétségkívül ért.

– Egyebek között – biccentett a férfi.

– Hmmm, nem valami szerény, nyomozó.

– Egyebek között az sem vagyok. És Harry a nevem. Elfelejtette?

Mal félrehajtotta a fejét és fontolóra vette a kérdést.

– Nem vagyok biztos benne, hogy megszokom ezt a Harryt. De egyébként is fölösleges, mivel ez lesz az első és egyetlen megosztott kulináris tapasztalatunk, amint oly elegánsan mondta.

– Bele se szeretnék gondolni, hogy ez az első és utolsó találkozásunk, Ms. Malone.

– Ms. Malone?

A férfi fölvonta szemöldökét.

– Az asszonyom jobban tetszik?

Mal nevetett.

– Nem tudtam, hogy a piszkálódás hozzátartozik a nyomozók hivatásához.

– Nem is, de ön még nem kért meg, hogy Mallorynak hívjam. Ms. Malone, asszonyom.

A nő felemelte a poharát.

– Ezt önre köszöntöm, Harald Peascott Jordan, e néven a harmadik, kiváló jogászok előkelő, gazdag családjának ivadéka. – Kék szeme csúfolódó, táncos fénnyel nézett a férfira. – Akinek az apja a maga korának legnagyobb védőügyvédje volt, a keresztkérdések mestere, közismert szakértője az ügyfélmentő törvényes egérutak felderítésének, még akkor is, ha előtte sem volt titok az ügyfél bűnössége. Továbbá arról is közismert volt, hogy ragyogó peren kívüli alkukat kötött azokban az esetekben, ha számítás szerint az ügyfél semmiképpen sem úszhatta meg.

Harry felnyögött.

– Ne vegyük sorra összes családi szégyenfoltomat!

Mal gonoszul mosolygott.

– Ön azonban, Harmadik Harry, elfajzott a családi hagyományoktól. A michigani állami egyetemre járt, és fényes csillaga lett a futballnak, nagy bajnok és csillagos kitűnő. Abban az évben a legzsírosabb fogás a futballistatoborzóknak, és mégsem ment el profinak. – Kíváncsian nézett a férfira. – Miért nem, Harry? Mi történt?

A férfi vállat vont, ivott egy korty pezsgőt.

– Csak nem úgy érti, hogy nem tudja?

– Még én sem ismerhetem egy ember legbelső gondolatait, személyes indítékait. Van azonban egy megalapozott gyanúm. Az apja miatt?

Harry bólintott.

– Megöregedett. Negyvenéves volt, amikor megnősült. Mire egyetemre mentem, már a hatvanas éveiben járt. Biztos akart lenni benne, hogy a dolgok pontosan úgy fognak menni, mint mindig, még a halála után is. Azt tette hát, amihez a legjobban értett: peren kívüli alkut kötött velem. Öregszem, Harry, pengette meg szeretetem és bűntudatom húrjait. Az én koromban az ember sohasem tudhatja, mennyi ideje maradt. Ne feledd, az anyádra is gondolnunk kell, mert ő akkor is élni fog, ha én meghalok. Tudnom kell, hogy a cég a kezedben, a család biztonságban van, nem kerül a sírrablók markába.

Harry elmosolyodott.

– A társaira értette. Mindig úgy gondolta, alig várják, hogy a helyébe lépjenek és azt hiszem, igaza volt. Mindenesetre azt mondta, végezzem el a jogot. Majd aztán meglátjuk, mi lesz a futballal. Ne hidd, hogy nem vagyok rád büszke, fiam, mondta. Melyik apa ne lenne büszke, ha látja, hogy a fia bevág egy gólt a Notre Dame ellen? A többiekkel együtt én is üdvrivalgásban törtem ki. De a tények tények, és én nem leszek fiatalabb. Nézz szembe a felelősséggel, Harry! Gondolj az anyádra!

– Így hát jó fiú volt és beiratkozott a Harvard jogi karára, és az első évben csaknem megbukott. Valószínűleg mindent megtett, hogy dacoljon az apjával.

– Az embernek már nem is lehet magánélete, Malone? – kérdezte döbbenten a férfi.

– Dehogynem – felelte higgadtan a nő. – De nem annak, akit ennyi helyen tartanak nyilván. Több időt szentelt a Brown gólyáinak, mint a jogi karnak. Kétszer törte össze a Porschéját, túl sokat kocsmázott, az osztályzatairól szó se essék. Felfüggesztették.

Harry kétségbeesetten emelte égnek a kezét.

– Egy férfi nem igazán szereti hallani az első randevú idején, hogy összes ifjúkori ballépését elemezzék. Szándékosan alá akarja ásni az önbizalmamat?

A nő szemében most már nemcsak a kíváncsiság csillogott, hanem ugyanaz a meleg együttérzés, mint az interjúiban, amitől a meginterjúvoltaknak hirtelen az az érzésük támadt, hogy a riporternő komolyan törődik velük és ettől mindent kitálaltak neki.

– Semmi baj, Harry. Nekem elmondhatja – szólt gyengéden. – Megígérem, hogy közöttünk marad.

A férfi folytatta.

– Szerettem volna visszamenni, de túl késő volt, fölégettem a hidakat magam mögött. A futball világában lejárt lemez voltam. Megjelent már az új raj, fiatalabb, ügyesebb, izmosabb. Jobbak voltak nálam. Az apám azt mondta, senki sem sajnálja nála jobban, de a család az első, és ő nem az az ember, aki kivonja magát a felelősség alól. És a fiától sem ezt várja.

– Így hát visszament a jogi karra?

– Tudtam, hogy igaza van. A hivatásos sportolók rövid édes életében egyetlen lehetőség van. Amikor eljön, meg kell ragadni, különben hirtelen eltelik egy-két év és az ember máris túl öreg, át kell adnia a helyét az újaknak. Lediplomáztam a jogi karon és beálltam dolgozni az apámhoz.

Megjött a pincér. Mal az örömtől elkerekedett szemmel nézte a ropogós kis krumplilángoskákon tálalt tartáros lazacot. Harry arra gondolt, most olyan, mint egy kislány a születésnapi tortával.

– Kóstolja meg! – biztatta. – Ellenőrizze, hogy ugyanolyan jó-e, mint amilyen gusztusosnak látszik.

– Mmmm. – A nő boldogan forgatta a szemét, mert a szája tele volt. – Még annál is jobb!

– Megkönnyebbülve látom, hogy végső soron maga is emberi lény. Kezdtem azt gondolni, hogy a tévébeli Mal Malone az igazi énje.

– Talán tényleg ő az. – Nem kezdett magyarázkodni Harry Jordan nyomozó előtt, hanem visszatért eredeti témájához. – Két évig dolgozott együtt az apjával. Azután abbahagyta és elment rendőrnek. Miért?

Harry úgy érezte, hogy a kék szempár két fényes fúróként hatol a koponyájába, keresve az igazságot. Ám a lágy hangon és a behízelgő modoron átsejlett a tiszta, borotvaéles elme; a férfi sejtette, hogy Mallory Malone sikereinek éppen ez a kombináció a titka.

– Mivel ilyen sokat tud, feltételezem, ennek is ismeri az okát.

Mal csak rövid hallgatás után szólalt meg.

– Mi van a feleségével? Szerette?

– Jézusom, Malone! – hüledezett a férfi. – Természetesen szerettem. És ha tudni akarja, rettenetesen fájt, amikor elhagyott. Megkérdezhetem, miért akarja tudni?

– Csak ellenőrzöm, hogy a gazdag nyomozóknak is vannak-e érzéseik.

– Mint amilyen maga is, Malone? – kérdezte hidegen a férfi.

– *Touché,* nyomozó, talált! – mosolygott szélesen Mal. – Meséljen nekem a Holdfény Klubról!

Ezen nevetnie kellett.

– Hát erről honnan az ördögből tud? – kérdezte csodálattal. – Azt hittem, hogy ez titok. – Névtelenül vásárolta meg és adományozta a tornatermet. Csupán néhány fölöttese tudott a dologról.

– Az a munkám, hogy tudjak az emberekről. Tudom, hogy most készül egy második tornatermet vásárolni egy másik körzetben, ez alkalommal úszómedencéset. És hogy néhány társával együtt szabadidejükben nagylelkűen segítik a klubot. – Komolyan nézett rá. – Nagyszerű dolgot csinált, Harry. Sok embernek eszébe nem jutna, hogy utcagyerekre költse a pénzét.

Harry vállat vont.

– Mások nem látják minden este őket az utcán úgy, ahogy én. Valakinek segítenie kellett, és úgy gondoltam, mivel nem én kerestem azt a sok pénzt, miért ne adnék vissza belőle oda, ahonnan jött?

– Igazán nemes gondolat – mondta őszintén Mal.

– Hát persze. Úgy érzem magam, mintha a műsorában szerepelnék, mint Szent Harry – tette hozzá bosszúsan. – Azt hiszem, itt az ideje, hogy magáról beszéljünk. – Megfogta a nő kezét, megfordította és a tenyér vonalait tanulmányozta. – Vagy inkább a tenyeréből jósoljak?

Mal feszengve nézett rá. Riporternek jó volt, riportalanynak kevésbé.

– Rólam nincs mit mondani. A szokásos. A kisvárosi lány elmegy egyetemre, munkát kap a kisvárosi tévéállomásokon, időjárás-jelentéseket olvas be, aztán fölfedezi egy nagy hálózat. – Vállat vont. – A többi már történelem.

– Hé, hé, hé! – emelte föl a kezét Harry. – Kicsit lassabban! *Melyik* kisváros? Mi van a családjával? Fivérek, nővérek? Fiúk? Házasság? És erre ugyanannyi időt követelek! Rajta, Malone, különben nem tisztességes az üzlet.

Mal egy pillanatra a szemébe nézett. Ebben a pillanatban éppen olyan űzött volt a pillantása, mint a Rubyban, amikor visszaadta a mozaikképet.

– Felejtse el – mondta. – Ez minden. Én vagyok a legérdektelenebb nő a föld hátán.

Hirtelen mintha nem is ő lett volna, hanem egy elveszett, elhagyatott valaki. Harry megcsóválta a fejét. Nem értette.

Ekkor a nő fölemelte az állát és ismét rávillantotta azt az egész arcát beragyogó mosolyt.

– Csak tréfáltam, Harry. Csak tréfáltam.

A pincér elvitte a tányérokat. Ők egy darabig ültek, és némán nézték egymást.

– Akkor miért csinált rólam pszichológiai átvilágítást? – kérdezte a férfi. – Nem valószínű, hogy bekerülök a műsorába, bár nem tudom, miért. De figyelmeztetem, még mindig töröm rajta a fejem.

Mal föl-le húzgálta az ujját a pohara szárán, aztán halkan megszólalt:

– Talán érdekel, mitől lesz ilyen egy ember. Mi az igazi oka, amiért vacsorázni hívott.

– És mi az oka annak, hogy elfogadta a meghívást?

Szikrázott közöttük a feszültség, ahogy összekapcsolódott a tekintetük.

– Engem csak az érdekelt, hogy milyen valójában – mondta Mal ártatlan arccal.

Harry elgondolkodva dörgölte az állát, amelyen máris kiütött a sötét borosta.

– Értsem ezt csupán elvont értelemben? Vagy arra gondolt, hogy szeretne jobban megismerni, Malone?

A nő megint olyan hűvösen mosolygott.

– Csak tréfa, nyomozó. Nem bírtam megállni.

– Pedig már reméltem, hogy szexuális zaklatás – sóhajtott sajnálkozva a férfi.

Ámulva nézte, hogy tömi magába a nő a vacsorát. Olyannak látszott, mint aki friss levegőn és virágszirmokon él, nem pedig valódi ételen.

– Úgy eszik, mint aki régóta nem jutott egy tisztességes falathoz – mondta.

– Nem is. Múlt héten ezerkétszáz kalóriás diétát tartottam. Gyerekkoromban pedig sohasem jutottam tisztességes ételhez. Néha semmilyenhez sem. Azt hiszem, ez az oka, hogy most ennyire élvezem az evést.

Végre föltárt valamit magából; apró repedés a védőpáncélon.

– Meglep – mondta Harry. – Azt hittem, olyan édes otthonból jött, amilyenről mindnyájan álmodunk. Tudja, mama a konyhában finomakat főz, papa füvet nyír vagy kosarazik a fiaival, elviszi a családot horgászni. Maga a kis édes, fatornyos falujának szépségkirálynője és a fiúk versengenek, hogy ki vihesse el a szalagavatóra.

– Szép álom. – Mal hátradőlt, karját védekezően keresztbe fonta a mellén. – Sajnos, nem mind születünk ezüstkanállal a szánkban, mint maga, Harry Jordan.

– Ez igaz, de az sem szégyen.

Mal kétkedve fölnevetett.

– Ezt meg honnan tudja? Maga valószínűleg azt sem tudta, merre van az árnyékos oldal, amíg el nem ment nyomozónak.

– Akkor hát ott élt? Az árnyékos oldalon?

– Nem konkrét értelemben beszéltem. Nekem az a munkám, hogy tudjam, hogyan élnek azon az oldalon.

– Az enyém is.

A nő töprengve figyelte.

– Egy olyan embert, mint maga, mi visz rá, hogy az éjszakába járjon?

– Maga mindent tud rólam. Miért nem mondja meg maga?

– Kedveli az éjszakai életet – főleg – azokat a kis lebujokat, ahol salsázni lehet. A parkett ördöge, borszakértő. Élvezi a finom ételeket az ilyen Arlette-féle aranyos kis éttermekben, és az olyan nők társaságát, akiket vonzónak talál.

– Már megint itt tartunk.

Mal megint azzal a nyugodt ártatlansággal nézett rá.

– Furcsa, hogy mindig felbukkan ez a téma. Nézze, Harry nyomozó, utálom megtörni a közöttünk kialakult varázst, de úgy kell viselkednem, mint Hamupipőkének. Holnap azzal kezdem, hogy szalagra veszek egy műsort és előtte némi, alvásra van szükségem.

– Kár. Azt hittem, megtudok valamit magáról.

– Csakugyan ezt gondolta? – Mal gúnyos pillantást lövellt rá a válla fölött, miközben a női mosdó felé indult.

A férfi a fejét csóválva nézte, ahogy kecsesen kígyózik az asztalok között. Nem olyan volt, mint amire számított. Tulajdonképpen alig tudott többet róla, mint amikor beléptek ebbe a helyiségbe.

– Nem kell hazavinnie – mondta később Mal az étterem előtt, miközben a taxira vártak.

– Mindig a bejárat előtt búcsúzom el a hölgyektől.

– Az anyja ifjúsága óta sok minden megváltozott, nyomozó. A nők manapság függetlenek. Maguk fogják maguknak a taxit.

Harry ingerülten nézett rá.

– Mondhat, amit akar, engem udvariasnak neveltek.

– A mama kedvence?

– Akár a gyilkos. Emlékszik?

– Megígérte, hogy munkáról nem lesz szó! – emlékeztette Mal higgadtan.

– Olyan ember vagyok, aki ura a szavának.

Megérkezett a taxi. Harry kinyitotta Malnek az ajtót, majd ő is beszállt utána. A nő nem tiltakozott. Megadta a taxisnak a lakáscímét, azután némán ült, kibámulva az ablakon. Azon mélázott, milyen lenne egy olyan férfit szeretni, mint Harry Jordan. Egy régimódi, jó modorú férfit, aki ura a szavának. Egy férfit, akinek a kemény combját túlságosan is érezte maga mellett.

Harry beszívta a nő parfümjének finom szénaillatát. Szeme lecsúszott az antik holdkő függőre a két lágyan ívelt halom között. Megköszörülte a torkát, hogy megtörje a csöndet.

– Köszönet a kellemes estéért, Ms. Malone.

A nő vetett rá egy hosszú pillantást.

– Én köszönöm, Jordan nyomozó.

– Ismét visszatértünk a formaságokhoz – csóválta meg a férfi a fejét szomorúan. – Akkor viszont ne kérjen meg többé, hogy szólítsam Mallorynak.

– Nem fogom. – A kék szem ártatlanul csillogott.

A taxi a járda mellé kanyarodott, Harry kiszállt és tartotta az ajtót Malnek.

– Meg kell szoknia a modoromat, hátha mégis találkozunk újra – mondta.

A nő megint kétkedve nézett rá, de nem válaszolt, csak fölment a lépcsőn.

– Gondolom, lefekvés előtti egy pohárról szó sem lehet – sajnálkozott Harry. – Holnap kora reggel föl kell vennie azt a műsort.

– Így van.

– Akkor hát jó éjszakát.

– Jó éjszakát, Jordan nyomozó.

Harry összefont karral figyelte, ahogy bemegy az előtérbe. Ott megállt, egy pillanatig habozott, azután megfordult és visszajött hozzá.

– Áruljon el nekem valamit, Harry. Amikor fölhívtam magát, pontosan miért lihegett?

A férfi mosolyogva beletúrt a hajába.

– Az igazat mondjam vagy valami szebbet?

– Az igazat.

– Kár. Egy csomó jó válaszom lett volna. Az igazság az, hogy éppen akkor bringáztam egy kiadósat. A kutyával együtt. Jó testedzés mindkettőnknek.

Mal hátraejtette a fejét, úgy kacagott.

– Csak erre voltam kíváncsi. Jó éjszakát, Harry. – Megindult fölfelé a lépcsőn.

– Figyeljen csak, Malone! – kiáltott utána a férfi.

Megfordult.

– Most meg mi van?

– Ha egyetlen szóval kéne leírnia engem, mi lenne az?

– Mi ez? – komolyodott el a nő. – Vizsgáztat?

– Hmm, hmm, igazat, vagy valami szebbet? Ne feledje, maga kezdte!

A nő egy pillanatig töprengett.

– Öntelt – mondta azután. – Igen, öntelt. Ezzel pontosan le lehet írni.

– Jó. Akkor most magának kell megkérdeznie.

Mal csípőre tette a kezét, és hitetlenkedve pillantott rá.

– Jó, akkor megkérdezem.

– *Enigma* – válaszolta Harry. – Maga pontosan az, Malone. *Enigma.* Rejtély.

Mal egy darabig gondolkodott.

– Ezt bóknak veszem, Harry. Bár korábban aligha hittem volna, hogy maga bókolni is tud. Úgy látszik, tévedtem. De annyi baj legyen – mondta visszafelé menet az előcsarnokba. – Jó éjszakát, és ezúttal komolyan gondolom.

Búcsút intett, de nem nézett vissza.

14.

Másnap reggel Mal már hétkor bent volt a stúdióban. A felvétel ugyan csak tízkor kezdődött, de ő akkor is mindig a stábbal egy időben jött, hogy biztosan minden úgy legyen, ahogy akarja.

– Már százszor elismételtünk mindent! – panaszkodott Beth. – Három év után igazán elhihetnéd rólunk, hogy tudjuk a dolgunkat, Mal!

– Csak az a helyzet, hogy biztosra kell mennem – makacskodott Mal.

– Jól van. Semmi közöm hozzá, ha egyszer korán akarsz kelni. Mit szólnál egy csésze kávéhoz meg egy fánkhoz?

Kávét kortyolgatva átnézte a forgatókönyvet. Azután a stúdió tevékenységét figyelte. Minden a terv szerint haladt, így hát lement a sminkesekhez.

– Jöttem a másik arcomért – mondta Helen Rossnak, akivel három éve, első, lámpalázas műsora óta dolgozott együtt.

Helen félrehajtott fejjel szemügyre vette Mal festetlen arcát.

– Mindig ezt mondod, pedig tudod, hogy sminkelve se vagy nagyon más. Csak egy kicsit határozottabbak lesznek a vonásaid, ahogy a kamerához kell.

– Szeretek arra gondolni, hogy valaki más vagyok. – Ledobta magát a székbe, és ránézett magára a tükörben. – Azt a másik nőt látják a képernyőn, nem pedig a valódi énemet.

Helen értetlenül csóválta a fejét. Először tonizálót, majd hidratálót kent Mal világos bőrére.

– Helen!

A sminkes kérdően pillantott a tükörbeli Malre.

– Szerinted én egy basáskodó félbolond vagyok?

Helen elnevette magát.

– Szerintem nem. De ismerek olyanokat, akik így gondolják.

Mal elkomolyodott.

– Azt hiszem, az vagyok – ismerte el kelletlenül. – De hát ez az én műsorom. És ha nem ügyelek mindenre, akkor nem én leszek a legjobb.

– Biztos – helyeselt elnézően Helen. Baráti csendben fejezték be a sminkelést, Mal újra elolvasta a forgatókönyvet, miközben Helen a haját főnözte. De most az egyszer nem tudott összpontosítani.

Aznap reggel negyedszer-ötödször jutott már eszébe, hogy vajon mit csinál Harry Jordan. Elképzelte, amint biciklizik, fel-alá jár az erős combja, amelyet tegnap este ott érzett maga mellett, a kutyába oltott nagy ezüstszürke farkas meg ott rohan mellette. Vagy elképzelte a Rubyben, amint a füstre és lármára ügyet sem vetve befal egy tányér rántottát sült krumplival, és fütyül a vonalaira. Bár neki nincs is min aggódnia, gondolta Mal, mert még nem felejtette el, milyen volt a férfi farmerban.

De Harry tegnap kivett egy szabadnapot, hogy vele lehessen, így az a legvalószínűbb, hogy ma dolgozik. Elképzelte az őrszobán, ócska bőrzubbonyában, ingerlően kócosan, amint a társaival ugratják egymást.

Hirtelen nevetségesnek találta magát. Neki fogalma sincs Harry életéről. Csak azt a néhány tényt tudja róla, amelyeket sikerült összeszednie a férfi előéletéről. Egyáltalán nem ismeri a valódi Harry Jordant. Nem tudja, szerette-e az apját még azután is, hogy az derékba törte a futballista-pályafutását. Nem tud semmit a feleségéről, hogyan találkoztak, mennyire volt fontos a férjének. Nem ismer Harry munkáját, csak azt, hogy jól végzi; egy ember, aki idejét és kitartását olyan gyilkossági ügyek kibogozásának szenteli, amilyen Summer Youngé.

Lapozott a forgatókönyvben, kényszerítette magát, hogy összpontosítson. Semmi értelme Harry Jordanre gondolnia, mondta magának. Neki a műsorát kell megcsinálnia. Ez a legfontosabb.

***

A hosszú nap végén átment a stábbal a stúdiótól saroknyira levő kínai étterembe, jázminteát ivott, sokat nevetett, kiengedte magából a feszültséget.

Kilenc óra volt, mire hazaért. Amikor kinyitotta az ajtót, körülölelte az orgonaillat. Behunyta a szemét, azt hitte, álmodik. Amikor ismét kinyitotta, nagy kristályvázát pillantott meg az előszoba polcán, tele törékeny fehér orgonákkal, tucatnyi tömött krémszín rózsával és liliommal vegyesen. Kinyújtotta a kezét, elbűvölve megsimogatta őket.

A kártya az asztalon hevert, de anélkül is tudta, hogy a virágokat Harry Jordan küldte. Félős kis borzongással tűnődött, vajon honnan tudhat a férfi az orgonáról. Azután meggyőzte magát, hogy biztosan fölhívta Beth-et és megkérdezte, mi a főnöknő kedvenc virága.

Apró csomag is volt mellette. Lerúgta a cipőjét, beballagott a nappaliba és belevetette magát a nagy karosszékbe. Mosolyogva olvasta a cédulát.

Enigma, így kezdődött a levél. Rejtély. Zavarba ejtő vagy ellentmondásos egyéniség. Nyugtalanító, titokzatos, rejtélyes. Gör. *ainigma, ainisszeszthai* – talányokban beszélni. *(Random House Nagyszótár).*

– Rejtély – mondta magában. – Melyikünk a nagyobb rejtély, Harry? Ki az igazi *enigma*?

A csomagra pillantott. Papírján arannyal írott karácsonyi jókívánságok között Télapók piroslottak, közepére piros masnit biggyesztett egy ügyetlen kéz. Mal sejtette, hogy Harrynek nem volt más papírja, mégis olyan izgatottan bontotta föl, akár egy gyermek karácsony reggelén.

Egy CD-lemez volt benne. Edward Elgartól az *Enigmavariációk.* Mosolyogva odament a készülékhez, és föltette.

Törökülésben letelepedett a padlóra és a lángokat bámulta, miközben a romantikus zene megtöltötte a szobát. Orgonaillatban úszott a lakás, a fahasábok meghitten pattogtak a rostélyon. Harry Jordan miatt valahogy kevésbé magányosnak érezte magát ma este.

Nem volt ez mindig így. Valamikor régen Mary Mallory Malone volt, a goldeni gimnázium láthatatlan lánya. A legmagányosabb lány az egész világon.

***

Mary Mallory nem Goldenben született. Tizenkét évesen érkezett oda az anyjával, miután az apja kisétált az életükből. Mary sose látta többé, de még most is emlékezett a magas, szikár férfira, egyik inas karján a tetovált sellőre, bal járomcsontján a mély vágásra. Ha megfeszítette az izmokat a karján, úgy látszott, mintha a sellő rázná a mellét. Ilyenkor harsogva nevetett és kajánul pillogott Mary Malloryra meg az anyjára, tudván, hogy zavarba hozta őket.

Többé-kevésbé tengerész volt. Fűtőként dolgozott a Seattle és Ázsia között közlekedő kereskedelmi hajókon, de csak akkor látta a hatalmas óceánt, amelyet átszelt, ha egy kurta szünetre feljött a fűtőház tikkasztó hőségéből, hogy elszívjon egy cigarettát, összehúzott, gyanakvó barna szemmel figyelve a hullámzó, hatalmas vizet. Azután gyorsan eltűnt ismét a mélyben, hogy aludjék egyet a priccsén, vagy tovább lapátolja a szenet a gigászi kazánokba.

Bezzeg mikor kikötöttek! Mary Mallory tudta, mert hallotta a keskeny válaszfalon át, amint elmeséli az anyjának. Jobban mondva kínozza kalandjainak szemléletesen aprólékos leírásával.

Mary Mallory befogta a fülét és a takaró alá bújt, hogy ne kelljen hallania a Makaóban, Tajpejben és Honoluluban megvásárolt nőkről. De az anyjának muszáj volt végighallgatnia a részletes elemzést, hogy miért nem versenyezhet az apja alkalmi hódításaival.

– Tudod, mit csinálnak? – mondogatta azon a rekedt, fenyegető, cigarettától szálkás hangján. – Megmarkolnak az izmaikkal. Igen, ezekkel – fúrta bele durván a kezét a feleségébe, aki a lepedőt tömte a szájába, nehogy a sikoltozásával megijessze a kislányát a szomszéd szobában. – Te használhatatlan vagy – vicsorgott a férfi a hiábavaló döfölőzés közben. A feleségét hibáztatta saját tehetetlenségéért. – Egy semmi vagy, hallod? Semmi. Semmi más, csak egy hibbant nőszemély.

Azután azt lehetett hallani, amint csattan a keze a felesége puha húsán. Mary Mallory hiába tapasztotta be a fülét, így is hallotta anyjának vékony, fájdalmas jajveszékelését.

– Ó, Istenem, ó, Istenem, ne hagyd, hogy bántsa! – imádkozott föltérdepelve az ágyban. – Ne engedd, hogy üsse! Állítsd meg, állítsd meg!

Imái néha meghallgatásra találtak. Hallotta, amint az ágy megnyikordult, ahogy az apja kikászálódik belőle, a ruhája után tapogatózik, csörren övének fémcsatja, amikor meghúzza; bakancs puffan a padlón, nyikkan az ágyrúgó, amire leül, hogy felhúzza a bakancsát.

Azután hosszú csönd. A kislány tudta, hogy az apja ilyenkor áll és lenéz az anyjára. Mary Mallory keresztbe tette az ujjait, a karját, a lábát, a szemét pedig szorosan lehunyta.

– Ne üsse meg még egyszer! – imádkozott. – Csak meg ne üsse!

Néha megütötte, néha nem. Később hallotta a bakancsok dübörgését a lépcsőn. Olyan erővel csapódott az utcai ajtó, hogy szinte alapjáig megrázta a hitvány kis favázas házat.

Mary Mallory megdermedt, a fülét hegyezte. Csak akkor ernyedt el megkönnyebbülten, amikor felberregett a kocsi motorja. Biztos, hogy ma éjszaka már nem látja az apját.

A falat bámulta, hallgatta anyja fojtott zokogását, osztozott kétségbeesésében, de nem tudta, mit tegyen. Nem mehetett át. Nem ölelhette meg, nem vigasztalhatta. Az ő családjukban ez nem volt szokás.

Senki sem beszélt az érzelmeiről és Mary Mallory arra a következtetésre jutott, hogy ez nem is illik. Náluk egyébként se beszéltek valami sokat, kivéve olyasmiket, hogy add ide a sót.

Az anyja mintha bezárkózott volna a saját nyomorúságába. Csak ténfergett kifakult rózsaszín pamut pongyolájában, mint egy alvajáró. Órákon át ült a konyhában egy csésze kávé mellett, révetegen bámult maga elé, és szívta egyik cigarettát a másik után.

Mary Mallory így hagyta ott, amikor reggel iskolába ment és gyakran ugyanígy találta, amikor délután hazajött. Még mindig az asztalnál, még mindig a csésze kávéval, még mindig egy cigarettával.

– Mama – javasolta félénken, amikor az apja valamelyik hosszú útján járt és könnyebb volt az élet. – Miért nem megyünk moziba? Azt mondják, jó film megy a Rialtóban.

Az anyja fénytelen tekintete egy másodpercre megállapodott rajta. Felvonta a szemöldökét, mintha meglepődne a gyerek látásán.

– Eredj. Találsz pénzt a tárcámban.

Így tehát Mary Mallory egyedül járt moziba, itta a zenét és a nevetést, a csodálatos ruhákat, amíg végül szinte ő is ott élt közöttük a mozivásznon. Csak amikor a hirdetéseket vetítették és kigyúltak a fények, akkor zökkent vissza az ijesztő valósághoz, hogy ő Mary Mallory Malone.

Mindent megnézett, ami a Rialtóban ment, néha kétszer, olykor háromszor is, ha nem volt pénze, vagyis úgyszólván mindig, szombat délutánonként belógott az oldalsó ajtón, hogy pótéletet éljen és elraktározza a képeket a fejében, majd később, ágyában fekve, álmodhasson róluk. Tizenkét éves koráig azt hitte, hogy az élet csakugyan olyan, mint a filmeken. Csak az övé más.

Csak a szerelmi történetekkel volt baja. Nem hitte, hogy az emberek tényleg így néznek egymásra, a szívük a szemükben, átölelik, csókolják egymást és azt mondják, szeretlek. Tudta, hogy a szülei nem szeretik őt, és eltűnődött, vajon azért-e, mert csúnya. Sovány egérke volt, fénytelen szőke hajú, rövidlátó kék szemét csúf, vastag műanyag lencséjű szemüveg takarta. Nem emlékezett, hogy szülei egyszer is átkarolták, megölelték, megcsókolták volna. Sohasem adtak neki gyengéd beceneveket, sohasem éreztették vele, hogy fontos.

Amikor tizenegy éves volt, és az apja éppen nem volt otthon, egy reggel, amikor Mary Mallory lejött, ott találta az anyját a konyhaasztalnál, kezében a szokásos cigarettával. Csakhogy ez alkalommal egy levelet szorongatott. Rövidlátóan közel tartotta kék szeméhez, újra és újra átfutotta, hüledezve fölvonva szemöldökét.

– Mary Mallory – mondta különös, új hangon –, ez itt azt mondja, hogy elmulasztottuk fizetni a jelzáloghitelt. Azt mondja – reszkető ujjal húzta alá a megfelelő sort – hogy nem válaszoltunk a korábbi levelekre és hogy amennyiben szombat reggelig nem ürítjük ki a házat, akkor a végrehajtó fog kilakoltatni.

Fölemelte a fejét, döbbenten bámult az ajtóban álló, sápadt, szemüveges lányára. Mint aki hirtelen megpillantotta a fényt az alagút végén, a mindig keresett boldog véget. Úgy pattant föl, mint akit életre galvanizáltak a letargiájából.

– Segítened kell – mondta, űzötten körülhordozva tekintetét a hitvány kis konyhában. – Be kell csomagolnunk. A tányérokat, a többi cuccot, a ruhákat. – Egy pillanatra elgondolkodott. – Tudod, hogy ez mit jelent, ugye? – Tompa tekintete győzelmesen felcsillant. – Sohasem látjuk többé az apádat.

– De miből fogunk élni, mama? – kérdezte rémülten.

– Szerzek munkát – mondta könnyedén az anyja. Kihúzott egy fiókot, és egy műanyag zacskóba dobálta a kopott, filléres étkészletet. – Pénztárosként egy áruházban, vagy akár pincérnő is lehetek. Majd csak lesz valahogy.

Mary Mallory nem így gondolta, de tudta, hogy itt nem maradhatnak. Így hát keresett egy kartondobozt és engedelmesen megtöltötte szépen egymásra rakott olcsó tányérokkal.

Megállt, bizonytalanul sandított az anyjára, aki dallamtalanul dudorászott. Mary Mallory még sohasem látta ilyen izgatottnak. Csupán egyetlen kérdése volt:

– Mama, hova megyünk?

Az anyja megtorpant, eltűnődött.

– Tudod mit? Mindig szerettem volna az óceán mellett lakni. – Fölnevetett, valami furcsa hangon, amely úgy járta át a savanyú vén házat, akár a friss tengeri szellő, amelyről álmodott. – Igen, odamegyünk! – mondta lelkesen. – A tengerpartra!

Ez volt az egyetlen alkalom, amikor Mary Mallory láthatta egy villanásra azt a csinos fiatal lányt, aki az anyja volt valaha. Mielőtt férjhez ment volna, hogy megtámadja a fekete mélabú.

Mary Mallory együtt örült vele. Csaknem el is hitte, hogy a boldogság várja őket a tengerparton, ott, ahol a szivárvány véget ér. Ő is nevetett, miközben nagy csörömpöléssel fazekakat és serpenyőket dobált egy másik kartondobozba.

– Megyünk az óceánhoz! – rikoltotta boldogan. Lehunyta a szemét, mélyet lélegzett, mintha érezné a sós permetet, haját cibálná a szellő, mintha máris megízlelhetné új, boldog életüket.

Pár óra múlva minden megmaradt kevés anyagi javukat berámolták az ódon türkizzöld, krómuszonyos Chevybe. Mary Mallory anyja beült a kormányhoz, a kislány pedig emlékeztette, hogy jó lenne tankolni, ha ilyen hosszú útra mennek.

A benzinkútnál az anyja gondosan kiszámolta a pénzt, azután rákacsintott a lányára, bement a kis vegyesboltba, ahol vásárolt Mary Mallorynek kólát és karamellás-mogyorós csokit.

– Ebéd – mondta rejtelmesen, és felbontott egy doboz Marlborót, miközben robogtak tovább.

Nemsokára elhagyták az egyetlen helyet, amelyre Mary Mallory egyáltalán emlékezett.

– Mama, mi lesz az iskolával? – zökkent vissza hirtelen a józan valóságba.

– Ott majd lesz új iskola – válaszolta oda se nézve az anyja.

– De nem kellett volna szólnunk nekik?

– Á-á. – Az asszony megrázta a fejét. – Nem kell. Hidd el, észre sem veszik, hogy nem vagy ott.

Mary Mallory hátrapillantott a csúnya, vörös téglás iskolaépületre, ahol a legutóbbi négy évet töltötte. Nem voltak barátai; még a tanárok is keresztülnéztek rajta.

Tudta, hogy más, mint a többi iskolás. Látta a szüleiket, amikor bejöttek szülői értekezletre vagy karácsonykor. Kedves, rendes, mosolygó népek voltak, akik nevettek, beszélgettek egymással, tréfálkoztak a gyerekeikkel és a tanárokkal. Olyasfajták, akik kart karba öltve vagy kézen fogva mennek át az iskolaudvaron, szeretettel simulnak egymáshoz, és összedugják a fejüket, ha beszélgetnek. Mary Malloryék házában senki sem beszélgetett.

Az apja és az anyja sohasem mentek be az iskolába, egyetlenegyszer sem, amíg odajárt. A tanárok pedig sohasem kérdeztek semmit felőlük.

A gyerekek nem néztek át rajta, csak mintha sose vettek volna róla tudomást. Mary Mallory olyan volt, mint a rút kiskacsa, kívül maradt a körön, hogy éljen, haljon, ahogy tud.

Tudta, hogy az anyja igazat mond; senkinek nem fog hiányozni. Reménykedett, hogy a tengerparti új iskolában másképp lesz.

Kedves tájon utaztak. Mary Mallory megbámulta a fekete-fehér teheneket, a tanyaudvarokon kotkodáló tyúkokat, egyszer még egy kondát is látott: rózsaszín malackák kocogtak finom patácskáikon hatalmas, esetlen anyjuk után.

Apró darabkákban ette meg a csokit, hogy órákig kitartson, de mire elérték a parti utat, leszállt a sötétség, és neki korgott a gyomra.

– Éhes vagyok, mama – mondta. – Mit vacsorázunk? A

z anyja a műszerfalba szerelt órára pillantott.

– Jó ég, már ennyi az idő? – mondta meglepetten. Hirtelen balra tekerte a kormányt. A kocsi átcsalinkázott az országúton egy rönkszállító kamion előtt, be egy kavicsos parkolóba.

A frissen vágott rönkökkel megrakott kamion csikorogva fékezett mögöttük.

– Istenverte női vezetők! – ordította a gépkocsivezető, megtörölve izzadó homlokát. – Ha nem tud indexelni, hölgyem, előbb-utóbb összetöri magát!

Mary Mallory aggodalmasan beharapta az ajkát, de az anyja mintha nem is hallotta volna.

– Bocsánat – tagolta Mary Mallory némán a sofőrnek, de az csak a fejét rázta és fenyegetően bámult rájuk. – Gyerünk – mondta az anyja. Kiszállt a kocsiból, és elindult egy kivilágított étterem felé. A kislány utána sietett.

– Mama, nem gondolod, hogy be kéne zárni a kocsit?

– Bezárni? Miért? – nézett rá az anyja tehetetlenül.

Mary Mallory elvette tőle a kulcsokat és visszaszaladt az ajtóhoz.

A kamionparkolóban álló neonfényes büfében füst volt és tömeg. Szaglott a szalonnától, fasírttól, kávétól. A sarokban álló wurlitzer versenyt bömbölt az ordító társalgással, és a konyhából hallatszó edénycsörömpöléssel-sistergéssel.

Anyja, ügyet sem vetve a többi vendégre, egyenesen odament a sor elejére. Megfordult, ránézett a riadtan lemaradó Mary Malloryre.

– Egy fasírt megfelel? – kérdezte. A választ meg sem várva rendelt két fasírtot és két üdítőt.

Fölkapta a tálcát és odasietett egy ablak melletti asztalhoz, elengedve a füle mellett a dühös kamionsofőrök csípős megjegyzéseit. Mary Mallory leszegett fejjel somfordált utána, reménykedve, hogy senki sem hordja le őket, amiért előretolakodtak.

Csendesen ült az anyjával szemben, ette a fasírtját. Nem is emlékezett, mikor ettek utoljára együtt és ettől ismét feltámadt a jókedve. Kezdte elhinni, hogy tényleg új élet vár rájuk a tengerparton. Az anyja annyira másnak látszott, erősnek, céltudatosnak, mintha azzal, hogy elmenekült a férje elől, maga mögött hagyta volna a szörnyű múltat és azt a másik, szomorú, megrémített asszonyt. Lesz rendes otthonuk, barátaik és boldogok lesznek.

Elaludt a kocsiban. Meg se moccant, amíg az anyja meg nem rázta.

– Kelj föl, Mary Mallory – mondta. – Megtaláltam a tengerpartot.

Egy szikla tetején álltak. Mögöttük erdő, olyan magas, hogy a fák szinte elérték az éjszakai tiszta eget. És előttük nyújtózkodott az óceán, amelynek kísérteties sötétségére csak a telihold húzott ezüst ösvényt.

Mary Mallory leeresztette az ablakot, kidugta a fejét, beszívta a hideg, friss levegőt. Nyelvet öltött, ízlelgette a sós szelet. Az óceán fáradthatatlanul hullámzott, mormogott, nyöszörgött, mint egy történelem előtti fenevad, sziszegve tört meg a mélyben a sziklákon.

Az anyja ásított.

– Azt hiszem, akár itt is tölthetjük az éjszaka hátralévő részét. – Leeresztette ülésének hátlapját, és behunyta a szemét.

Mary Mallory hátrapillantott. A kocsi hátulja tele volt dobozokkal, műanyag zacskókkal, anyja szétszórt ruháival. Nem volt annyi hely, hogy kinyújtózzék. Föltekerte az ablakot és anyjához hasonlóan leeresztette az ülés hátlapját, addig mocorogva, amíg sikerült valami elviselhető testhelyzetet fölvennie.

Aznap éjjel az óceán sós illatát érezte álmában és amikor fölébredt, a nap teleszórta a remegő óceánt arany szeplőkkel. Az anyja, fejét a kislány vállra hajtva, mélyen aludt.

Amennyire emlékezett, ez volt az a pillanat, amikor a legközelebb állt az anyjához. Teljesen mozdulatlanul ült, nehogy elveszítse a kapcsolatot, érezte karján anyja puha arcának melegét. Figyelte, hogyan változnak a tenger színei, ártatlan kékről szénszürkére, ahogy felhők töltötték be az eget. Két mókus futott el a kocsi mellett, amikor az első esőcseppek koppantak az autó tetején. Az esőből zápor lett, a tenger pedig dühöngő, bömbölő óceánná változva rohamozta a parti sziklákat.

Visszazötyögtek az erdei úton át a sztrádára. Az ablaktörlők hasztalanul csapkodtak az özönvízben. Anyja, belefúrva tekintetét a motorház fölötti sötétségbe, délnek fordult a Chevyvel.

Még mindig zuhogott, amikor félóra múlva lekanyarodtak egy benzinkúthoz. Kiürítettek két műanyag zacskót és a fejükre húzták, hogy ne ázzon meg a hajuk, azután a mosdóhoz futottak, vihogva, mint két buta iskolás lány. Kezet, arcot mostak, de fogkefe nem volt náluk, így vettek inkább egy csomag borsmentás rágógumit, azután ismét nekivágtak az útnak.

– A fenébe – mondta az anyja, amikor újra rákanyarodtak a sztrádára. – Tankolnom kellett volna.

Mary Mallory megnézte az üzemanyagjelzőt – még mindig félig volt a tartály. Bámulta a rönkszállítók által fölvert zuhatagokat. A kamionok úgy dübörögtek el az úton, mintha az csak az övék lenne.

– Mama, éhes vagyok! – kiabálta túl egy órával később a rádióból bömbölő popzenét.

– Éhes vagy? Már megint? – Anyja hitetlenkedve pillantott rá, miközben újabb cigarettára gyújtott. – Úgy látom, mostanában állandóan éhes vagy. – Azután elmosolyodott. – A tengeri levegőtől lehet.

Mary Mallory, aki az utóbbi órában csupán anyja cigarettafüstjét szívta, úgy vélte, nem is lenne rossz egy korty tengeri levegő. Letekerte az ablakát, de csak jeges szél és vízpermet jötte be rajta.

– Csukd be azt a nyavalyás ablakot, Mary Mallory, különben elpatkolok! – kiáltotta vacogva az anyja.

Csak mentek és mentek a zuhogó esőben, a kislánynak úgy tűnt, órákon át. Azután a motor köhögni és köpködni kezdett. Az anyja összeráncolta a homlokát, beletaposott a gázba. Mary Mallory riadtan bámulta.

Az anyja az út szélére kormányozta a nagy, öreg kocsit. A motor végsőt hörgött, majd elhallgatott. Az asszony nyújtózkodott, hogy kiálljon a gerincéből a hosszú út sajgása.

– Hát sejtettem, hogy ez lesz – ásította. – Elfogyott a benzin. Itt az út vége, Mary Mallory. Ideértünk, itt is maradunk.

Mary Mallory letekerte az ablakot. Kidugta a fejét és elolvasta az orra előtt lévő táblát. Az állt rajta:

ÜDVÖZÖLJÜK AZ OREGONI GOLDENBEN.

15.

Harrynek hosszú, nehéz napja volt, ami még nem is ért véget. Summer Young ügye mellett más esetek is tartoztak hozzá és még egyszer el kellett ugrania a közkórházba, mielőtt hazamehetett volna, hogy töltsön magának egy whiskyt, alaposan lezuhanyozzon, föltegyen valami zenét és elgondolkozzon, mit szól majd vajon Mallory Malone az ő rejtélyes cédulájához.

Szándékosan nem írta oda a nevét és hirtelen arra gondolt, milyen muris lenne, ha a nő nem tudná, ki küldte a virágot.

– Ugyan – vigyorgott halványan – de mennyire, hogy tudja! Malone okos nő.

Beügyeskedte a Jaguart egy vörös Ford Explorer és egy acélszürke Volvo kombi közé, miközben gépiesen megjegyezte a rendszámukat. Ez a reflex még járőr korából maradt meg, amikor mindig a lopott kocsikat vagy a menekülő bűnözőket leste. Elraktározta agyában a rendszámokat, majd átment a parkolón a mentőbejáró felé.

Néhány órája elhívták egy helyszínre, amely elsőre autós támadásnak látszott, de közelebbi vizsgálat után inkább gengsztergyilkosságnak tűnt. Nem számítva, hogy az áldozat nem lehelte ki lelkét. Hulla nélkül a gyilkossági csoportnak nincs dolga, de azért Harry utánanézett, hogy nem változott-e a helyzet.

A várószoba bűzlött a fertőtlenítőtől meg a vértől. A sérültek, betegek türelmesen várták, hogy sorra kerüljenek. Babák sírtak, zaklatott szülők járkáltak fel-alá, néma rokonok várakoztak fehér arccal, hogy valamilyen – jó vagy rossz – hírt halljanak szeretteikről.

– Jó estét, Suzie – mondta a pultnál a fiatal nővérnek. – Sok a dolguk ma éjszaka?

– Mikor nem? – kérdezte Suzie Walker azzal a különleges mosollyal, amely az sugallta, hogy nem bánná, ha Harry elkérné a telefonszámát, ami eddig még nem történt meg, bár már vagy egy tucatszor találkoztak a kórházban. – Gondolom, azért jött, hogy az autós támadás áldozatát lássa. Átvitték egy kórterembe, harmadik emelet, balra. Mellesleg Rossetti nyomozó megelőzte.

– Ilyen az élet – vigyorgott Harry és kettesével vette lépcsőket, mintegy magának bizonygatva, hogy nem is olyan fáradt, azután odasietett a folyosón a kávéscsészével álldogáló Rossettihez. – Hogy van? – kérdezte a kávéautomata felé menet.

Rossetti bekapta az utolsó falat tonhalas rozskenyeret.

– Remekül – motyogta tele szájjal –, attól eltekintve, hogy eltört a két lába és betört a koponyája. Átrepült a kocsi tetején. Jól bevágta a fejét. Szerencséje, hogy nem tört ki a nyaka. Ami viszont a mi balszerencsénk, azt állítja, hogy nem sokra emlékszik. Csak a kocsi színére. Fehér.

Harry visszajött egy csésze kávéval.

– Akkor semmi értelme itt lógni.

– Most Gaylord és Franz van szolgálatban. – Rossetti felhörpintette kávéját és fáradtan sóhajtott. – Holnap új nap, Prof. Nem tudom, hogy vagy vele, én kivagyok. Korán fogok lefeküdni. – Bizonytalanul sandított az órájára. – Jó, tíz óra talán egy kicsit túl korai.

– Csak akkor, ha egyedül alszol, Rossetti. És ha hihetek neked, veled ez sohasem történik meg.

Rossetti újratöltötte csészéjét. Kávét szürcsölve baktattak a folyosón.

– Ami a járművet illeti – mélázott Harry –, mostanában nem sok szerencsénk van. Summer Youngnál fekete kisteher vagy furgon, itt meg egy fehér kocsi. Gondolod, hogy a sors ellenünk van, Rossetti? Vagy olyan ostobák vagyunk, hogy akkor se leljük a nyomokat, ha az arcunkba kiáltanak?

– Miféle nyomok? – kérdezte rosszkedvűen Rossetti.

– Ó, rengeteg nyomunk van, Sherlock. A szakértők azt mondják, a Summer kocsijában talált szálak kasmírgyapjúból származnak. Fekete kasmírból.

Rossetti halkan, meglepetten füttyentett.

– Úgy tűnik, emberünk a drága pulcsikat kedveli. Talán tud egy jó turkálót. Vagy pedig van pénze. Kiküldted a tagokat, hogy ellenőrizzék a boltokat?

Harry bólintott.

– És a gyártókat meg az importőröket is. A bűnügyi labor szerint nem az olcsóbb fajta kasmír. Hosszú szálú, minőségi anyag, a legjobb kecskék szőréből. A gyártó európai lehet, valószínűleg skót. Ez a drágább boltokra és butikokra szűkíti kutatási területünket.

– Mi van még? – kérdezte Rossetti.

– A lány ruháján talált szőrszálak fehér embertől származnak. Festettek. Az eredeti színük ősz.

– Úgy érted, szándékosan álcázza magát? Vagy csak egy öregedő pasi, aki fiatalabbnak akar látszani?

Harry vállat vont.

– Annyit tudunk, hogy idősebb, mint gondoltuk.

Integettek Suzie Walkernek, miközben elhaladtak a pult előtt, és jó éjszakát kívántak neki.

Rossetti csodálattal sandított vissza a lányra. Suzie fiatal volt és csinos, a haja lángvörös, a szeme nagy és zöld. Rossetti hónapok óta próbált összehozni vele egy randevút.

– Mikor enged már, Suzie, mikor jön el velem? – kérdezte.

– Majd ha felnő, Rossetti nyomozó – válaszolta a lány, oda se nézve a feljegyzésből, amelyet olvasott.

Kinyitották az ajtót. Egy percig álltak a lépcsőn, nézték a parkolót és megbeszélték, menynyivel jutottak előre a szakértők.

– Még valami – mondta Harry. – A Miata porában nitrát szemcséket találtak. Valószínűleg műtrágya, az a fajta, amelyet rózsákhoz árulnak a kertészeti boltokban.

Rossetti arca elborult.

– Akkor utána kell néznünk minden bostoni kertésznek és gondnoknak?

– Egyáltalán nem – vigyorodott el Harry. – Minden maschusettsinek. És akkor még mindig fönnáll a lehetőség, hogy egyszerűen egy rendes családapával van dolgunk, aki szívesen kertészkedik kicsit a hétvégeken.

– Úgy érted, amikor nem gyilkossággal szórakozik.

Harry felsóhajtott.

– Nyertél, Rossetti.

Az acélszürke Volvóban ülő férfi távcsövön át figyelte, amint ott állnak a lépcsőn. Tudta, kicsodák. Ha képes lett volna szájról olvasni, akkor azt is tudta volna, hogy miről beszélnek, olyan éles volt a kép. Bár így is száz az egyhez lefogadta volna, hogy róla van szó.

Kellemes gondolat volt, akárcsak az, hogy semmit sem tudnak róla. Még azt sem tudják, milyen a külseje, ő pedig nem hagy nekik támpontot. Különben is, még mindig a múlton rágódnak, miközben ő már a jövőbe tekint.

Megpaskolta a szomszéd ülésen várakozó polaroid fényképezőgépet. Olyan, mint egy öreg barát, mindig kéznél van. Tudta, hogy Suzie Walker ügyelete tizenöt perc múlva letelik, és aggodalmasan pillantott a két nyomozóra, akik még mindig a lépcsőn beszélgettek. Ha nem mennek onnan egyhamar, akkor neki nem lesz alkalma fényképezni.

Megkönnyebbülten sóhajtott, amikor Harry Jordan végre rácsapott a barátja vállára és vidáman jó éjszakát kívántak egymásnak.

Jordan átvágott a parkolón, éppen feléje tartott. A Volvo ablakai feketére voltak színezve, de a férfi nem akarta kockáztatni, hogy az éles szemű nyomozó felfedezze. A padlóra siklott és magára húzott egy takarót.

Olyan némán feküdt, mint áldozatai, halkan, egyenletesen lélegzett. Nem félt, mert tudta, okosabb a rendőröknél, ahogy már számos alkalommal bebizonyította. A rendőrség még azt sem tudja, hogy pontosan hányszor!

Hallotta a nyomozó lépéseit, azután nyílt a Jaguar ajtaja. Hirtelen bőszült ugatás hallatszott: egy kutya kaparta a Volvo ajtaját. Rémülten visszafojtotta a lélegzetét.

– Nagyfejű, mi az ördög bújt beléd? – ordította Harry dühösen. Megragadta a nyakörvet, elrántotta az állatot, majd aggodalmasan végighúzta kezét a Volvo felületén.

A kutya nekiugrott a kombinak. Bedugta orrát a résnyire nyitott ablakon, szimatolt, morgott.

Harry tétovázott. Nyomakodó nem szokott ilyen támadóan viselkedni. Bekukucskált a Volvo ablakán, de túlságosan sötétre színezték ahhoz, hogy láthasson valamit. Észrevette, hogy be van zárva, és eltűnődött, miért nem jelez a riasztó. Vetett egy pillantást a rendszámra – az adóbélyeget nemrég újították meg. A kocsin se horpadás, se karcolás. Tökéletesen normális, jól karbantartott jármű. Valószínűleg sok gyerekkel és több kutyával megáldott családé lehet. Annak kell lennie. A kutyák hátul szoktak utazni, ahol az ablak nyitva volt. Nyomakodó megérezte a szagukat és nem tetszett neki.

– Te hülye korcs! – rángatta vissza Harry. – Fizethettem volna egy csomó pénzt a dukkózásért.

A kutya, még mindig morogva, kelletlenül beugrott a Jaguar hátsó ülésére.

Az ajtó becsapódott, felberregett a motor, kerekek csikorogtak. Jordan elhajtott.

A férfiból kitört a nevetés. Dübörögve hahotázott a gondolattól, hogy Harry Jordan nyomozó kutyája szagról megismeri a gyilkost. Ez a dög sokkal okosabb a gazdájánál!

Már csaknem eljött az idő. Fölült, beállította a fényképezőgépet. Most mindjárt sztárt csinál Miss Suzie Walkerből.

***

A kocsiban hazafelé Harrynek eszébe jutott, hogy a reggel hétkor Rubynál bekebelezett áfonyás fánk óta semmit sem evett. Megállt, vett egy szalámis pizzát, vezetés közben be is falt egy szeletet. A kutya összenyálazta a nyakát, annyira kívánt egy falatot. Harry nevetett.

– Kizárt, öregem – mondta. – A csonttal az antik szőnyegen még csak kiegyezek, de a kocsim ülését nem fogod összekenni zsíros pizzával.

Amikor hazaértek, a konyhában világított a vörös lámpa az üzenetrögzítőn. Harry felbontott egy doboz kutyatápot, megevett még egy darab pizzát és benyomta az adás gombot.

A háttérben zene zsongott halkan. Harry félrehajtotta a fejét és elmosolyodott, amikor felismerte a számot. *Enigma-variációk.* Azután megszólalt a nő.

– Köszönöm, Harry – mondta lágyan.

A férfi a masinára bámult, várta a folytatást. De ez volt minden. Visszatekerte a szalagot és újra lejátszotta. Azután hátravetette a fejét és fölnevetett. Malone tudja, mikor kell egy nőnek kevés, de jelentőségteljes szót mondani. És határozottan dorombolt, amikor azt mondta, hogy *Harry*.

Még mindig mosolyogva töltött magának egy adag Jim Beamet, beledobott néhány jégkockát, fölvette a pizzás dobozt és bement a nappaliba. Ellenőrizte a videót, visszatekerte a szalagot.

Belevetette magát öreg bőrszékébe, beindította a masinát. Mallory Malone arca megjelent a nappalijában. Ugyanaz a ragyogó, napsugaras mosoly, amely annyira tetszett neki előző este, most ott világított millió néző képernyőjén. Szeme ragyogott, mint két könnyes zafír, miközben megindítóan beszélt az angol milliárdos intézetbe zártan tengődő, agysérült feleségéről. Azután bemutatta a fényképeket, amelyeken az öreg kecske pucérkodik három fiatal szépségül.

– Ez az ember felejthetetlen – mondta puha, mély hangon. – De mi megtehetjük-e? Kérdezzék meg maguktól, ha ma éjszaka álmatlanul forgolódnak, ahogy én fogok, mert az asszony jár az eszemben. Kérdezzék meg magukat, létezik-e igazság olyan asszonyok számára, akikkel így bániak. Kérdezzék meg magukat, milyen lenne, ha önökkel történne ilyesmi.

Egy pillanatig belenézett a kamerába, azután leeresztette gyönyörű pilláit el nem sírt könnyektől fátyolos szemére. Ebben a másodpercben bevonta közönségét saját világába, hogy ők is magukénak érezzék a megnyomorított asszony ügyét.

Harry arra gondolt, hogy Mallory vagy nagy színésznő, vagy őszintén gondolja. Azután eszébe jutott egy kurta pillanat vacsora közben, amikor olyan elveszettnek és magányosnak tűnt. – *A legérdektelenebb nő a föld hátán*. – Ezt mondta magáról. Ebben a pillanatban a férfi megesküdött volna, hogy komolyan is gondolta.

Mallory több mint rejtély: ennek a nőnek titkai vannak, és nem köti őket Harry orrára.

Fölvette a kagylót, az otthoni számát tárcsázta.

– Halló – szólt bele álmosan a nő. Harry bűntudatosan pillantott az órára. Fél tizenkettő.

– Ms. Malone? – kérdezte. Hallotta, hogy a nő sóhajt.

– Szólítson Mallorynek.

– Mallory. – Élvezet volt kimondani a nevét.

– Tessék, Harry.

– Nem is vettem észre, hogy ilyen késő van. Sajnálom – mondta mosolyogva, és egyáltalán nem sajnálta.

– Nincs késő. Én feküdtem le korán. – Felült, nekitámaszkodott a párnáknak.

– Megkaptam az üzenetét.

– Igen? – Mintha elakadt volna a lélegzete.

– Nem volt valami hosszú.

– Úgy gondolom, mindent elmondtam vele. – Mal mosolygott, örült Harrynek, még ha nem is akarta bevallani.

– Lapidáris – közölte Harry.

– Ez a stílusom.

A férfi hallotta a mosolyt a hangjában.

– Milyen érzés rejtélyesnek lenni?

– Ó, azt hiszem, *enigmatikus* érzés! – Azután fölnevetett. – Szépek a virágok. Honnan tudta, hogy az orgona a kedvencem?

– Nem tudtam, de örülök, ha így van. Csak úgy gondoltam, illik magához. Friss, illatos, mint a tavasz.

– Egyre költőibb, nyomozó.

– Harry. Nem emlékszik? Gondolta valaha, hogy egy férfit rávesz a költészetre?

– Vagy a zenére. Tetszik, amit küldött.

– Romantikus, a legjobb fajta.

– Mint sejtelmem szerint maga is, Harry Jordan.

A férfi vigyorgott, elképzelte a nőt, ahogy ott fekszik az ágyban.

– Mi lenne, ha adna nekem egy esélyt, hogy megmutassam, mennyire romantikus vagyok? Holnap estére ki tudnék ügyeskedni magamnak egy kis szabadságot.

A nő habozott. Harry szinte hallotta, amint gondolkodik.

– Örülnék neki, Harry. Csak most én állom a cehhet. Nyolckor nálam?

– Nyolc megfelel. Mallory – tette hozzá. – És köszönöm a meghívást.

– Azt hiszem, örülni fogok az estének – mondta a nő óvatosan.

– Én is.

– Akkor gondolom, jó estéje van.

– Magam is így gondolom. Csakhogy én Bostonban vagyok, maga pedig New Yorkban.

– Nem sokat tehetünk ellene, nyomozó – nevetett a nő. Majd így folytatta: – Viszontlátásra, holnap, Harry. – Azzal bontotta a vonalat.

Harry mosolyogva tette le a kagylót. Elfelejtette, hogy azt kéne kiderítenie, ismeri-e a nő a mozaikképen szereplő alakot. Úgy érezte magát, mint egy kölyök, aki most beszélt meg randevút a szalagavató szépségkirálynőjével.

Füttyentett a kutyának, rátette a nyakörvet és hosszú sétára indultak. Azon tűnődött, mit viselhet Mallory Malone az ágyban.

Mal hanyatt dőlt a párnákon és riadtan tűnődött, hogy nem lenne szabad bedőlnie Harry Jordan kedvességének. Ez az ember fenyegetést jelent, képes lenne lerombolni az ő gondosan fölépített életét. Mégsem tudott ellenállni. Hiszen ez csak egyetlen alkalom. Vigyáznia kell magára, ez minden. Ezután hasra fordult, arcát a párnába fúrta és perceken belül elaludt.

16.

Harry a nő kedvéért felöltötte egyetlen jó zakóját és nadrágját, egy fehér lenvászon inget, meg egy fényes selyem nyakkendőt, amelyet valamelyik árleszállításon vett. Miközben megkötötte a tükör előtt, elvigyorodott, mert arra gondolt, hogy ez a második alkalom, amikor kicsípi magát Ms. Malone miatt. Remélhetőleg a nő méltányolni fogja áldozatát.

A Mark hotelben vett ki szobát, és úgy tervezte, hogy a kora reggeli géppel megy vissza Bostonba. Iskolakerülő kamasznak érezte magát. Mintegy emlékeztetőül, hogy nemcsak jókedvéből van itt, fölkapta és zsebre vágta a gyilkos mozaikképét tartalmazó nátronpapír borítékot.

Felszólt a portás, hogy meghozták a virágját. Harry egy utolsó pillantást vetett a tükörbe, megigazította a nyakkendőjét, végigsimította túlságosan rendesre fésült haját és kiment.

A virágárus remekelt, egy hatalmas vesszőkosarat töltött meg pármai ibolyával. Harry óvatosan araszolt be vele egy taxiba.

– Temetésre megy, haver? – kérdezte savanyúan a sofőr.

– Remélem, nem! – válaszolta –, de a virágoknak biztosan kellemesebb az illata, mint ennek a kocsinak.

Megadta a nevét a bérház portásának.

– A tetőlakás az, uram – mondta a portás. – Ms. Malone már várja.

Fölfelé a liftben rápillantott digitális órájára. Épp időben érkezik. Elmosolyodott, elképzelte, milyen lesz a nő, mit fog mondani most, hogy kettesben lesznek.

Kilépett a hatalmas virágkosárral egy márvány előcsarnokba. Drága antik velencei tükrök lógtak a falakon, pasztell színű francia szőnyegek borították a padlót és egy piros selyemruhás, csinos nő mosolygott rá. Nem Mallory volt.

Harry elbizonytalanodott.

– Azt hiszem, rossz helyen járok.

A nőnek hosszú, fekete haja, nevető sötét szeme volt. Csábosan mosolygott, miközben végignézett a férfin, azután megrázta a fejét.

– Ó, remélem, téved! – Elnevette magát. – Kit keres?

– Mallory Malone-t.

A nő közelebb jött, megnézte az ibolyákat. Harry a virágillaton át is érezte parfümjének erős, fűszeres aromáját.

– Akkor boldogan közlöm, hogy a megfelelő helyen jár. – Újabb mosolyt küldött felé, majd bevezette az ajtón. – Mal! – rikoltotta túl a hangos beszélgetést. – Itt a kézbesítő! Gyere, nézd meg!

Mal bukkan föl az ajtóban. Arany szaténra dolgozott, szűk fekete csipkeruhát viselt. A mély kivágás cakkos csipkéje úgy tapadt a mellére, mintha az lenne a természetes helye. A kurta szoknya és a magas sarkú fekete antilopcipő hihetetlenül hosszúnak és karcsúnak mutatta a lábát.

– Ó, maga az, Harry! – A szája elé kapta a kezét, nehogy elnevesse magát a kézbesítőként beharangozott férfi meg az irdatlan virágkosár láttán.

A szoba tele volt emberekkel, serény pincérek szolgáltak föl szendvicseket és italokat. Harry a nő szemébe nézett.

– Összejövetelt nem említett – mondta meghökkenten.

Mal hanyagul megvonta napbarnított vállát.

– Most tudtuk meg, hogy múlt heti nézettségi rátánk csúcsot döntött. Elhatároztam, hogy bulit rendezek az örömére.

A piros ruhás nő érdeklődve nézte őket.

– Vagyis ön nem a kézbesítő?

Harry odaadta a kosarat Malnek.

– Ezt magának hoztam.

A nő az ibolyák közé fúrta az orrát.

– Mennyei, nagyszerű, akár egy erdő tavasszal! – Őszinte örömmel mosolygott a férfira. – És milyen sok! Harry, maga biztosan kifosztotta Manhattan összes virágkereskedőjét. Köszönöm.

Valamilyen ostoba okból Harry elolvadt, amikor a nő így mosolygott rá. Mintha pár csokor ibolya helyett ő az egész világot nyújtotta volna át neki tálcán. Mégis csalódást okozott neki az összejövetel, noha úgy vélte, nincs rá joga. Ő semmit sem követelhet Mallory Malone-tól, mint ahogy az sem tőle.

– Jöjjön, Harry – invitálta vidáman a piros ruhás nő, és belekarolt. – Maga úgy fest, mint a parkett ördöge, én meg éppen arra vagyok berendezkedve. Lara Havers vagyok. – Közelebb húzódott, a férfi érezte testének melegét. – Egészen pontosan ki maga? – kérdezte kuncogva.

– Harry Jordan nyomozó a bostoni rendőrség gyilkossági csoportjától – mutatta be Mal hűvösen a férfit.

– Egy zsaru? Milyen izgalmas! Mondja, Harry – húzta befelé a zsongó szobába –, hivatalos minőségben van itt? Vagy csupán szórakozásból?

Mal, kezében a kosár ibolyával, féltékenyen figyelte őket az ajtóból. Hirtelen összeszorult a szíve, mint gyerekkorában, amikor ő volt az egyetlen, akit nem hívtak meg a bulira, nem választották be a csapatba. Egy pillanatra megint a magányos, a legmagányosabb Mary Mallorynek érezte magát.

Vállat vont. Ez az *ő* összejövetele, az *ő* otthona, az *ő* vendégei. Ezeket az embereket az *ő* sikere hozta össze. Egyáltalán mit törődik vele, hogy Harry elment Lara Haversszel? Neki semmit sem jelent az az ember, legfeljebb apró flörtöt.

Akkor viszont miért ébredt ma reggel Harryre gondolva? Miért vágtatott a gyönyörű ruhákkal csordultig tömött gardróbhoz, miért döntött úgy, hogy nincs egy rongya, amit fölvegyen? Miért rohant el, hogy vegyen egy csomó finomságot, amit feltálalhat neki ma este? Még a borkereskedőt is fölhívta, és rendelt abból a pezsgőből, amelyet Harry szeret.

És főleg miért nyargalt el Barneyhez, miért toporgott csitriként, hogy a szexis fekete csipkést vegye, vagy a szemérmes krémszín szaténblúzt fekete bőrnadrággal? Elhatározta, hogy ezúttal kiküszöböli a rossz döntés kockázatát, mármint szabászatilag, és megvette mindkettőt.

Azután letolta magát, hogy megőrült. Tucatnyi férfival szórakozhatna ma este. Nincs szüksége Harry Jordanre vagy sorozatgyilkosára. Valahogy sejtette, hogy a férfi ismét szóba akarja hozni a témát.

Egészen megkönnyebbült, amikor megjött a nézettségi index, és a producer javasolta, hogy ünnepeljék meg az eredményt.

– Nálam jó lesz! – kiáltotta lelkesen. – Mindenki a vendégem, egytől egyig!

Nézte Harryt a szoba túlsó végében. Körülrajzották a vonzó nők, köztük Beth és Lara. Harry valamit mesélt, ők pedig nevettek és flörtöltek vele. A férfi láthatóan istenien szórakozott.

Bement a hálószobájába és az ablak előtti asztalra tette a kosár ibolyát. Egy székbe telepedett és nézte a kosarat. Nem csupán egy szép csokor volt, hanem figyelmes, jól megválasztott ajándék, csak neki. Úgy döntött, hogy Harry végül is arany szívet rejteget a cserzett rendőr külseje alatt. Fölállt, lesimította szoknyáját, mélyet lélegzett, visszament a többiekhez.

Tizenegyre járt, amikor a vendégek végre cihelődtek és ő még mindig nem válthatott egy szót sem Harryvel. Ő volt az este csillaga, gyilkosságokkal és tömegverekedésekkel szórakoztatta Mal vendégeit. Megtanította Larát, Bethet és a többi barátnőt, hogyan kell járni Gloria Estefan *Si, Senorjára* és megígérte, hogy azt is megmutatja, mi a tökéletes mellizom-erősítő gyakorlat. A férfiakkal a kosárlabdáról beszélgetett, mesélt a Holdfény Klubról, hogy milyen jól megy, és hogy talán építenek egy jéghokipályát is és összehoznak egy csapatot. Mindenkivel összehaverkodott, a nőnek a serény háziasszony szerepe maradt.

Mal gúnyosan figyelte, hogy minden nő búcsúpuszit ad Harrynek és fölnevetett, amikor Lara odasúgta:

– Hát nem a legszexisebb hekus, akit tévéfilmeken kívül látni lehet? Csak sokkal hozzáférhetőbb, drágám. Ugye nem haragszol, ha fölhívom? Mármint ő azt mondta, hogy csak hivatalos kapcsolat van köztetek.

– Nosza, rajta – válaszolta Mal könnyedén. – Egyáltalán nincs semmi közöttünk.

Lara csodálkozva csóválta a fejét.

– Neked elment az eszed, drágám. De annál jobb nekem.

Mal elbúcsúzott a rendezőtől és a feleségétől, a producertől, azután Beth-től és Robtól.

– Várjatok csak egy percet! – Beszaladt a hálószobájába. Néhány másodperc múlva egy csomaggal tért vissza. – Ajándék az évfordulóra – mondta, és átadta nekik. – Bocsánat, elfelejtettem. A londoni út minden kivert a fejemből.

Miközben integetett nekik, érezte, hogy Harry szeme rajta függ. Megfordult, ránézett. A tűz mellett állt, zsebre vágott kézzel, hanyagul támaszkodott a kandallópárkánynak.

A haja kócos volt, az arca borostás. Úgy nézett ki, mintha nagyon szeretné levenni a zakóját.

– Mit kell itt csinálni egy férfinak, hogy némi ennivalóhoz jusson? – kérdezte vigyorogva.

A nő vállalt vont.

– Volt ennivaló. Finom ennivaló, épp elég.

– Nyalánkságok! – felelte Harry, még mindig őt nézve. – Nem emlékszik rám? Én vagyok az az ürge, akit vacsorára hívott.

– Ha kevésbé buzgón tanította volna táncolni a barátnőimet, akkor észrevette volna a legmenőbb szállítók finom harapnivalóit, amit a vendégek ettek.

– Nálam vacsorának csak az számít, amit asztalhoz ülve lehet enni. Lehetőleg szemközt az illetővel, aki meghívott.

– Egyáltalán miből gondolja, hogy meghívtam vacsorára? – évődött Mal. – Ki sem ejtettem a *vacsora* szót! Vagy ma este cserbenhagyta tökéletes rendőri emlékezete?

– Biztosan – helyeselt hanyagul a férfi. – Mint magát, amikor meglátta a mozaikképet. Egyáltalán mi a baj azzal a képpel, Malone? Fölismerte, akit ábrázolt, vagy mi?

A nő türelmetlenül vállat vont.

– Ne legyen ostoba! Természetesen nem ismertem föl. Miért ismertem volna?

– Hát mondjuk azért, mert az a munkája, hogy gyilkosokat ismerjen föl. Folyton bűnügyekkel foglalkozik. Azt gondoltam, hogy olyasvalaki, akivel futólag találkozott. Vagy talán a testvére?

– Maga megbolondult?

– Jó, nem a testvére. Akkor ki az ördög, Malone?

– Honnan a pokolból tudnám?

Némán meredtek egymásra.

– Veszekszünk? – vigyorodott el a férfi.

– Az csak olyan emberek között történhet meg, akik jól ismerik egymást, és hadd emlékeztessem rá, hogy nálunk nem ez a helyzet.

– Azt hittem, azért hívott meg ma estére. Hogy jobban megismerjük egymást.

A nő elnevette magát.

– Ha nem lennének az ibolyák, még azt hinném, csupán a gyilkosról akar kikérdezni.

– Úgy gondoltam, hogy a szépségnek, akihez vacsorázni jöttem, tetszeni fog ez a csekély ajándék.

– Tényleg szépnek tart?

– Fél Amerikának ez a véleménye.

– Ez azt jelenti, hogy a másik felének viszont nem. – Az ajkába harapott. Csak ezt ne mondta volna! Egy pillanatra kiadta magát a férfi előtt.

Harry meglepetten nézett rá.

– Mit számít magának, hogy mit gondolnak? Tudja, hogy milyen a külseje. Pazarul csinálja, amit csinál. Sikeres. Tényleg ilyen bizonytalan, Malone?

A nő a tekintetét kerülve vállat vont.

– Csak vicceltem.

A férfi tűnődve figyelte.

– Nem, nem viccelt – mondta gyengéden. – Akar beszélni róla?

– Nincs mit beszélni róla.

– Dehogy nincs. – Kezébe fogta a nő állát, kényszerítette, hogy ránézzen. – Nekem elmondhatja, Mal. Megígérem, hogy tudok titkot tartani.

– Ó, Harry! – nevetett Mal. – Éppen úgy beszél, mint én szoktam.

– Maga viszont néha nem úgy beszél, mintha maga lenne. És ez meglepő. – Végigfuttatta ujjait a nő tarkóján, belefúrta a selymes hajba.

Mal érezte ujjbegyeit a fejbőrén, a belőlük sugárzó meleget. Kéjes kis borzongás futott végig a gerincén, és odasimult a férfihoz. Harry gyöngéden tartotta, addig simogatta a nyakát, amíg a nő érzéki örömmel el nem lazult.

– Jó? – suttogta.

– Mmmm. Rossz pályát választott, nyomozó. Valódi hivatása a masszírozás. – Mal olvadozott, és ezt tudta is.

Fölemelte az arcát. Tekintetük összeforrt egy mélyenszántó, hosszú pillanatra. Harry ajka lágyan megérintette a nőét, Mal sóhajtott. Azután marokra fogta minden eszét és hátralépett. Helyre rángatta ruhaderekát, lesimította a haját.

– Tudom, hogy a szíve mélyén régi vágású fickó, és nem él vissza a gyengeségemmel. – Kacéran sandított rá pillái alól, majd elindult a konyha felé.

Harry követte. Levette zakóját, keresztbe fonta karját, nekidőlt a konyhaajtónak.

– Igaz, igaz – helyeselt. – Csak az a helyzet… nem tudom, mondta-e már más is magának…

A nő várakozóan nézett rá.

– Az ajka olyan bársonyos, mint az ibolyaszirom.

– Hmm. Csakugyan, nyomozó? – Elővett a hűtőszekrényből egy palack pezsgőt és a magasba emelte. – A kedvence. Nem felejtettem el.

A férfi lenyűgözve bólintott.

– Hát nem. – Átvette a palackot, felbontotta anélkül, hogy egy csöpp is kárba veszett volna, és kitöltötte két vékony kristálypohárba.

– A vidám estére, Harry nyomozó – mondta Mal, visszanyerve régi gunyoros énjét.

– Úgy érti, még nincs vége?

A nő felnevetett.

– Nem küldhetem haza éhesen. A hűtőszekrényben is van étel.

A férfi kinyitotta az ajtót és ellenőrizte a frizsider tartalmát.

– Úgy tűnik, csakugyan vacsorát tervezett.

– Így volt, amíg be nem majréztam.

Harry elővette a filézett fürjet.

– Ezt maga akarta megfőzni? Nekem?

– Aha. Meg a töltött cukkini virágot. Meg a kuszkuszt mogyoróhagymával, spenóttal és citrommal.

Harry az égre emelte tekintetét.

– Még főzni is tud – mondta áhítattal.

– Mit szólna egy szendvicshez? Az gyorsabb. Majonézzel vagy mustárral? – emelte föl az üvegeket.

– Mindkettővel.

Figyelte, ahogy Malone megkeni a szendvicseket, majd rikító kék és sárga tányérra rakja őket.

– Ne feledkezzen meg a pezsgőről – figyelmeztette a nő. Felkapta a palackot és visszament a nappaliba. A pezsgőt a kávézóasztalra tette, lerúgta a szandálját, azután a szőnyegre telepedett a tűz elé és benyomta a CD-lejátszó gombját. Elgar *Enigma-variációi* árasztották el a szobát.

Mal ránézett a vele szemben ülő Harryre.

– Azon tűnődöm, hogy egy olyan férfi, akinek ilyen költői a lelke, hogyan mehetett el nyomozónak.

– Már tudja, hogyan. Legutóbbi randevúnkon tisztáztuk, nem emlékszik?

– Legutóbbi *randevúnkon?*

– Mi másnak nevezné?

A nő elgondolkodva beleharapott a szendvicsébe.

– Megbeszélésnek. Az volt.

– Talán magának.

– És a „bársonyos ibolyaszirmok”. Ez nem rendőrduma.

– Mit vár, hogy beszéljen egy rendőr?

– Tudja azt. Keményen, pattogósán, földhözragadtan. Fekete-fehér, árnyalatok nélkül.

– Én az árnyalataimról vagyok híres.

A nő elnevette magát.

– Látom, ízlik a szendvics!

– Hiányzott a Ruby ma este. Mégis, mindent összevéve – a fényűző környezetet, szendvics kimagasló minőségét, a kék-sárga tányérokat, a bársonyos ajkakat – szívesebben vagyok itt.

Azt nem mondta, hogy „magával”, de a nő tudta, hogy ezt is hozzáérti. Elégedetten visszaült, ivott a pezsgőből, figyelte, amint a férfi végez a szendviccsel.

Harry körülpillantott a szobán.

– Ez olyan, mintha mindig itt élt volna. Az ősi ház, felmenők a falakon, családi képek ezüstkeretben.

Fölemelt egy fényképet a kisasztalról. Egy házaspárt ábrázolt. A magas férfi, aki jóképű volt a maga tagbaszakadt vidéki módján, széles vigyorral ölelte át a filigrán, diáklányos külsejű, szőke nőt. Egy tóparti gazdag ház stégjén kapták le őket. Boldognak, elégedettnek látszottak egymás társaságában.

– A szülei? – találgatott Harry.

A nő megvonta a vállát.

– Hasonlítok rájuk?

A férfi tanulmányozta a fényképet.

– Azt hiszem.

– Ezért választottam.

Harry fölkapta a fejét.

– *Választotta?*

– Természetesen. Egy zsibárus boltjában. Mindenkit így válogattam ki, akit csak itt lát, fényképeken, festményeken. Amikor kitaláltam a múltamat.

Harry óvatosan letette az ezüstkeretes fényképet.

– Akar erről beszélni, Malone?

– Nem. Tudja, hogy mire gondolok.

Hirtelen összeszorította a száját, és megint olyan sebzettnek látszott.

– Nem hiszem, hogy csakugyan tudnám. – Odament Malhez, megfogta a kezét. – De azt hiszem, valakinek el kell mondania. Miért ne lehetnék én?

A nő vállat vont.

– Nem is tudom. Elég mindennapi történet. Csak olyan keményen igyekeztem, hogy elfelejtsem. Hogy valaki mássá váljak. – Harry értetlenül összevonta a szemöldökét, Mal folytatta. – Az az igazság, hogy én nem is léteztem, amíg ki nem találtam magam. – És egyszer csak hirtelen mesélni kezdett a gyerekkoráról, brutális apjáról, depressziós anyjáról és arról, hogyan menekültek a tengerparti Goldenbe.

***

– Undok kis város! – állapította meg Mary anyja, amikor megérkeztek, a krómuszonyos türkiz Chevybe gyömöszölt minden vagyonukkal. Igaza volt.

Golden időtől megviselt, szürke deszkaépületei konok elszántsággal kapaszkodtak a szél söpörte partba. Olcsó kis hely volt, amely rövid ideig flörtölt az idevetődő nyári turistákkal, erőlködve próbált virágzónak és hívogatónak látszani fakuló ünnepi zászlódíszében. Ám a látogatók, akik megálltak, hogy körülnézzenek, sohasem maradtak. Gyorsan továbbutaztak, elevenebb, vidámabb látványt keresve.

Golden lakói valamennyien itt születtek, ugyanúgy, mint az apjuk és a nagyapjuk. Egyhamar szemétnépnek bélyegezték Malone-ékat és kizárták őket belterjes kis társadalmukból.

Malnek nem voltak szavai ezeknek az éveknek a szörnyű magányosságára. Az előtte és mögötte végeláthatatlanul elterülő, kietlen, sivár egyedüllétre. Egyetlen lényhez állt közel, az

anyjához, de csak mert együtt laktak, nem pedig azért, mintha az anyja törődött volna vele; nem törődött az semmivel. Néha, amikor aludni próbált a narancsszínű műanyaggal kárpitozott díványon, Mary Malloryt elöntötte a rettegés, mivel tudta, hogyha az éjjel meghalna, azzal se törődne az égvilágon senki. Ő tényleg egy senki volt.

Még mindig maga előtt látta a huzatos öreg lakókocsit, érezte a tengert, a rothadó szemét bűzét, a szegénység savanyú szagát. Ebben a pillanatban ismét ott volt; átélte, belélegezte, gyűlölte.

A lakókocsit eredetileg arra szánták, hogy nyáron bérbe adják. Kicsi volt, több mint vedlett – csúnya. Odabent minden szürke és megviselt volt, kivéve a műanyag díványt, de még az is tompa vérnaranccsá fakult az eredeti vörösből. Az anyja beköltözött a kocsi hátsó részébe az egyetlen hálószobába, amelynek apró ablakát a legforróbb napokon sem lehetett kinyitni, noha Mary Mallory mindent megpróbált a csavarhúzóval, körbeszurkálta, kocogtatta, de hiába. Így hát kánikulai napokon az anyja egyszerűen átült a nappaliba, sarkig tárta az ajtót és egész éjjel tévézett, miközben Mary Mallory feladta a reményt, hogy egy kicsit is alhat.

Az anyja úgy rákapott a tévézésre, mint a kábítószerre. Mindent megnézett, még az éjszakai műsorokat is, noha Mary Mallory megesküdött volna, hogy egyetlen szót sem hall belőlük. Csak mozogtak a szeme előtt az emberek, helyek, események, miközben a füst végeérhetetlenül kanyargott a mennyezet felé, ahogy egyik cigarettáról a másikra gyújtott.

A lánya igyekezett ágyba édesgetni.

– Gyere, mama – mondta és odaállt a tévé elé. – Borzasztó késő van, nekem pedig aludnom kell egy kicsit.

Az anyja ködösen fölbámult rá, azután újabb cigarettára gyújtott.

– Tévét nézek – mondta lagymatagon. De Mary Mallory, mikor belenézett a vigasztalan kék szempárba, tudta, hogy az anyja fejében a saját műsora fut.

Az anyja sohasem szerzett magának állást. Segélyen éltek, és Mary Mallory dolga volt, hogy minden hétfőn iskola után elmenjen az irodába, és fölvegye az élelmiszerjegyeket.

– Már megint te vagy – mondta a hosszú orrú Miss Aurora Peterson, lenéző pillantást vetve Malloryre. Megigazgatta ráncos, de tiszteletre méltó nyakán az apró szemű tenyésztett gyöngyök füzérét és a Malone-aktáért nyúlt. Bár Mary Mallory bizonyosra vette, hogy Miss Peterson kívülről tudja szegénységük részleteit, az ellenőr mindig nagy hűhóval lapozta papírjaikat, itt-ott fölpillantva és azt mondta: – Hmmm… hmmm… értem.

Mary Mallory gyakran azt gondolta, milyen kár, hogy a segélyirodát nem ugyanazok vezetik, akiknek szükségük van a segítségre, mert ők biztosan kedvesebbek és őszintébben könyörületesek lennének a hozzájuk hasonló szerencsétlenekkel.

De Miss Aurora Peterson vén tölgyektől árnyékolt, csinos, fehérre meszelt házban lakott a Goldenen átvágó sínek jobb oldalán, ugyanabban a házban, amelyben született és amelyet az apja ráhagyott. Halványkék ruhát viselt, a haját évente háromszor daueroltatta Jody szépségszalonjában, ugyanott, ahol a körmét lakkoztatta semleges lóhere rózsaszínre. Csaknem új fehér Buickkal járt, minden évben ugyanabban a hegyvidéki üdülőben töltötte kétheti szabadságát, minden vasárnap ott ült a goldeni Szent János presbiteriánus templomban; ugyan senkit sem szeretett – Mary Mallory gyanúja szerint Jézust sem –, viszont így viselhette a legújabb kalapját.

Mary Mallory az összekaristolt linóleumpadlót, a többi sorban álló nyűtt cipőjét bámulta, miközben Miss Peterson olyan tüzetesen vizsgálta az aktáját, mintha valami rejtelmes kódot kellene megfejtenie. Úgy öt perc múlva fölpillantott és fáradtan megszólalt:

– Ó, ti Malone-ok! Mikor szedi már össze magát az a szerencsétlen anyád, mikor keres már munkát, ahelyett, hogy ami adónkból tartja el magát és téged?

Elővett egy nagy gumibélyegzőt, lecsapott az előtte heverő lapra, azután végre kiszámolta az élelmiszerjegyeket és keresztüllökte az üvegablak alján kikanyarított apró nyíláson, amely elkülönítette az árnyékos oldalra kerültek taszító bárdolatlanságától. Közben egyszer sem nézett Mary Malloryre.

A kislány a szégyentől lángoló arccal kutyagolt át a város túlsó végében levő áruházba. Fogott egy kocsit, fel-alá futkosott a sorok között, dobálta a kocsiba a kukoricapelyhet, tejet, margarint, sajtot, felvágottat, szeletelt kenyeret. Vett egy doboz babot, negyed kilót a legolcsóbb fasírthúsból és egy neszkávét, amelynek az árát éppen leszállították. Átment a zöldségeshez, vett két főző krumplit és nyalánkságnak két zöld almát. Azután beállt a pénztárhoz, felkészítve magát a nap második megaláztatására.

Ismét égett az arca, miközben a pénztáros megszámolta az élelmiszerjegyeket. Mindig attól rettegett, hogy túl sokat vásárolt és vissza kell adnia valamit. A barna papírzacskót szorongatva lesietett az utcán a kis benzinkútig, ahol a tulajdonos megengedte, hogy noha még fiatalkorú volt, megvásárolja az anyja cigarettáját. Ez volt az egész napban az egyetlen kedves gesztus, bár a kutas nem azért csinálta, mintha megsajnálta volna a kislányt, viszont dehogyis küldött volna el vásárlót! Mégis egy csomó gondot megtakarított vele, mert az első derűlátó év után az anyja gyakorlatilag ki sem tette a lábát a házból és Mary Mallory véleménye szerint a cigarettája nélkül megbolondult volna.

Kizárólag akkor bújt elő, ha a legsötétebb mélypontján tartott a depressziónak. A kislány megjött az iskolából, és sehol sem lelte az anyját. Kint találta meg a szirteken, amint bámulta a tengert, vagy lassan baktatott a parton, észre sem véve vihart, esőt meg a gyorsvonatként robajló, hatalmas hullámokat, amelyek megremegtették a lába alatt a fövenyt.

Később aztán hazavetődött. Megszárította eső áztatta haját, csinált egy csésze kávét és bekapcsolta a tévét. Mintha a tomboló vihar enyhített volna azon a valamin, ami kínozta.

Egyszer az áruházból jövet Mary Mallory összeakadt néhány lánnyal az iskolából. Szép, új pulóvert viseltek, metál vörös kerékpáron gurultak, szájukat fényes rózsaszínre mázolták csókálló rúzzsal. Nem látszottak észrevenni őt, vagy ha mégis, óvakodtak ránézni.

Mary Mallory áttette a másik kezébe a zacskót. Megigazította bagolyszerű, műanyag keretes szemüvegét és irigykedve bámult utánuk. Vaksi volt, akár egy bőregér, és a lencsék olyan vastagok voltak, mint a szódásüveg alja. Úgy érezte, eltakarja a pápaszem, így a lányok tényleg nem láthatják, különben legalább egy hanyag köszöntést odavetnének neki. De senki sem szólt hozzá egy szót sem.

Eszébe jutott az első, szörnyű nap az iskolában. A titkár kísérte be a terembe és odalökte az osztály elé. Harminc szempár fúródott belé, fölmérve agyonmosott, túlságosan rövid ruháját, elnyűtt tornacipőjét, ronda szemüvegét. Kifinomult nyáj ösztönükkel rögtön tudták, hogy a jövevény kívülálló.

– Köszönjetek Mary Mallorynek – parancsolta a tanár, türelmetlenül pillantva a kislányra, aki még mindig elveszetten ácsorgott az osztály előtt.

– Szia, Mary Mallory! – bőgték kórusban, azután vihogásban törtek ki.

Mary Mallory gyorsan motyogott valamit, majd rohant a padhoz, amelyre a tanár rámutatott.

Reszketve várta a szünetet, de fölösleges volt a félelme, mert senki sem szólt hozzá. Senki sem ajánlotta föl, hogy körbevezeti, vagy a barátnője lesz. Még annyi fáradságot se vettek

maguknak, hogy megbámulják vagy kicsúfolják. Akár láthatatlan is lehetett volna, amennyire a hetedikesek törődtek vele.

A csönd morzsolta fel. Otthon az anyja ritkán szólt, mindig elveszett a saját világában. Az iskolában pedig az időnkénti feleltetéseken kívül még csak nem is köszöntek neki. Mindig is félénk volt, de most gátlásos lett. Azt mondogatta magának, mindez azért van, mert csúnya, mert szegény, mert az anyja a „bolond asszony", mert ott kell állnia a sorban, a lekezelő Miss Aurora Peterson előtt, azután pedig oda kell adnia a megalázó jegyeket a goldeni áruházban. Mert ócskásnál vett olcsó ruhát visel, mert sohasem vehet *Glamour* magazint és üdítőt és nem próbálhatja ki az összes új rúzst és parfümöt. Mert ő egy senki. Semmi. A goldeni gimnázium láthatatlan embere.

Hazavitte az élelmiszert és elpakolta a szekrénybe. Odaadta anyjának a cigarettát. Mintha egy árnyalatnyi öröm csillant volna fel az üres szempárban.

– Köszönöm, Mary Mallory – mondta a kevés használattól recsegő hangon. Ennél többet nem is szólt aznap este.

Mary Mallory fölvette a szvetterét és kiment a sziklákra, lebámult a zöld óceánra és arra gondolt, mennyire lelkesedett, amikor ideköltöztek a tengerpartra. Odalent a parton két fiú futkosott egy kutyával. Olyan egyszerű örömmel dobálták a kavicsokat a tengerbe, miközben a kutya kergette őket, hogy Mary Mallory kétségbeesetten szeretett volna csatlakozni hozzájuk. Sikoltani szeretett volna: – Itt vagyok, hát nem látjátok? Én is élőlény vagyok, aki olyan akar lenni, mint ti! Szeretnék nevetni, viccelni, barátokat szerezni!

Vajon mit szólnának, ha megtenné? Bár úgyse tehette. Félénksége olyan volt, mint egy megnyomorító betegség. Kívülálló volt és az is maradt.

Az álmait nem számítva. Amikor anyja végre lefeküdt, Mary Mallory ébren álmodott a biztonságról. Azt álmodta, hogy fehérre meszelt háza van, mint Miss Aurora Petersonnak, tele tömör tölgyfa bútorokkal. Azt álmodta, hogy leengedett tetejű, fehér Cadillac kabrioletet vezet az ócska türkizzöld Chevy helyett, haja lobog a szélben, de nem ez a sima és egérszürke, hanem hullámos, szőke sörény. Arról álmodott, hogy vasárnap csirkét vacsoráznak és frissen sült almás pitét, az anyjának új kalapja van, neki rózsaszín rúzsa, úgy mennek a templomba, utána megállnak csevegni a szomszédaikkal, később talán még némi fagylaltos szóda is kerül a cukrászdában.

Ahogy növekedett, úgy nőttek az álmai is. Sikerről álmodott. Tudta, hogy vannak más helyek, más világok, ahol az emberek nem úgy élnek, mint ők, vagy akár Miss Aurora Peterson, és elképzelte, hogy egy napon ő is ahhoz a világhoz fog tartozni. Akkor majd vesz az anyjának új otthont, amely az óceánra néz, ott, ahol akarja, Goldent kivéve. Vesz neki szép ruhákat, gyémánt fülbevalót, csak hogy úgy mosolyogjon, mint akkor az egyszer, amikor rádöbbent, hogy sohasem látja többé szadista férjét. Mary Mallory szerette volna valóra váltani az anyja minden álmát. Meg a sajátjait is.

De másnap reggel, amikor fölébredt, még mindig ő volt az a lány, aki nem létezik.

***

Mal visszakényszerítette gondolatait fájdalmas gyermekkorából. Fölemelte a fejét, Harryre nézett. Látta a szép szürke szempárban az együttérzést.

– Ezt még sohasem meséltem senkinek – mondta szomorúan. – Túlságosan féltem attól, hogy pszichiáterhez forduljak. Egyszerűen nem bírtam szavakba foglalni, bevallani. Féltem,

ha megteszem, visszazuhanok, ismét Mary Mallory leszek, eltűnik minden, amit kiharcoltam, amivé lettem.

Harry odanyúlt, megfogta a nő két kezét. Hideg volt, a szép arc feszült lett és megfakult. Fölfelé fordította Mal kezét és belecsókolt a tenyerébe.

– Győzött, Mal – mondta csodálattal. – Hogy sikerült?

A nő vállat vont.

– A szokásos módon. Értelmes voltam, nagyon szorgalmas. Tanultam, ösztöndíjat kaptam az egyetemre. Évekig ebből állt az életem: tanulásból, kemény munkából. – Felsóhajtott, visszaemlékezett a hosszú, kemény, koldusszegény évekre. – Azután lediplomáztam, a többit már tudja.

Föltápászkodott, megigazgatta csinos csipkeszoknyáját, följebb húzta a vállpántokat. Hirtelen attól félt, hogy feszélyezi a férfit.

– Most biztos bánja, amiért megkérdezte – mondta, és kipréselt magából egy mosolyt.

Harry megrázta a fejét.

– Ó, nem, dehogyis.

Mal annyira tudatában volt a férfi jelenlétének, hogy úgy érezte, beissza a férfi leheletét.

– Ne menjen el, Harry – mondta hirtelen és a férfi karjának támasztotta a fejét. – Félek.

Harry átkarolta a nőt, hátrasimította a homlokából a haját. Milyen összetörtnek látszik, mintha újból átélte volna a hosszú kínszenvedést.

– Semmitől sem kell félnie – mondta vigasztalóan. – Minden elmúlt, vége. Ez csak a múlt. Néha még sajnáljuk is, hogy vége. Néha pedig hálát adunk Istennek, hogy nem kell újra átélnünk. Higgye el, én tudom.

Mal tágra nyílt szemmel nézett rá, azon tűnődve, mire értette. Harry folytatta.

– De nem maradhatok, Mal. Ez rossz pillanat, rossz időzítés.

Mal megragadta a kezét. Nem bírta volna elviselni, ha elmegy.

– Tudom. Csak úgy félek egyedül maradni!

Harry körülrajzolta ujja hegyével a nő arcát.

– Mary Mallory, senkitől sem kell félnie, ezt megígérem.

A nő lesütötte a szemét. Hirtelen kövér, kristályos könnycsepp futott végig az arcán.

Harry döbbenten rántotta magához. A tévé acélos csodacsillaga sír! Szorosabban átölelte, duruzsolt, hogy nem lesz semmi baj, természetesen marad. Megsimogatta a haját, letörölte a könnyeit, odaadta a zsebkendőjét, hogy Mal kifújhassa az orrát.

Mal összetörten nézett rá. A szeme bedagadt, az orra kivörösödött. A férfi sejtette, hogy nem kellene, de azért megcsókolta. Mal ajka szétnyílt, Harry ráérősen elhúzta a csókot. Pontos volt az első benyomása: Mal ajka olyan, akár a bársony. Harry hátrébb húzódott, rámosolygott.

– Azt hiszem, eldőlök a díványon.

– Ott a vendégszoba, de nem hinném, hogy fel van húzva az ágy.

– Csak adjon egy párnát meg egy takarót és elalszom, mielőtt észbe kapna.

Elengedte a kezét. Mal egy pillanatig habozott, majd bement a szobájába. A férfi követte.

– Hű, de lakályos! – nézett körül. – Amikor majd fekszem az ágyacskámban, elképzelem magát, amint egyedül fekszik ebben a nagyban.

Mal hozzávágott egy párnát, de Harry ügyesen elkapta.

– Ne hagyja, hogy elragadja a képzelete, Jordan!

– Nem lesz könnyű, de majd igyekszem. – A nő helyett a párnát ölelte magához. – Aludjon jól, Mary Mallory Malone, és ígérje meg, hogy nem lesznek rossz álmai.

– Megígérem. – Mal a szívére tette a kezét, mint gyerekkorában.

– Akkor hát jó éjt. – A férfi futó puszit lehelt az orra hegyére.

– Jó éjt, Harry.

Amikor az ajtó becsukódott Mal mögött, a férfi azon tűnődött, miért hallott ismét valami lágy dorombolást a hangjában, amikor kiejtette az ő nevét. Később, ébren forgolód-va-hánykolódva viszont azon rágódott, miért van az az ólálkodó sejtelme, hogy Mal most se mondott el mindent. Hogy még mindig vannak titkai és nem akarja megosztani őket vele.

***

Mal hirtelen ülő helyzetbe dobta magát. Az órára nézett: hajnali öt. Lehunyta a szemét, fülelt. Ismét hallotta: víz csobogott. Elmosolyodott, hátradőlt párnáira, álláig húzta a takarót. A nyomozó hajnali madár. Aztán kisvártatva leengedte a lábát a padlóra, kurta rózsaszín pamut köntöst rántott és mezítláb kitrappolt a konyhába. Megállt az ajtóban, a férfit bámulva. Harry egyetlen szál sötétkék klottnadrágot viselt szikár, izmos testén, a haja helyes kis tüskékben állt az égnek és éppen kávét szándékozott főzni az ő gépén.

– Olyan a haja, mintha elaludta volna – állapította meg Mal.

A férfi megfordult, ránézett.

– Sajnálom, de elfelejtettem fésűt hozni. Fogkefém sincs.

– Mindkettővel szolgálhatok.

– Micsoda hatékonyság hajnali ötkor! Nem akartam fölébreszteni.

– Semmi baj. Semmiért nem szalasztottam volna el azt a látványt, hogy itt áll alsónadrágban.

Szélesen mosolygott. A múlt mögötte maradt és ismét Mal Malone-nak érezte magát. Ráadásul boldog és magabiztos volt. Elvette a férfitól a kávét, beleöntötte a szűrőbe.

– Ha tudtam volna, hogy itt alszik, vettem volna zsömlét.

Összenéztek, elnevették magukat. A férfi könnyedén átkarolta a nő derekát.

– Vajon ez a megfelelő pillanat, hogy újabb randevút kérjek, Ms. Malone asszonyság? Ez alkalommal igazit. Nem viccelek.

A nő elhúzódott, tűnődve ütögette ujjával az ajkát.

– Azt hiszem, most már eléggé ismerjük egymást. Miért ne?

– Nálam vagy itt?

– Ez alkalommal magánál. Most nekem kell földerítenem, hogyan él a másik fél.

– A legnagyobb örömmel mutatom meg magának, Ms. Malone asszonyság – mondta a férfi. – Sajnos előbb tanácskoznom kell a naptárammal.

– Nekem is.

– Akkor később fölhívom.

A kávéfőző böfögni és gurgulázni kezdett. A nő kibontakozott a férfi karjaiból és csészéket, tejet, cukrot vett elő.

– Attól tartok, csak sovány tejem van – mondta, miközben kitöltötte a kávét.

– Feketén iszom.

Összenéztek.

– Folyton újabb dolgokat tudok meg magáról.

– Igaz. – Harry közelebb lépett, elvette a csészét. A nő érezte frissen zuhanyozott bőre illatát, látta mellén, torkán a göndörödő szőrzetet. Ez az ember határozottan veszedelmes.

– Borostás. – Elfordult, tejet töltött a kávéjába.

Harry búsan megdörgölte fekete tüskés állát.

– Áruló jel. Mit fog gondolni a portás?

– Azt gondol, amit akar – nevetett Mal.

– Akkor hát nem fél, hogy a sztori megjelenik az *Enqui*rerben?

– Modern asszony vagyok. – Mal vállat vont. – Nem fogadtam cölibátust.

A férfi a kávét kóstolgatta.

– El kell hoznom a holmimat a szállodából és még el is kell érnem a La Guardiáról induló gépet.

– Akkor jobb, ha indul.

– Így van. – Tűnődve kortyolt a kávéjából. – Mal, köszönöm az éjszakai bizalmát.

A nő biccentett.

– Lekési a gépet – mondta. Nem akart arra emlékezni, milyen sokat elárult a férfinak a titkos énjéről.

Harry visszament a szobájába és gyorsan felöltözött. A nő kint várta.

– Úgy érzem magam, mint a harmadik – mondta a férfi –, ahogy elosonok hajnalban.

– Kivéve, hogy hál' Istennek, itt nincs férj.

– Örülök. Szeretem, ha hódolatom tárgyai szabadok, és mentesek minden kötöttségtől.

– Csupán arra az esetre, ha komollyá válna a dolog – incselkedett Mal.

– Csupán arra az esetre. – Harry átölelte.

Mal ismét érezte a nekifeszülő kemény izmokat. Orrát betöltötte az az enyhe férfiszag. Hozzádőlt, azt kívánva, bárcsak ne kellene elkapnia azt a repülőgépet. Harry ekkor megcsókolta.

Ugyanaz a hosszú, gyengéd csók, mint előző éjjel.

Elengedte a nőt és a magánlifthez sietett. Mal féltékenyen utána szólt:

– Lara Havers föl fogja hívni!

– Pechjére a számom titkosítva van. – Mal elmosolyodott. A liftajtó kinyílt. – Majd jelentkezem – ígérte Harry.

Mal még akkor is mosolygott, amikor az ajtó becsukódott, és a férfi eltűnt a szeme elől Visszament a hálószobájába, hogy fölkészüljön az előtte álló nehéz napra, közben rápillantott az ablak alatti asztalon álló kosár ibolyára. Gyűröttnek tűnő nátronpapír boríték hevert mellette, amelyet korábban nem vett észre. Értetlenkedve bontotta fel és egyenesen belebámult a sorozatgyilkos sötét, fenyegető szemébe.

– Ó, Harry! – súgta megrendülten. – Csak megtetted végül! Te aljas, ócska gazember!

17.

Mennydörgés, szélvihar, felhőszakadás késleltette Harry útját Bostonba. A férfi összeviszsza mászkált a La Guardia indulási oldalán, kortyolgatta az ingyenkávét és Mal Malone-on gondolkodott. Még mindig rejtély volt számára, noha most már jobban értette. Amit még mindig nem értett, az volt, hogy miért köntörfalaz a nő a mozaikképpel kapcsolatban.

Vajon mit fog csinálni, ha megtalálja a gyilkos képét? Remélhetőleg felfrissíti az emlékezetét. Vagy ha nem, akkor végre talán előjön a farbával, elmondja, miért tett rá olyan mély hatást.

Harry most késett először a munkájából. Még arra sem volt ideje, hogy hazamenjen Nagyfejűhöz, akit a kutyasétáltató Myra szerető gondjaira bízott. Myra a hatvanas éveit taposó, kellemes jelenség volt, kócos sörénye rézvörösen omlott a derekáig, hosszú szoknyát, nyakában színes gyöngysort viselt. Olyan volt, mint annak az ír szetternek az emberi változata, amelyet mindennap megsétáltatott.

– Az biztos, hogy a legmegfelelőbb pillanatot találtad a késésre – mondta Rossetti, amikor Harry végre belépett. – A főnök nyolcra értekezletet hívott össze. Pokolian mérges lett, amikor nem kerültél elő. Én vittem el az egész balhét. Körülbelül az volt a veleje, hogy „így nem is várhatom el tőletek, hogy egy szabadon mászkáló gyilkost elkapjatok!”

Harry elvigyorodott. A főnök ismerte a kartotékját. Természetesen akadtak benne megoldatlan ügyek, ám az arány jó volt és a főnök tudta róla, hogy tehetséges rendőr, aki keményen dolgozik, sohasem hagy abba egy gyilkossági ügyet. Nem fogja hagyni, hogy Summer Young gyilkosa szabadon garázdálkodjon.

– Hogy telt a szabadság, Prof? – dőlt hátra Rossetti a székében. Karba font kézzel vigyorgott, kérdően felvonva bozontos, sötét szemöldökét.

– Lehet tökéletes a fogsorod, Rossetti, de az agyad megreked a kátyúban. Egyetlen éjszakát aligha minősíthetsz szabadságnak.

– Nálad igen. Nagyon különleges lehetett a hölgy, ha megléptél a városból.

Harry belenézett a barna szempárba.

– Igen, nagyon különleges.

– Ismerjük a nevét? – A szék előre-hátra billegett, Rossetti hintázott és vigyorgott.

– Te nem. Én igen.

– És ez így is marad, mi?

– Így. – Harry gyorsan átfutotta az asztalán összegyűlt papírokat.

– Véletlenül nem Malone a neve? – Rossetti túlságosan hátrabillent a székkel. Hangos puffanás hallatszott. Harry megfordult és látta, hogy kollégája a padlón fekszik. Elnevette magát. Rossetti felült és a könyökét dörzsölgette. – Gyerekkoromban nem ilyenre csinálták a székeket – morogta.

– De a nyomozókat se. Ahelyett, hogy a magánéletem után szimatolsz, miért nem arról világosítasz föl, amit a főnök mondott?

Rossetti tömören összefoglalta neki. Azután elszabadult a pokol, mert telefonáltak, hogy lövöldözés volt egy üzletben. Másodpercek alatt indultak, Harrynek még arra sem volt ideje, hogy Ms. Malone-ra gondoljon.

Egyenruhás rendőrök vették körbe a bolt előtti területet, mire a gyilkossági csoport kocsija sivító szirénával, csikorogva fékezett. Odafönt rendőrségi helikopter lebegett. Harry és Rossetti kiugrott a kocsiból és vizsgálni kezdte a helyszínt.

Befutott a mentőautó. Fölszerelésüket cipelő mentősök rohantak el mellettük. Mögöttük jöttek a *Herald* riporterei, a helyi televízió stábja, akik másodperceken belül dolgozni kezdtek. Rossetti odament az elsőnek érkezett járőrkocsi rendőreihez, Harry a tömegen át odafurakodott a bejárathoz.

– Jordan nyomozó! – szólította meg az egyik riporterlány. – Hány áldozat van? És mit tudnak a gyilkosról?

Harry fölemelte a kezét.

– Hagyjon békén, Lucia, jó? – Sietve eltávolodott a nőtől. – Elmondom mi történt, amint megtudok valamit.

A hangosító odarohant Luciához a mikrofonnal, a nő a kamera felé fordult.

– Most kaptunk hírt egy helyi vegyeskereskedésben kitört lövöldözésről – vette át a parancsnokságot. – Még nem tudjuk biztosan, hány áldozat van, de a hírek szerint egynél több. Az elkövetőről sem tudunk semmit, bár hamarosan újabb felvilágosításokra számíthatunk. Pillanatnyilag annyit mondhatunk, hogy rablótámadás történt és sor került lövöldözésre is. Amint megtudunk valamit, tájékoztatni fogjuk kedves nézőinket.

Odabent a boltban Harry megnézte magának az áldozatokat. Egyikük vitathatatlanul halott volt, koponyájának teteje szétrobbant. A mentősök a másik fölé hajoltak, infúziót kötöttek be a fiatal fekete karjába. Nem volt nagyon véres, bár jó néhány takaros lyuk látszott a mellén, de mikor fölemelték, hogy ráborítsák a sokkfóliát, valóságos vértócsa volt a háta alatt. Amikor gyengéden a hordágyra tették, már nem volt öntudatánál.

– A másik a magáé, Prof – mondta a mentős, miközben az autó felé igyekeztek a fiatalemberrel.

Belépett Rossetti, megállt Harry mellet, lenézett a halottra.

– Prof, nem gondolod, hogy rossz szakmát választottál? – kérdezte. – Inkább a bíróságon kellett volna maradnod. Csinos, tiszta, egyszerű munka. És jobban is fizetik.

Ekkor futott be a törvényszéki orvos szakértő, utána a többi szakember, és megkezdődött a gyilkossági ügyek szokásos rutinvizsgálata.

Odakint a rendőrök két szemtanút faggattak, akik látták a boltból kirohanó gyilkost. Azt mondták, lőfegyver volt nála, beugrott egy várakozó autóba és meglépett. A sebesült fiatalember a boltban dolgozott; az idősebb férfi, aki meghalt, valószínűleg vevő volt.

– Mindössze rossz helyen volt és rossz időben – mondta keserűen Harry, miközben az orvos beszámolt a vizsgálatairól.

A szakemberek krétával körülrajzolták az áldozatot, majd berakták földi maradványait a hullazsákba és fölhúzták a cipzárt. Harry szomorúan eltűnődött, mennyire nem marad semmi, ha egy embert meggyilkolnak, még a halál szokásos méltósága sem.

– Valamilyen támadó fegyver volt – mondta nyersen az orvos szakértő. – Valószínűleg Uzi. Majd a szakemberek megmondják, melyik modell.

A rendőrök leírást adtak a menekülő járműről, egy fehér kisteherautóról. Harry a fülét hegyezte, és alaposan kikérdezte a két szemtanút. Egyikük, egy középkorú asszony azt mondta, éppen be akart menni a boltba, amikor a tettes lerohant.

Az asszony sápadt volt, nehezen lélegzett, de sikerült jó személyleírást adnia.

– Én is lehettem volna! – hajtogatta. – Ha két perccel hamarabb jövök, én is lehettem volna!

A másik tanú egy hajléktalan férfi volt, aki a vegyesboltok környékén szokott kurkászni üdítőitalos dobozok után, amiket be lehet váltani pár centért, és talán még egy üveg búfelejtő olcsó pálinkára is futja belőle. De most még korán volt, nem keresett eleget, hogy beszerezhesse a napi adagot, ezért összefüggően elő tudta adni, amit látott.

– Fehér Ford kisteher! – állította határozottan. – Ócska, lerobbant. Kicsit rozsdás. Ilyen csotrogánynak nem szabadna az utakon szaladgálni, nyomozó. Nem, uram, az ilyen piszkot el kellene távolítani az utcákról.

– Amilyen igaza van, cimbora! – Amikor senki sem látta, Harry odacsúsztatott a csövesnek néhány dollárt. Inkább ő tisztuljon az utcáról, mint a rozsdás kisteher.

Körözést adtak ki a Fordra, de Harry tudta, hogy lopott volt, és a gyilkos úgyis megszabadul tőle, amint teheti. Lefogadta volna, hogy kábítószerrel volt kapcsolatos a lövöldözés. És hogy köze van egy pár héttel ezelőtti másik gyilkossághoz, az állítólagos autós támadáshoz. Ma este lemegy a Holdfény Klubba, és kicsit körülszimatol. Nem mintha vamzerek lennének a srácok között, de ha az övéiket gyilkolják, valaki esetleg hajlandó továbbadni, amit tud.

A szakértők elvégezték munkájukat, Harry és Rossetti visszaindultak az őrszobára.

Út közben kapták a második rádióhívást: gyilkosság egy régi raktárban, az Atlantic Avenue-n. Lefejezett ázsiai férfi. Harry sejtette, hogy ismét kábítószer van a háttérben, mint úgyszólván mindig.

– Drog, szex, pénz – helyeselt Rossetti. – Indulj el bármelyik nyomon, és máris megvan az indok.

Hosszú, kemény, fárasztó napjuk lett, az a fajta, amely fájó horzsolásokat hagy az emlékezetben, mint Summer Young halála.

Harry csak sokkal később és egyszer lazíthatott, bent az őrszobán, amíg fel nem hívták, hogy megvan a Summer Young testén talált ondó DNS-vizsgálatának eredménye. Azonos a másik két áldozaton lelt nyomokkal. Határozottan úgy festett, hogy sorozatgyilkossal van dolguk. Harry győzelmesen gondolt a mozaikképre. Bizonyos, hogy az országos hálózatok most már együtt fognak működni vele, és sugározni fogják. Ez pedig azt jelenti, hogy békén hagyhatja Ms. Malone-t.

Estére a vihar kiterjedt az egész környékre, végigvert a városon, úgy villámlott, mintha július negyedike tiszteletére lenne tűzijáték. A belvárosban megszűnt az áramszolgáltatás. Némelyik elővárosban többszörös baleseteket okoztak a megcsúszó járművek. A kórház baleseti osztályán kaotikus állapotok uralkodtak, a mentők egyre hordták a sérülteket, akik sorjába rakott acél hordágyakon várták az orvosi vizsgálatot.

Suzie Walker keményen dolgozott a többi nővérrel együtt, segített stabilizálni a sérültek állapotát, megcsinálta, amit kellett, miközben az orvosok gyorsan felmérték a sérülések nagyságát és sürgősségi sorrendbe állították az áldozatokat a baleseti sebészet előtt.

Mindenkit a fedélzetre szólítottak, a nőgyógyász főorvos éppen úgy besegített, mint dr. Waxman. Még dr. Blake is, aki már hazafelé indult és nem volt ideje fehér köpenyt húzni, ott dolgozott a többiek mellett.

– Az ember azt hinné, elég eszük van ahhoz, hogy lassan vezessenek – motyogta, miközben gondosan kitisztított egy hosszú vágást egy asszony homlokán. – Istenem, olyan értelmetlen, hogy az emberek a vizes utakon öljék meg magukat. – Kritikus szemmel megvizsgálta a beteget és a sebet. Az asszony szeme nyitva volt, de annyira fennakadt, hogy csak a fehérje látszott. Lassan lélegzett, szörnyű, reszelős hangon. – Koponyatörés – sóhajtott a doktor –, méghozzá csúnya. Vigye a röntgenbe – utasította a betegszállítót –, olyan gyorsan, ahogy tudja. Riasztom a sebészt.

A következő hordágyhoz fordult, amelyről apró, talán hatéves fiúcska bámulta sötét, döbbent tekintettel.

– Mama – suttogta a kisfiú. Szeme követte a távolodó hordágyat.

Dr. Blake megcsóválta a fejét. Nagy az esély, hogy reggelre a kisfiúnak nem lesz anyja.

– Semmi baj, kicsi – nyugtatta Suzie. – A doktor bácsi majd meggyógyítja a mamádat. Most pedig meg akar nézni, hogy te rendben vagy-e. Csak annyi a dolgod, hogy elmondd, hol fáj.

Dr. Blake megint sóhajtott és folytatta a munkát. Az ilyen jelenetek csak megerősítették abban, hogy milyen helyesen döntött, amikor kórboncnoknak ment. Az ő ügyfelei már kész esetek, mire hozzá kerülnek. A gyerekeik már tudták, hogy az anyjuk meghalt; neki csupán azt kellett megmondania, hogyan.

Rossetti befurakodott az ajtón és szemügyre vette a színhelyet. Olyan volt, mint egy csatatér. Negyven koccanásos baleset történt, egy kamion rázuhant két autóra, fák dőltek rá az emberekre, autók rohantak a falnak.

– Mintha egyesek még sose láttak volna esőt – tűnődött Rossetti az ügyeletes nővérnek. – Az én dolgom úgyszólván semmiség ehhez képest. Mármint a lövöldözés az üzletben.

A lány zongorázni kezdett a számítógép billentyűin, megnézte a nyilvántartást.

– Baleseti osztály, a szokásos.

– Megússza?

A lány ismét tanácskozott a számítógéppel.

– Három golyót vettek ki a melléből. További kettő ment át rajta. Nem, nyomozó, nem merném lefogadni.

Rossetti rosszkedvűen csóválta a fejét. A férfi, akit lelőttek, alig huszonöt éves fekete fiatalember volt, nős, egy gyermek apja. Rossetti szája megkeseredett, ha a maga nagy, életvi-

dám olasz családjára gondolt. Az apjának pizza sütödéje volt a North Enden. A gyorsétkezők, utcai kifőzdék voltak a rablások, gyilkosságok legfőbb célpontjai, és ez egy fikarcnyit sem tetszett Rossettinek. A villám túl közel csapkodott az otthonához.

Suzie Walker jött feléje. Fehér ruhája véres volt, kimerültnek látszott. Biccentett, de nem mosolygott, amikor elment mellette. Ma este nem évődtek egymással. Amikor kinyílt az ajtó, Rossetti megpillantott egy hordágyon fekvő gyermeket, akit éppen a civil ruhás dr. Blake látott el.

Amikor félórával később ismét lejött a lépcsőn, a várószoba csodálatos módon kiürült, és visszatért a nyugalom.

– Ideért a vihar szeme? – kérdezte az ügyeletes nővértől.

– Remélem, hogy ez volt a vége – válaszolta a lány. – Néhányan reggel óta vagyunk szolgálatban.

Rossetti a faliórára pillantott. Éjfél elmúlt.

– Sok szerencsét – mondta, és elment. De a lövöldözés áldozata kifogyott a szerencséből. Most Rossettinek kellett közölnie a fiatalasszonnyal, hogy özvegy. Nem örült neki.

Harry éppen készült hazafelé, amikor Rossetti megtelefonálta a hírt. Harry erre számított. Azt kívánta, bárcsak tudna erőteljesebb kifejezést a gazembernél a lövöldözőre. És nagyon örült, hogy nem neki kell ma este rátörnie az özvegyre a hírrel.

Ledobta neszesszerét az előszoba padlójára, azután elvitte a háztömb köré egy locsogós sétára Nyomakodót. Egyáltalán nem érdekelte, hogy a kutya teletapicskolja a sáros lábával az előszobát, amikor hazaérnek. Örült, hogy él.

Sajnálkozva gondolt rá, hogy túl késő van, nem hívhatja föl Malt, de úgy döntött, reggel az lesz az első dolga. Elképzelte, amint alszik fényűző antik franciaágyában. Halvány mosollyal vetkőzött, kiadósan zuhanyozott, tréningnadrágot húzott, meg fehér trikót, amelynek mellére a *Zsarukergető* szót írták vörös betűkkel. Reménykedve belekukkantott a hűtőszekrénybe, látott egy lejárt szavatosságú dobozos tejet, egy karton háromnapos pizzát és néhány doboz sört.

Felmelegített egy szelet pizzát a mikrohullámú sütőben, kinyitott egy doboz sört, bevitte az egészet a nappaliba. Letört egy darab szalámis pizzát, odadobta a kutyának. Annyi volt, mintha egy elefántnak adott volna cukorkát – úgy eltűnt, mintha sohasem létezett volna.

Letette a sörös dobozt egy asztalra, bekapcsolta a tévét. A híradóban egyéb se ment, mint a viharfront – most már hurrikánnak nevezték –, meg a számtalan baleset és szerencsétlenség, amelyet a keleti parton okozott. Harry aggodalmasan remélte, hogy Malloryt nem kapta el. Szeme becsukódott, hátradőlt kényelmesen öreg karosszékében. Percek alatt elaludt.

***

A szürke Volvo az utca végében parkolt, félig elrejtőzve egy vörös juhar lecsüngő ágai mögé.

Mostanában a legtöbb éjjel itt parkolt, a lányra várva. Ugyanolyan pontosan kellett követnie a mozgását, ahogyan a leszálló gépeket követik nyomon az irányítótoronyból. Ismernie kellett az időbeosztását, a munkarendjét, hogy mikor éjszakás, és mikor van nagy valószínűséggel egyedül.

Abban különbözött a többi lánytól, hogy nemcsak dolgozott, de élénk társasági életet is élt. A férfi jobban kedvelte a diáklányokat – fiatalabbak, könnyebb zsákmányt jelentenek. De az túl kockázatos. Túlságosan megijesztették őket, az egyetemisták nagyon vigyáztak.

Azt persze már tudta, hogy a lány egyedül él egy apró, egyemeletes házikóban. Enélkül nem felelt volna meg. Emeleten bemászkálni, zsúfolt bérházban ki-be járkálni túlságosan veszélyes. Olyan helyeken mindig túl sok az ember, sohasem lehet tudni, ki figyel föl rá. Óvatosnak kell lenni még az ilyen hétköznapi, rendes külsővel is, amellyel bele lehet olvadni a háttérbe.

Ma este a sok száz ember között ő is ott volt a baleseti osztályon. Nem különbözött tőlük; eggyel több aggodalmas arc. Megfigyelte Suzie Walkert, aki ugyanolyan feszült és űzött volt, akár a többiek. Könnyű volt odasurrania az asztala mögé, amikor a lányt elhívták. Már azt is tudta, hogy rendszerint az asztal alatti polcon tartja a retiküljét, így másodpercekbe telt elcsenni a kulcsait.

Kihúzott egy papír zsebkendőt a műszerfalon heverő csomagból, letörölte az oldalsó ablakról a párát. Nem kapcsolhatta be a párátlanítót, mert ahhoz be kellett volna indítania a motort, amivel magára vonhatta a figyelmet. Ehelyett résnyire nyitotta az ablakot, beengedte a nedves, hideg levegőt.

Suzie Walker bekanyarodott a parkolóba, amely valaha egy deszkaház kertje volt. Megkönnyebbült sóhajjal leállította a motort. Hajnali egy felé járt és ő dél óta ügyeletes volt. Nem duzzogott, ő választotta a nővérszakmát, az a dolga, hogy kéznél legyen, ha szükség van rá. De kimerült, jártányi ereje sem maradt. Alig várta, hogy ágyba zuhanhasson.

Kikecmergett a kocsiból, bevágta és bezárta az ajtót.

Majd kotorászni kezdett a táskájában a lakáskulcsok után. Sohasem tartotta őket egy karikán az autókulcsokkal, mert túl sok és túl nehéz lett volna. Volt egy kulcsa a bejárati ajtóhoz, a hátsó ajtóhoz, a tornatermi öltözőszekrény lakatjához, meg a széfhez, ahol egyetlen értékét tartotta: egy aranyórát, amelyet a szüleitől kapott a huszonegyedik születésnapjára.

A kulcsokat rendszerint gyorsan megtalálta a sötétben is a tömegük miatt, de ma este sehogy sem sikerült. Elkomorodott, belebámult a fekete bőrtáska sötét mélyébe, ujjaival végiggereblyézte a fenekét. A kulcsok nem voltak benne.

Idegesen hátranézett. Sehol egy lélek. Csönd volt, csak az eső kopogott a járdán. A környező házakra pillantott, de egyikben sem égett lámpa. Habozott, nem tudta, mit tegyen, azon tűnődött, hol hagyhatta el a kulcsait. A szél megzörgette a nagy, öreg juharfa ágait a túlsó sarkon. Suzie összerezzent. Hátán végigfutott a hideg a félelemtől. Gyorsan hátranézett, azután eszébe jutott a legutóbbi gyilkosság és tele lett libabőrrel. Az ember sohasem tudhatja, ki van idekint. Les és vár.

Reszkető ujjakkal kinyitotta a kocsiajtót, gyorsan beszállt. Rögtön nyugodtabban lélegzett, amint lenyomta a központi zár gombját. Bárcsak hallgatott volna az apjára, aki azt mondta, minden eshetőségre be kéne szereznie egy mobiltelefont. Beindította a motort, kihátrált a parkolóból és megfordult a csúszós, nedves úttesten. Gyorsan végigszáguldott az utcán, továbbhaladt a parkoló autók mellett és elrobogott.

A férfi mosolyogva figyelte. Azután leeresztette az éjjellátó készüléket, fölvette esőkabátját. Természetesen elkaphatta volna. Csak le kellett volna szakítania, mint nyáron az érett szilvát. De ez nem az ő stílusa. Először többet kell megtudnia róla, hogy kellőképpen kiélvezhesse.

Ezt nem érti meg a tömeg, gondolta, miközben gyorsan átvágott az esőn, majd befordult a kapun. Nem csupán a végső aktus élvezetes. Az is, ahogy fölépíti, a gondos előkészületek, az az okosság, ahogy bejut a lány otthonába, beleselkedik az életébe, a holmija közé, olcsó asszonyi lelkébe.

Boldog mosollyal dugta a kulcsot a zárba és bement a házba. Hallgatózva állt a sötétben. Néma csend. Apró elemlámpát húzott elő a zsebéből és óvatosan körbevilágított. Egy pillanatra macskaszem villant vörösen. Azután halk surranás, majd csend lett megint.

Kigombolta esőkabátját, tökéletes nyugalommal fölhúzta a vékony gumikesztyűt. Kihasználja az időt, alapos munkát végez. Holnap első dolga, hogy másolatot készíttet a kulcsokról. Azután visszamegy a kórházba, elejti a kulcscsomót a parkolóban, ahol a lány kocsija állt ma éjszaka. Valaki majd megtalálja és odaadja neki. Suzie majd azt gondolja, hogy ügyetlenül elejtette. Ő pedig tetszése szerint járhat ki-be a lány házába. Persze amíg úgy nem dönt, hogy eljött az idő.

18.

Aznap reggel, amikor Harry visszaindult Bostonba – és otthagyta neki a mozaikképet –, Mallory elment a tornaterembe és annyi dühöt égetett ki magából, amennyit bírt, megküzdött a hasznos, nyugtató endorfinokért, amelyek állítólag kellemes érzésekkel árasztják el a testet és az agyat, ha elég keményen megdolgoznak értük. Nem sikerült. Ahogy sietett az utcán az irodája felé, még mindig sistergett a haragtól és csalódottságtól.

Pörkölődő kávé illata lassította le lépteit. Habozott. Azután hanyagul vállat vont, belépett a gőzös kis bisztróba, lazacot és krémsajtot rendelt pirított szezámos zsömlében, meg egy nagy bögre kávét. Várakozás közben türelmetlenül dobolt a pulton és arra gondolt, milyen ostoba volt, amikor megosztotta Harryvel legszemélyesebb emlékeit, legmélyebb félelmeit.

Megérkezett a zsömle. Fikarcnyi bűntudat nélkül befalta, majd folytatta útját, minden lépésnél Harryt hibáztatva mohósága miatt.

Egész nap harag és szomorúság között hányódott. A kettő közül a harag volt a jobb. Az legalább pozitív érzelem, noha a stábjának kellett elviselnie.

– Nem nektek szól – mentegetőzött. – Csak ilyen napom van.

– Előbb éjszaka, aztán reggel – mondta Beth, és sokatmondóan megfenyegette. Mal sötétzöld pulóvert és szoknyát viselt, hozzá fekete, magas sarkú csizmát. Remekül festett, ha az ember nem számította az árnyékot a szeme alatt és a feszült testtartást. – Mikor ment haza?

– Kicsoda? – kérdezte Mal eltúlzott ártatlansággal. Beth elnevette magát.

– Valószínűleg ez a legrosszabb alakításod. De rendben, ha nem akarsz mesélni, nem kell. Várhatok. – Hatalmas kupacba söpörte az íróasztalán halmozódó papírokat. – De ez nem megy, drágám. Muszáj dolgoznunk, továbbá meg kell hogy kérjelek, hogy bármi történt – vagy nem történt – tegnap éjjel, kapcsolj át a keddi felvételre. Készen állsz?

Mal biccentett, de irigyen megjegyezte:

– Szerencséd van Robbal. Olyan jól összeilletek, olyan jól festetek együtt.

– Hohó! Mert nem látsz minket, amikor veszekszünk. Például, hogy ki ígérte meg, hogy hazafelé jövet hoz vacsorát, aztán egyikünk sem hozott, mindketten fáradtak vagyunk, hosszú volt a nap és nincs otthon semmi ennivaló, én pedig túlságosan kimerült vagyok, hogy levon-

szoljam magam egy közepes étterembe, azután megvárjam, amíg kihozzák a rendelést. A házasság ilyesmiken fut zátonyra. Hidd el nekem.

Mal rosszkedve ellenére is elnevette magát.

– Inkább örülök, hogy nem láttalak így benneteket.

– Pedig kellett volna. Nem valami szép látvány. – Beth kíváncsian nézett rá, azután megveregette főnökasszonya kezét. – Biztos, hogy nem akarsz mesélni?

Mal megrázta a fejét.

– Tudom, hogy Harry még ott maradt, amikor elmentünk – erősködött Beth. – Pedig Rob és én majdnem utolsónak távoztunk.

– Hát ottmaradt – ismerte be Mal.

– Hűha! – tágult ki Beth szeme. – Olyan rossz volt?

– Természetesen nem! Semmi sem történt. Csak nem akartam egyedül lenni. És nem volt rossz. Ibolyát hozott nekem.

– Láttam. Ennyivel már boltot lehet indítani.

– Nem kicsinyes ember.

– Ez jó. És mi benne a rossz?

Mal vállat vont.

– Nem *én* érdeklem, Beth. Az érdekli, amit tehetek érte. Ezért, ha ma fölhívna, mondd meg neki, kérlek, hogy nem vagyok itt, vagy túl sok a dolgom, nem jöhetek a telefonhoz, vagy valami efféle kifogást.

– Eredj már, Mal! Miért tételezed föl róla rögtön a legrosszabbat? Olyan férfi, aki egész kosár ibolyát vesz neked, nem lehet olyan rossz.

– És ahhoz mit szólsz, hogy otthagyta a sorozatgyilkos képét az ibolyák mellett, hogy akkor találjam meg, amikor már elment?

– Ezt tette? Szegény ördög. – Beth együtt érzően csóválta a fejét. – Akkor vége. Micsoda kár egy ilyen csinos emberért.

Mal rámeredt.

– Ó, az Isten áldjon meg, csak mert tanított salsázni, már te is bedőlsz neki, mint Lara és a többiek?

Beth fölállt, összeszedte a papírjait.

– Olyan nőhöz képest, aki soha többé nem akarja látni a fickót, kicsit túlságosan nagy hangon kiabálsz. Csak nem egy árnyalatnyi zöldet látok a szemedben? – Kiment, becsukta az ajtót maga mögött.

Mal pattanásig feszült idegekkel vergődte át a napot. Hatkor kirúzsozta a száját, magára dobta a blézerét, és kiment a külső irodába. Beth nem hozta szóba többször Harryt. Mal megállt az asztalnál.

– Még mielőtt elmennék, van valami üzenet? – kérdezte eltúlzott közönnyel.

– Nem hívott, ha arra gondolsz.

– Akkor jó – mondta, noha nem így gondolta.

– Még mindig ő jár az eszedben, ugye? – kérdezte ravaszul Beth. – Nem lenne mégis jobb, ha fölhívnád?

Mal a szíjánál fogva idegesen lóbálta kis fekete táskáját.

– Olyan volt… olyan jó volt múlt éjjel, tudod, barátságos, kedves. Miután elment, megtaláltam azt a mozaikképet. Nem említette, hogy elhozza, azt se kérte, hogy megint beszéljünk róla. Csak otthagyta, hogy én megtaláljam. Utólag.

– És miért baj az, ha megbeszélitek a mozaikképet? Úgy értem, ez egy szörnyű gyilkosság, és ha kiderül, hogy itt egy sorozatgyilkos garázdálkodik, akkor talán segítened kéne.

– De az a mozaikkép nem jó!

Beth meglepetten vonta össze a szemöldökét.

– Mondd meg nekem, Mal, honnan tudod, hogy nem jó?

– Én… Ó, nem tudom! – Lerogyott egy székbe. Rákönyökölt az asztalra, fejét a karjai közé ejtette. – Nem tudom, hogy pontos-e, persze hogy nem tudom – ismételte. – Ez… nos hát, van valami benne, ami fölzaklat. A nézése. Túlságosan kísérteties, baljós. – Megremegett. – Nem tudom, képes vagyok-e szembenézni egy sorozatgyilkossal, Beth.

– Meg tudom érteni. De mi az ördögért nem mondod ezt így el Harrynek? Biztos vagyok benne, hogy ő is megért.

Mal kételkedett ebben.

– Harry Jordan először zsaru, csak aztán férfi. Azt hiszem, kizárólag azzal törődik, hogy elkapja a gyilkost.

***

Mal arra gondolt, hogy Harry este fölhívja, így megszervezte, hogy ne legyen otthon. Elment a barátaihoz, egy híradóshoz, a feleségéhez és újszülött babájukhoz.

Vásárolt virágot meg egy hatalmas, puha játék tigrist és elálldogált a baba fölött. Imádnivaló kisfiú volt, bozontos fekete hajú, fekete cipőgombszemű. Nyugodtan feküdt a bölcsőjében az asztal mellett, miközben ők ettek. Elszopogattak egy üveg jó bort, fölemlegették a régi időket, hogy milyen nehéz volt felkapaszkodni a tévé szamárlétráján a hírnév és a pénz felé.

– Néha azért arra gondolok – tűnődött Josh –, hogy azok voltak a szép idők.

– Csak az emlékekben – vitatkozott Jane. – Persze hogy istenien mulattunk, de nem jobb így, amikor végül sikerült? Ezt neked kell tudnod, Mal. Te vagy a nagy siker.

– Nem volt mulatságos a fölfelé vezető út – kiáltotta indulatosan Mal. – Nekem pokoli volt. – Zavartan elnevette magát. – Tudjátok, hogy van ez, ha az ember nő: hátrányos megkülönböztetés, zaklatás…

Mal távozóban magával vitte az este emlékét. Egy csipet épelméjűség egy irreális világban. Egy asszony, aki anya, egy baba, akivel törődnek, a házaspár kapcsolatának akolmelege. Lakásuk, amelyet valaha hűvös eleganciával rendeztek be, valódi otthonná változott, éppen olyan kellemes, mint bármelyik elővárosi ház. Mellettük üresnek tűnt a saját elfoglalt élete. Irigyelte őket boldogságukért és gyermekükért.

A mozaikkép még mindig ott volt az asztalon, ahova hajította. Fölemelte, ismét szemügyre vette az arcot. Azután megborzongott, apró darabokra tépte és a tűzbe dobta. Fekete füstöt eregetett a papír, örökre lezárva azt, ami el sem kezdődött.

Lezuhanyozott, trikót, rózsaszín tornanadrágot húzott, megkefélte a haját, bekrémezte az arcát. A háttérben a híradó villogott, a napi borzalmakat részletezve, ő azonban nem figyelt oda. Aztán ismét megszólalt a bemondó:

– Miután azonos DNS-mintát találtak az áldozatul esett három fiatal nőn, Boston városa ma egy sorozatgyilkos után nyomoz.

Szép fiatal lány képe foglalta el a hírolvasó helyét.

– A legutóbbi áldozat Summer Young, huszonegy éves egyetemista. Kitűnő eredménnyel végezte a philadelphiai gimnáziumot, a bostoni egyetem orvosi karának hallgatója volt. Mary Jane Latimerhez és Rachel Kleinfeldhez hasonlóan őt is elrabolták és megerőszakolták. Egy magányos tengerparton lelte halálát. A bostoni rendőrség mozaikképet készíttetett a gyanúsítottról. Kérik, hogy ha valaki ismeri ezt az embert, vagy már találkozott vele, vegye föl velük a kapcsolatot azon a számon, amelyet most látnak a képernyőn. Minden hívást a legnagyobb diszkrécióval kezelnek.

A képernyőt hirtelen betöltötte a mozaikkép, miközben a bemondó elsorolta becsült magasságát, testalkatát, és hogy esetleg milyen járművel közlekedhetett.

– Ez tehát a Summer Young, Mary Jane Latimer és Rachel Kleinfeld meggyilkolásával gyanúsított ember képe – folytatta a bemondó. – Megismétlem, bárki, aki segíthet a nyomravezetésben, azonnal hívja föl a bostoni rendőrséget.

Mai most már értette, miért nem hívta föl Harry Jordan nyomozó. Sikerült bejuttatnia a képet az országos tévébe. Nem volt szüksége többé Mallory Malone-ra.

19.

Másnap reggel hétkor Harry átkerekezett a Louisburg Square-en. Nagyfejű lihegve kocogott a sarkában. Végigbicikliztek a nyolcmérföldes kerékpárúton, amely a Boston Commonnál kezdődött és a Franklin állatkertnél ért véget. Harry ment volna tovább, de szokás szerint most se volt rá ideje.

A biciklit az előszobában hagyta, adott egy tálka vizet a kutyának, aki hangosan lefetyelni kezdett, azután kapta a telefonkagylót és fölhívta Malt. Nem tudott tovább várni, el akarta mondani neki, hogy az országos hálózat átvette az ügyet. Komor csalódására csak az üzenetrögzítő válaszolt.

– Kerestem – mondta gyorsan. – Később újra próbálkozom.

Azután beugrott a zuhany alá, majd lehúzta borostáját a villanyborotvával, sebesen felöltözött, füttyentett Nagyfejű Nyomakodónak. Kilépett az ajtón, amikor valami eszébe jutott. Visszarúgtatott a fürdőszobába, gyorsan megfésülködött, majd másodpercek múlva ismét úton volt.

A Rubyból még mindig nem szellőzött ki a tegnap éjszakai nikotin, de már megkezdődött a mai adag elfüstölése. Harry a pulthoz telepedett, kávét, sovány sonkán sült két tojást, sült húst, krumplit, pirított zsömlét rendelt, közben azon tűnődött, mennyi másodlagos cigaretta-

füstöt szívhat be a reggeli mellé. Megbeszélte magával, hogy nem számít, továbbra is ide fog járni. Nem is emlékezett, hogy evett-e előző nap és ki volt éhezve.

Doris nem volt ma szolgálatban, így a kutya ízletes falatok nélkül maradt. Befurakodott a pult és a bárszék közötti szűk résbe, elterült és várakozott.

Harry felhörpintette a kávét, kért még egyet, azután odament a bejárat melletti telefonhoz. Ismét fölhívta Malt, de megint csak az üzenetrögzítő jelentkezett.

Elmosolyodott, mert a nő úgy beszélt a gépbe, mintha azt remélné, hogy valaki fölhívja: *kérem, hagyjon üzenetet, akármilyen rövidet.* Szörnyen bizonytalan, még ha a külseje után nem is gondolná róla az ember. Ez is az egyik féltve őrzött titka, amelyet Harry Jordanen kívül nem osztott meg senkivel.

– Fél nyolc van, hajnali madár – mondta. – Van egy olyan érzésem, hogy hiányoltam magát. Remélem, túlélte a tegnapi mini hurrikánt. Később fölhívom az irodából.

Aznap többször hívta, üzeneteket hagyott neki. Az irodában sem tudott beszélni vele. Azt mondták, nincs bent. És nem is lehet elérni. Este ismét telefonált, de megint csak a masina válaszolt.

– Ide figyeljen – mondta kétségbeesetten –, maga olyan szörnyen elérhetetlen, hogy lassan minden aprómat elnyelik a telefonok. A randevúval kapcsolatban keresem. Emlékszik, amiben megegyeztünk. Tudom, hogy kicsit hirtelenül jön, de pénteken van a születésnapja az anyámnak, aki ennek örömére összejövetelt rendez. Nekem természetesen ott kell lennem és azon gondolkozom, nem akarna-e eljönni velem. Egy kicsit túl hamar szabadítom magára a családomat, de a kutyámat már ismeri, úgyhogy akár a többiekkel is összeismerkedhet, azután már csakugyan mindent fog tudni rólam. Úgy gondoltam, utána esetleg elvinném egy ismerős kis bárba meg egy-két más helyre. Másnap átugorhatnánk Vermont-ba. Van ott egy vityillóm a hegyekben. Kirándulhatnánk egy kicsit, azután ott töltenénk az éjszakát. Minden kötelezettség nélkül. Komolyan – tette hozzá vigyorogva. – Hívjon föl, Ms. Malone, asszonyom, ha akar. Kérem. Ma este kilenc után otthon vagyok. Mellesleg nem látta véletlenül a mozaikképet a tévében?

Aznap még több újságot tudott meg a bűnügyi laborban. A szvetter skót márka volt, amelyet Bostonban a Neiman-Marcus árusított. Egyszálas fekete kasmír garbó volt, az ára 365 dollár. Ezek kapós pulóverek, sohasem marad belőlük annyi, hogy a turkálóba is jusson. Sajnos, néhány év óta nincsen raktáron és nem tartják nyilván, hogy ki vásárol belőle.

– Emberünk határozottan jól van eleresztve, Rossetti – állapította meg aznap este Harry egy sör fölött egy Charles Street-i kocsmában. Vallójában csak ő ivott sört, Rossetti vodkát rendelt martinival. – Hogy te miket iszol újabban!

– Le vagy maradva, Prof. Manapság a menők martinit isznak. Akiket csípnek a nők.

– Na és mi van, ha én egy pohár fehér bort rendelek?

Rossetti elnevette magát.

– Tényleg el vagy maradva. Még a Margarita koktélnál sem tartasz. Mivel fogod megkínálni Malone-t, ha eljön arra a randira?

– Pezsgővel – felelte Harry. – Az illik mindkettőnkhöz. – Azon töprengett, visszahívja-e a nő és vajon az-e a sorsuk, hogy lemaradjanak egymás telefonjáról és sohase beszélhessenek egymással? Haza akart menni, hogy korán lefeküdjön, de Rossetti el akart dicsekedni az új barátnőjével.

– Már itt is van – mondta. Megigazította sárga selyem nyakkendőjének csomóját, két kézzel hátrasimította a haját.

A lány, aki keresztülvágott a kocsmán, alacsony, sötét hajú, nagyon fiatal, nagyon csinos teremtés volt. Rossetti birtoklóan átölelte, szájon csókolta, majd a vállát átkarolva előretolta.

– Vanessa – mondta büszkén. – Szeretném bemutatni a haveromat a testülettől. A neve Harry és rendszerint egy Nagyfejű Nyomakodó nevű kísérővel jár, de ide nem engednek be kutyát. Egyébként is Nyomakodó túl jó ebbe a kricsmibe.

A lány ránevetett.

– Na és én?

– Te úgyszólván a legtöbb helyre túlságosan jó vagy, a mennyországot leszámítva – felelte rajongó pillantással Rossetti.

– Örülök, hogy megismertem, Harry – mondta a lány és kezet nyújtott. – Kár, hogy a kutya nincs itt.

Harry úgy találta, hogy Vanessa éppen olyan kedves, amilyen csinos.

– Ilyen a kutyaélet – felelte és a szájához emelte a lány kezét.

Rossetti megdöbbenten füttyentett.

– Hé, hé, én vagyok a latin szerető, nem? Na, Vanessa, hát mit iszol?

– Limonádét kérek.

Rossetti felvonta a szemöldökét, kérdően pillantott a martinira.

– Csak gondold el – tűnődött hangosan a lány –, hogy nézne ki egy zsaru, amint éppen szeszes italt vásárol egy fiatalkorúnak!

Rossetti a homlokára csapott.

– Elfelejtettem! Nem, dehogyis. Sose tudtam. Mióta randizunk mi?

– Két hete.

– És pontosan mennyi idős vagy most?

– Jövő hónapban leszek huszonegy.

– Remek – mondta a férfi megkönnyebbülten. – Akkor bulit rendezünk. Téged is meghívunk, Harry. Nem árt neked egy kis társasági élet.

A lány végigmérte Harryt.

– Azt hiszem, Harry tökéletesen képes elrendezni a társasági életét. De ha lesz buli, akkor szeretettel várjuk.

Harry felhajtotta a sörét.

– Köszönöm az előlegezett bizalmat, Vanessa. Itt hagyom magukat, hogy megbeszélhessék az összejövetel részleteit. Örülök, hogy megismertem.

Jó éjszakát kívánt, azután odasietett az utcán parkoló Jaguarhoz. Nyomakodó reménykedve dugta ki az orrát az ablakon, ezért Harry gyorsan megkerülte vele a háztömböt. Megint kiszúrta az acélszürke Volvót és azonnal fölismerte ugyanazt a rendszámot, amelyre még a kórházból emlékezett. Boston csakugyan kisváros, gondolta, megjegyezve az étterem nevét, amely előtt a kocsi állt. Minden sarkon ismerősbe ütközik az ember.

Beugrott az Au Bon Painbe és pulykát, svájci sajtot, kenyeret vásárolt, emlékezve a szendvicsre, amelyet Mal készített neki előző éjjel. Azután gyorsan hazatért és megnézte az üzenetrögzítőt. Villogott. Türelmetlenül megnyomta a gombot.

Mosolygott, amikor meghallotta a nő hangját.

– Köszönöm a meghívást, nyomozó – mondta Mal zúzmarás hidegséggel. – Sajnos, rendkívül elfoglalt leszek a hét végén. Csak még egyvalamit. Miért hagyta itt ezt a mozaikképet? Ez azt jelenti, hogy a műsoromban akart szerepelni? Gondolom, most már értelmetlen a kérdés, mivel sikerült bemutattatnia minden hálózattal. Szép munka volt, nyomozó.

A férfi hangosan felnyögött.

– Na, Harry, most aztán edd meg, amit főztél! – Visszajátszotta az üzenetet, hogy jól értette-e. Még véglegesebben hangzott, mint első alkalommal.

Borúsan kiballagott a konyhába és töltött magának egy jókora adag Jim Beamet. Néhány jégkockát hajított a pohárba, fel-alá járkált, időnként kortyolt egyet, közben azon tűnődött, hogyan keveredik ki ebből.

– Egyáltalán mi baja ennek, Nagyfejű? – kérdezte. A kutya aggodalmasan nézett föl rá halványkék szemével. – Ez bolond – mondta Harry, és még egyszer körbejárta a konyhát. – Először segítséget kérek tőle, mire magyarázat nélkül elutasít. Azután randevút kérek tőle, mire úgy bánik velem, mint egy pimasz tolakodóval, csak mert szóba mertem hozni, hogy megint látni szeretném!

Lángoló haraggal kapta föl a kagylót és tárcsázta a nő számát.

– Tessék! – szólt bele, Mal.

Harry, aki két napon át csak az üzenetrögzítővel trafikált, elnémult a meghökkenéstől.

– Halló! – szólalt meg ismét a nő.

– Mi az ördögöt képzel, hogy ilyen üzenetet hagy nekem? – kiabált Harry. – *Sajnos, rendkívül elfoglalt leszek a hét végén*… Mit akar ez jelenteni, Miss Malone? Megharagudott rám, mert otthagytam egy fényképet? Akkor meg miért nem ezt mondja?

– Ezt mondom – kiabált vissza a nő. – Most is ezt mondom!

– Miért nem mondja meg, hogy mi baja azzal a nyomorult képpel? Pakoljon csak ki!

Mal szorosabban markolta a kagylót.

– Semmi – szűrte a foga között. – Egyébként semmi köze magához.

A férfi hosszú léptekkel rótta a padlót, a füléhez szorítva a telefonkagylót.

– Szóval ez az egész sok hűhó semmiért, mi? Randevút kértem magától és elfogadta. Fölhívtam, elismerem, kicsit későn, mert a körülmények ellenem dolgoztak. De fölhívtam. És meghívtam a hétvégére. Most akkor jön vagy nem?

Mal kedvenc karosszékében kuporgott a kandalló előtt. Odanézett a kávézóasztal túloldalára, ahol Harry ült aznap éjjel és eszébe jutott, milyen jól érezte magát.

– Igen – mondta csendesen.

– Igen… mi? – Harry sötét arccal beletúrt a hajába. Nem értette, hogy most elfogadja-e a nő a meghívást vagy sem.

– Igen, Harry.

A férfi távolabb tartotta a kagylót, előbb azt bámulta, azután a kutyát. Nem hitt a fülének. Igaza volt, ez a nő bolond.

– Meggondolta? – szólt bele ismét. – Csakugyan eljön pénteken?

– Szeretnék eljönni, Harry – mondta halkan a nő. – Tudom, hogy most bolondnak tart, de volt valami abban a képben, és egyébként is egy sorozatgyilkost ábrázol. Egyszerűen nem bírtam megtenni. Most pedig már amúgy sincs rám szüksége.

– Mire gondol? Hogy csak felhasználtam magát?

– Talán nem?

– Talán eleinte. De később nem. És most sem.

– Hiszek magának – mondta Mal. És magában hozzátette, hogy ezúttal tényleg hisz.

Harry megállt. Lezöttyent karosszékébe, Nyomakodó hálásan melléheveredett a padlóra. A férfi hangjába visszatért a mosoly.

– Malone, miért veszekszünk mi mindig?

– Csak maga. Úgy látszik, nem a megfelelő módon közelít hozzám.

– Különös, én ugyanezt gondolom magáról.

Mal hátradőlt túltömött rózsás székében. Érezte, hogy enyhülni kezd benne a feszültség.

– Gondolja, hogy a hétvégén is veszekedni fogunk?

– Nem, amennyiben rajtam múlik. Egyetért az útitervvel?

A nő egy pillanatra elgondolkodott.

– Születésnap, éjszakai mulató, vityilló a hegyekben? Lehet, hogy ez lesz a legkalandosabb víkendem hosszú idő óta. – Maga alá húzta meztelen lábát és még mélyebbre süllyedt a karosszékben.

– Hát azért nem kell túlzásba esni. Az anyám bulijai afféle elegáns estélyek, egy csomó öreg, kemény fejű új-angliai, még a járásuk is merev. A bárok nem a legelitebb helyek, inkább helyi lóbüfék. A vityilló pedig ott a hegyekben egy vityilló. Szóval csomagolja be a meleg pizsamát és a hegymászó bakancsot.

– Nem fogom elfelejteni.

Harry habozott, hogyan folytassa. Nem akarta, hogy a nő bármilyen értelemben adósának érezze magát, csak mert együtt töltik a hétvégét. Még mindig lappangott benne valami ismeretlen, amelyet Harry nem értett. Semmiképpen nem akarta elijeszteni.

– Amikor azt mondtam „minden kötelezettség nélkül”, akkor úgy is gondoltam, Mal. Ez csak egy baráti hétvége.

– Rendben – hagyta rá a nő, de Harry megesküdött volna, hogy nevet. – Mellesleg mikor kezdődik a születésnapi estély?

– Nyolckor, vacsora nyolc harminckor. És ha az anyám ezt mondta, az azt jelenti, hogy *pontosan* nyolckor és *pontosan* nyolc harminckor. Kényes a pontosságra.

– Kedvemre való asszony.

– Az enyémre is, bár azt hiszem, nem a pontossága miatt.

– A Ritz-Carltonban szállok meg – mondta Mal. – A bárban találkozunk. Csak azt mondja meg, mikor?

Harrynek elpárolgott minden kósza reménye, hogy Mal esetleg szeretné vele megosztani az ágyát.

– Akkor hát hétkor – mondta cseppnyi sajnálkozással.

– Harry.

Megint úgy dorombolt a hangja. A férfi elvigyorodott.

– Tessék, Malone?

– Alig várom a hétvégét.

Mal mosolyogva tette le a kagylót. Úgy érezte, mintha nagy terhet vettek volna le a válláról. Nem így akarta. Tulajdonképpen el volt szánva, hogy nem veszi föl. De a keze valahogy kinyúlt és megcsinálta. Semmit sem tehetett ellene. Hangos csataüvöltéssel engedte ki magából a feszültséget.

Emlékezett és nevetett. Közismert volt az önfegyelméről, de Harry Jordan tudja, hogyan hatoljon át ezen a páncélon. Tényleg alig várta, hogy meglássa, mit tartogat a hétvége.

20.

Miffy Jordan nem volt átlagos külsejű nő, és nem is a szokásos anyafigura. Magas, hosszú lábú, elegáns alakja alig változott azóta, hogy karcsú, kisportolt, huszonegy éves lányként hozzáment Harry apjához. Különösebb erőfeszítés nélkül tartotta formában magát, csak azt csinálta, amit egész életében: vitorlázott, teniszezett, nagyokat sétált, kertészkedett.

– Csekély karbantartást igénylő típus vagyok – mondogatta derűsen a barátnőinek, amikor féltékenyen érdeklődtek, hogyan csinálja. – Az anyám ugyanilyen volt, meg a nagyanyám is. A Peascott génektől van.

A Peascott gének számos nemzedéken át vezettek vissza Boston alapítóihoz, bár Miffy ezzel sohasem dicsekedett. Ez csak egy tény. De ha reggelente a tükrébe nézett, mindig hálát adott Istennek a jófajta Peascott csontjai miatt.

Most töltötte be a hatvanötöt, de még mindig nem kellett fölvarratnia az arcát. Gyermekkora óta vitorlázott, és a szarlábak, amelyeket a nap és a szél ír a hunyorgó szem köré, erre a boldog időre emlékeztették. Arccsontjai pedig, köszönik szépen, vígan megtartották a sima, finom húst.

Sűrű, selymes haja valaha szőke volt és a korral magától szürkült arra a tompa platinaszínre, amiért más nők vagyonokat fizetnek divatos fodrászuknak. Pontosan az álláig ért és Miffy az arcából hátrafésülve, sikkes kis kontyban viselte.

Csinosan, konzervatív ízléssel öltözködött, olyasmibe, amit ő tiszteletre méltó ruhának hívott, drága boltokban és butikokban vásárolt, ahol a személyzet már ismerte, és tudta, mi áll jól neki. Hétköznap egyetlen krémszínű gyöngysort hordott, hozzáillő fülbevalóval, gyémánt jegygyűrűvel és azzal az arany Cartier órával, amit a férjétől kapott harminc éve.

Miffy Jordan roppant fiatalosan festett és éppúgy nem adott a konvenciókra, mint a fia. Egymaga beutazta a világot, hegyet mászott a Himalájában, négytonnás kisteherautóval keresztülvágott a Szaharán és el is tévedt, Ferrarival versenyzett Monte-Carlóban, egy hónapot töltött egy vietnami buddhista lelkigyakorlatos házban, végiglapátolta az Amazonast Brazíliá-

tól Kolumbiáig, miközben épphogy megúszta élve a mérgezett nyilakat és az egyik bogotai kartell valamelyik tagjának szánt bombát.

De akkor is hatvanöt éves volt. Kortársait réges-rég menyek és babák hemzsegték körül. Azt akarta, hogy Harry nősüljön meg ismét és ajándékozza meg őt unokákkal.

Szerette Harry első feleségét, noha nem egészen olyan lány volt, amilyent ő választott volna a fiának. De hát Harry független fráter – mindig is az volt, és mindig is az lesz. Éppen ezért kellemesen meglepődött, amikor fia fölhívta és bejelentette, hogy a barátnőjével megy az estélyre.

– Ismerem? – kérdezte Miffy, aki még mindig reménykedve gondolt barátnője bájos lányára, akit Harry néhányszor elvitt ide-oda, mielőtt szokás szerint elrabolta volna a munkája.

– Lehet, hogy igen, noha nem közelről – volt a rejtélyes válasz, mire Miffy nyomban végiggondolta, kinek a lányát ismeri. Így vérmesebb várakozással készült a születésnapjára, minthogy egyszerűen elfújja a gyertyákat, találkozzék a házban összegyűlő régi barátokkal és felbontsa az ajándékaikat.

Az estélyt a vidéki házban tartotta, amely órányi autóútra volt a várostól. Zegzugos öreg ház volt, a Jordanoké, nem a Peascottoké és a férjét juttatta az eszébe. Az a legszomorúbb, gondolta, mint minden évben ilyentájt, hogy Harald nem lehet itt, nem ünnepelhet vele, de mindketten tudták, amikor összeházasodtak – a férfi negyvenes éveiben járt, ő pedig még csak huszonegy volt –, hogy nem öregedhetnek meg együtt. Mégis bőven megérte, annyi szeretetet és boldogságot adott neki az a házasság. Tudta, hogy Harald lélekben itt lesz vele és boldog születésnapot kíván neki.

A ház egy kis dombon csücsült, amelynek füves lejtőit lovak és egy skót birkanyáj pettyezte. A hosszú deszkatornác csobogó kis patakra nézett, ahol szerettek elüldögélni a látogató gyerekek, reménykedve, hogy parányi botjukkal kifogják a barna pettyes pisztrángot.

Miffynek minden háza közül – a bostoni Mount Vernon Streeten épült ódon Peascott palotával és a Cape Cod-i tengerparti villával három volt neki – a Jordan tanya volt a kedvence.

A hátsó pázsiton fölvertek egy sárga tafotával bélelt, hatalmas sátrat. Az ugyanolyan árnyalatú halványsárga abrosszal borított kerek asztalokat sötétzöld borostyánnal és nyíló krémszín rózsával díszítették. Miffy György-kori ezüst gyertyatartókat tétetett az asztalra, sima, de elegáns ezüst evőeszközzel. A legkitűnőbb szállítók, inasok, pincérek hada szorgoskodott a konyhában és a sátorban. A márkás pezsgőt ódon sajtárokban jegelték. A ház minden szobáját megtöltötték a hétvégi vendégek és még ennél is többen voltak úton a buszokon, amelyeket Miffy az ő szállításukra bérelt.

***

Harry pontosan hét előtt lépettbe a Ritz bárjába. Letelepedett egy sarokasztalhoz, ahonnan látta az ajtót, és eszébe jutott, hogy ugyanezt tette a Rubyban is, ahol az esőből belépő Mal olyan volt, mint trópusi virág egy nyaláb gaz között. Megigazította fekete csokornyakkendőjét, kezét végigfuttatta a haján. Még nedves volt a zuhanytól. Megfésülte vajon? Arra legalább emlékezett, hogy borotválkozott.

Rossettire gondolva odaintette a bárpincért és rendelt két vodkás martinit, de olajbogyóval, nem hagymával, ahogy a cimbora kedvelte, és nem tette hozzá, hogy felrázva, de keveretlenül kéri.

A pincér az asztalra helyezte a martinikat, egy tányér perec és dió társaságában. Amikor Harry fölpillantott, Mal állt az ajtóban és őt nézte.

Hosszú, mélyen kivágott ruhát viselt, valami selyemféle anyagból, telehímezve parányi arany gyöngyökkel. Olyan tökéletesen illett rá, mintha egyenesen azért tervezték volna, hogy az ő kecses testét mutogassa. A ruhát két alig látható zsinór tartotta, amelyeket Harry véleménye szerint biztosan grammra árultak.

Keresztülvágott a termen, megfogta a nő kezét, és udvarias könnyedséggel meghajolt.

– Szenzációsan fest – közölte ámulattal. – Tud egyáltalán viselni valamit ez alatt a ruha alatt?

– Ne is kérdezze – mondta Mal mosolygós oldalpillantással, miközben az asztal felé tartottak.

A ruha hátul még mélyebben ki volt vágva, mint elől. És hogy Mal lépkedett, olyan simán csúszkált gyönyörű fenekén, mint tejszínhab a barackon. Harry mély áhítattal sóhajtott. Miközben leültek, beletúrt a hajába. A nő szigorúan nézett rá.

– Nem kéne ezt tennie. Most úgy néz ki, mintha elfelejtett volna fésülködni. – Azután elnevette magát. – Ha belegondolok, egyetlenegyszer már láttam megfésült hajjal? – Mérlegelve végignézett a férfin. Jóképű volt, tökéletes fesztelenséggel viselte jól szabott szmokingját. Kimondottan emlékeztetett egy Ralph Lauren-férfimanökenre, akinek láttán az asszonyok szíve kicsit gyorsabban dobog. – Azt hittem, arra született, hogy farmert és fekete bőrkabátot hordjon. Boldogan látom, hogy tévedtem.

Összenéztek és elnevették magukat.

– Nem inna inkább sört? – kérdezte a nő.

Harry megrázta a fejét.

– Ez határozottan pezsgős alkalom, és ahogy Doris megjegyezte első találkozásunk estéjén a Rubyban, maga határozottan az a nő, akinek pezsgő dukál. Csak azért rendeltem martinit, mert imponálni akartam magának azzal, milyen otthonos vagyok az italok és találkák világában.

– Ez tényleg találka?

– Ha nem az, akkor nem tudom, mi lehetne.

– Hát akkor úgy döntöttem, hogy jól fogom magam érezni.

– Rendben. Én is. – Harry megfogta a nő kezét, és boldogan mosolyogtak egymásra. – Már öt perce együtt vagyunk és még nem hangzott el egyetlen rossz szó sem.

– Ez rekord.

A férfi bólintott.

– Megissza ezt az izét?

Mal megrázta a fejét.

– Inkább finomabb dolgokra tartogatom magam.

– Nagyon bölcs dolog. – Harry intett a pincérnek, a számláért. – Jobb, ha megyünk.

A nő elcsodálkozott.

– Mintha azt mondta volna, hogy az estély nyolckor kezdődik.

– Elfelejtettem említeni, hogy a városon kívül lesz. A mama a születésnapját mindig a tanyán tartja.

Mal borzadva pillantott a ruhájára. Valami vidéki pecsenyesütésre gondolt.

– Nem tanyára öltöztem.

– Ne aggódjon, majd kap overallt meg gumicsizmát, ha odaérünk.

Fizetett, átkormányozta Malt a báron és az előcsarnokon. A nő megállt a recepciónál és magához vett egy aranypapírba burkolt csomagot.

– Születésnapi ajándék – magyarázta, amikor a férfi kérdőn nézett rá.

Harry felnyögött.

– Tudtam, hogy elfelejtettem valamit!

A járda mellett hatalmas fehér limuzin várakozott. Mal elnevette magát.

– Ez már döfi, nyomozó! Úgy érzem magam, mint egy hollywoodi sztárocska.

– Nyomozók és sztárocskák sohasem isznak és vezetnek egyszerre. Megnyugtatom, ez utoljára a szalagavatóm éjszakáján esett meg velem. Jessica Brotherton társaságában, akinek a vállpánt nélküli, döbbenetesen rózsaszín taftruhája tökéletesen kibillentett az egyensúlyomból. Még sohasem láttam annyi pucért bőrt. Hazafelé egész úton smároltunk és hagyta, hogy a kezem a ruhája alá vándoroljon. – Rávigyorgott a nőre.

– Azért ne vegye ezt biztosra, nyomozó! A mennykő sem csap be kétszer ugyanoda – mondta csípősen Mal. A férfi a szívére tette a kezét és az égre nézett.

– Ó, Malone, maga nem tudja, hogy ezek a szavak milyen mély sebet ütöttek rajtam!

Mal körülnézett, a kutyát keresve.

– Mi az, Nagyfejű sehol?

– Nem valami jó az estélyeken. Ma éjszaka Myra gondjaira bíztam. – Látta, hogy Mal felvonja a szemöldökét és hozzátette: – Myra életem második asszonya.

– Tudnom kellett volna, hogy van másik nő is – mondta beletörődve Mal, miközben a limuzin kifelé araszolt a városból.

Csodálatos este volt, balzsamos, tiszta, teliholdas. A vonósnégyes Haydnt játszott, fehér zakós pincérek futkostak ide-oda szendviccsel és pezsgővel a felvirágozott, széles tornácon. Vendégek sétálgattak a gyepen és ácsorogtak a patak partján. Miffy Jordan elegánsan libegett körbe-körbe, apró örömkiáltással és cuppanós puszival üdvözölte az érkezőket.

– Én nem a levegőbe puszilkodom! – közölte, és kiutalt egy papír zsebkendőt a magával hurcolt dobozból. – Csak törölje le nyugodtan a rúzst, vagy viselje tovább, mint a háziasszonytól kapott kitüntetést.

A hosszú, fehér limuzin valahogy nem illett a bérelt buszok mögé, ahová beállt a füvön.

– Most aztán igazán sztárocskának érzem magam – mondta Mal és feszengve pillantott az udvaron parkoló higgadt fekete Mercedesekre és Saabokra.

– Az új-angliai régi gárda nem az a fitogtatós fajta – magyarázta a férfi. – Az anyámat leszámítva. Csak várjon, majd meglátja, mire gondolok.

Miffy bement a hallba, és megkérdezte a vonósnégyest, nem tudnák-e eljátszani a *Füst száll a szemedbe* című slágert.

– Az a kedvencem – magyarázta a döbbent zenészeknek.

Harry átnyalábolta az anyját, azután kézen fogta Malt és bemutatta:

– Mama, ő…

– Mallory Malone! – ámélkodott Miffy. – Még ilyet! Micsoda kellemes meglepetés. És még csinosabb, mint a televízióban. Isten hozta drágám, isten hozta a Jordan tanyán.

Rúzsos puszit cuppantott Mal arcára, azután adott neki is egy papír zsebkendőt. Belekarolt Malbe és a tömeg felé vezette.

– Most pedig szeretném, ha megismerkedne a vendégeimmel, a családdal, öreg barátaimmal. – Kajánul sandított a vendégre. – Nem kell aggódnia, nem hagyom, hogy kérdésekkel nyaggassák.

– Egyébként is ennek a különleges estélynek a mama a sztárja – közölte Harry. – Úgyse hagyja, hogy maga elrabolja tőle a ragyogást.

– Ez az ajándék, drágám? – kérdezte Miffy, ügyet sem vetve a fiára. – Milyen kedves. Gondolom, Harry ismét elfeledkezett róla. Mindig el szokott. Harry, tedd az asztalra a többi közé. Majd később felbontom.

– Éjfél után. – Harry még gyermekkorából emlékezett a szokásos eljárásra. Az anyja éjfélkor született és azt állította, hogy neki mindkét nap a születésnapja. A gyertyákat pontosan tizenkettőkor fújta el, az ajándékokat pedig azután nézte meg.

Miffy átkarolta Malt, úgy mutatta be a barátainak. Közben hátranézett, ragyogó pillantást küldött Harry felé, és jóváhagyólag bólintott. A férfi felnyögött – csak remélhette, hogy az anyja nem olvas ki többet a valós helyzetből, mint ami benne van, és az nem sok. Mellesleg megígérte Malnak, hogy semmit sem vár el tőle, és állni akarta a szavát.

21.

Akkortájt, amikor Miffy Jordan születésnapi vendégei vacsorához ültek, a férfi leparkolt acélszürke Volvójával Boston déli részének egy kopott kis utcájában. Itt lakott Suzie Walker, egy olyasfajta, a századfordulón épült kis házban, amelyet több más épülettel együtt bérházzá alakítottak át.

Az emelet már hónapok óta üresen állt, aminek Suzie örült, mert amikor éjszaka dolgozott, nappal aludnia kellett, és az előző bérlő egy diák volt, aki éjjel-nappal bőgette Whitney Houston *Mindig szeretni foglak* című számát.

Meleg éjszaka volt, Suzie minden ablakot kinyitott, hogy járjon a levegő. Ivott egy csésze gyógyteát, bevett két tablettát a fejfájás ellen, amely egész nap kínozta, azután fölmelegítette az áruházban vásárolt zsírmentes spagettis csirkét. Megette csak úgy, a konyhai pult mellett állva, közben újra elolvasta nővére levelét, amelyben Terry bejelentette, hogy eljegyezte magát gimnáziumból ismert udvarlójával, júliusban házasodnak össze, és Suzie lesz a nyoszolyólány.

Vacsora után fölhívta anyját, ahogy péntekenként ilyentájt szokta, hacsak a munka meg nem akadályozta benne. Mindig jóízűen eldiskuráltak a heti eseményekről, ez alkalommal Terry esküvőjéről.

Terry nem volt otthon, így csak üzenetet hagyott, hogy később visszahívja. Azután besietett a fürdőszobába zuhanyozni. Észre sem vette, hogy elszaladt az idő. Most rohannia kell, különben elkésik.

A fürdőszoba a ház másik végében volt, éppen a férfi látóterében. Abban a pillanatban, ahogy fölgyulladt a villany, odairányította a távcsövet. Az ablak tejüvegből készült, de ma este a lány résnyire nyitotta a meleg miatt, váratlan élvezetet kínálva a férfinak.

Ocsmányságok áradata zúdult ki a száján, amikor egy futó pillanatra meglátta a vetkőző lányt. Ott állt melltartóban és bugyiban, gyanakodva nézett az ablakra, azután odament és bezárta.

– Ringyó – motyogta a férfi –, kurva, cafka, ringyó… – A szavak a gyűlölet bűnös litániájaként torlódtak egymásra.

Suzie gyorsan magára kapta fehér nővérruháját, azután fölkapta a táskáját és ellenőrizte a kulcsait. Örült, hogy meglettek.

A fejfájása még mindig nyomta a szemét. Arra gondolt, milyen szerencse, hogy a hétvégéje szabad. Kemény napok álltak mögötte a kórházban, sok hosszú órát töltött odabent, ráfér egy kis pihenés. Úgy tervezte, hogy az idő nagy részét az ágyban tölti, csak szundikál, meg tanul is valamit, mert közelednek a vizsgák. Délután elmegy Terrnyhez, megbeszélik az esküvőt és a ruhákat. Azután vasárnap találkozik a Beth Israel kórház bentlakó orvosával, bár a férfi valószínűleg fáradt lesz – a bentlakók mindig fáradtak –, így másodszor is korán lesz takarodó.

Távozás előtt megnézte magát a tükörben: lesimította a szoknyáját, megigazította a gallérját, a haját. Látta, hogy karikás a szeme, jólesően gondolt rá, mekkorát fog aludni holnap. Rámosolygott tükörképére és bátorítóan azt mondta magának:

– Holnap egész más nő leszel, Suzie Walker.

Már az ajtónál járt, amikor eszébe jutott, hogy nyitva hagyta az ablakokat. Körbeszaladt és becsukta őket. Amikor odaért, ellenőrizte a hátsó ajtót, a reteszt a helyére tolta. Azután kiment és bezárta az elülső ajtót, megvizsgálta, hogy minden rendben van-e.

A szomszédja, Alex Klosowski, aki egy kocsmában dolgozott a Newbury Streeten, ugyanekkor indult munkába. Áthallózott Suzie-nak, integetett.

– Az ember sohasem lehet elég óvatos! – mondta, és bezárta a saját ajtaját. – Túl sok tébolyodott szaladgál ahhoz, hogy ne vegyük félvállról a zárakat!

Suzie töprengve felelte:

– Egyik nap elvesztettem a kulcsomat. Leejtettem a parkolóban. Megtalálták és visszaadták, de kíváncsi lennék, kinél volt aznap éjjel.

A férfi komolyan nézett rá.

– Ki kéne cseréltetned a zárakat, Suzie. Az ember sohasem tudhatja.

– Szerintem se.

Integettek egymásnak, a lány beszállt a kocsijába és odadobta a holmiját a szomszéd ülésre. Kimanőverezte az autót az útra, miközben gondterhelten forgatta magában Alex szavait. Aztán azt mondta magának, akárki találta is meg a kulcsokat, nem tudhatta, hogy az övéi, mellesleg nem áll olyan jól, hogy kicseréltethesse a zárakat. A nővéri fizetésből éppen csak meg tudott élni havonta, semmi külön kiadást nem engedhetett meg magának.

Mindenesetre most ez a legkisebb gondja. Fáradtan megdörzsölte a szemét, miközben végiggurult az utcán. Még most is fájt feje, és a következő hónapban jönnek a vizsgák, továbbá idegeskedhet a nyoszolyólányi ruha miatt.

A férfi leste, ahogy elmegy. Arca, lángvörös haja elmosódott folttá olvadt össze, amikor végigrobogott az utcán. Gúnyos megvetéssel csóválta a fejét. Ő sohasem késik sehonnan, nem is kell rohannia. Napirendje percre ki volt dolgozva, mintha metronómmal számított volna ki minden rezzenést. Pillanatra pontosan tudta, hogy mikor és hol lesz nappal vagy éjszaka. Kivéve az ilyen éjszakákat, természetesen. Ezek voltak az ő különleges éjszakái. Más ember moziba járt, ő jobban szerette a valóságot.

Rápillantott drága acél és arany karórájára. A számlapon kékre és vörösre zománcozott apró zászlók voltak számok helyett. Olyasfajta óra, amilyet egy jacht gazdag tulajdonosa szokott viselni. Ő ugyan nem vitorlázott, de szerette játszani a természetjáró, sportos embert. Valahányszor rákérdeztek, mit fog csinálni a hétvégén, hanyagul csak annyit mondott:

– Ó, azt hiszem, kicsit vitorlázom a Cape környékén, ha jó lesz a szél. Talán kajakozom is, majd meglátjuk.

Ez természetesen hazugság volt. Kizárólag „vadászni” járt Cape Codra, amikor kiszemelte a sajtó leendő szenzációját. Igazán hálásak lehetnének neki, amiért egy-egy dicső pillanatot ajándékoz szürke életüknek!

Még mindig túl korán volt a cselekvéshez: a többi házban égtek a fények, magányos emberek siettek végig az utcán. A sötét ablakok biztonságában elővette zsebéből a finom konyakkal töltött ezüstflaskát, öntött egy keveset a kicsiny kupakba. Várakozni kezdett, elgondolkodva iszogatott, előre élvezte az eljövendő örömöket.

22.

Amikor Harry legutoljára látta Malt az estélyen, éppen a nagybátyja, Jack Jordan karolta át a derekát és a fülébe sugdosott. Mal nevetett. Ez félórája történt.

Jack Jordan hírhedett szoknyavadász volt, amit négy házasság és egy sorozat szerető bizonyított. Még mindig volt szeme a csinos nőkre, azonkívül magas volt, jóképű, ezüst hajjal, apró bajusszal és még mindig nagyon értett a hízelgéshez, amivel szemmel láthatólag mindent el tudott érni.

– Az öregfiú elvitte a nőmet! – panaszkodott Miffynek.

A sátorban voltak, ellenőrizték, hogy olyan tökéletes-e a teríték, ahogy az ünnepelt megkívánta.

– Ne aggódj, Harry! Vacsorára visszahozza. Itt fog ülni melletted. – Levette Jack névkártyáját és gyorsan áttette egy közeli asztalra. – És Jack most már a Vén Biddy Belmont mellé kerül, aki még nála is öregebb és süket, mint az ágyú. Minden szavát meg kell majd ismételnie. Az majd lehűti a vérét.

Fölnevettek, Harry átölelte az anyját.

– Mondták már neked, hogy különleges nő vagy?

– Az apád, azon a napon, amikor megkérte a kezemet. Ahogy belegondolok, nem emlékszem, hogy még egyszer szóba hozta volna, miután igent mondtam. Biztosan van ennek valami erkölcsi tanulsága – tette hozzá bizonytalanul.

A főkomornyik megkondított egy rézgongot, jelezve, hogy hamarosan tálalják a vacsorát és a vendégek elindultak a pazar sátor felé, a rózsák és a finom ételek illata után.

– Na tessék – mondta Harry, amikor Mal felbukkant Jack bácsi karján.

Az öreg kujon vásottan felvonta a szemöldökét.

– Gondoskodtam róla, hogy Mallory jól mulasson, Harry. Nem hagyhattam szabadon kószálni ennyi élvhajhász Peascott és Jordan között, igaz? – Birtoklóan megveregette Mal kezét, a nő sugárzó arccal nézett föl rá. – Remélem, mellém ül, drágám.

– Nem ül oda – mondta Harry szilárdan. – Te Biddy Belmont mellé kerülsz.

Jack felnyögött.

– Anyád már megint engem büntet!

– Elvárja, hogy minden férfi teljesítse a kötelességét. Végül is ez az ő estélye.

– Viszontlátásra, Jack! – szólt utána Mal, miközben a bácsi mély, sajnálkozó sóhajjal elindult a szomszéd asztal felé.

– Féltékeny vagyok! – közölte Harry.

Mal nevetett.

– Pont olyan, mint a jóakaratú gazdag nagybácsi a filmeken!

– Biztosíthatom, hogy Jack sikersorozatban játszotta ezt a szerepet számos fiatal „unokahúg” mellett!

– Még egy jó pont. Imádnivaló!

– Emlékszik még rám? Arra az emberre, akivel jött? – Leültek az asztalhoz. Harry odahajolt Malhez. – Mellesleg – súgta a fülébe – hiányzott.

Mal rásandított, a férfi láthatta a tekintetében a bujkáló nevetést.

– Sohasem gondoltam volna, hogy ilyet bevallana, nyomozó!

– Én is emberi lény vagyok.

A nő gunyorosan végigmérte, azután a jobb oldali szomszédjához fordult. Majd felszolgálták a puha omletten a háromféle kaviárt, és kezdetét vette az ünnepi vacsora.

Mal sohasem volt még ehhez fogható fényes családi összejövetelen, ahol mindenki születése óta ismerte egymást. Együtt éltek át születéseket, házasságkötéseket, haláleseteket, ugyanolyan hűségesen eljártak a temetésekre, mint az ünnepségekre. Valószínűleg ösztönösen, gondolkodás nélkül. Az ő körükben ez így szokás, ilyen az élet. Mal minden sikerét odaadta volna, ha születésétől fogva ő is hozzájuk tartozhatott volna.

Harryre sandított, aki érdeklődéssel hallgatott egy vitát, hogy a retriever jobb-e vadászkutyának, vagy a vizsla. A férfi megfordult, ránézett, majd bátorítóan mosolygott.

– Jól érzi magát? – suttogta a fülébe.

– Jobban nem is érezhetném.

A férfi digitális órájára pillantott.

– Hamarosan kezdődik a tánc. Ha lenne táncrendje, mint a régi világban, akkor mindenüvé a magam nevét írnám.

– Még a keringőhöz is?

– Talán azt hiszi, nem tudok keringőzni?

– Az ember nem pontosan ilyesmit várna el a gyilkossági osztály nyomozójától.

– Csak ne felejtse, hogy én korábban ügyvéd voltam, azelőtt pedig undok gimnazista srác, akit az anyja tánciskolába zavart, hogy felkérhesse az ifjú hölgyeket a côtillonra.

Mal álmélkodva csóválta a fejét.

– A maga erényeinek sehol sincs határa?

– Határ a csillagos ég – helyeselt a férfi szerénytelenül. Ekkor felcsendült a zene.

Elsőnek az anyja lépett a parkettre a bátyja karján. Körbelejtettek a *Füst száll a szemedbe* dallamára és mindenki megtapsolta őket.

– Ez volt a daluk – mondta Harry Malnek, miközben kézen fogta, és kivezette a nőt a parkettre. – Az övé és a papáé. Anya mindig erre a dallamra táncol elsőnek, a papa emlékére.

Milyen kedves, gondolta Mal kicsit irigyen. Azután egyszer csak ott volt Harry karjában, a férfi keze biztosan támasztotta a hátát, a másik lazán tartotta Mal könnyedén meghajlott ujjait. Némán táncoltak. Mal álmatag arccal, félig lehunyt szemmel járta.

– Jól táncol – suttogta a férfi.

A nő felnézett.

– Elhiheti, nem a gimnáziumban tanultam.

– Hanem hol?

– Leckéket vettem. Később. Mindenből.

Harry döbbenten nézett rá.

– Leckéket abból, hogyan kell élni?

Mal bólintott.

– Gyerekkoromban senki sem tanított meg a szabályokra, a társadalmi finomságokra. Ezzel az erővel akár a farkasok között is nevelkedhettem volna az erdőben.

A férfi közelebb húzta magához. Mal haja az orrát csiklandozta, Harry arra gondolt, hogy olyan, mint az arany selyemcérna. Bőrének enyhe virágillata vad dolgokat művelt a férfi idegvégződéseivel. A szám véget ért, de Harry nem engedte el a nő kezét.

– Nem sétálna egyet velem a kertben, Malone?

A nő bólintott. Kéz a kézben kimentek a sátorból.

Miffy és Jack bácsi utánuk néztek.

– Mit szólsz hozzá? – kérdezte Miffy.

– Kedves fiatal hölgy. Első osztályú. Ezt meg kell adni.

– Ne merj a közelébe menni, bűnös vénember! – figyelmeztette a húga. – Nagy reményeket fűzök hozzá, amennyiben Harry fél percnél hosszabb időre képes lesz elszakadni a munkájától.

– Bolond lenne, ha nem tenné – válaszolta Jack. – Én mondom, kötöznivaló bolond! – tette hozzá csodálattal.

Harry végigvezette Malt a kerten, amelyet az anyja szerető gonddal ápolt. A fákat apró fehér égőfüzérekkel hálózták be, csinos kínai papírlampionok pöttyözték a patak partját. Míg a

rózsakertben andalogtak, Mal minden nevet elolvasott a táblácskákon, noha a virágok még csak bimbóztak.

– A régimódi rózsák a kedvenceim – mondta. – Néhányat magam is nevelek a teraszomon, de a szél és a légszennyezés tönkreteszi őket.

– Beszélnie kell az anyámmal. Ujjongani fog, ha megtudja, hogy ugyancsak kertész. Egyéb képességei mellett.

A meleg szellő a *Holdfolyó* dallamát sodorta feléjük. Harry a nőt nézte. Mal még mindig a rózsákat bámulta és a férfi hirtelen mérhetetlenül szerette volna a karjaiba kapni.

– Talán a romantikus világítás teszi, talán a zene, de azon tűnődtem, hogy a „minden kötelezettség nélkül" vajon magában foglalhat-e egy csókot? Csak mint régi barátok között, természetesen.

Mal közelebb lépett.

– Technikailag nem vagyunk régi barátok. És a szóbeli megegyezés is kötelező érvényű.

– Nyilvánvalóan nem olvasta el az apró betűs részt. – Átkarolta a nőt, szelíden magához húzta. – Mondja, csókoltam én meg már magát?

Tekintetük összekapcsolódott. Mal furcsa kis szorítást érzett a szíve táján.

– Úgy rémlik. Természetesen csak barátilag. Még a szóbeli szerződés és a „kötelezettség nélkül" klauzula életbe lépése előtt.

– Azt hiszem, megtaláltam a méltó jogi ellenlábast – mormogta Harry és fölé hajolt.

Mal átkarolta a nyakát. Kívánta az ölelését, a férfi tenyerének melegét csupasz hátán.

Közeledő hangok nyomták el a zenét. Sietve szétrebbentek. Egy vendégcsapat húzott el mellettük.

– Az embernek nincs itt vidéken semmi nyugalma! – suttogta rosszkedvűen Harry. – Egyébként nincs bíróság, amely erre a szerződésre áldását adná!

– Miért nem? – Mal látta, hogy a férfi mosolyog.

– Mert az apám fia vagyok és peren kívüli egyezséget kötök magával.

– Milyen egyezséget?

– Külön csókokra.

Mal hátraejtett fejjel kacagott, de Harry egy hosszú csókkal betapasztotta a száját, amitől apró, selymes remegések futkostak a nő hasában. Még jó, hogy védi őt a „kötelezettség nélkül" klauzula, gondolta, mert nagyon élvezte, hogy Harry így csókolja. De megint közeledtek feléjük. A férfi kézen fogta és visszaballagtak a házhoz.

– Ebben a házban nőttem föl – mormogta miközben átmentek a mestergerendás nappaliból a fenyőburkolatú könyvtárba.

Mal érdeklődve nézett körül. A polcok roskadoztak az ódon kiadású klasszikusoktól és a modern sikerkönyvektől. Pergamenernyős lámpák világítottak kellemes fénnyel, egyszerű, sárga huzatú díványok álltak a kandalló előtt, amelyben most hatalmas csokor kerti virág szirmai lángoltak tűz helyett. A kandalló fölé egy nagy pejkanca képét akasztották, a könyvespolcok között főleg lovakat és kutyákat ábrázoló festmények függtek.

Mal szívébe belenyilallt az irigység, amikor arra gondolt, hogy ez az eredetije annak a fantáziavilágnak, amelyet tetőlakásában teremtett meg magának.

– A nagy kép Lovat ábrázolja – mondta Harry –, ő volt apám kedvence. Az egyik vizsla pedig Kutya.

A nő tiltakozva fölemelte a kezét.

– Na, várjunk csak! *Ló? Kutya?*

A férfi vállat vont.

– Apám azt mondta, nincs ideje neveket kiagyalni, ha megszólította őket, így is jöttek. Szinte csoda, hogy belőlem is nem lett a végén Fiú. Bár ha belegondolok, hajlamos volt rá, hogy Fiamnak hívjon. – Rámosolygott a nőre. – Látja, nemcsak magának voltak problémái.

– Boldogan lettem volna Lány, ha itt nőhetek föl – válaszolta sóváran a nő. – Gyűlölte?

– Dehogy gyűlöltem! – Már magától az ötlettől is megdöbbent. – Az apám volt, akárki volt is! Lehet, hogy nem volt ideje az állatok nevét megjegyezni, de azért törődött velük. Meg velem is.

– Akkor hát szerette? Még akkor is, amikor fel kellett adnia a futballista-pályafutást? – tette hozzá.

– Menjen már, Malone – felelte a férfi derűsen. – Nem a műsorában vagyok. – Fölemelt egy ezüstkeretes képet. – Ez ő – mondta és odaadta a nőnek. – Az eredeti.

Hirtelen Miffy bukkant föl az ajtóban.

– Ó, Harry, megmutatod Mallorynak a házat? Igazán kedves tőled. – Mosolyogva ment oda hozzájuk. – Tudja, Harry itt töltötte a gyerekkorát. Én pedig a mézesheteimet. Azután már sehova sem kívántam menni. Most, hogy öregebb lettem, igyekszem behozni az elvesztegetett időt. Csak nincs elegendő, hogy minden távoli országot beutazzak. – Észrevette a fényképet Mal kezében. – Ó, ez Harald. Az egyetlen igazi szerelmem. Szörnyűségesen hiányzik – tette hozzá szomorúan.

Mal kérdően pillantott Harryre.

– „Szörnyűségesen”, ez egy ősrégi kifejezés, amit anyám gyakran használ, és azt jelenti, hogy „piszkosul” – magyarázta a férfi.

Mal elnevette magát és megnézte a képet. Most láthatta a törzset, amelyből Harry kihajtott. Miffy olvasott a gondolataiban.

– Kizárt, hogy Harryt örökbe fogadtuk volna, mi? – kérdezte jóízű nevetéssel. – Az apja mindig azt mondta, hogy az alma nem esik messze a fájától. – További képeket emelt ki az asztalokon, polcokon szorongó gyűjteményből, elmagyarázta, kiket ábrázolnak és milyen rokonságban állnak velük. – Meglehetősen bonyolult a dolog, mivel a Peascottok régi család és sok ága van. A Jordanokkal csaknem ugyanilyen rossz a helyzet. És a maga családja, drágám? – kérdezte, visszatéve a helyükre a szépen bekeretezett fényképeket. – Remélem, nem olyan nagy, mint a miénk. Csak az… – Még időben leállította magát, amikor észrevette a fia figyelmeztető pillantását. Már megint majdnem ajtóstul rontott a házba – azt akarta mondani, hogy csak az esküvői vacsora miatt kérdezi. – Bocsásson meg – kacagott vidáman. – Harry mindig korhol, hogy elkalandozom. Végül is még alig ismerik egymást, igaz?

Belekarolt Malbe és kivezette a teraszra. Mal kajánul pillantott hátra a férfira, aki fájdalmas képet vágott, mintha nem tudná, mire készül az anyja, noha természetesen tudta. Jobb, ha kimenti Malt, mielőtt Miffy valami igazán nagy szamárságot mondana.

– Azt hiszem, ideje lenne szervírozni a tortát, mama! – figyelmeztette.

Miffy rápillantott briliánsokkal kirakott, gyönyörű estélyi karórájára, amelyet egy másik, régi születésnapra kapott a férjétől.

– Igazad van, persze!

Harry csodálattal tekintett utána, amint lelkesen elviharzott, hogy utánanézzen, idejében a sátorba kerül-e a torta.

– Minden évben végigcsinálja. És esküszöm, minden évben jobban élvezi.

– Csodálatos asszony – mondta Mal. – Olyan… eleven. – Arra gondolt, hogy Miffy Jordanben megvan mindaz, ami az ő anyjából hiányzott.

Láthatólag mindenki ismerte az éjféli szokást, mivel ugyanabba az irányba tartottak, összeálltak egy tömör gyűrűbe. A fények elhalványodtak. A komornyik tizenkétszer hangosan megkondította a gongot; ahogy a dobhártya hasogató visszhang elhalt, betolták a tortát. Természetesen sárga volt, a tetején sárga rózsákkal.

– Mint tudjátok, az első szelet Haraldé, odafönt az égben. Örülj neki, drágám, úgy, ahogy tudsz. A második szelet természetesen az én drága Harry fiamé.

Tovább szeletelte a tortát és sorolta a neveket, anekdotákkal, kedveskedő szavakkal fűszerezve a szertartást.

Ahogy nézte, Mal úgy érezte, mintha megint kislányként ülne a moziban. Varázsos helyen volt, ahol mindenki szép ruhákat, szép ékszereket viselt; az élet csodálatos és mindenki boldogan él, amíg meg nem hal. Csak most igaz volt a varázslat, és neki is megengedték, hogy benne legyen.

23.

Éjfélre kialudtak a fények Suzie Walker utcájában. A férfi kiszállt a Volvóból, megkönnyebbülve nyújtózott. Későbbre járt, mint várta, de nem aggódott. Suzie éjszakás. Tudta, hogy még sok ideje van.

Az árnyékban maradva végigsietett az utcán. Sötét nadrágot és fekete inget öltött, hogyha találkozik valakivel, közönséges járókelőnek higgyék.

Átvágott az úttesten, be az apró udvarba, ahol a lány rendszerint a kocsit tartotta, majd gyors pillantást vetett hátra a válla fölött. Senkit sem látott. Elfordította a zárban a kulcsot, némán becsukta maga mögött az ajtót. A tiltott az ismeretlen eltöltötte borzongató örömével.

Ott állt a sötét előszobában, várakozott, érezte a tömény csöndet. Nehezen zihált, érverése felgyorsult a saját okosságának, merészségének izgalmától.

Elővette zsebéből az apró elemlámpát és fölkapcsolta. Inkább hallotta, mint látta, ahogy a macska pánikba esve elrohan. Belépett a konyhába, mélyen leengedte a lámpa fénykévéjét, lehúzta a rolót. Nem gyújtott villanyt, mert valakinek esetleg feltűnhet, hogy korábban, amikor Suzie elment a kórházba, még nem volt ott a redőny. Kivett a zsebéből egy pár gumikesztyűt, fölhúzta és körbevilágított a konyhában. Elkomorodott, amikor meglátta a félbehagyott készételt a konyhai pulton, meg a halom mosatlant a mosogatóban. Van mosogatógépe, mi az ördögért nem használja?

Felfedezte a halvány rózsaszín papírra írott levelet és kíváncsian elolvasta. Szóval Suzie nyoszolyólány lesz! Elmosolyodott, ha arra gondolt, mekkora hatalma van a lány fölött. Vajon megéri az esküvőt? Tudta, hogy tőle függ a válasz.

A konyhával szemben nyílott az apró nappali. A pult választotta el a két helyiséget. Gyorsan körülnézett, majd a keskeny folyosón bement a hálószobába. Az ajtóban megállt, mélyet szippantott, ahogy a kutya vesz szagot.

Mindegyik nő más, mindegyiknek megvan a saját illata. Summer Youngé parfüm, rúzs és cigaretta. Suzie-é élesebb, tisztább, halványan érződik a kórházi fertőtlenítő, de elnyomja a fürdőolaj esőerdőillata. Pontosan olyan, mint a személyisége: ápolónő, természetbarát, aki hétvégein szereti az erdőket járni. De persze legalul mind egyformák. Mindnek olyan ócska, női pézsmaszaga van, mint az anyjának.

Az ágy nem volt bevetve. Egy se vetette be az ágyát. Valószínűleg az egész Államokban nincs olyan huszonöt évesnél fiatalabb nő, aki reggelenként beágyaz. Leült az ágy szélére, végigfuttatta kezét az ízléstelen arany mintával díszített, sötétzöld ágyneműn. Ez legalább tiszta, még ha úgy is néz is, mint egy kurváé.

Körüljárta a hálószobát, fölvette ezt-azt, megvizsgálta a tárgyakat: az éjjeliszekrényen az orvosi könyvet, a vakáción készült fényképet, amelyen a rokonok kézen fogva mosolyognak a kamerába. A nővére – nyilván az, aki most megy férjhez. Hasonlított Suzie-hoz, csak sötét hajával nem volt olyan csinos. Egy vörös hajú srác, biztosan az öccse.

Kinyitotta az öltözőszekrényt, matatott a rendetlenül bedobált fehérneműben. A lány a csipkés tanga bugyit és a drótbetétes melltartót kedvelte. Ez tetszett neki. A pipereasztal fölötti tükörről üveggyöngy füzérek lógtak, egy dobozban, amelyen egy kék és egy rózsaszín nyuszi ölelgette egymást, megviseltnek látszó, olcsó fülbevalók gyűjteménye.

Belépett a gardróbba, végigtapogatta a rudakon lógó ruhákat, megszaglászta, az arcához szorította őket. A lány cipői rendetlenül hányódtak a sarokban, pedig volt műanyag rács cipőtartónak. Mégis kedvére volt az ellentét a kényelmes, gumitalpú, lapos sarkú, fehér nővércipők és a bőr tű-sarkúak között. Fölemelte a fekete lakk körömcipőt, és a sarkát cirógatva átment a fürdőszobába.

Ez volt a kincseskamra, a hely, amelyet a legjobban szeretett. Arckrémek, festékek sorakoztak poros műanyag tálcákon a polc repedezett csempéjén, frissen felbontott fertőtlenítő szappan díszelgett a szappantartóban, bár a rovátkolt fán több baktérium hemzseghetett, mint amennyivel a szappan elbírhatott volna.

Kinyitogatta a szekrényeket, fiókokat, végigfogdosta a lány tamponjait, intimbetéteit. Nyirkos, zöld törülköző lógott a tartón. Félretolta, megvizsgálta a kádat. A keskeny fénysugárban egyetlen rézvörös szeméremszőr göndörödött a lefolyó mellett. Hüvelyk- és mutatóujja közé csippentve fölemelte és megvizsgálta. Elvett egy papír zsebkendőt a polcon levő dobozból, gondosan belecsomagolta a szőrszálat és zsebre vágta.

Körülnézett, a szennyeskosarat kereste. Az ablak alatt állt. A tetején ott ült a fekete macska és őt figyelte. Ez alkalommal nem mozdult.

Kezd hozzám szokni, gondolta mosolyogva. De nem kellett megzavarnia. Amikor Suzie levetkőzött a zuhanyozáshoz, a földre dobta az alsóneműjét. Még mindig ott hevert.

Lehúzta a kesztyűt, gyönyörűségtől reszketve fölemelte a fekete csipkés tanga bugyit és a hozzáillő melltartót. Ide-oda forgatta őket. Megnézte a címkét: Victoria titka. Az arcához szorította őket, belélegezve a szörnyű női illatot. Hangosan felnyögött.

A macska leugrott, karmai megcsúsztak a csempés padlón, ahogy elrohant mellette. Még csak észre sem vette…

Suzie lassan közeledett az utcán. Leállította a kocsit, örült, hogy végre otthon van. Kiszállt, egy pillanatig állt, beszívta a meleg éjszakai levegőt. Mintha lámpafényekkel ellenpontozott ködben úszott volna. Migrén kalapált az agyában. A fejére szorította a kezét, imádkozott, hogy szűnjön már meg a fájdalom. A főnöke adott neki néhány tablettát és azt mondta, menjen haza, pihenjen; ilyen állapotban úgysem veszik hasznát.

Sóhajtva dugta a kulcsot a zárba és kinyitotta az ajtót. Ma este legalább a kulcsait nem veszítette el, gondolta hálásan. Fölkapcsolta a villanyt az előszobában, a macska odafutott hozzá. Suzie az utcáról szedte föl, kapcsolatuk barátságos, de kimért volt: az állat hajlandó volt elfogadni az ételt és az ágyában aludt. Suzie-t meglepte, hogy most nyávogva dörgölődzik a bokájához.

– Nem a megfelelő éjszakát választottad a hízelgéshez – mondta fáradtan.

Bement a konyhába, a fájdalomtól hunyorogva fölkapcsolta a mennyezeti világítást, és odament az ablakhoz, hogy leeressze a rolót. Csodálkozva megállt. Le volt eresztve. Arra emlékezett, hogy visszaszaladt a házba és becsukta az ablakokat, de arra nem, hogy a rolót leengedte volna. Zavartan csóválta a fejét és elfordult.

A macska fölugrott a pultra, onnan leste. Suzie elővett egy üveg vizet a hűtőszekrényből, töltött egy keveset egy pohárba és bekapta a tablettákat. A pultra támaszkodva előreejtette a fejét. Szörnyen érezte magát.

***

Nem lett volna szabad hazajönnie! A férfi az ágy szélén ült, fülelt. A pánik marta a torkát, ha arra gondolt, hogy a lány odakint van, bejöhet a hálószobába. Korábban sohasem került ilyen helyzetbe; ez nem szerepelt az akciótervben. Ez nem történhet meg vele!

Hallotta, ahogy a lány a konyhában motoszkál. A résnyire nyílt ajtón át fénycsík hullott a folyosóról a hálószobába. Az ablakra pillantott, de szúnyogháló borította. Besurrant a fürdőszobába – az az ablak meg túl kicsi. Csapdába esett!

Hallotta, hogy a lány az előszobában van. Gyorsan visszaugrott a hálószobába, belépett a gardróbba. A szíve dübörgött, ereiben vágtatott a vér, izzadtság csurgott a hátán. A félelem verítéke. Egyetlen nőjével sem találkozott így. A tervei mindig hibátlanok voltak. Mindig ő irányított.

A zsebébe csúsztatta a kezét, megragadta a kicsi kést, kihúzta a műanyag tokból, majd kezében a késsel szoborrá merevedett a gardrób ajtaja mögött. Várt.

24.

Mal és Harry Boston felé tartottak a limuzinnal. A férfi Mal kezét fogta, és együtt énekelt Santanával, vállának és csípőjének latinos riszálásával kísérve a dallamot. Mal mosolyogva figyelte. Biztos, hogy ez a férfi csupa meglepetés.

– Ez az ízelítő abból, hogy mi vár rám Salsa Annie-nál?

– Ühüm. Ez csak morzsa, apróság, *nada*. Semmiség. Csak várjon, amikor ott leszünk a táncparketten. Amely mellesleg akkora, mint az az asztal, amelynél vacsoráztunk. Ott bizony csípőből megy a dolog, Malone. Imádni fogja.

– Ugyan?!

– Sokkal szórakoztatóbb, mint egyedül aludni a Ritz-Carltonban.

– Honnan tudja?

A férfi belegondolt.

– Igaza van. Nem tudom. Még sohasem aludtam a Ritzben, se egyedül, se mással.

– Most, hogy eloszlatta a témával kapcsolatos aggályaimat, nem halkítaná le egy kicsit?

Harry rávigyorgott.

– Valami érzelmesebbet? Megint a *Holdfolyót*?

A nő felnevetett. Amikor Harry így bolondozott, szerette volna megölelni.

– Nem tudom, bölcs dolog volt-e elcserélni a Jordan tanyát Salsa Annie-ra. Nem szívesen hagytam ott az estélyt.

– Valósággal el kellett rángatnom. Beleszeretett a fészekbe?

– Csodálatos estély volt.

– Találkozzunk a hatvanhatodik születésnapon is? – A nő kacagott, Harry folytatta: – Mellesleg a mamám komolyan értette, hogy örül az ajándéknak. A többit is komolyan értette.

Mal egy szépséges sötétkék antilopbőr kötésű fényképalbumot ajándékozott az ünnepelt-nek. Miffy egy puszival köszönte meg és azt mondta:

– Drágám, ezt félreteszem az unokáim képeinek. Már ha leszek olyan szerencsés, hogy egy is legyen – folytatta sokatmondó pillantással.

– Én igyekeztem eltéríteni – szabadkozott Harry –, de ebben a témában rendkívül megátalkodott. Az anyák már csak ilyenek.

– Az enyém nem.

A férfi megszorította a kezét, ám ez alkalommal nem kérdezett semmit. Nem akarta elrontani a jó hangulatot.

Keresztülautóztak a városon. Amikor befordultak Annie bárjának utcájába, Harry szólt a limuzin sofőrjének, hogy várja meg őket a sarkon.

– Sohasem néznék el nekem – magyarázta, látva Mal kérdő pillantását. – A gyilkossági csoport nyomozója limuzinnal érkezik egy büdös lebujba.

– Mint egy filmsztárocska – tette hozzá a nő gunyorosan, amin Harry jót nevetett.

Az ütött-kopott vasajtó, amelyről hámlott a paprikavörös festék, egy öreg raktárépületbe nyílt. Néhány pasas bagózott előtte. Páran barátságosan intettek Harrynek, ahogy elhaladt mellettük, mások viszont sebesen iszkoltak az árnyékba. Harry követte őket a tekintetével, de ma este határozottan nem volt szolgálatban. Mellesleg túlságosan jól érezte magát ahhoz, hogy törődjön néhány piti kábítószerárussal. Meghagyta őket a temetői műszaknak.

Amikor kinyitotta az ajtót, mellbe vágta őket a zaj. Harry mély lélegzetet vett, lehunyta a szemét, úgy szívta magába a zenét.

– Ugye remek? – ordította Mal fülébe, aki döbbenten felvont szemöldökkel bámult rá.

A zenekar vagy tucatnyi emberből állt. Volt elektromos basszus és rendes gitár, trombiták, fuvolák, hegedűk. Egy zongorista pörgette föl a ritmust, variálva a latin dallamot. Parányi zöld szaténszoknyát és még parányibb felsőrészt viselő, hosszú lábú kubai lány énekelte viharosan riszálva spanyolul a dalt. A helyiség lüktetett az életerőtől. Harry átkarolta Malt, és terelni kezdte a táncparkett felé.

– De hát én nem tudom ezt! – tiltakozott Mal.

– Csak kapaszkodjon belém, Malone, majd én megmutatom – ígérte a férfi és tovahurcolta.

Rossetti a túlsó erkélyről figyelte őket.

– Ezt nézd meg, Vanessa! Ott a Prof, méghozzá egy csajjal. Jézusom – hüledezett – szmoking van rajta! A nő meg úgy fest, mint egy Armani hirdetés. – Kiguvadt szemmel hajolt át a korláton. – Kutya legyek, ha a nő nem Ms. Mallory Malone – vigyorodott el. – A Prof aztán tud titkot tartani.

– Hova megyünk? – lihegte Vanessa, aki a fémkorlátba kapaszkodva igyekezet talpon maradni magas sarkú cipőjében.

– Üdvözöljük a nyomozót és barátnőjét. – Berántotta a lányt a táncparkettre, és nyomakodni kezdett Harryék felé.

Harry rámosolygott Malre, akit kartávolságra tartott magától.

– Így kell – mondta és mutatta. A nő az ajkát harapdálva, erősen összpontosítva próbálta utánozni.

– Azt hiszem, ehhez latin vérre van szükség – motyogta. Hátraejtette a fejét és megpróbálta vitetni magát a zenével.

– Ügyes, Malone! – ordította túl Harry a hangzavart. – Csak az a helyzet, hogy mindezt közelebb kell csinálnia!

– Aha, de itt ismét életbe lép a szerződésünk! – Bizalmasan belesimult Harry karjaiba, érezte a kemény férfitestet. – Most jobb? – suttogta és még közelebb húzódott.

– Menni fog! – Harrynek tetszett, mennyire illik egymáshoz a testük, tetszett, ahogy Mal csípője mozgott a pókháló vékony ruha alatt. Nagyon sok minden tetszett neki ezen a nőn.

– Nini, Prof! Jól mulatsz?

Harry felnyögött, kiemelte a fejét táncosnője vállának hajlatából és belenézett Mal szemébe.

– Ez Rossetti nyomozó – mondta bosszúsan. – Szia, Vanessa – fordult oda kelletlenül Harry, még mindig Mal derekát ölelve.

– Talán zavarunk? – pillogott rájuk Rossetti ártatlanul.

– Mallory Malone, bemutatom Carlo Rossetti nyomozót. És ez itt Vanessa, aki néhány hét múlva lesz huszonegy.

– Mindenki meg van híva a bulimra – mondta Vanessa. Azután hozzátette: – Te *az a* Mallory Malone vagy? Hát ez szuper!

Mal elmosolyodott.

– Kösz. Örülök, hogy találkoztunk.

– Én is örülök. – Rossetti kezet rázott vele. – Emberek, bezárt a Ritz, vagy mi van? – kérdezte az elegáns ruhákat méregetve.

Mal elnevette magát.

– A limuzint a sarkon hagytuk. Nem akartunk úgy festeni, mint a kezdő sztárok.

– Erre semmi esély – mondta Rossetti gálánsán. – Ön már eleve sztár. Természetesen a Profról ezt nem mondhatom el.

– Miért hívja Profnak? – kérdezte Mal.

– A harvardi múltja miatt – válaszolta Rossetti. – Tud róla? – Mal nevetve bólintott.

– Ha muszáj mindent tudnod, Rossetti, az anyám születésnapi orgiájáról jövünk – mondta Harry.

– Máris hazavitted bemutatni a mamának? Gyorsan haladsz, Prof.

Harry felnyögött és megpróbálta a háta mögé dugni Malt.

– Viszlát, Rossetti!

– Viszlát, Prof! – Rossetti nevetve elvonszolta táncolni Vanessát.

– Viszlát a bulimon! – kiáltotta hátra a válla fölött a lány.

– Menjünk – mondta Harry, és az ajtó felé, irányította a nőt.

– Hová?

– A következő helyre. Talán elfelejtette a menetrendünket?

Visszamentek a limuzinhoz, Harry megadta a sofőrnek a címet.

– Újabb kocsma? – kérdezte Mal, miközben elővette apró aranyszín táskájából a kompaktot és bepúderezte az orrát.

– Csak várjon, majd meglátja. – Elbűvölten figyelte, hogyan rúzsozza a száját a nő. Milyen piros, zamatos volt az ajka! És mintha azt üzente volna: *Nyalj meg*... Sajnálkozó sóhajjal beérte a nő kezével, amíg a limuzin tíz perccel később ki nem rakta őket a Brookline-on egy sokkal diszkrétebb külsejű bár előtt.

– Tudja, hogy kell billiárdozni? – kérdezte Harry, miközben belökte az ajtót.

– Egy kicsit.

A férfi elvigyorodott.

– Ez az éjszaka igazán arra való, hogy újat tanuljon, igaz? Na, jöjjön, megmutatom, hogyan kell játszani.

A benti bútorzat egy első osztályú angol könyvtárra emlékeztetett. Volt bár és billiárdasztalok, fölöttük mélyen lelógó ernyős lámpák. Rengetegen voltak itt is, akárcsak Annienál.

Itt ugyancsak ismerték Harryt. Keresett maguknak egy asztalt és bekrétázott Malnak egy dákót.

– Akkor most figyeljen! – Megmutatta neki, hogyan tartsa a dákót, hogyan csúsztassa az ujjai között, hogyan mérje be a golyót.

– Rendben.

Mal az asztal fölé hajolt és gondosan célzott. A mozdulattól a vékony ruha felcsúszott szép fenekén. Harry sajnálkozva fordította el tekintetét a domborulatokról.

A vörös golyó eltalálta a fehéret és puhán begurult az oldalsó lyukba. A nő felnézett, kacsintott

– Megy ez, Prof!

A férfi gyanakodva sandított rá.

– Vajon miért van olyan érzésem, hogy már korábban is volt szerencséje ehhez a játékhoz?

– Valószínűleg azért, mert dolgoztam hasonló helyen. Valamikor. Noha nem épp így nézett ki – tette hozzá. Megborzongott, mikor eszébe jutott a sivár kis Billárdterem fluoreszkáló lámpáival és a karikás szemű látogatók, akik füstöt köhögtek a sörükbe.

Szemöldökét felvonva kihívó pillantást vetett a férfira.

– Egy ötvenesbe, hogy megverem!

– Rajta. Van egy olyan érzésem, hogy megbánom még ezt.

A nő bebizonyította, hogy nem tévedett. Félóra múlva Harry leszurkolta neki az ötvenest.

– Amúgy igazi bártündér módjára a ruhám elejébe kellene gyömöszölnöm a pénzt – mondta Mal –, de mint észrevehette, ehhez túlságosan ki vagyok vágva.

– Észrevettem és hozzátehetem, nekem megért egy ötvenest, hogy ebben a ruhában láttam az asztal fölé hajolni.

– Szexőrült disznó – közölte Mal, és belekarolt. – Mi jön még, Prof?

– Ó, azt hiszem, egy búcsúpohár.

A limuzin a Louisburg Square-en tette le őket. A nő megdöbbenten nézett a fenséges öreg házra.

– Maga itt lakik?

– Csak a két alsó szinten. A többi lakást kiadtam bérbe. – Kinyitotta az ajtót, beengedte a nőt a hallba. A kerékpár a falnak támaszkodott, a sisakot egy szépséges tizennyolcadik századi sarokasztalra tették. Az asztal alatt egy pár görkorcsolya árválkodott, a sötétzöld perzsaszőnyeg közepén viszont egy műanyag csont hevert.

– Otthonos! – dicsérte Malone, miután házigazdája átkalauzolta a nappaliba. – Komolyan mondom, Harry. Tényleg kedves. Ebben a szobában még a tornagép ellenére is érezni lehet egy másik kor kecsességét.

– Köszönöm, Malone. Érezze magát otthon. Mit adhatok?

– Egy kávét kérek.

Kíváncsian bekukkantott a hálószobába. Bronzos árnyalatokban és aszkétai fukarsággal volt berendezve: zord Jakab-stílusú mennyezetes ágy, két éjjeliszekrény, ócska szék, megrágcsált szőnyeg. Kész.

– A szőnyeget Nagyfejű rágta meg kölyökkorában! – kiáltotta Harry a konyhából. – Egy hétig nyögte a következményeket. Soha többé nem rágott meg semmit, amit nem én adtam oda neki kifejezetten erre a célra.

A fürdőszoba olyan volt, mintha egy időbuborékban lenne.

– Hogy tud itt szépítkezni? – hüledezett Mal, a fürdőszobapolcot keresve.

– Köszönöm, nagyon jól. – A férfi bekapcsolta a kávéfőzőt. – Nekem megfelel.

– Hmmm. – Mal átbaktatott a konyhába. – Odanézzenek! – ámult el az acél és gránit csúcstechnikán. – Sohasem mondta, hogy főzni is tud!

– Nem is tudok, ez itt csak díszlet. Mindig szerettem volna megtanulni. Egy napon majd beiratkozom egy olasz szakácsiskolába és megnézem, hogyan lesz belőlem konyhafőnök.

– Az eredményt már most lefogadom. Sehogy. – Karba font kézzel nekidőlt a gránit konyhapultnak és ránézett a férfira. – Remekül éreztem magam ma este, Harry. Köszönöm.

– Örömömre szolgált, *asszonyom.* – Kurtán maghajolt.

– Mal – helyesbített a nő.

– És egy nappal sem látszik többnek harmincötnél.

Mal elnevette magát és belebokszolt a férfi mellébe.

– Istenem, de pocsék egy alak maga, Harry Jordan! Én komolyan beszéltem.

– Tudom. – Harry a tenyerébe fogta a nő állát. Egy hosszú pillanatig kutatóan néztek egymásra.

– Mi van a szóbeli szerződéssel? – suttogta a nő.

– Ez utólagos klauzula – felelte a férfi, és megcsókolta. Gyengéd csók volt, reszkető, mint egy kamaszé. A férfi ajka meleg volt, a nőé puhán elnyílva fogadta a csókját.

Mal elfelejtett lélegzetet venni, de úgy tűnt, ez nem számít. Nem kívánt mást, csak ezt az ajkat a magáén. Belemarkolt a férfi dús, fürtös hajába, és hátraejtett fejjel élvezte Harry ujjainak érintését a bőrén. Elveszett a csókban, itta a férfit.

Szétvált a szájuk, Mal levegőért kapkodott.

– Higgye el, nem szándékosan csináltam – mondta zaklatottan a férfi, még mindig magához ölelve a nőt.

– Én sem. – Attól félt, hogy ha a férfi elengedi, egyszerűen lecsúszik a padlóra.

– Kávé?

Bólintott, nagyra nyílt szemmel, lihegve. Harry fölsegítette egy bárszékre a pult mellett és kávét töltött két egyszerű fehér bögrébe.

– Mit szólna egy szendvicshez?

A nőből kipukkadt a feltartóztathatatlan nevetés.

– Ó, nyomozó – nyögte –, honnan tudja ilyen pontosan, hogy mit szeretnék?

Harry rávigyorgott.

– Extraszenzoriális érzékelés. – Két üveget vett elő a hűtőszekrényből. – Majonézt vagy mustárt kér a pulykára?

– Mindkettőt – válaszolta Mal még mindig nevetve.

25.

Suzie a fürdőszobába menet lerúgta a cipőjét. Fogat mosott, kiöblítette a száját, lemosta az arcát. Lüktető fejéhez szorította a hideg mosdókesztyűt. Kellemes volt. Elhatározta, hogy készít egy jeges borogatást.

Visszabaktatott a konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt. Régi típus volt, nem építettek bele automatikus fagyasztót, a jégkockák tálcája üres volt. Suzie sóhajtott. Amikor utoljára használta, elfelejtette megtölteni.

Azután eszébe jutott a mélyhűtött zöldborsó kilós csomagja, amelyet néhány hónapja vásárolt, amikor kificamította a bokáját. Felér egy drága jégtömlővel, mert hajlékony. Majd párnacihába csomagolja és a fejére teszi.

Kezében a mélyhűtött borsóval visszatért a hálószobába. A tablettáktól még inkább szédelgett. A főnök is megmondta, hogy aludni fog tőlük.

– Valószínűleg átalszod a nap nagy részét.

Suzie megkönnyebbült. Alvás közben nem villognak ezek a fények a szeme előtt és remélhetőleg a hasogató fájdalom is elmúlik.

De ha elalszik, nem fog tudni találkozni a nővérével. Tűnődve az órára nézett. Nagyon késő volt, de tudta, hogy Terry még a városban van a vőlegényével. Ezért úgy döntött, hogy fölhívja és üzenetet hagy neki.

Letette a fagyott borsót és elkezdte kigombolni fehér overallját.

A macska odarohant hozzá. Az ágyra ugrott, összekuporodott, merőn nézte a lányt és csapkodott a farkával.

– Mi a baj, Quentin? – kérdezte meglepetten Suzie. – Nyugodj már meg, miért nem csillapodsz?

Kilépett az overallból, levette a melltartóját, az ágyra rogyott. Lassan forgatta a nyakát, úgy próbálta enyhíteni a fájdalmat. Fáradtan fölemelte a kagylót, tárcsázta Terry számát, türelmesen megvárta, amíg jelzett az üzenetrögzítő.

A férfi kilépett a gardróbból. Suzie a hátát fordította felé. Lábujjhegyen közeledett hozzá.

– Szia, Terry, én vagyok az – mondta. – Nem érzem magam valami fényesen, megint migrénem van. Adtak a kórházban valamilyen tablettákat. Ezektől elalszom, így nem hiszem, hogy el tudok menni holnap…, illetve ma…

A macska megmerevedett, baljós pillantással bámult át a lány válla fölött. A hátát felpúpozta, sziszegett, szeme parázsként villogott a lámpafényben.

– Quentin, mi bajod? – Suzie megfordult, hogy lássa, mit néz a kandúr. A macskák néha a semmitől is bevadulnak. – Istenem! – suttogta elfúló hangon. – Istenem, Istenem! – Riadtan szorította szívéhez a telefonkagylót. – Mit keres maga itt? – kérdezte. – Mit…

A férfi lesöpörte a telefont a padlóra és megragadta a lányt. Suzie rémült sikollyal kisiklott a keze közül és futásnak eredt. A férfi utána vetődött, elkapta a lábát, a lány elzuhant.

Suzie sikoltott. Sikoltott, sikoltott…

A férfi a padlóra zöttyent. Belemarkolt a lány sűrű, göndör, vörös hajába és kíméletlenül rángatta, amíg a lány feje oda nem ért az ágyékához. Suzie tehetetlenül hevert a férfi lábai között. Arca vértelenre fakult, szeme sötét volt a döbbenettől.

A férfi az öklére csavarta a lány haját, megrántotta, Suzie felnyögött a fájdalomtól. Hirtelen ismét sikoltozni kezdett, magas, jajveszékelő hangon. A férfi a torkának szegezte a kést.

– Ha tovább sikoltasz, megöllek – suttogta.

A lány elhallgatott. A férfi megborzongott a megkönnyebbüléstől. Ismét ő irányította az eseményeket.

A szomszédban Alex Klosowski ekkor tért haza a bárból, ahol csaposként dolgozott. Éppen bedugta a kulcsát a zárba, amikor zajt hallott. Megfordult, hegyezte a fülét. Megesküdött volna, hogy sikolyt hall, és hogy a szomszédból.

Csodálkozva látta, hogy Suzie kocsija már a ház előtt parkol. Azt hitte, éjszakai műszakban dolgozik. A konyhában is világos van. A lány korábban jött haza és ő nyilván a macska nyávogását hallotta. Errefelé sok a kóbor macska, éjszakánként elég hangosak. Suzie befogadta az egyiket, de azt mondta, még mindig úgy viselkedik, mintha kóbor volna.

Kinyitotta az ajtót, bement. Hosszú volt az éjszaka.

Suzie érezte a háta alatt a kilós fagyasztott zöldborsó hidegét. Kicsit megmozdult. A férfi végigsuhintott a késsel a torkán. Suzie érezte, hogy vér permetez a mellére.

Fölbámult rá, annyira rettegett, hogy nem mert szólni. Ez az ember őrült, látta a szemén. Tudta, hogy valamit tennie kell, de nem mert sikoltani. Reszketett, tudta, hogy sokkos állapotban van. Mindjárt elhomályosul előtte a világ, ezért gyorsan a jobb kezét a teste alá csúsztatta. Kicsit följebb emelkedett, megmarkolta a zöldborsót.

A férfi lehunyta a szemét; arra gondolt, amit mindjárt tenni fog és élvezte a hatalom pillanatát. Suzie Walker az övé, még akkor is, ha a dolog nem pontosan terv szerint történik.

Suzie megmarkolta a fagyott borsót, egyetlen fegyverét. Ha csak néhány pillanatra meg tudja állítani a férfit, ki tud rohanni az utcára, hogy segítségért kiabáljon. Biztosan kijön valaki, hogy megmentse.

Most, vagy soha. Fölemelkedett, a borsót a férfi arcába vágta. A csomag felrepedt a becsapódástól, borsó kopogott a padlón. A férfi felordított, kezét automatikusan a szeme elé kapta. A lány felugrott, borsószemek csikorogtak a talpa alatt. A bejárati ajtó még sohasem látszott ilyen távolinak.

Hallotta a férfi kiáltását. Még három lépés… Istenem, nem tudja kinyitni a zárat…

A férfi megragadta és hátrarántotta a fejét. Suzie az iszonytól elfeketedett szemmel bámult a gyilkosa arcába.

– Ne! – rimánkodott. – Kérem, ne!

Aztán a férfi fölemelte a kezét, és végigrántotta a kést a lány torkán.

Bugyborékoló sikoly tört föl Suzie-ból. A férfi sietve elengedte, ahogy a vér spriccelni kezdett. A lány, még mindig azokat a szörnyű, bugyborékoló, öklendező hangokat hallatva a hálószoba felé tántorgott. Elérte az ajtót, belekapaszkodott. Térdre rogyott, véres keze vörös csíkot húzott a fán. A férfi bámulta egy pillanatig, azután odament, megállt fölötte.

Suzie már nem bírta fölemelni a fejét. Csak térdelt a földön, tompán bámulta a férfi cipőjét. A saját vérébe fulladt bele. Lassan hanyatlott egyre lejjebb, míg rá nem csuklott a feje a Gucci cipőkre.

A férfi hidegen nézte. Végre elhallgatott a ringyó. De látta őt. Biztosra kell mennie.

Belemarkolt a lány hajába, fölemelte a fejét és átvágta az *artéria carotisi.* Csak a biztonság kedvéért.

Visszaejtette Suzie fejét a padlóra és nehezen zihált. A lányt a bugyiját leszámítva meztelen volt, de most nem vágyott rá. Nem így szokta intézni a dolgot; ez most más volt.

Végignézett magán és meglátta Suzie vérét az ingén, a nadrágján, a cipőjén. Úszott a lány vérében.

Vadul reszketni kezdett páni félelmében. Úgy rángatózott és izzadt, mint egy maláriás, aki az utolsókat rúgja. Miatta volt az egész. Nem kellett volna hazajönnie, amikor szolgálatban volt. Minden olyan pontosan, tisztán, kellemesen történt volna, ha nem változtat a szokásos viselkedésén! Ő olyan szépen kitervelt mindent!

Őrjöngő haraggal térdre esett és szabdalni kezdte a lányt. Újra és újra lecsapott. Könnyek peregtek az arcán.

– Kurva! – zokogta. – Alávaló, mocskos kurva…

A roham alig egy percig tartott. Összeszedte magát, felállt. Hátralépett, megnézte, mit művelt, majd véres kezére pillantott. Még mindig rajta volt a vékony gumikesztyű. Ő végül is okos.

Bement a fürdőszobába, leöblítette a vért, megszárogatta a kesztyűt, a nedves törülközővel felitatta ruhájáról a lány vérét, megtisztogatta a kést és zsebre vágta.

Lekapcsolta a lámpát a fürdőszobában, majd a hálószobában is. Egy utolsó pillantást vetett az ajtóban kuporgó Suzie-ra. Azután átlépte, bement a konyhába, lekapcsolta a villanyt. Aggodalmasan kinézett az ablakon az utcára. Üres volt. Fagyott zöldborsó csikorgott a talpa alatt, miközben a bejárati ajtó felé tartott.

A rémült macska kirohant az előszobai asztal alól, ahol rejtőzött. A férfi belebotlott, káromkodott. Az apró kés észrevétlenül kicsúszott a zsebéből és a padlóra hullott, éppen akkor, amikor a férfi kinyitotta a bejáratot.

Halkan becsukta maga mögött az ajtót, hallotta, ahogy a zárnyelv a helyére ugrik. Balra, majd jobbra pillantott, azután átsietett az úttesten, és eltűnt a parkoló kocsik árnyékában.

Alex Klosowski, aki éppen akkor nyitotta ki hálószobája ablakát, észrevette. Elmosolyodott. Szóval ezért jött haza Suzie ilyen korán, gondolta, miközben ásítva bemászott az ágyába. Hallotta, ahogy felberreg a motor, azután a kocsi elhúzott a háza előtt. De akkorra Alex már aludt.

***

– Hiányzott ma este Nagyfejű Nyomakodó – mondta Mal. Még mélyebben belefészkelte magát a nyersbőrrel kárpitozott ülésbe, miközben Harry a csaknem üres Charles Streeten a Ritz felé robogott.

A férfi hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Malone, maga alig ismeri őt.

– Magát is alig ismerem.

– Biztosan jobban, mint én magát.

A nő bizalmatlanul sandított rá.

– Ugye, erre nem térünk vissza?

A férfi vállat vont.

– Miért ne?

– Jól van, megígérem, hogy mesélek magamról a hétvégén. Nem mintha olyan érdekes lenne, de az a gyanúm, hogy a hegyekben aligha lehet mást csinálni.

– Igen jó hely arra, hogy megtisztítsa a lelkét. – A nő nem szólt, Harry folytatta. – Cserébe elengedem Nyomakodóval egy hosszú sétára.

– Köszönöm.

– Megjöttünk, Hamupipőke. – Bekanyarodott a szálloda elé. A nő ragaszkodott hozzá, hogy még hajnal előtt visszatér a Ritzbe, mert nem állíthat be reggeli idején egy szállodába estélyi ruhában és kifestve. Még akkor sem, ha semmi sem történt.

Mal rámosolygott a férfira, azután áthajolt az ülésen és szájon csókolta.

– Viszlát holnap. *Ma.*

– Hétkor – válaszolta Harry. – Ragyogva és korán.

– Alig éri meg lefeküdni.

– Hát egyedül nemigen – főleg a Ritzben.

Mal nevetett, és elindult a szálloda felé azzal a vérforraló mozgásával. Harrny elraktározta az emléket, későbbi álmok céljára.

***

A férfi kényszerítette magát, hogy lassan vezesse a Volvót. Nem engedhette meg magának, hogy a rendőrség megállítsa, ebben az állapotban nem.

Úgy érezte, örökké tart az út hazáig. Még klasszikus zenét sem hallgatott vezetés közben, pedig rendszerint ezt tette, amikor gyilkolás után hazafelé tartott kielégülve, boldogan. Korábban sohasem történt ilyesmi; elvesztette a fejét. Csak annyit tehetett, hogy a vezetésre összpontosít. Tudta, ha megállítják, lebukik.

Megkönnyebbülve felsóhajtott, amikor végre bekanyarodott a saját utcájába, azután a saját felhajtójára. Becsukódott mögötte a garázsajtó. Leállította a motort, ernyedten roskadt a volánra. Reszketett.

Kiszállt a kocsiból, az ajtóhoz sietett, gémberedett kézzel nyitogatta a zárak és lakatok tömegét. Végre bejutott. Egy másodpercre a falnak dőlt, levegőért kapkodott, mintha szívrohamot kapott volna, azután felbotladozott a bezárt szobához.

A nyakában, az inge alá rejtve, ahol senki sem láthatta, hosszú ezüstláncon lógott a különleges kulcs. Miközben kereste, ujja beleért Suzie vérének lágy, erős szagú ragacsába. Felnyögött, eszeveszetten csépelte öklével az ajtót.

– Engedj be! Kérlek, engedj be…

Sírni kezdett.

Feltépte véres ingét, letérdelt a zár elé és reszketve beleszuszakolta a kulcsot. Az ajtó végre kitárult. Nyöszörögve feltápászkodott. Azután belépett és bevágta maga mögött az ajtót.

26.

Harry úgy találta, hogy az élet egészen szép. Ezt reggel állapította meg, miközben dzsipjét vezette, háta mögött Nagyfejű Nyomakodóval, maga mellett Mallory Malone-nal, aki a férfi véleménye szerint úgy festett, mint akinek éppen ez az utasülés a helye.

Aludt, mint a tej. Harry időnként egy lopott pillantást vetett rá, megcsodálta a végükön felkunkorodó, hosszú szempillákat. Hiányolta a gunyoros oldalpillantást, amellyel a nő szokta helyretenni, nehogy elbízza magát.

Nyomakodó kidugta az orrát az ablakon, úgy szaglászta a friss, fenyőillatú levegőt, miközben fölfelé kígyóztak a hegyoldalon. Harry egy mellékutat választott a fák között, a terepjáró döcögött a kátyúkon. Elhaladtak egy kis vendéglő mellett, amely egy pisztrángjairól híres, csöndes, barna tavacska partján állt, átvágtak egy apró falun, elmaradt a vegyeskereskedésként működő, vörös csűr, ahol a tejtől és a kenyértől a kalapácsig, szögig és lámpába való petróleumig mindent árultak. A néhány fehérre festett ház tehéncsordaként bújt össze; széles tornácuk volt, viktoriánus oromzatukat cifra fekete szegély díszítette. Kutyák lófráltak a szabadban, az egyik utánavetette magát a dzsipnek és lagymatagon megugatta Nyomakodót, aki még a lábát is kidugta az ablakon, annyira szerette volna megkergetni.

– Hol vagyunk? – kérdezte Mallory. Ülő helyzetbe csusszant, körülnézett.

– Itt – jelentette a férfi. Most vágott neki az utolsó emelkedőnek, amelynek a tetején a rönkház állt. Rákanyarodott a kavicsos felhajtóútra, a fékre lépett és megpördült a kocsival. – Ide csak így lehet feljutni – mondta hanyagul, miközben Mal levegőért kapkodva markolta az ülést. – Pokoli nehéz visszatolatni ezen a lejtőn.

– Biztosan sokat gyakorolt, hogy ilyen tökéletesen sikerült a manőver! – A nő vadul nézett rá. – Azt hittem, végem!

A férfi elvigyorodott, és kinyitotta Malnek az ajtót.

– Ez még csak a kezdet. Asszonyom! – Meghajolt, a kezét nyújtotta.

Mal ügyet sem vetett rá. Kiugrott a kocsiból.

– Ó! – hebegte, azután mosolyogva hozzátette: – Ó!

– Felfoghatom ezt tetszésnyilvánításnak?

– Feltétlenül!

A ház a meredek lejtő tetején állt. Sokszögletes, érdes, zömök építmény volt, cédrusgerendákból ácsolták. Panorámaablakai voltak, csúcsos tetejét úgy tervezték, hogy a nagyobb havazást is kibírja. Széles tornác vette körül, az öblös kéményt helyi sziklából rakták. A tornácon virágok nőttek mohos kosarakban, a magas, kettős ajtó olyan vastagnak tűnt, hogy akár egy megszálló hadsereget is megállíthatott volna. Mal irigyen sóhajtott.

– Miféle ingatlancsodákat tartalékolnak még a Jordanok? Egy felhőkakukkvárat?

– Attól tartok, csak ezt. Mellesleg azt hiszem, legalább őrgrófnak kell lenni, hogy az embernek kastélya lehessen. Mi, Jordanok, csupán az egyszerű „uram” megszólításra tarthatunk igényt.

– Meg a „nyomozó”-ra – emlékeztette a nő.

– Felejtsük el a nyomozót legalább erre a hétvégére.

Nagyfejű vinnyogott.

– Ó, szegény drágám, megfeledkeztünk róla! – sajnálkozott Mal.

Harry kinyitotta a kocsi ajtaját és a malamut körbeszökdécselte őket izgatott lelkesedésében.

– Látom, nem én vagyok az egyetlen, akinek tetszik itt – jegyezte meg Mal.

Harry fölnevetett, miközben a kutya berontott a fák közé.

– Azt hiszem, itt közelebb érzi magát a farkas őseihez. Visszaváltozik vadállattá.

Kivette a csomagokat és fölvitte a házhoz. Mal követte a piknikkosárral, amelyet a Ritz főszakácsa állított össze. A férfi kinyitotta az ajtót és az asszony belépett az újabb csodába, amelyet a Jordanok keze alkotott.

A gömbölyű cédrusrönkök mézes árnyalatúvá értek, a csillogó hajópadlót színes rongyszőnyegek takarták. A falon indián faliszőnyegek lógtak, a vaskos polcokon Frederic Remington bronzlovai és lovasai álltak. Az egész falat kitöltő kandallót sziklából építették: akkora volt, hogy ökröt süthettek volna benne, ha arra támad gusztusuk. Hatalmas díványok álltak előtte, olyan puhák, hogy el lehetett volna süllyedni bennük.

– Ó – mondta ismét Mal. – Ó, Harry.

A férfi borostás állát simogatva, derűsen nézett rá.

– Ahhoz képest, asszonyom, hogy tévériporter, meglehetősen csekély a szókincse!

– Úgy gondoltam, ez mindent elmond. De amennyiben óhajtja, írásba adom, hogy ez elragadó. Harry, tisztában van vele, hogy egy nő boldogan magához menne pusztán az ingatlanjaiért? Ahova csak elvitt eddig, mindenütt szerettem volna ottmaradni! – Lehuppant a ropogós aranybarna dívány sarkába, és ragyogó arccal nézett föl a férfira.

– Észben tartom, Malone. Na jöjjön, megmutatom a ház többi részét.

Odamentek a hátsó fal panorámaablakához. Mal nem kapott levegőt gyönyörűségében. A hegyoldal meredeken zuhant a mélységbe, a zöld lombcsipkén hegyormok és egy távoli tó sejlett át. Harry kinyitotta az üvegajtót, kiléptek a tornácra, nekitámaszkodtak a korlátnak, itták a csöndet, a szépséget. Egy fa magasában madár csicsergett dallamosan; szél borzolta a leveleket, apró teremtmények zörögtek az avarban. Szinte tapintani lehetett a napfényt, amely megfürdette őket melegében és arany zománccal vonta be a tájat.

– Kifogytam a jelzőkből – lehelte a nő.

– Valahányszor idejövök, azt kérdezem magamtól, minek vadászok én városi utcákon gyilkosokra – mondta Harry. – Első kézből ismerem a poklot, amelyet egyik ember zúdít a másikra. Közelről, színesben. Azután itt van ez. – Körbemutatott a tájon. – Valóságos megújulás kijönni ide.

– „Lelkemet megvidámítja” – idézte Mal a férfit nézve.

– Nagyon eltalálta, akárki írta is azt a zsoltárt. Bár egyesek, akiket idehoztam, nem értettek egyet vele.

Mal tudta, kire céloz.

– A felesége?

A férfi bólintott.

– Jilly gyűlölte. Egyetlen alkalom elég volt neki. Azt mondta, éppen az ilyen helyek elől menekült egész életében. – Elfintorodott. – Akkor volt huszonegy éves.

– Csinos, jó családból való elsőbálozó, akit maga kísért a côtillonra és aki engedte, hogy maga benyúljon a ruhája alá a szalagavatóról hazafelé.

– Tényleg így gondolja?

Mal vállat vont.

– Mi mást?

Harry a korlátra támaszkodott, a tájat nézte, de Malnek az volt az érzése, hogy nem látja.

– Jilly tizenkilenc volt, amikor megismertem – mondta halkan a férfi. – Pincérnőként dolgozott egy országúti kocsmában. Egy alabamai kisvárosból származott, lágy, déli kiejtéssel beszélt, amitől majd elolvadtam, ha csak meghallottam. Hosszú, szőke haja volt, a szeme aranybarna és amikor keresztülment a szobán, minden férfi őt nézte. Vad volt és vakmerő. Egy ócska Harleyvel járt és én megvártam, amíg végez, csak hogy lássam, amint szélben lobogó szőke hajával elrobog az országúton. Amikor randevút kértem tőle, simán kirúgott. Eridj haza a papához, öcsi, mondta nekem, egy nagyvilági, érett nő felsőbbségével, aki egy tudatlan diákhoz beszél. Még a Porsche sem volt elegendő csábítás ahhoz, hogy velem járjon. Jönnek ide hapsik Ferrarival is. Akkor mondd meg, miért mennék éppen veled? Hónapokig futottam utána, de rám se fütyült. Azt mondta, nem vagyunk ugyanazon a hullámhosszon. Tudtam, hogy kábítószerezik. Még a pasast is ismertem, aki szállított neki. – Malra nézett. – Hogy megértse, Jillyről meg lehetett volna mintázni az egészség és tisztaság szobrát. A magas, szőke, tipikus amerikai lány. Én gyűlöltem a drogot, a férfit pedig még jobban, amiért szállítja neki. Azután megkértem, hogy jöjjön el a Harvardra a doktorrá avatásomra. Megdöbbenésemre beleegyezett. Mit viselnek az ilyen flancos ünnepségeken? – kérdezte, és először láttam rajta, hogy ideges. Akármit, válaszoltam. Elég, ha egyszerűen öltözöl. Pulóverben, gyöngysorral, lábszárközépig érő skótkockás szoknyában jelent meg, a haját szalaggal hátrakötötte. Elragadó volt, mintha az ötvenes évekből termett volna ide, a szokásos, láncokkal cifrázott fekete disznóbőr motoros zubbonya nélkül. A doktorrá avatásom megváltoztatta az életét. Ott ült az apám és az anyám mellett, úgy viselkedett, mint egy úri hölgy, a megfelelő dolgokat mondta azzal a lágy déli kiejtésével. Az ünnepi vacsorát a LockObersben ettük, ahol ragaszkodott hozzá, hogy meséljem el, miért takarják le fekete vászonnal a bár fölötti fekvő aktot, valahányszor a Yale egyetem megveri a Harvardot. Hirtelen megragadták a hagyományok, amelyek együtt járnak az egyetemmel és a pénzzel. Ez az, Harry, mondta később. Dobom a pincérkedést, dobom a drogot, dobom a Harleyt. Úri hölgy leszek! És az lett. Minden erőfeszítés nélkül: megfelelő frizura, megfelelő ruhák, megfelelő modor. Maga volt a bűbáj, mire elvettem feleségül. Azután egyszer csak fogtam magam és kiszakítottam a felsőbb osztályokból. *Ügyvédhez mentem hozzá, nem zsaruhoz!* Ezekkel a szavakkal közölte, hogy elhagy. Két évig volt a feleségem, de a másodikban már nagyon magányosan. Egyébként akkor már valaki más várta a színfalak mögött. – A férfi elfordította a tekintetét a tájról, de Mal bizonyosra vette, hogy még mindig a múltat látja. Vállat vont. – Hát ennyi. Fölajánlottam neki, amit kívánt és ő elvette. Szerette a társasági életet, a partikat, az ebédeket, a ruhákat. Most mindez megvan neki a connecticuti Greenwichben. Van két gyereke és jelentős időt áldoz jótékonykodásra.

Mal látta a szemén, hogy még mindig fáj neki.

– Sajnálom, Harry – mondta lágyan.

– Ne sajnálja. Túl vagyok rajta. Még minden jót is tudok kívánni neki. Időnként beszélünk egymással. Kedves, szabályszerű hölgy. – Savanyúan elmosolyodott. – Ő egy ügyvédet akart, én pedig egy motorost, akinek lobog a szőke haja, miközben repeszt a Harleyn. Azóta is gyengéim a pincérnők. – Átfogta Mal vállát, közelebb húzta magához. – Már mondtam, hogy ez a hely alkalmas a lélek megtisztítására.

Akkor sem engedte el a vállát, amikor fölmentek a széles lépcsőn. A homorúra taposott régi fenyőfa fokok hangosan nyikorogtak. Odafönt Harry kinyitotta a nagy, boltíves ajtót és azt mondta:

– Ez mind a magáé.

Gerendákkal tagolt katedrálmennyezetű szoba tárult Mal szeme elé. Az átelleni fal panorámaablaka ugyanarra a fenséges tájra nyílt. Az egyszerű fenyőfa ágyban pihepaplanok dagadoztak, a fényes padlón selymes régi szőnyegek hevertek. A hatalmas ruhásszekrényt itt helyben faraghatta a mesterember, mivel nem fért volna be az ajtón. A kandalló előtt két, vörösfehér kockás gyapjútakaróval borított kényelmes karosszék állt, az ablak előtt pedig egy megfakult kárpitozású dívány, hogy kényelmesen lehessen élvezni a kilátást. A rózsaszín burájú lámpák bizonyára meleg izzással világíthattak a hideg téli éjszakákon, a polcokon könyvek sorjáztak álmatlanok örömére.

– Szinte azt kívánom, bárcsak havazna – sóhajtott elégedetten Mal. – Dobhatnánk egy rönköt a tűzre, meggyújthatnánk a lámpákat és…

– És? – kérdezte Harry reménykedőn felvont szemöldökkel.

– És megennénk, amit magammal hoztam – fejezte be a mondatot határozottan a nő. – Nem tudom, hogy van vele, de én éhen halok.

Lementek a nagy, négyszögletű konyhába, amely meglepően régimódinak bizonyult: csempézett pult, egyszerű fenyőfa pohárszékek, ódon, éttermi vastűzhely, amely a fél falat elfoglalta. A sarokban kandalló és egy rusztikus fenyőfa asztal, amelyet olyan sokszor sikáltak le az évek folyamán, hogy csaknem fehérre fakult. Körülötte tucatnyi össze nem illő szék.

– A ház mindig zsúfolt volt, amíg a papa élt – mondta Harry. – Meg még előtte a nagypapám idején is. Mindig benépesítették a nagynénik, nagybácsik, unokatestvérek, nagyszülők, barátok. És természetesen kutyák. Kicsi koromban, amikor már ágyban kellett volna lennem, gyakran elbújtam az asztal alatt, miközben a nagyok vacsoráztak. Természetesen tudták, hogy ott vagyok, de úgy tettek, mintha nem vettek volna észre. Folyt a bor, anekdotákat, történeteket meséltek, hogy mekkora halat fogtak, vagy milyen volt a sízszezon. Legjobban azt szerettem, amikor hó csapódott az ablakoknak, a tűz duhogott a tűzhelyben, illatozott anyám zamatos raguja, meg a frissen sült kenyér, ami viszont a papám specialitása volt. Azt mondta, ez az ő pihenése. Ott állt és a lelket is kigyomrozta a tésztából, úgy dagasztotta. A mama azt állította, hogy papa ilyenkor nyilván az ügyfeleit képzeli a tészta helyébe.

Arca ragyogott az emlékezés felhőtlen örömétől. Mal őszintén irigyelte. Irigyelte tőle az emlékeit, mert neki csak üres foltjai voltak ott, ahol családnak, barátoknak, melegségnek, kapcsolatoknak kellett volna lenniük. Harry mosolyogva megdörgölte állán a gyorsan serkenő borostát.

– Ők tudták, hogyan élvezzék az életet. Nem volt tévé, rádió, bár anyám idehozhatta az öreg lemezjátszóját. Még mindig itt van a nappaliban, a kandalló melletti polcon, a lemezekkel együtt, beleértve a *Füst szállt* is. Azután volt az öreg pianíno, amelyet mindenki püfölt, még én is, noha egyikünk sem volt valami virtuóz. Társasjátékoztunk vagy pókereztünk azokon a délutánokon, amikor túl nagy volt a hó ahhoz, hogy kimerészkedjünk. Azután valaki pötyögni kezdett a pianínón, vagy a mama tett föl egy lemezt, amíg elszopogatták az elalvás előtti konyakot, miközben a kutyák elhevertek a tűz előtt. Még mindig látom őket a lámpafény izzásában, pontosan olyanoknak, amilyenek voltak, noha sokan közülük ma már csupán kísértetek. Szeretem elgondolni, hogy boldog kísértetek. Néha, amikor egyedül vagyok itthon, úgy érzem, itt vannak körülöttem. Vigasztaló érzés, kellemes, mintha öreg barátaimmal kvaterkáznék.

Mal olyan elmerülten figyelte, akár a gyermek a tündérmesét. A férfi vállat vont.

– Most már tudja, miért szeretem ezt a helyet. A folyamatosság, az emlékek miatt. Az emlékekért, amelyeket szeretnék továbbadni saját gyermekeimnek. – Odament a pulthoz, kinyitotta a piknikkosarat. – Mit mondott, éhezik? – Már visszaesett a szokott évődő modorába, de Mal még mindig azon a melegen ragyogó képen csüggött, amelyet a férfi rajzolt egy ismeretlen világról. Harry életére éhezett, nem az ételére.

Mal feltálalta az ételt a tornácon, Harry tányérokat és evőeszközöket hozott. Volt sült csirke, újkrumpli kapros ecetes öntettel, friss spárga, egy nagy szelet francia sajt, egy jókora vekni kenyér, és vörösboros körtekompót.

– Én szendvicsre számítottam – mondta ámultan.

Mal felnyögött.

– Az istenek eledelét hoztam magának, erre szendvicsre vágyik.

– Csak bolondoztam. Csakhogy ez az étel vörösborért kiált.

Bement a házba egy palackért, de a nő visszahívta.

– A víz is jó lesz. Tiszta fejre lesz szükségem a kiránduláshoz, amire evés után elvisz.

– Utána? Lehet, hogy pihennie kell.

Mal fölnevetett.

– Ide figyeljen, Harry Jordan, hegymászó felszerelést vettem, külön erre az alkalomra és az a szándékom, hogy ki is próbálom!

A kutya vágyakozva nézte halványkék szemével az ételt. Harry dobott neki egy csirkedarabot.

– A kutyának minden erejére szüksége lesz ezen a maratoni hegymászáson, amire maga készül – közölte.

Mal mosolygott, elégedetten rágcsált egy spárgafejet, jeges hegyi vizet ivott rá és élvezte a látványt. A boldogság olyan, mint a pénz, gondolta; ha nincs, az ember nem igazán tudja, mit is jelent, amikor pedig van, akkor nem is gondol rá. Egyszerűen csak van.

Egy darabig kizárólag az evéssel foglalkoztak, azután nagyon hivatalos hangon Harry megszólalt:

– No jó, öt perce van az átöltözésre, azután indulunk. Mielőtt megváltozna az időjárás.

A nő kétkedő pillantást vetett rá, majd fölszaladt a lépcsőn és közben ellenőrizte a felhőtlen eget.

– Jut eszembe – állt meg odafönt –, maga hol alszik?

A férfi arcátlanul vigyorgott.

– Már azt hittem, sohasem kérdezi meg. Majd megmutatom, ha visszajöttünk. Ne aggódjék. Elegendő hálószoba van itt, jut magának, a kutyának és nekem, még ha külön alszunk is, és még azonkívül is van egy csomó, hátha valaki beállít. Nem mintha valószínű lenne, Malone.

– Mallory – szólt hátra a nő, miközben belépett a csodálatos szobába, amelyet a magáénak mondhatott, ha csak egyetlen tökéletes éjszakára is.

Gyorsan átöltözött számtalan zsebbel pompázó, strapabíró hegymászó sortba, fehér pólóba, vastag szürke zokniba. Merev, vastag talpú bakancsot húzott, amelyet egy örökkévalóságig

kellett fűzögetni. Frissen berúzsozta az ajkát, fejébe nyomta baseballsapkáját és ledübörgött a lépcsőn.

A férfi összefont karral, kutyájával az oldalán várta. Buggyos korallvörös vitorlázónadrágot viselt, kifakult rögbi pólót, ütött-kopott bakancsot és ellenzős sapkát. A gúnyolódás legcsekélyebb árnyéka nélkül mérte föl a nőt, de Mal azért sejtette, hogy valahol mélyen ott lappang benne a nevethetnék.

– Az az érzésein, hogy megint rosszul csináltam valamit. Mármint szabászatilag – mondta bizonytalanul.

– Mondjuk úgy, hogy egy icipicit túlöltözött.

A boltban azt mondták neki, hogy ez a megfelelő felszerelés. Mal elkomorodva végignézett a férfin.

– Feltételezem – jegyezte meg csípős hangon –, valami rózsaszínt kellett volna vennem, mint magának.

– Férfiként fogadom a csapást, Malone. Noha felvilágosítom, hogy ezt a különleges árnyalatot Nantucket rózsaszínnek hívják. A szigeten mindenki ilyet visel vitorlázáshoz, vacsorához…

– Kiránduláshoz?

– Lehet, hogy én vagyok az egyetlen, aki efféle tevékenységhez használja. És most, hogy ezt megbeszéltük, mi lenne, ha indulnánk?

Nagyfejű fölismerte a szavakat és mámoros morgással szökellt az ajtóhoz. Mal megállt, nézte a boldogan ugrándozó, őrjöngve ugató ebet, akit egészen megvadított a szabadság. Mosolyogva gondolt rá, hogy ő is pontosan így érez.

27.

Harry egy fölfelé haladó ösvényt választott a fák között. A kutya vezette a menetet. Percenként körberohanva, hogy ellenőrizze, megvannak-e még. Az ösvényt szegélyező saspáfrányoknak nedves, zöld illata volt, messze fölöttük riadót rikoltozó madarak vágódtak föl a fészkükből a levegőbe.

Félóra múlva Mal levegőért kapkodott, de Harry csak menetelt tovább. A nő elhatározta, hogy nem adja föl.

Mire újabb félóra múlva elértek egy füves fennsíkra, a nő dagadt lábát satuként szorította a bakancs, vastag nadrágja kidörzsölte a combját és alaposan megizzadt. Hálásan dőlt le a fűre, annyira lihegve, hogy beszélni sem tudott.

– Finom, mi? – kérdezte Harry.

A nő felnézett.

– Szadista! – lihegte.

A férfi mellékuporodott, végigfuttatta ujját a vörös hurkán, amelyet a sort vastag vászna dörzsölt Mal combján.

– Mit visel alatta? – érdeklődött.

– Ez a legrosszabb pillanat effajta beszélgetésekre, nyomozó.

– Bízzon bennem, Malone. Nem kikezdeni akarok magával. Azért kérdeztem, hogy mit visel alatta, mert lefelé nem jöhet ebben a nevetséges sortban. Hacsak nem élvezi a nyúzást.

– Ó! – mérgelődött Mal. – Közönséges alsónadrágot.

A férfi bólintott.

– Akkor a sortot vegye le. De akármit csinál is, a bakancsát hagyja magán! Sohasem tudná többé fölvenni. Várjon egy pillanatra, majd én. – Letérdelt, meglazította a bakancs fűzőjét. Ismét megindult a vérkeringés, Mal megkönnyebbülten sóhajtott föl. Harry elfordult, amíg a nő levette a rövidnadrágot.

– Jól van, kész vagyok – mondta Mal halkan, zavartan.

A férfi ránézett, elnevette magát.

– Nahát, mik vannak! Rózsaszínű!

– Elég, Harry Jordan, állítsa le magát! – dühöngött Mal. – Semmi köze az alsóneműmhöz!

– Most igen, Malone. A maga rózsaszín fenekét fogom követni egészen hazáig. – Megenyhült, kezet nyújtott a nőnek, fölsegítette. – Kapaszkodjék belém. Egy kicsit csúszós.

Az út felénél jártak, amikor a nő észrevette, hogy az ég elsötétedik. Néhány percen belül galambszürkéről acélkékké, majd grafitszürkévé sötétedett. A zápor géppuskasorozatként verte a fejük fölött a lombmennyezetet, majd a kövér cseppek függönnyé álltak össze.

Mal lemaradt. Harry tovább menetelt, nem zavarta a hirtelen felhőszakadás. A nő tovább vonszolta magát, elhatározta, hogy nem fog panaszkodni. Ruhája nedvesen tapadt rá, mintha frissen mosták volna, a lába fájt, az ösvény sártengerré vált. Elcsúszott, azután gyorsan fölkelt, összeszorított fogakkal. Nem fogsz nyafogni, mondta magának. Ki nem mondod, hogy mi a fenének hozott el erre a nevetséges kirándulásra. És ki van zárva, hogy elbőgd magad.

– Odanézzen! – torpant meg Harry, olyan hirtelen, hogy a nő nekiment. A férfi elkapta, nehogy hasra essen, és odasúgta: – Nézze! Fönn a fán!

Mosómedvecsalád kuporgott az ágak között. Ünnepélyesen bámultak le rájuk fekete-fehér maszkjukban csillogó kerek szemükkel. Mintha egy rajzfilmből kerültek volna ide: apa, anya, két kicsi. A legelbűvölőbb látvány volt, amit Mal valaha látott. Az eső ezüstfüggönye valahogy még varázslatosabbá tette.

Harry látta, hogyan gyúl ki a nő arcán a vakító mosoly. Mal elhagyta a baseballsapkát, nedves haja a koponyájához tapadt. Sáros trikója, rózsaszín nadrágja gyengéden simult a testére. Eleshetett, mert a térdéről lenyúzta a bőrt, de nem panaszkodott.

– Gyerünk – mondta Harry.

– Milyen messze vagyunk? – Utálta magát, amiért megkérdezte, de kicsúszott a száján.

A férfi hátranézett, felvonta sötét szemöldökét.

– Nem bír továbbjönni?

– Dehogynem!

– Jó. Rémes lenne, ha cipelnem kellene.

Mal öldöklő tekintettel meredt a férfi hátára. Caplatott utána, tette egyik lábát a másik elé, a sáros földet bámulva. Hosszú, nedves, kínos időszak után a férfi végre hátraszólt:

– Itthon vagyunk!

Ott voltak a házhoz vezető hosszú, meredek lejtő aljában. Akkorának tűnt, mint a Mount Everest. A nő úgy érezte, a combjai gumiból vannak. Vádlija hasogatott, lábfeje a kétszeresére dagadt. Levegő után kapkodva tűnődött, vajon hogyan fog feljutni.

– Ugye, Malone, nem azt fontolgatja, hogy föladja?

A férfi ott állt mellette. Mal szája remegett, de még nem volt legyőzve.

– Akkor is fölmegyek, ha négykézláb kell másznom – motyogta.

A férfi elismerően rázta a fejét.

– Semmi szükség ilyen bűnbánatra.

– Harry Jordan, maga gazfickó! – rikoltotta a nő, és elszántan sántikálni kezdett fölfelé a lejtőn.

A férfi megragadta és a karjaiba kapta. A nő kapálózott.

– Menjen már, Malone – szólt rá Harry. – Tudja, hogy sohasem érne föl. – Ez igaz volt, de Mal ettől még jobban gyűlölte, hogy így az arcába vágta.

Harry bevitte a hallba és onnan a lépcsőn a szobájába. Letette egy székbe, meggyújtotta a kikészített fatuskókat és bement a fürdőszobába.

A gazfickó még csak ki se fulladt, gondolta keserűen Mal. Vízcsobogást hallott, orgonaillat szivárgott a szobába. A tűz kellemesen ropogott, mire a férfi visszatért.

– Madame – jelentette –, a fürdő előállt! – Mal meg se moccant, amióta a férfi beletette a székbe, gyanúja szerint nem is lett volna képes.

Harry elébe térdelt, kifűzte a bakancsot, majd levette, olyan óvatosan, ahogy bírta. A nő felnyögött, amikor sor került a vastag zoknira. Rózsaszín ujjain vízhólyagok füzére éktelenkedett, a sarkáról ledörzsölte a bőrt a bakancs. A férfi sóhajtott, azután egy üveg fertőtlenítőt és gézt hozott a fürdőszobából. Mal hátraejtett fejjel, mereven kinyújtott lábbal ücsörgött, mint egy törött baba.

– Kicsit csípni fog! – figyelmeztette a férfi. Leguggolt, megtisztogatta a lehorzsolt térdet, a sebes lábakat.

– Aúú – motyogta a nő, de nem nyitotta ki a szemét.

– Jó, a nehezén túlvagyunk. Most jön a fürdő.

Mal fölnézett, gyanakodva méregette, ám a férfi most is egyszerűen fölkapta és átvitte a fürdőszobába.

– Feltételezem, képes magától levetkőzni.

– Feltételezése teljes mértékben megalapozott – mondta dühösen a nő. Harry derűs mosollyal becsukta az ajtót.

– Malone! – dugta vissza a fejét, és hallotta, hogy a nő felnyög. – Azt terveztem, hogy leviszem vacsorázni a fogadóba, de azt hiszem, inkább a sebeinket kellene nyalogatnunk. Mit szólna, ha én kotyvasztanék egy kis harapnivalót?

– Maga? Harapnivalót? – A nő kétkedve fölnevetett.

– Csak várjon és figyeljen, mielőtt bírálna – közölte a férfi fensőbbségesen, majd eltűnt.

Mal elhevert a forró vízben, a hatalmas, öreg, oroszlánlábas kádban. Neki a mai napra ez volt a legmennyeibb élménye. Leszámítva talán az ebédet. Meg az esőben látott mosómedvecsaládot. Meg az örömében rohangáló kutya látványát.

Úgy dagonyázott a kádban, mint a fóka a tengerparton, fájdalmai enyhültek, miközben ereibe visszaszivárgott a meleg. A fürdőnek orgonaillata volt. Új fürdőolajos flakont fedezett fel a viktoriánus mosdóállványon. Ez nem lehet Harry anyjáé; nem az ő stílusa. Külön neki vehette Harry.

Ilyen könnyen azért nem fogja becserkészni, gondolta derűsen, azok után, amiken keresztülhurcolta.

Kimászott a kádból, beburkolódzott egy hatalmas, bolyhos, fehér törülközőbe, azután besántikált a hálószobába. Ácsorgott a tűz előtt, szárítkozott, élvezte a meleget. A természet lágy ölén volt egy olyan pillanata, amikor azt hitte, soha többé nem fog fölmelegedni.

Megdörgölte a haját, hidratáló krémet kent viharvert arcába, bőrnyugtatót pacsmagolt a sebeire. Azután túlméretezett kék flanel férfipizsamát öltött, hólyagos lábára fehér jégzoknit húzott és kotorászni kezdett a csomagjában pongyola után. De megfeledkezett róla. Füstölögve felhúzott egy kék pulóvert a pizsamára.

Megfésülte nedves haját, megnézte magát a tükörben. Az arca rózsaszín volt a fürdőtől, a haja sima, az arca festetlen. Kivette a kontaktlencséket, föltette aranykeretes kis szemüvegét. Ha Jordan illetlen gondolatokat dédelgetne, nyomban elfelejti, amint meglátja őt. Borzalmasan festett.

Miközben merev lábbal sántikált lefelé a lépcsőn, kellemes illatok csapták meg a konyhából. A lámpák égtek, jókora fatuskó ropogott a kandallóban. A gramofonon Miffy egyik öreg nagylemeze forgott, kicsit karcosan, de a zene szép volt: Nat King Cole énekelte *Amikor szerelmes vagyok* című dalát. Bontott palack bor és két pohár várakozott a kávézóasztalon a kandalló előtt.

Mal leroskadt a tűzhöz legközelebbi díványra. Hálás sóhajjal maga alá húzta a lábát, azon töprengve, mennyi idő alatt gyógyulnak be a hólyagok, és hogy egyáltalán fog-e még cipőt húzni valaha. Az eső még mindig verte az üvegfalat, a fák csúcsa lengett a szélben.

Befészkelte magát a dívány mélyébe és hirtelen nagyon jól érezte magát. Volt valami biztonságos abban, hogy ő itt ül egy kandallótűztől megvilágított szobában, miközben odakint tombol a vihar.

– Na tessék! – rontott be Harry elnyűtt farmerben, fehér ingben. Kék csíkos hentes köténnyt kötött maga elé, tiszta fehér asztalkendő lógott a karjáról, úgy festett, akár egy francia pincér. Bort töltött a poharakba, végigmérte a nőt, tudomásul vette a túlméretezett pizsamát, a pulóvert és az aranykeretes kis pápaszemet. – Jobban van?

– Köszönöm, jobban. De még mindig haragszom magára ezért a kirándulásért.

Harry sértődött arcot vágott. Bort töltött a poharakba, beletúrt egyébként is kócos hajába.

– Az a nevetséges új bakancsa okozta az egész bajt! Megfelelő lábbeliben tíz mérföldet is tudott volna gyalogolni.

– Hány mérföldet gyalogoltam?

A férfi vállat vont.

– Ötöt. Talán hatot.

– Függőlegesen.

– Menjen már. Az emelkedés jelentéktelen volt.

– Jelentéktelen! – háborodott fel Mal.

– Bármikor szólhatott volna fölfelé menet, hogy elég. Honnan tudhattam volna, hogy valami baja van? – érvelt józanul a férfi. – Mi maga, mártír?

Mal tudta, hogy házigazdájának igaza van; a saját makacssága és a nem megfelelő új bakancs okozta a bajt.

– Már megint veszekszünk – mondta.

Összenéztek. Mintha gyenge áramlökés futott volna végig rajtuk.

– Ez a bor túl jó ahhoz, hogy veszekedésre pocsékoljuk.

A nő ivott egy kortyot.

– Az étel is ilyen jó?

– Az étel! – Harry ki vágtatott a konyhába, Mal megnyugodva elmosolyodott. Harrynek igaza van, ez az este az örömöké.

Odakint a vihar, idebent ropogva égő tűz, lámpafény, édes zene, jó bor. Boldogan felsóhajtott. Csaknem megérte a túra kínszenvedéseit.

– A vacsora előállt – tért vissza Harry egy tálcával. – Úgy gondoltam, itt is ehetünk a tűz előtt. Mexikói omlett, első lépésem a konyhaművészeti világhír felé.

Letette a tálcát és vágott egy szeletet a vastag, kerek, kissé odaégett omlettből. Salátalevél formájú, zöld tányérra csúsztatta és letette a nő elé.

– Épp arra gondoltam, milyen szép ma este. A pulóver illik a szeméhez, ugyanolyan zafirkék. És tetszik a szemüvege – folytatta a férfi.

– Most megismerte a fonákomat. Ez az igazi énem. – Idegesítette a férfi bámulása. Miért mered rá úgy, mintha jobban ismerné, mint ő saját magát?

Harry kétkedve nézett rá, de csak annyit mondott:

– Egye meg az omlettet, Malone, mielőtt kihűlne.

A nő bekapott egy falatot.

– Ez remek. Mit tett bele?

– Spárgát, krumplit, csirkét, vagyis a piknik maradékát. Meg tojást, egy kis hagymát, egy lehelet fokhagymát.

– Jól becsapott. Maga tud főzni.

– Ilyesmit. Rendszerint marad a pizza és a mikrohullám.

Mal fölnevetett.

– Akárcsak nekem a kukoricapehely. Már gyermekkoromban se tudtam főzni!

– Meséljen nekem a gyermekkoráról.

A nő ivott egy korty bort, a lángokat nézte.

– Kár lenne egy ilyen szép estét velem elrontani.

A férfi bosszúsan csóválta a fejét.

– Már megint kezdi? Hiszen ebben egyeztünk meg, nem emlékszik? Én elmesélem az én történetemet, maga elmeséli a magáét. Mostanáig csak egyikünk teljesítette a szerződésnek ezt a pontját.

Mal olyan tömörre zanzásította az élete történetét, hogy a végén majdnem maga is elhitte, hogy ennyi volt. Nagy fájdalomkoloncokat vetett le magáról, azzal a személlyel együtt, akit Mary Mallory Malone-nak hívtak valaha.

Égő arccal hámozta le a pulóverét. Az arcát legyezte, úgy tett, mintha a lángok forrósága és nem Harry Jordan szürke szemének pillantása emelte volna a testhőmérsékletét.

Nat King Cole sercegve elhallgatott. Harry fölállt, végigfuttatta ujjait a lemezcímkéken. Kiválasztott egyet, föltette, tompábbra állította a villanylámpát, visszajött, leült a nő mellé.

A tuskó megbillent, szikrazáport röpítve a kéménybe. Eső csapkodta az ablakot. Nelson Eddie vonósai lágyan húzták, Sinatra mélán búgott: *Repülj velem, gyere, repülj, szálljunk el…*

Mal úgy érezte, mintha ő is repülne, időben és térben lebegve. Itt volt egy faházban, a hegyek között, sokmérföldnyire mindentől. Veszélyesen csábító volt a helyzet.

– Gyakran járok ide egyedül – mondta Harry. – A fárasztó hegymászásban vagy biciklizésben telt nap után tüzet rakok, fölbontok egy üveg bort, fölteszek valami zenét…

– Tompábbra állítja a világítást.

– Igen, tompábbra állítom. Így láthatom odakint a fákat és a holdat.

– Ha még nem vette volna észre, ma este nem süt a hold.

– Általában beszéltem.

Mal a pohár pereme fölött nézte, azon tűnődve, hány nőt hozhatott már ide. Túl sok lenne azt várni egy ilyen Harry-féle férfitól, hogy mindig egyedül legyen. Megint furkálni kezdett benne a zöld szemű szörny. Szigorúan rászólt magára, hogy ehhez semmi köze. Hát persze, válaszolt gúnyosan magának, akkor miért akarod kinyújtani a kezdet és megérinteni? És miért nem tudod levenni róla a tekintetedet?

Harry sem tudott másfelé nézni. A nő arca kipirult, szőke haja sima aranysisakká száradt. Kék szeme hatalmasnak tűnt a vastag lencsék mögött. Harry lefogadta volna, hogy szemüveg nélkül legfeljebb fél méterre láthat.

Mal alvajáró mozdulatokkal kibontakozott a dívány öleléséből. Egy lépésnyire állt a férfitól, tekintetük találkozásában ismét elektromosság sercegett. A nő gerince enyhén borzongott.

– Egyáltalán miért kötöttük ezt a kötelezettség nélküli szerződést, Harry? – kérdezte halkan.

– Olyan, mint egy jogalap nélküli ügyvitel. – Rátette kezét a nő vállára, aki úgy érezte, a csontjai is megolvadnak ettől az érintéstől. – Mindig kiegészíthetjük a klauzulát, hogy „a Mal este kivételével”.

Levette a nő szemüvegét és óvatosan az asztalra helyezte. Mal rövidlátó tekintettel nézett rá, a szíve a torkában dobogott. Harry kinyújtotta a kezét, végigfuttatta ujját a nő ajkán, aki megremegett a mozdulat érzékiségétől. Lehunyta a szemét. A férfi csókokkal borította szemhéját, azután végighúzta nyelve hegyét Mal szempilláin.

– Édes – suttogta –, olyan édes. Hányszor gondolkoztam, milyen íze lehet. – Megnyalta a nő szájának sarkát, megcsókolta az orra hegyét, arcát a nyakához szorította. Mal lágyan felsóhajtott.

A férfi közelebb vonta magához, a nő átkarolta a nyakát, hátravetette a fejét. Kívánta csókját és ölelését. Amikor Harry ajka finoman súrolta az övét, Mal dorombolt örömében, szinte magába szívta érintését. Azután Harry rátapadt a szájára, itta őt, mint egy szomjazó, Mal pedig elveszett a pillanatban, és azt kívánta, bárcsak örökké tartana.

Harry végül levált a nő szájáról. Mal lehunyt szemmel tapadt hozzá, a férfi nyakába kapaszkodva. Harry gyöngéden nézte, majd fölkapta és visszavitte a kandalló előtti díványhoz.

– Tudok járni – tiltakozott álmatagon a nő.

– A hólyagokról megfeledkezett?

Mosolyogva lefektette a párnákra. Mal nevetséges kék pizsamájában, zoknijában úgy festett, mint egy kamaszlány, a haja kócos volt, az arca kipirult. Ám ekkor kinyitotta a szemét és rávetette rejtelmes zafírpillantását, amely félig azt mondta: *rajta,* félig pedig azt: *ne,* és Harry már tudta, hogy nem közönséges teremtéssel van dolga.

– Ideges, Malone? – kérdezte. Megfogta a lábát, lehúzta az egyik zoknit.

– Mallory – helyesbített a nő.

Harry lehúzta a másik zoknit is.

– Nem válaszolt. – Lágyan, ütemesen masszírozni kezdte a nő lábszárát.

– Természetesen nem vagyok ideges. – Tágra nyílt szemmel figyelte, nem akarta, hogy abbahagyja.

Harry végigsimította a hosszú, selymes lábikrát, megmasszírozta a fájó izmokat. Nagyszerű érzés volt, Mal ellazult a keze alatt.

– Mmmmm, de finom – suttogta –, nagyon jó… – Felült, mélyen a férfi szemébe nézett. – Mikor csókolsz meg ismét?

– Amikor akarod… – Tenyerébe fogta a nő arcát, hosszan megcsókolta, azután az ölébe húzta, és magához szorította. Hosszú percekig csókolóztak. Mal nem bírt elég közel bújni a férfihoz. Kihúzta az övéből az ingét, végigfuttatta ujjait meztelen hátán, élvezte a kemény izmokat.

A férfi keze besurrant a pizsama felső alá, fölfedezte az asszonyi bőrt, majd ujjbegyeivel körberajzolta a mellbimbóit. Malnek elakadt a lélegzete, mintha áramütés érte volna. Hátradőlt, átadta magát a simogatásnak.

Harry remegő ujjakkal kigombolta a pizsama felsőt. Mal bőrét aranyszínűre sütötte az arizonai nap. Kerek mellein korall bimbók hívogatták a száját. Lehajolt, végigfuttatta nyelvét a bimbókon, megízlelte a bőrt, végigvándorolt a nyakon, körözött a mellein, araszolni kezdett lefelé.

Kioldotta a pizsama zsinórját, lefejtette a nadrágot a nőről, szemével beitta a testét. Bőre olyan volt, mint a selyem: lágy, aranyszín, érzékeny. Összeborzongott, amikor Harry ujjai végigfutottak lapos hasán, íjként feszülő gerinccel tapadt hozzá, amikor a férfi megmarkolta a puha szőrcsomót, azután szelíden megérkezett az édes középpontba. Mal fojtott torokhangon nyöszörgött és rányomta magát a kézre. Harry lecsapott a nő szájára, mart, csókolt, kutatott, Mal egyre mohóbban követelt, ahogy a férfi ujjai sodorták a meredély széle felé, azután egy félig sikoltó, félig nyöszörgő kiáltással, reszketve átbukott az önfegyelem korlátján.

– Ó, Harry, ó, Harry – rebegte.

A férfi lenézett rá. Szerette ezért az önfeledtségért, és éppolyan féktelenül kívánta, mint Mal őt.

Mal mintegy önkívületben figyelte, ahogy a férfi levetkőzik. Harry testén vibrált a lángok fénye, a nő vágyódva nézte, ízlelni akarta, azt akarta, hogy a férfi is megízlelje őt. Arrébb húzódott a süppedős díványon, hogy helyet csináljon neki.

– Harry – dorombolta mély hangján – Harry… – azután a férfi mellé feküdt, teste hűvösen érintette az ő forró testét, fölemésztette Malt, olyan kéjesen adva és fogadva el a gyönyört, hogy a nő beleborzongott. Azután egyetlen puha kupacban lehemperedtek a díványról a szőnyegre.

A nő elnyúlt a férfi előtt, testét izzó vonalakkal írta körül a tűz, tekintetük összeforrt. Várt. Nyirkos volt, gyönyörű, lágyán érzéki, mélységesen izgató. Harry föléje hajolt, megint rátapadt a szájára és belehatolt. Mal belemarkolt a hajába, átkulcsolta a combjaival és nekifeszült.

Harry reszketett a vágytól, de azt akarta, hogy a nőnek ugyanakkora öröme legyen benne.

– Várj! – suttogta. – Mal, várj! – Mély, reszkető sóhajjal fékezte magát és ekkor a nő azt mondta:

– Harry –, ismét azzal a halk dorombolással, amitől a férfi egy boldog hördüléssel búcsút mondott az önuralomnak...

A nő minden lökésnél fölkiáltott, kurtán nyöszörögve, egyre mélyebb hangon. A férfi megtorpant, a kezére támaszkodva nézte a nőt. Mal visszanézett, összeforrt tekintettel merültek el egymásban, Harry ismét eljuttatta a nőt a meredély szélére, majd mindketten átbuktak a szikla peremén, íjként feszülő, áttüzesedett testük összecsapott, meleg, nedves szájuk vadul font egymásra. Azután csönd lett.

Mal a férfi alatt feküdt, még magához bilincselte végtagjaival, nem akarta, hogy otthagyja. Súlya csodálatosan nyomta, gyönyörűség volt megérinteni izzadtságtól gyöngyöző, sima bőrét, orrát megtöltötte a nyers férfiszag.

– Óóó, Harry – suttogta.

– Mallory – súgta vissza a férfi.

Mal elmosolyodott, lassan visszatért a földre.

– Szétmorzsollak. – Arrébb húzódott, a nő sajnálkozva sóhajtott. Ő nem úgy fogta fel, hogy a szex a pillanatnyi éhség jóllakatására való. Az aktus többet jelentett neki puszta örömnél; azt jelentette, hogy legalább abban a pillanatban szeretik. El akarta nyújtani a pillanatot, amennyire lehet. Amikor a férfi elvált tőle, megint kifosztott lett és árva.

Fölült, térdére fektette az állát. Harry egy hosszú pillanatig nézte, igyekezett megfejteni tekintetének üzenetét. Azután lehajolt és vigyázva végigcsókolta Mal minden felhólyagzott lábujját.

Könnyek szúrták Mal szemét. A cserzett zsaru gyöngéd, figyelmes, nagylelkű szeretőnek bizonyult.

Harry előhalászta a pulóvert, ráterítette Mal vállára, hátrasimította kócos haját. Reszketett a keze. De remegett Mal keze is, amikor ámuló gyöngédséggel simogatta a férfi állát, a borostát, amely összehorzsolta legérzékenyebb részeit, de nem törődött vele, annyira elveszett a szerelemben.

Sinatra lemeze még mindig forgott, noha rég lejárt. Mal a férfi mellére tette a kezét, érezte, hogy a szíve ugyanolyan vadul lüktet, mint az övé és elmosolyodott.

Olyan, mint egy gyertya a sötétségben, gondolta Harry. Elvett egy pohár bort, tartotta, amíg a nő ivott, majd fölé hajolt, lenyalta ajkáról a bor cseppjeit.

– Nekem nem kell bor – mondta torokhangon. – Inkább téged iszlak.

A nő elégedetten nyújtózkodott, macskamód megfeszítve ruganyos karjait, amíg Harry ismét rá nem talált a mellére és előbb az ujjaival, majd az ajkával végig nem cirógatta a mellbimbóját, amíg elölről nem kezdődött minden.

A tuskó átégett, összeomlott a kandallóban. Csak vörös izzás maradt belőle, mire ismét felocsúdtak. A lemez még mindig zene nélkül forgott, a bort még mindig nem itták ki.

Harry kihúzta karját a nő teste alól és felállt. Mal bódultan tiltakozott. Nézte, ahogy átmegy a szobán. Milyen szép. Kikapcsolta a lemezjátszót, fölvett a dívány támlájáról egy puha takarót, hozzátett néhány párnát. Fölemelte a nő fejét, elrendezte alatta a párnákat, betakarta, majd visszafeküdt mellé.

– Kényelmesebb?

– Mmmm – dünnyögte a nő félig behunyt szemmel. Legyűrte az elégedett fáradtság. Harry gyengéden megcsókolta, átkarolta, fejét meghitten odaigazította válla hajlatába.

– Éppen méretre készült, Malone – mondta és ő is behunyta a szemét.

– Mallory – helyesbített a nő, és azzal már aludt is.

***

Másnap korán reggel Nagyfejű ébresztette őket. Az ajtónál követelte vinnyogva, hogy engedjék ki. Harry kihúzta elzsibbadt karját a nő alól és fölállt.

– Ne menj el – kérte tompa hangon Mal a takaró alól.

– A kutya – magyarázta Harry. – Rögtön jövök.

Kiengedte az állatot, azután újabb tuskót dobott a zsarátnokra, addig szítva egy ódon bőr fújtatóval, amíg szikrázva ismét fellobbantak a lángok.

A szőnyegen heverő, takaróba burkolt, még mindig mozdulatlan kupacra nézett. Csupán a lába látszott, amely hólyagostól kilógott a takaró vége alól. Még a lába is szép. Fölhúzta az alsónadrágját, és mezítláb kiment a konyhába.

– De sokat nyüzsög, nyomozó! – szállt utána a panasz.

– Milyen nyűgös vagy, Malone – szólt vissza a konyhából.

Mal a takaróba burkolódzva hallgatta a korai hangokat: a madarak énekét, a kutya ugatását, a tányérok csörgését a konyhából. Hamarosan frissen pörkölt kávé finom aromája csapta meg az orrát, miközben Harry valamit énekelt spanyolul. Vajon táncol is hozzá?

– Szobaszolgálat!

Fölült, a takarót szemérmesen a mellére szorítva. A szeme nagyra tágult.

– Hm, kávé! És fánk!

A férfi odanyújtotta a kosarat.

– Balra áfonya, jobbra paprikás kukorica.

– Paprikás kukorica?

A férfi bocsánatkérően nézett rá.

– Attól tartok, egyetlen bűnös szenvedélyem.

– Igen? Múlt éjjel mintha láttam volna még néhány bűnös szenvedélyt.

A férfi fölvonta a szemöldökét.

– Észrevetted?

Mal nevetett, odahajolt hozzá és megcsókolta.

– Kócos a hajad – suttogta Harry és megharapta a fülcimpáját.

– Akkor legalább hasonlítok rád.

Harry szeretettel beleborzolt a hajába.

– Edd a fánkot, és ne panaszkodj, Malone – *Mallory*.

– Na, csakhogy megjegyezted. – Beleharapott a fánkba. – Mennyei íze van!

– Mit kívánhat még egy asszony?

– Nem sokat – hagyta rá Mal. Kényelmesen nekidőlve a férfinak, eszegette a fánkot, miközben még mindig a mellére szorította a takarót.

– Már elkéstél a takaróval – jegyezte meg kávézás közben a férfi. – Mindent láttam. – Meglepetésére a nő elpirult. – Malone, nem lehetsz ennyire szégyenlős előttem! Nem emlékszel? Harry vagyok, az a pasi, akivel az éjszakát töltötted.

A nő lángvörösen bólintott.

– Akivel randiztam.

– Az a szivar, aki elvitt az estélyre – suttogta Harry, és előrehajolva megcsókolta a nő tarkóját. – Akinek megengedted, hogy belenyúljon a kivágásodba.

– Bár kicsit öregek vagyunk hozzá, hogy a limuzin hátsó ülésén csókolózzunk. – Odahajtotta nyakát Harry keze alá, aki gyengéden masszírozni kezdte.

– Ó, Malone – sóhajtott elégedetten –, ez nemcsak csókolózás volt.

Mal nevetett, lehörpintette a kávét, bekapta az utolsó falat fánkot, föltette a szemüvegét. Maga köré tekerte a takarót, fölállt.

– Megyek, zuhanyozom.

A díványon ülő férfi fölnézett rá. A nő visszanézett, beitta tekintetével a széles vállat, a sötéten göndörödő mell-szőrzetet, a kékes borostát, amely borotva után kiáltott, karjának sima izmait, a bordákra tapadó feszes húst. Már az emlékezéstől is áttüzesedett.

Boldogan rámosolygott és csábosan tovalibegett. Harry követte a tekintetével. Feleúton járt a hallban, amikor a takaró csúszni kezdett. Mal megfordult, csábos pillantást lövellt rá szódásüvegei fölött, majd idegtépő lassúsággal lejjebb engedte a takarót. Azután még lejjebb. Meztelenül illegett át a szobán, majd megfordult és egy utolsó pajkos pillantást vetett a férfira.

28.

Mire lejött, Harry a díványon hevert. Nyilván zuhanyozhatott, mert a haja még nedves volt. Kopott farmerját viselte fehér pólóval és aludt, mint a tej.

A nő szeretettel nézte. Olyan embernek látszott, aki arra született, hogy farmerben és trikóban járjon.

Harry hirtelen kinyitotta a szemét és egyenesen rábámult, olyan mély, olyan bensőséges pillantással, amely szinte megérintette a nőt. Harry kinyújtotta a kezét, lehúzta maga mellé és átnyalábolta a vállát.

– Isteni illatod van – mormogta –, mint mindennek, ami jó. Frissen nyírt fűnek, vagy talán az édes nyári szénának. Kert, eső után. Lágy óceáni szellő egy trópusi szigeten. – A férfi megölelte és cuppanós csókot nyomott a szájára.

– Most tiszta rúzs vagy! – Mal végigfuttatta ujját a férfi ajkán.

Harry az ujjait is megcsókolta, azután a tenyerét, majd ismét a száját és ekkor a hall öreg állóórája végszóra elütötte a tizenkettőt. Harry aznap éjszakás volt, Malnek el kellett érnie a New Yorkba induló járatot és még ott volt előttük a hosszú autóút.

– Miért kell ennek véget érnie – mormogta a férfi –, amikor úgy érzem, csak most kezdtük el.

– Megint Hamupipőke vagyok – suttogta a nő.

Harry odafúrta az orrát a nő nyakába.

– Mondták már valaha, hogy imádnivaló vagy? Már amikor jól viselkedsz.

Mal sóhajtott.

– Nem hagyhattad volna abba az imádnivalónál? De ha már megkérdezted, nem. Még senki sem mondta nekem.

A férfi fölemelte a fejét és meglepetten nézett rá.

– Csak én?

– Csak te.

Harry tekintete meglágyult. Ujjaival fölemelte a nő állát, hogy a szemébe nézhessen.

– Szegény Mary Mallory Malone – mondta gyöngyéden. – Még az anyád se mondta.

– Még az anyám se – bólintott szomorúan a nő.

A férfi megérezte hangulatában a hirtelen változást és szerette volna azt mondani, ne félj, most már minden rendben lesz. De nem volt rendben. Tudta, hogy ha Mal nem mondja el valakinek, ami vele történt, nem önti ki az érzelmeit, akkor a múltja örökre megnyomorítja.

– Még nem fejezted be a történetet, hogy mi történt Goldenben – figyelmeztette.

A nő hirtelen magába zárkózott. Megvonta a vállát.

– Ott laktam. Azután elhagytam.

Idegesen odament a nagy panorámaablakhoz, megállt, keresztbe fonta a kezét, kinézett.

– És az anyád? Vele mi történt, Mal?

A nő válla hirtelen megmerevedett a zafírkék pulóver alatt.

– Mit érdekel az téged?

A férfi odasietett, megragadta a vállát, de Mal kitépte magát a markából és arrébb ment egy lépéssel.

– El kell mondanod nekem! – unszolta Harry. – Ez az egyetlen módja, hogy jobban érezhesd magad!

Mal tekintetében hirtelen leszakadt a redőny. Gyűlölte, amiért emlékezni kényszeríti, gyűlölte az emlékeket, amelyek döglött kutyaként hevertek elméjének nyirkos mélységeiben.

– Kinek képzeled te magad, Harry Jordan? – kiáltotta felháborodottan.

– Barátodnak – mondta keményen a férfi.

A nő szeme elsötétedett a kétségbeesésétől, feje lehorgadt. Nyomorultnak, szerencsétlennek látszott. Harry tudta, hogy visszalökte a múltba, és most megint az a lány, aki valaha volt.

Mal a pánik apró remegéseit érezte a gerincében. Minden részletére emlékezett annak a napnak. Hallotta a szél baljós süvítését, a hullámok bömbölését, olyan tisztán látott mindent, mintha a tévében nézné.

***

Hálaadás napja volt, akkor töltötte be a tizennyolcat. Az út Seattle-ből Goldenbe hosszú volt és unalmas, a helyi busz az utolsó órában minden csontját összerázta. Nem tudta, megkönnyebbült-e vagy megrémült, amikor végre bedülöngéltek a városi parkolóba és a jármű megállt.

– Végállomás! – közölte a sofőr. Levette ellenzős sapkáját, megtörölte izzadó homlokát. A lányra ügyet sem vetve kiszuszakolta zömök testét az ülésről, és lemászott a lépcsőn.

A lány követte a világos keretbe foglalt vastag lencsék mögött megbújó szemével. A sofőr beledőlt a szélbe és elindult a viharvert deszkabódéhoz, amely egyszerre volt jegyiroda, kávézó és információs központ. Mal már hat éve élt Goldenben, legalább százszor utazott Chuck Montgomery buszán, de a sofőr egyszer sem ismerte föl. Ez egy ilyen város volt.

Undok kis város! Ezt mondta az anyja, amikor megérkeztek és minden földi ingóságuk belefért az ódon türkizkék, krómuszonyos Chevybe. Semmi sem változott.

Fölkapta kis hátizsákját és leszállt. A lélegzete is elállt a viharos széltől, amely a lába köré csavarta olcsó pamutszoknyáját és a mellére lapította a pulóvert.

Szorongva kémlelt körül a parkolóban. Üres volt, csak a szél nyüszített vigasztalanul és a Csendes-óceán hullámainak örök mennydörgése törte meg a csendet.

Kínos érzésekkel várt néhány percet, de még mindig semmi nyoma az anyjának és az ismerős, lepusztult Chevynek, noha megírta az egyetemről, hogy a kétórás busszal érkezik. Lehet, hogy az anyját nem is érdekelte. Soha, semmiben sem számíthatott az anyjára.

– Miért nem vársz, mama? Csak most az egyszer, amikor igazán szükségem lenne rád? – suttogta. Könnyek szúrták a szemét.

Nem volt értelme várni. Fölvette hátizsákját, lehorgasztott fejjel nekifeszült az irgalmatlan szélnek és vonszolni kezdte magát a város felé.

A lakókocsi-parkoló a dombon volt, a goldeni vágányok kevésbé előkelő oldalán. Odafönt megállt, lenézett az óceánra. A hatalmas hullámok versenyt futottak egymással, akkora erővel csapódtak a partnak, hogy a föld beleremegett a lány talpa alatt. Fülében szél zúgott, zordonan dübörgött a hullámok visszhangja.

Lassan baktatott a lakókocsijuk felé. Az anyja mindig „motorizált otthonnak” hívta, mintha a szó magasabb társadalmi szintre emelné őket. Az ablakok virágvályúit, amelyeket az első derűlátó goldeni évben megtöltöttek a vidám, skarlátszín muskátlik, bíbor petúniák, régen üresre mosták a viharok. Ferdén lógtak lefelé, esővizet csöpögtetve a foltos betonra. A koszos ablaküvegek mögött ványadtan lógtak a fodros függönyök és a füstcsőből nem áradt a hálaadásnapi pulyka hívogató illata.

Az ajtó nem volt bezárva. Belépett, körülnézett.

– Mama! – Bement a konyhába. – Mama! – kiáltotta ismét és ledobta a csomagját. Levele, amelyben megírta, hogy jön, az asztalon hevert, egy üres kávéscsésze mellett.

Átment a keskeny nappalin a hátsó hálószobába. Ott sem volt az anyja. Bekukkantott a fürdőszobába. Semmi.

Visszasietett a konyhába, megérintette a kávéscsészét. Még meleg.

Hirtelen rádöbbent, hová ment az anyja: oda, ahová mindig, ha rájött a rosszkedv, ha sötét felhőként ült a vállán a búskomorság.

Eső verte az ablakot. Mary Mallory sietve fölkapta ócska, rikító sárga esőköpenyét, kiszaladt, le a sziklás ösvényen, szemben a széllel, odáig, ahol az ösvény úttá szélesedett.

Megszokta az oregoni téli viharokat, amikor a Japánig húzódó négyezer mérföldes távon toronymagasra nőnek a hullámok. A viharos szél tajtékos óriásokká korbácsolja őket; rávetik magukat a sziklákra, széttépik a homokdűnéket, mindent elpusztítanak, ami az útjukban áll.

Kitörölte arcából az esőt, megfeszítette magát, hogy elviselje a viharos szelet, kezével elárnyékolta a szemét. És akkor meglátta az anyját, a parányi alakot, amint ott áll a sziklákon, a tengert nézve.

Ahogy nézte, az anyja egyet lépett előre, a következő sziklára, közelebb a hullámokhoz. Megállt. Lépett egyet. Megállt. Mary Mallory értetlenkedve gondolta, hogy olyan, mint a kisgyerek, aki egy óriási lépcsőn játszik.

Túl későn jött rá, mire készül az anyja.

– Mama, mama, ne! – sikoltotta.

Újabb lépés előre. Mennydörgő hullámtorony ágaskodott a magasba, úgy lett-egyre erősebb és nagyobb, ahogy közeledett. Anyja az égre emelte a tekintetét, ujjongva kitárta karjait. A hullám odaért és egy másodperc alatt bemosta, beleszippantotta a zöld mélységbe.

Mary Mallory dermedten nézte a helyet, ahol az anyja állt. Hűdött csendben figyelte a visszahúzódó hatalmas hullámot. Látta anyja vékony testét, hogyan emelkedik magasabbra, egyre magasabbra a hullámtaréj csapdájában. Három, hat, kilenc méterre, míg szinte már elérte az alacsonyan szálló szürke felhőket. Azután a hullám fenséges habgerinccé omlott, és nekivágta az anyját a sziklának.

Mary Mallory fölsikoltott. A visszaszáguldó hullám ismét magába szippantotta az anyját, le az őrjöngő szürkészöld mélységbe.

Sohasem találták meg a testét.

***

Harry szelíden megsimította Mal lehorgasztott fejét. Majd megszakadt a szíve a szánalomtól, ha a saját, idilli gyermekkorára gondolt a Jordan tanyán. A nő fölnézett, el nem sírt könnyektől fátyolos szemmel. Harry észrevett valamit az arcában – habozást, vágyakozást –, de rögtön el is tűnt ismét.

A karjaiban tartotta, a nő úgy simult hozzá, akár egy kóbor macska, amely meleget és védelmet keres. Mintha csak tegnap halt volna meg az anyja. Olyan élő volt a seb.

– Mindig sejtettem, hogy miattam csinálta – suttogta. – Ott volt az asztalon a levél, hogy jövök haza. Megírtam, hogy szükségem van rá és ő ezt nem akarta. *Neki nem volt szüksége rám.*

– Nem a te hibád volt – mondta szelíden Harry. – Semmit sem tehettél volna, hogy megmentsd. – A nő a mellére rejtette az arcát. – Vége, Mal. Ez a múlt, át kell lépned rajta.

– Tudom.

A hangja éppen olyan sivár volt, mint a jelenet, amelyet az imént mesélt el.

Harry érezte, hogy elhallgat valamit. Kérni akarta, hogy mondja el minden titkát, végre szabaduljon meg a múlttól. De egy napra ennyi felindulás épp elég.

Bejött a kutya, vastag ezüstbundájában magával hozta az erdő és a szél illatát. Nyomakodó megállt, fejét oldalra hajtva rájuk nézett. Aztán vakkantott egyet, odament, megbökte Mal kezét.

A nő fölemelte a fejét, ránézett.

– Istenem, Harry – mondta még mindig fojtottan, csipetnyi irigységgel – neked tényleg megvan mindened.

De mosolygott, miközben simogatta a kutya fejét és tudta, hogy a legrosszabb már elmúlt. Legalábbis egyelőre.

29.

Harrynek még akkor is Mal járt a fejében, amikor aznap este munkába ment. Kivitte a repülőtérre, elkísérte a váróteremig, diszkrét búcsúpuszit lehelt az arcára. Homályosan eljutott a tudatáig, hogy bámulják őket; csaknem elfelejtette, hogy Mal híresség: az indulási kapukon fáradtan átnyomakodó emberek csaknem olyan jól ismerik az arcát, mint a sajátjukat. Neki ez után a hétvége után egyszerűen csak Mal, az észbontó, aki a szívébe lopta magát és egész idő alatt küzdött vele; a gyönyörű nő, aki úgy szeretkezett vele, mintha komolyan szeretné; egy asszony, aki láthatólag el-szakíthatatlanul kötődik rejtelmes és tragikus múltjához.

– Látlak a jövő héten? – kérdezte, miközben az indulási kapuhoz tartottak.

A nő azzal a fanyar, hűvös pillantásával nézett rá.

– Gondolod, hogy képes leszel elviselni?

– Lehet. Nehezen. – Harry elvigyorodott, azután ismét arcon csókolta. Mélyet lélegzett, beszívta az illékony illatot.

Mal nevetve integetett és átsietett a kapun.

– Hívj föl! – mondta. Azután megfordult és visszanézett. – Harry…

– Igenis, asszonyom… Malone… Mal.

– Köszönöm…

A férfi tisztelgett. Azután Mal elment.

Miért van az a bizonytalan érzésem, tűnődött Harry, az üres helyet bámulva, ahol az imént a nő állt, hogy Mal még mindig nem mondott el mindent?

Hazavitte a kutyát, otthagyta elégedetten összegömbölyödve az ágy alatt, ahol álmában bizonyosan nyulakat, mókusokat és mosómedvéket kergetett, azután bement dolgozni.

Úgy tűnt, eseménytelen éjszaka vár rájuk. Vasárnaponként gyakori az ilyen, mintha a népség jobban szeretne gyilkolászni pénteken vagy szombaton, Isten napján békében hagyva Harry Jordant.

Tíz óra volt, amikor megszólalt a telefon. Egy nő beszélt, aki aggódott a húga miatt. Úgy volt, hogy találkoznak; valami furcsa, félbeszakadt hívás volt az üzenetrögzítőjén, és most a húga nem veszi föl a telefont. Egy járőrkocsi kiment, hogy ellenőrizze a helyszínt. A nőnek volt kulcsa, és amit ajtónyitás után találtak, az nagyon nem volt szép.

– Máris megyünk – mondta Harry Rossettinek. Föltápászkodott a székéből és az ajtó felé indult.

Rossetti fölkapta kávéscsészéjét és utána sietett a kocsihoz. Harry ült a kormányhoz. Kilőttek, végigszirénáztak a csöndes utcákon.

– Micsoda befejezés egy ilyen remek víkendhez – mondta rosszkedvűen Harry.

– Olyan jó volt?

– Jól mulattam, Rossetti. – A kocsi bekanyarodott a sarkon és vörösen villogva, jajongó szirénával végigsöpört a csendes éjszakában a békés utcán.

– Vanessa azt üzeni, ne feledkezz meg a bulijáról. Csak egyszer lesz huszonegy éves.

– Nem fogok elfeledkezni.

A kicsi deszkaházat sárga rendőrségi szalagkordonnal vették körül. Három járőrkocsi már ott parkolt. Az apró előkertben acélkék Dodge Neon állt. Kíváncsi szomszédok kis csoportja ácsorgott a közelben, két nagydarab egyenruhás rendőr posztolt az ajtó előtt.

Síró fiatal nő kuporgott az egyik járőrkocsi hátsó ülésén. Harry szomorúan csóválta meg a fejét. Sejtette, hogy az áldozat nővére. Később ki kell kérdeznie. A gyilkosság soha-sem kellemes esemény.

Üdvözölte az egyenruhásokat, föltett néhány kérdést, azután kinyitotta az ajtót és belépett. Rossetti követte.

Valósággal mellbe vágta őket a vér és a kétnapos holttest szaga. Körbevilágítottak. A rendőrök semmihez sem nyúltak – még villanyt sem gyújtottak, hátha hagyott ujjlenyomatot a kapcsolón a gyilkos. Valami zörgött, amikor Harry lépett egyet előre. Lefelé világított a zseblámpával.

– Zöldborsó – csodálkozott Rossetti. – Talán vacsorát készített, amikor elkapták.

Hatalmas alvadt vértócsa előtt álltak. Tele volt zöldborsóval. A fal, az apró székre dobott kabát, az ajtó csupa vérfolt.

– Jézusom! – motyogta Rossetti. – Kész vágóhíd!

Harry végigvilágította a vérnyomokat, amelyek a hálószoba előtt térdre rogyott áldozathoz vezettek. A halott arca a véres szőnyegre hullott, és a bugyiját leszámítva meztelen volt. Hosszú, tűzvörös haja csillogott a lámpafényben. Fekete macska kuporgott mellette, farka ide-oda csapkodott, miközben a rendőröket bámulta.

– Hát ez pocséknak ígérkezik, Rossetti – mondta halkan Harry. – Hol a pokolban vannak a szakértők?

– Már itt is vagyunk, nyomozó – lépett be a csoport vezetője. Körülnézett és halkan, meglepetten füttyentett, azután sóhajtott. – Hát mit mondjak – vonogatta a vállát. Mellette ebben a percben furakodott át az igazságügyi orvos szakértő. Dr. Blake volt az, az egyik kórboncnok, a város alkalmazottja.

– Épp engem kellett iderángatniuk, Jordan nyomozó? – zsémbelt Blake.

– Vigyázzon, hova lép – figyelmeztette Harry. – A színhely eddig érintetlen.

– Tudom, tudom – morgott a doktor. – A szentségit, nyomozó, húsz éve csinálom! Semmi szükség, hogy maga oktasson ki a teendőimre. Inkább azt mondja meg nekem valaki, mi az ördögért öletik meg magukat az emberek vasárnap éjjel, amikor én békésen szunyókálok az esti híradó előtt?

– Ilyen a világ, doki – válaszolta Rossetti, utat engedve a fényképésznek és felszerelésének. A fotós perceken belül bekapcsolta a fényszóróit, videózni kezdte a színhelyet és az áldozatot, közben fényképeket is készített.

Dr. Blake a halott nő mellé kuporodott.

– Nem túl rejtélyes haláleset – mondta élesen. – A *joguláris* és *karotidális* ereket egyaránt átvágták. Két külön vágással. Továbbá szúrt sebek sokasága. – Gondosan följegyezte magának és megmutatta a sebeket a fotósnak, hogy csináljon közeli felvételeket. Harry keresztbe font karokkal, kifejezéstelen arccal várakozott az ajtóban.

– Mikor történt, doki?

Blake megigazította a szemüvegét.

– Mi van ma? Vasárnap? – A hastáji zöld foltokra nézett; amelyek azt mutatták, hogy megkezdődött a bomlás. Fölemelte a lány csuklóját; a test még merev volt egy kicsit. – Még észlelhető némi *rigor mortis.* Szerintem szombaton, kora hajnalban. Úgy harminc-egynéhány órája. Többet fogok tudni, ha boncoláskor megnéztem az üvegtestet.

Harry tudta, hogy az orvos a szemet kitöltő kocsonyás anyagról beszél. Mivel ez ellenállóbb a halál utáni változásokkal szemben, a vékony injekciós tűvel kiszívott mintából pontosabban következtethetnek a halál időpontjára.

Blake elővigyázatosan nejlonzacskót húzott az áldozat kezére-lábára; hogy megőrizze az esetleg hozzájuk tapadt nyomokat.

– Erőszak nem történt, nyomozó – közölte. – Legalábbis nincs külső jele. Bár tévedhetek. Majd ezt is a boncolás dönti el.

Ránézett az összevert, alvadt vértől kérges arcra. Először nézte úgy, mint egy embert és nem mint nullát. Hosszasan bámulta.

– Tudja, ki ez? – kérdezte.

Harry megrázta a fejét.

– Odakint van a nővére. Majd ő azonosítja.

– Nehéz megállapítani ennyi vér alatt, meg mikor így össze van vagdosva, de valahogy ismerősnek tűnik. – Elpakolta szerszámait fekete táskájába és felállt. – Hát én végeztem. Pillanatnyilag. Az önöké, uraim. Találkozunk a boncteremben.

– Kösz, hogy kijött, doki – mondta Harry.

Amikor Blake eloldalazott mellettük, a cipője beleütközött valamibe. Ő nem vette észre, de Harry meghallotta. Lehajolt, ránézett a földön heverő tárgyra.

– Na, nyomozó! – mondta diadalmasan Rossettinek. – Azt hiszem, megvan a gyilkos fegyver!

Apró, talán tizenöt centis kés volt, a keskeny pengén műanyag tok. Nem volt rajta vérfolt, Harry sejtette, hogy a gyilkos letisztította.

Intett a fotósnak, hogy készítsen képeket és végezze el a méréseket. Azután az egyik gumikesztyűs laboráns vette át a kést: óvatosan becsomagolta és elvitte.

Harry észrevette a véres tasakot a padlón.

– Fagyasztott zöldborsó – olvasta a címkét. – Egy kiló. – Megkerülte a tasakot és a vért, odament az ajtóban kuporgó halotthoz.

Ez volt a legrémítőbb színhely, amelyet pályafutása során látott. A lány keze kusza vérnyomot hagyott az ajtón és egy alvadt vértócsában térdelt. Mintha minden vére idefolyt volna a szőnyegre.

A szakértők leporozták a kapcsolókat és most már fölkattintották a lámpákat. Harry, aki még mindig a halott mellett guggolt, meghallotta az érkező mentőautó szirénáját.

A lány torka helyén lyuk tátongott, az arcát összetrancsírozták. A szeme nyitva volt, de csak a fehérje látszott. Rossetti megállt fölöttük.

– Istenem! – mondta elcsukló hangon. – Istenem, Harry, ez Suzie Walker!

Harry hátán végigfutott a hideg. Tarkóján fölmeredt a szőr. Még sohasem volt olyan áldozattal dolga, akit ismert, akit látott valaha viruló fiatal lánynak, de ma már csak egy összeszabdalt tetem. Riadtan fölpattant, nézte a lányt, és elfutotta a vad harag.

– Krisztusom! – ordította, öklével a falat verve. – Miért? Miért őt választotta a rohadék? – Őrjöngött dühében, olyan értelmetlen volt az egész.

Rossetti, aki eddig sóbálványként állt, most hirtelen azt mondta:

– Bocsáss meg –, azzal kirohant az ajtón. Elbújt az utcában egy nagy, vörös juhar mögé és hányt.

Harry kőmerev arccal nézte, hogy a mentősök becsomagolják egy hullazsákba, ami Suzie Walkerből megmaradt, azután hordágyra teszik és betolják a mentőautóba. Távozáskor nem kellett szirénát használniuk.

Zsebre vágta sajgó öklét. Ha a gyilkos most itt lenne, megölné a gazembert. A puszta kezével fojtaná meg. Agyonrugdosná a vadállatot. Kijózanodva figyelmeztette magát, hogy ő rendőr. Szenvedélytelen, elfogulatlan nyomozónak kell lennie. De lélekben még mindig látta Suzie Walker nővért, azzal a gyönyörű zöld szemével, ahogy rámosolyog és hallotta, amint a randevút kérő Rossettivel csipkelődik.

– Mi az ördögért kellett pont Suzie-nak lennie, Prof? – Rossetti ott állt mellette. Az arca szürke volt az erős lámpafényben, tekintete üres. – Olyan kedves volt – mondta keserűen. – Olyan lelkiismeretes, olyan rendes lány.

Vigasztalóan átnyalábolta Rossetti vállát, azután módszeresen kutatni kezdett a hálószobában.

30.

Amikor Harry és Rossetti egy óra múlva előkerültek Suzie házából, odakint már várta őket Alex Klosowski. Már elmondta az egyenruhás rendőrnek, hogy mit hallott, és most Harry volt soron.

Klosowski megnyerő külsejű fiatalember volt, sötét haját lófarokba kötötte, barna szeme csupa megrendülés.

– Péntek este volt – mondta –, nyolc óra felé, Suzie már munkához öltözött. Mindketten éppen az ajtónkat zártuk. Azt mondta, hogy előző este elvesztette a kulcsait. Valaki visszahozta, gondolkozott is, hogy kinél lehetett. Mondtam, hogy cserélje ki a zárat, az ember nem lehet elég óvatos. – Elfordította a fejét. – Istenem! – mondta elfúló hangon. – Ezt azért nem hittem volna!

– Nem tudhatta, Mr. Klosowski – vigasztalta együtt-érzően Harry.

– Mindketten elmentünk, én arra gondoltam, éjszakás lehet. Ápolónő… volt, tudja, a közkórházban. Amikor hazajöttem, ugyancsak meglepett, hogy a kocsija odakint parkol. Azután fényt láttam a konyhában, arra gondoltam, talán tévedtem, vagy korábban jött haza.

– Mikor volt ez, Mr. Klosowski?

– Hát, azt hiszem, kettő körül. Igen, olyantájt lehetett, tudja, akkor végeztem a munkahelyemen, a Newbury Streeten. Éppen a zárba dugtam a kulcsomat, amikor meghallottam a sikolyt. – Fásultan nézett Harryra. – Legalábbis először azt gondoltam, hogy sikoly. Füleltem, de semmi mást nem hallottam, ezért azt mondtam magamnak, biztos macskanyávogás. Sok errefelé az elvadult, kóbor macska, gyakran nyávognak ilyen furcsán. – Lehajtotta a fejét, hogy elrejtse a könnyeit. – Istenem, bár az lett volna! Csak egy macska! Bárcsak megértettem volna, hogy veszélyben van! – Ismét Harry felé fordította űzött, fiatal arcát. – Felelősnek érzem magam. Ha teszek valamit, ha kopogok és utánanézek, jól van-e, vagy hívom a rendőrökét…

– Kétlem, hogy bármit tehetett volna – mondta Harry. – Nem szabad így gondolkodnia. Most is nagyon sokat segít ezzel az értékes felvilágosítással.

– Van még más is – folytatta Klosowski. – Láttam az illetőt.

– Jézusom – motyogta Rossetti. – Egy szemtanú.

– Éppen lefeküdni készültem, és odamentem, hogy kinyissam az ablakot. Láttam, ahogy kijön a lány házából és átmegy az utcán. Sietett, és amikor a túloldalra ért, a parkoló kocsik eltakarták előlem. Nem mintha olyan alaposan megnéztem volna, még arra is gondoltam, emiatt jött hamarabb haza Suzie. Az Isten szerelmére, még mosolyogtam is!

– Le tudná írni? – kérdezte Harry, és imádkozott, hogy le tudja.

– Legföljebb annyiban, hogy olyan alacsony, köpcös fajta. És talán sötét hajú.

– Mit viselt?

Klosowskin látszott, hogy töri a fejét.

– Nem jegyeztem meg, de sötét ruhában lehetett, mert eléggé beleolvadt az éjszakába.

– Látta, amikor beszállt a kocsijába?

– Nem… igen… Mármint láttam, azután hallottam, amikor elhúz.

– Milyen kocsija volt, Mr. Klosowski?

– Nem tudom biztosra. Valamilyen kombi. Talán egy Jeep Cherokee, vagy amolyan családi járgány. Kisebbfajta, sötét színű, de a márkáját nem tudom megmondani.

Harry sajnálkozva sóhajtott.

– Mr. Klosowski, bejönne az őrszobára és megtenné a hivatalos vallomást arról, amit látott?

– De mennyire!

Harry úgy vélte, Alex Klosowski bármit megtenne, amivel enyhíthet kínzó bűntudatán. Megrendültsége ellenére is jó szemtanú volt, összefogott, megbízható.

– Majd Rossetti nyomozó elviszi, uram. – Rossetti várakozóan pillantott rá, Harry folytatta: – Én bemegyek a kórházba, kihallgatom Suzie testvérét. Sokkos állapotban van, oda vitték. Megnézem, képes-e beszélni. Úgy tudom, a szülők is vele vannak.

Végighajtott a csöndes éjszakai utcákon, felidézte az információkat, amelyeket Suzie meggyilkolásával kapcsolatban összegyűjtött. Megvolt a fegyver, egy szemtanú leírása, nagyjából a jármű leírása is, azonkívül a gyilkosság megközelítő ideje. A rendőrök, akik átkutatják a házacskát, biztosan további nyomokat is találnak.

Ez nem kitervelt, előre megfontolt gyilkosság volt. Lefogadta volna, hogy a tettest megzavarták. Suzie váratlanul hazaért és rajtakapta a betörőt. Az pedig megölte.

Ez lesz az elmélete, amíg valami rá nem cáfol. Mindig készen állt a váratlan fejleményekre; gyilkossági ügyeknél bármi megtörténhet.

A mentőbejárat közelében állította le a kocsit és fölment a lépcsőn. Ólomnehéz szívvel közeledett a felvételi asztalhoz, ahol olyan gyakran látta Suzie-t. A két ügyeletes nővér döbbenten meredt rá.

– Akkor hát igaz? – kérdezte az egyik. – Suzie?

Harry bólintott.

– Részvétem.

– Remek lány volt – mondta a nővér sírásra torzuló arccal. – Mindig vidám, még akkor is, ha túlórázott. És olyan csinos…

– És jó ápolónő – folytatta a másik. Kezét ökölbe szorítva próbálta elfojtani a könnyeit. – A rohadék! – suttogta dühösen. – A mocskos disznó! Mint a férgek, olyanok ezek a gyilkosok. Ki kellene irtani őket, mint a patkányokat!

Igaza van, gondolta Harry.

– Részvétem – mondta újból, azután lassan elindult a folyosón a kórterem felé, ahol a Walker család várta.

Terry Walker felöltözve, de cipő nélkül feküdt az ágyon. Lenyugtatták, a szeme nyitva volt, de kissé zavaros. Mindazonáltal sikerült felülnie, amikor Harry belépett. Egy kicsit hasonlított Suzie-ra, csak a haja volt sötétebb.

Mrs. Walker az ágy melletti széken ült. Azonnal látszott, hogy a lányai rá ütöttek. Tőle örökölték a vörös hajat, a zöld szemet, a halvány, szeplős bőrt, a szögletes járomcsontokat, amitől olyan koboldszerű volt az arcuk. Némán patakzottak a könnyei. A férje mellette állt, a kezét szorította. Magas, sovány, sötét hajú ember volt, arca megtört.

Harry bármit megadott volna, hogy ne kelljen végigcsinálnia a kihallgatást, de hát ez is hozzátartozott a munkájához. Bemutatkozott, megszorította az apa jéghideg kezét.

– Mr. és Mrs. Walker, ismertem a lányukat. Gyakran találkoztam vele itt a kórházban. Mérhetetlenül fájlalom a történteket és azt is, hogy kérdésekkel kell zaklatnom önöket ilyen csapás idején. De ha el akarjuk fogni ezt a – az elkövetőt, akkor bizonyos dolgokat meg kell kérdeznem.

– Apa, beszélj neki a szalagról – mondta reszkető hangon Terry. Megint lehunyta a szemét, mintha nem bírná elviselni Harry látványát.

– Minden rajta van a szalagon. – Ed Walker odaadta a kis üzenetrögzítőt Harrynak. Nagy erőfeszítéssel igyekezett folyamatosan beszélni, de a hangja remegett és mintha nem találta volna a megfelelő szavakat. – Suzie… fölhívta Terryt, üzenetet hagyott neki… A közepén félbehagyta, csak annyit mondott. „Istenem, ó Istenem, mit keres maga itt?” Azután az a szörnyű hang, azután… semmi.

Harry alig hitt a fülének. A bűntény rajta van a szalagon? Szinte látta, amint a hurok megszorul Suzie gyilkosának a nyakán.

– Úgy volt, hogy szombaton találkozunk – szólalt meg fáradtan Terry és ránézett eltompult szemével. – Azt is tudom, hogy vasárnap este randija volt egy sráccal a Beth Israelből. A neve Kari Hagen. Cselédkönyves.

– Régen ismeri?

A lány megrázta a fejét.

– Nem tudom. De azt hiszem, ő is tehette.

– Van valami oka, hogy ezt higgye, Terry?

Újabb fejrázás.

– Suzie túlságosan elfoglalt volt a randevúzáshoz, de hát ezek a dolgok általában a szex miatt történnek, nem?

Harry hallotta, hogy Mrs. Walker levegő után kap.

– Ezúttal nem valószínű – mondta gyorsan. – Pillanatnyilag inkább megzavart betörésre gondolunk.

– De hát mit lehetett Suzie-tól ellopni? – fakadt ki hirtelen dühvel Ed Walker. – Fiatal lány volt, ápolónő, aki még tanult! Nem voltak ékszerei, sem pénze. Csak egy tévéje és egy olcsó hifitornya.

– Aki kábítószerre akar pénzt szerezni, annak minden érték, Mr. Walker.

Ed Walker nem tudott szólni. A padlót nézte. Harry együttérzően megérintette a karját.

– Köszönöm, uram – mondta halkan. – Nem zavarom önöket tovább. Ha távozni óhajtanak, egy járőrkocsi várakozik, hogy hazavigye önöket. Majd még beszélgetünk.

Ezután az ápolók főnökét hallgatta ki. Klosowskihoz hasonlóan Jim O'Farrell is magát vádolta.

– Én mondtam neki, hogy így semmi értelme dolgozni, akár haza is mehet – mondta döbbenten. – Én voltam az oka. Én küldtem a halálba.

– Balesetek és gyilkosságok a leggyakrabban egész eseményláncolatok végeredményei – felelte Harry. – Suzie-nak migrénje volt és nem tudott dolgozni. Mindenképpen haza kellett mennie.

– Gondolja?

Harry látta, mennyire szeretne hinni neki. Ő is ezt akarta.

– Hát persze. A dolgok rendszerint így történnek. Az áldozat besétál egy előre nem látható helyzetbe. Szomorú, de így van.

– De hát olyan jó nővér volt és olyan szép lány! Krisztusom, hiszen alig volt több gyereknél, olyan fiatal volt, olyan… ó, nem ezt érdemelte!

– Senki sem érdemel ilyet – mondta Harry. Fölvette a vallomást, azután kerített magának egy csésze kávét és a csészével a kezében megindult a boncterem felé.

Belépett a vasajtajú, fehérrel csempézett, hideg helyiségbe. Hangosan zúgott a légkondicionálás, de azon át is hallotta, hogy dr. Blake dudorászva vizsgálja Suzie Walkert.

A lány egy acél boncasztalon hevert az erős fényű lámpa alatt. Blake már letisztította, elvégezte az előzetes vizsgálatokat, megjegyzéseit bediktálta a mikrofonba, amely munka közben ott lógott az asztal fölött. A körmök alját kikaparta bőr- vagy szőrmaradványok után, amelyek a dulakodás folyamán kerülhettek oda, mintákat vett a fanszőrzetből, a hajból és a szemöldökből. A hullazsákot a lány alsóneműjével együtt, félretették, hogy átküldjék a bűnügyi laborba. Egy fényképész fotózta és videózta az eljárást.

– Nincsenek rajta hullafoltok, ami azt jelenti, hogy nem hanyattfekvésben ölték meg és nem azután mozdították el. Valószínűleg abban a térdelő testhelyzetben halt meg, ahogy találták – mondta a kórboncnok, pattogó hangon a mikrofonba. Azután tovább zümmögött, miközben egy sematikus rajzon feltüntette a sebek pontos helyét és mélységét. Kenetet vett, hogy megállapítsa, érte-e szexuális támadás az áldozatot, és megállapította, hogy a bizonyítékok szerint ilyesmi nem történt. Fölpillantott Harryre, aki még mindig az ajtóban állt. – Jöjjön be, nyomozó! – invitálta nyájasan. – Rámehet az éjszakám, de hát már úgyis fölkeltettek.

Harry maradt, ahol volt; éppen elég ocsmányság, ami Suzie-val történt, nem akarta látni, hogyan teszi még ocsmányabbá dr. Blake, még ha ez is a munkája.

– Mostanra nyilván tudja, ki ez – mondta tárgyilagosan Blake. – Jómagam nemigen ismertem Walker nővért, tudja, nem az én osztályomon volt. De a múlt héten együtt dolgoztunk, amikor a trópusi vihar annyi sérülést okozott az utakon. Jó nővér volt, fürge eszű, okos. Nagy kár érte. Igen, nagy kár.

Dallamtalan dudorászással fölvette a preparáló kést. Harry bosszúsan arra gondolt, hogy legalább dallamra dünnyögne, mert így olyan hangokat ad ki, mint a kávéfőző, mikor forr benne a víz.

Blake Suzie fölé emelte a kést, azután végigvágta nyaktól ágyékig, kikerülve a köldökét, ahol a szövetek keményebbek.

– Hmmm – vette szemügyre keze munkáját. – Hmmm, értem. – Eltávolította a belső szerveket, félretette a gyomrot, fölnyitotta egy ollóval és egy öblös tartályba ürítette barnás tartalmát. – Nem valami sok – mondta Harrynek. – Nem sokat ehetett előző éjjel. Nem is ivott.

Harry sok boncoláson vett már részt, de most mintha azt látta volna, hogy Suzie-t másodszor is megölik. Émelyegve elfordult.

– Küldje el nekem az eredményt, amint végez, doktor – mondta és kihátrált a súlyos ajtón. Csontig megdermedt, igyekezett elhitetni magával, hogy a terem hidegétől.

Lassan visszahajtott az őrszobára. Agyát még mindig betöltötték a szörnyű éjszaka látványai és hangjai.

Rossetti a számítógépnél ült, szorgalmasan táplálta be a nyomokat.

– Mi a véleményed, Harry? – kérdezte borúsan.

Harry belevetette magát egy székbe. Ide-oda forgott, a mennyezetet bámulta.

– Az, hogy rohadt az élet, Rossetti – válaszolta. És komolyan is gondolta.

31.

Mal nem tudott aludni aznap éjszaka. Kényelmesebb helyet keresve forgolódott párnái között, lerúgta a takarót, azután addig hánykolódott, amíg múmiaként bele nem csavarodott gyűrött lepedőibe. Sóhajtva kiszabadította magát és fölkelt.

Mellén összefont karokkal odament az ablakhoz. Tiszta, csillagos volt az éjszaka, tele Manhattan rózsaszín izzásával. Harryre gondolt, aki most az őrszobán dolgozik és túl sok kávét iszik, ahogy azt szerinte a temetői műszakban tenni szokta.

Temetői műszak, visszhangzottak mindegyre a fejében a szavak. Megborzongott, ismét eszébe jutott az anyja.

Eszébe jutott, hogyan érezte magát azon a napon, amikor az egyetem felvételi bizottságától megjött az értesítés: szédült az izgalomtól és émelygett a félelemtől. Ott hevert a *Washingtoni Állami Egyetem* feliratú fehér boríték a szürke műanyag konyhaasztalon, amelyhez nem lehetett úgy leülni, hogy az ember bele ne vágja a sípcsontját a ferde fémlábakba. Nem bírta kinyitni. Az anyja cigarettázott, üresen bámult a levegőbe. Két szemöldöke között mély ráncba gyűrődött a bőr, mintha fájna valamije, de Mallory tudta, hogy sötét gondolataitól szenved.

– Levél jött az egyetemről, mama – mondta.

Anyja nézése egy pillanatra kitisztult.

– Aha – mondta.

– Félek felbontani, mama – próbálkozott tovább. – Nem bontanád föl nekem? – Ujja leghegyével áttolta a borítékot az asztalon. Minden reménye ebben volt. Élet-halál kérdése. Ha fölveszik, él: keményen dolgozik és lesz jövője. Ha kudarcot vallott, akkor dolgozhat a Lido Caféban vagy a goldeni áruházban, amíg meg nem öli az egyhangúság és a magány. Visszafojtotta a lélegzetét, amikor az anyja kinyújtotta a kezét és lassan fölvette a borítékot.

Nézte, elolvasta a nevet és a címet, forgatta vékony, ideges ujjai között. Felsóhajtott, hátravetette csapzott, szürkülő szőke haját, ivott egy korty hideg kávét, újabb cigarettára gyújtott a csikkről. Mary Mallory azt hitte, rögtön belepusztul a feszültségbe.

– Nyisd ki, mama! – sürgette, alig ismerve rá a saját hangjára, olyan érdes volt a szorongástól.

Az anyja a szája sarkába tolta a cigarettát. Hunyorgott fakókék szemével, mert csípte a füst. Egyik törött körmét végighúzta a boríték széle alatt. Mary Mallory szorosan összekulcsolta két kezét az asztalon. Alig mert odanézni, miközben anyja lassan kibontotta a levelet.

Átfutotta a néhány sort, azután összehajtotta a papírt, és visszatette az asztalra. A szeme ismét kiürült.

– Mama! – Mary Mallory visszafogta magát, csak egy kicsit remegett a hangja.

Anyja szippantott a cigarettából, vékony kezével szétlegyezte a füstöt.

– Mama! – kiáltotta kétségbeesetten. – Mi van benne?

Az anyja megrázta a fejét, fölrezzent kábultságából.

– Ó… ó, azt írták, hogy kapsz ösztöndíjat… azt hiszem.

Mary Mallory mélyet lélegzett, fölkapta a levelet, kinyitotta és elolvasta. Azután sikított. Felugrott, megcsókolta a levelet, azután megint sikított és úgy ugrált vad örömében, hogy a hitvány lakókocsi zörögni kezdett salakbeton támaszain.

– Fölvettek! – sikoltotta. – Mama, fölvettek!

Az anyja kibámult az ablakon.

– Nézd, Mary Mallory, ismét esik – mondta tárgyilagosan.

Azután Mary Mallory valami elképzelhetetlen dolgot csinált. Odafutott az anyjához és megcsókolta. Az arcát. Az anyja visszahőkölt, megdöbbenten az arcához kapta a kezét.

– Vedd föl az esőkabátodat, ha kimész – tanácsolta.

De Mary Mallory nem törődött vele. Semmi sem számított azon kívül, hogy felvették. Nem kell magányosan meghalnia Goldenben.

Összecsomósodó gyorsasággal peregtek le az érettségi eseményei. Felolvasták a nevét, pirulva kiment az emelvényhez, hogy átvegye az érettségi bizonyítványát, az anyja azonban nem volt ott, hogy lássa.

A búcsúbálra nem ment el. Hetek óta minden lány a ruhájáról meg a fiúkról beszélt, hogy vegyenek-e fűzőt, meg kivel fognak csókolózni utána a Szeretők útján a sziklaösvényen, elbújva a toronymagas fenyők közé.

Mary Malloryt kihagyták. Legszívesebben bedugta volna a fülét végeérhetetlen fecsegésük előtt, de azt kellett hallania a vécéből, ahol örökké a hajukat igazgatták, szünetben az iskolaudvaron; a menzán, ahol evett, orrával egy könyvben, egyedül, mint mindig.

Csupán egyetlen tanárnője vette a fáradságot, hogy gratuláljon az ösztöndíjhoz.

– Szorgalmas vagy, Mary Mallory – mondta elismerően. – Egyetemi végzettséggel rendes munkát kaphatsz és lehet belőled valami. – Nem tette hozzá, hogy „és nem úgy végzed, mint az a mihaszna anyád”, de Mary Mallory tudta, hogy erre gondol.

Esténként és a hétvégeken már korábban is dolgozott a Lido Caféban: hagymát szeletelt, mosogatott, kávét főzött, hogy pénzt keressen. Most már az egyetemre kezdett takarékoskodni.

Nyárra újabb munkát vállalt a Bartlett-drogériában: feltöltötte a polcokat, kicsomagolta az árut, elvégzett minden piszkos munkát. Így tudott venni magának néhány pulóvert és pólót, egy farmert meg egy olcsó hátizsákot, amibe belecsomagolhatta a holmit. Azt hitte, sohasem érnek véget a hosszú nyári napok, annyira mehetnékje volt. Szerette volna már elkezdeni az életét, ugyanakkor félt, hogy itt kell hagynia az anyját.

Végül bepakolta a hátizsákot, megvásárolta a buszjegyet, nyomtatott betűkkel gondosan leírta a kollégium címét és telefonszámát egy cédulára és fölragasztotta az ócska jégszekrény ajtajára. Telefont nem engedhettek meg maguknak, vészhelyzet esetére meghagyta az anyjának,

hogy használjon nyilvános telefont. Lemosta, kifényesítette a Chevyt, most már csak arra kellett rábeszélnie az anyját, hogy vezesse is az autót, menjen el önállóan az élelmiszerjegyekért és magától vásárolja meg az ennivalót.

– Gyere, mama! – Megfogta a karját, fölemelte a székből, ahonnan a televíziót bámulta. – Autózunk egyet.

– Csak te, Mary Mallory. – Az anyja ellökte a kezét, de Mary Mallory nem hagyta annyiban. Határozottan átkarolta a vállát és kivezette a lakókocsiból a párás, késő délutáni napfényre.

– Szép idő van, mama. Úgy gondoltam, elmegyünk, megvesszük neked a cigarettát, azután talán vásárolunk valami finomat vacsorára. Tudod, ünnepelünk.

Az anyja engedte, hogy beszuszakolja a vezetőülésbe. Mary Mallory helyére illesztette az indítókulcsot.

– Emlékszel amikor te vezettél idáig, mama? Végig Seattle-ből? Most csak annyi a dolgod, hogy elmenj vele a boltba és a benzinkúthoz.

Anyja a volánra görnyedt. Gázt adott, lerobogtak a dombról. Fejek fordultak feléjük, amikor bementek az áruházba, Mary Mallory elvörösödött a pillantásoktól. Tudta, hogy furcsa pár lehetnek, ő, a vastag szemüvegével, vékony piszkafalábával, turkálóban vásárolt, ócska, virágos kartonruhájában: az anyja, kócosan göndörödő hajával, üres tekintetével, sovány arcával, valamikor fehér blúzában és kék szoknyájában, amely túl sokat mutatott csontos lábából. Szegénynek látszanak, gondolta Mary Mallory dühösen. Szegények voltak. Ennél már alig lehet szegényebbnek lenni. Milyen mélyre süllyedhet, akinek nincs semmije?

Azután emlékeztette magát, hogy most már van valamije. Egyetemi végzettsége lesz. Ugyanazt a lelkesedést érezte, mint amikor az anyja azt mondta, hogy a tengerparton fognak élni. Egyetemi végzettséggel végre lesz belőle valaki.

Lassan ballagtak a sorok között. Mary Mallory mutatta az anyjának, mit kell megvennie, mit csináljon az élelmiszerjegyekkel a pénztárnál. Az anyja alvajáróként jött mellette. Mary Mallory csak remélhette, hogy eszébe fog jutni, mit kell tennie.

Odahaza a ház mellett megsütötte az ünnepi húst a rozsdás apró grillsütőn. Felbontott egy doboz főtt babot köretnek. Némán ültek az asztalnál egymással szemközt. Az anyja unottan piszkálta a sültet. Amikor Mary Mallory ránézett, szívét eltöltötte a kétségbeesés. Meg akarta osztani apró győzelmét, örömét, izgalmát az anyjával, de nem tudta. Még az ünnepi vacsora is kudarcba fulladt.

Az anyja a narancsszín műanyag díványon ült és a tévét nézte, amikor Mary Mallory másnap odament búcsút venni tőle.

– Most elmegyek, mama – mondta szomorúan a dívány sarkában kuporgó sovány, szánalmas alaknak. Az anyja révetegen rábámult, azután vissza a tévére. A lány megismételte: – Elmegyek az egyetemre, mama!

– Tudom – válaszolta az anyja ugyanazon a szelíd hangon, amellyel minden újságra reagált, legyen az jó vagy rossz. – Mulass jól, Mary Mallory. – És a hamutartóban heverő csikkről rágyújtott egy cigarettára.

Mary Mallory egy pillanatra ottfelejtette a kezét az anyja haján. Gyengén érzések rohanták meg, kétségbeesetten szerette volna átölelni, megcsókolni, hogy érezze, törődik vele az anyja.

– Isten veled, mama – mondta.

Anyja fölállt, töltött magának egy újabb csésze kávét.

– Isten veled – felelte szórakozottan.

***

A campus sokkal nagyobb és szerteágazóbb volt, mint Mary Mallory várta. Arra sem gondolt, hogy szállását meg kell osztania egy másik lánnyal. Idegesen kopogtatott és várt, amíg ki nem kiabáltak:

– Bújj be!

Junie Bennett elkomorodott, amikor nyílt az ajtó és Mary Mallory lépett be rajta.

– Jesszusom, ezt a figurát! – dünnyögte az orra alatt. – Szia, Junie Bennett vagyok – mondta hangosan. – Az ablak melletti ágy az enyém. A tied a másik – mutatott a falnál álló fekhelyre. – Az elsőnek érkező választ először. – Zöld szemét bírálón jártatta végig szobatársán.

– Mary Mallory Malone – nyújtotta ő a kezét reménykedő mosollyal.

– Mary Mallory. – Junie felvonta a szemöldökét. – Beceneved nincs?

– Ó… csak Mary. – Meghökkenésében egy pillanat alatt megváltoztatta a nevét.

– Én megyek a haverokhoz – kapta föl Junie a pulóverét és a táskáját. – Csak arra kérlek, hogy ne pakolj át az én térfelemre!

Mary vágyódva nézett utána. Junie Bennett minden volt, ami ő szeretett volna lenni: magas, csinos, szőke, pimasz turcsi orrú, száján vörös rúzs, rengeteg önbizalommal és napsütötte karján valódi arany karpereccel. Junie határozottan barátságtalanul viselkedett. Megvolt a saját bandája és mindent együtt csináltak. Maryt nem hívták. Junie dühöngött a barátai előtt, hogy egy ilyen fura bogárral kell megosztania a szobáját, és lehetőleg nem vett róla tudomást.

Mary, ha a tükörbe nézett, tudta is, hogy miért. Tizenhét éves volt, de élettapasztalata úgyszólván a nullával volt egyenlő. A bizonytalanságtól megnyomorított jelentéktelen szürke egér olyan szegény volt, hogy egyetlen csésze kávét sem engedhetett meg magának. Ezért hát a könyvekbe dugta az orrát és tanult, egyetlen órát sem mulasztott, mindig időben beadott minden dolgozatot. Az egyetem adott neki munkát a menzán, néhány hét múlva ő is talált magának mellékest egy közeli kávézóban, ahol esténként szolgált föl.

Valahogy sikerült átvergődnie a szörnyű, magányos heteken. Először még remélte, hogy szerez barátokat: presztízskérdést csinált belőle, hogy mosolyogjon, ráköszönjön évfolyamtársaira. De azok mind igen zsúfolt életet éltek ugyanabban a társaságban, amelybe Mary Mallory nem tartozott bele. Voltak hozzá hasonló kívülállók, de azokat elkerülte, mert nem bírta volna, ha be kell ismernie a vereséget. Inkább marokra fogta a bátorságát, a jövőre gondolt, amikor majd lediplomázik és elszántan a tanulmányaira összpontosított.

Úgy döntött, hogy újságíró lesz. A szavakat sokkal könnyebb volt leírni, mint elmondani, és ő, kopár gyermekkora miatt, mohón érdeklődött a mások élete iránt. Mellesleg az újságíróknak nem kell kérdésekre válaszolniuk, mert ők teszik föl a kérdéseket. Így megőrizheti a csöndet és a magánéletét.

Apró, szürke kísértetként osont a campuson, magába zárkózott, csak akkor szólalt meg a tanulócsoportban vagy a menzán, ha szóltak hozzá, de akkor sem kérdeztek tőle semmi személyeset.

Lassan lepergett az első év. Még ekkorra sem szerzett barátokat, viszont kitűnő lett és a két munkájából úgy-ahogy el tudta tartani magát. Nyárra hazament dolgozni a Lido Caféba, csak most, hogy idősebb lett, előléptették pincérnővé.

A tulajdonos, Dolores Power, pufók, kerek arcú, szúrós tekintetű asszony, a helyi Kereskedelmi Kamara és a Jávorszarvas Klub elnökének felesége megjegyezte, hogy meglepi Mary hozzáértése.

– Esténként egy kávézóban dolgozom az egyetem közelében – magyarázta a lány. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor szóltak egymáshoz, nem számítva az utasításokat, meg szombat esténként a fizetési csekk átnyújtását.

Mary nem tudta volna megmondani, hogy az anyja örül-e neki, de megkönnyebbültnek látszott, hogy egy darabig nem neki kell felvennie az élelmiszerjegyeket és bevásárolnia az áruházban. Vékonyabb volt, mint valaha, és Mary gyanította, hogy nem eszik. Így hát keresete java részét jó ételekre költötte, vasárnap esténként igyekezett elcsábítani sült csirkével, desszertnek almás pitével; sokszor vásárolt friss gyümölcsöt, gyümölcsös kását és tejet. De az anyja csak piszkálta az ételt, a szeme elárulta, csak azért eszik, hogy a lánya békét hagyjon neki.

Mary megkönnyebbülten tért vissza az egyetemre és egy darabig minden úgy folytatódott, mint azelőtt. Azután hirtelen elromlott minden.

Ekkor utazott haza Hálaadáskor és nézte végig, amint az anyja belesétál az óceánba.

***

Sóhajtva hagyta ott az ablakban villódzó manhattani látképet. Tudatosan már évek óta nem gondolt az anyjára, azóta, hogy otthagyta Goldent. Nem rendezett gyászszertartást az emlékére; végül is életében sem ismerte senki, miért rótták volna le a tiszteletüket, ha már meghalt?

Malnek sem ez volt a végső pillanat; semmi búcsújelenet, semmi bűntudatroham. Még arra sem volt ideje, hogy meggyászolja. Olyan véglegesen ki kellett radíroznia az agyából az anyját, ahogyan az sétált ki az életből.

Tennie kellett valamit az életben maradása érdekében. Alig múlt tizennyolc, egyes-egyedül állt a világban, magányos főiskolásként, és még mindig ő volt a láthatatlan nő. Nem volt pénze, sem barátai, mivel sohasem tanulta meg annak művészetét, hogyan fogadtathatja el magát.

Hosszú és fáradságos munkájába került, amíg abból a nem létező személyből megalkotta a mostani nőt. Olyan nehezen ment, hogy mások el sem tudták volna képzelni. Ezért nem engedte meg magának, hogy rágondoljon. Kivéve, amikor lidércnyomások kínozták.

Keresztbe font karokkal járkált az elsötétített lakásban és Harryn gondolkodott. Ma éjjel nem félt, nem kellett villanyt gyújtva távol tartania magától a fekete emlékeket. Azt is tudta, hogy ezt Harrynek köszönheti.

Kiment a teraszra, megállt, lebámult a városra. Hűvös szellő borzongatta meztelen karját és lábát, összekócolta a haját.

Olyan tisztán látta maga előtt az anyját, mintha tegnap találkoztak volna: sovány, törékeny, behorpadó arccal szívja örökös cigarettáját, haja a szürke és homokszín meghatározhatatlan keverékévé fakult. Emlékezett a konyhaasztalon heverő levélre, amelyben megírta, hogy hazamegy a hétvégére.

Emlékezett a végeérhetetlen utazásra a háromféle buszon. Semmi baj, mondogatta magának, miközben keresztülzötyögött az éjszakán, hamarosan otthon leszel.

De otthon nem várta sem anya, sem vigasz. Semmije sem volt, a saját elszántságát kivéve.

Később visszament az egyetemre, dolgozott tovább a menzán és a belvárosi kávézóban és egy öreg ház sivár szobájában lakott, amelyet egy másik diákkal együtt bérelt.

Elvégezte az egyetemet és lediplomázott, majd sikerült állást találnia egy helyi rádiónál. Valamelyik hátsó irodában gépelt, és ő olvasta össze a beszámolókat. Némi pénzzel a zsebében kicsit nekibátorodott, vett magának néhány tisztességes ruhát, azután átment egy kis helyi tévéhez.

Egy tényfeltáró csoporthoz tartozott, de igazából mindenesként dolgozott. Leveleket gépelt, szétosztotta a postát, fölvette a telefont, kávét főzött, fánkot hozott. Szürke volt, félénk és szerény, hiányzott belőle minden önérzet, mert még nem fedezte föl magát. De valahol mélyen motoszkált benne a többet akarás. Arról álmodott, hogy a híradó riportere lesz, helyi eseményekről tudósít majd.

Azután fölvettek egy új lányt, aki akkor végzett az egyetemen, elegáns volt, mintha skatulyából húzták volna ki, szőke haja hullámosan omlott a vállára, szeme és rúzsa csillogott. Az új lány néhány hét alatt kamerák elé került és ő tudósított ködös napok tömeges koccanásairól, bankrablásokról, vagy amikor egy hidat sodort el az ár.

Mary megalázottnak, a semminél is kevesebbnek érezte magát. Keményen dolgozott és tanult, olyan rettenetesen remélte, hogy ő lesz a következő tudósító!

Azután belenézett a tükörbe. Látta csapzott, szőke haját, csúnya szemüvegét. Látta, hogy még mindig szürke és riadt, még mindig slampos és gátlásos, aki csak suttogni mer a félelemtől, és csüggedten kérdezte magától, egyáltalán miért kívánná látni valaki?

Ült szépséges manhattani tetőlakásának kertes teraszán, és annak a pillanatnak a félelmetes igazságára emlékezett, amikor szembenézett az ijesztő ténnyel, hogy ez ő, és mindig is ilyen lesz az élete. Senki sem fogja megérinteni a varázspálcával és nem változtatja át, ha ő maga nem teszi meg. A sorsa a saját kezében van.

Ádáz harag perzselt végig rajta: haragudott a szüleire, akik nem szerették és nem törődtek vele, haragudott a csillogó csinibabára, aki megkapta azt a munkát, amelyet ő szeretett volna, haragudott magára, amiért olyan tehetetlen. Keresztútra ért.

Ebben a pillanatban döntötte el, hogy megváltoztatja az életét. Átlép mindenen. Puszta akaraterővel fog sikert aratni. Kivette a bankból kevés megtakarított pénzét és magára költötte. Rendesen levágatta a haját, aranyosabb szőkére festtette, vásárolt magának kontaktlencséket meg néhány egyszerű, világos, diszkrét ruhát. Tanácsot kért a tévé sminkesétől, hogy mivel és milyen módon fesse magát. Tanulmányozta a riporterek technikáját, nem csupán a saját helyi tévéjénél, de az országos hálózatokon is. Sasszemmel figyelte Barbara Walterst meg a reggeli műsorok vezetőit, addig, amíg ki nem leste hangjuk minden hajlítását, minden arckifejezésüket, fortélyaik minden apró részletét.

Amikor felkészült, megkérte a tévé igazgatóját, hogy adjon neki lehetőséget, hadd legyen riporter. Még ma is tombolt sértett dühében, ha arra gondolt, milyen megvetően mérte végig a férfi, micsoda lefitymáló képpel és hangon – mintha azt mondta volna: Viccelsz? – mutatott neki ajtót. Mary ott helyben megmondta neki a véleményét és még azon a héten otthagyta a kisvárost.

Gondosan összeállított szakmai önéletrajzával, új külsejével gyártásasszisztensi állást kapott egy másik tévéállomásnál. Többet fizettek és őt is úgy kezelték, mint aki a csapathoz tar-

tozik. Munkatársai mosolyogtak, barátságosan voltak, ő pedig élvezte a meglepő érzést. Először csak óvatosan mosolygott vissza, attól félt, hogy visszautasítják, ha megkockáztatja a barátkozást, mivel sohasem volt biztos magában. De elfogadták. Azt gondolták, hogy olyan, mint ők. Munka után is eljárt velük egy-egy italra vagy harapni valamit.

Beiratkozott egy tornaterembe, súlyt emelt, hogy jobb legyen az alakja. Még randevúzott is, bár sohasem került sor komolyabb dologra vacsoránál vagy meccsnél vagy mozinál. Mindig óvatos volt, mindig visszafogott. Tréfából „titokzatos nőnek" hívták, és ő megdöbbenésére jól érezte így magát.

Amikor az időjárás-jelentést beolvasó lány szabadságra ment, ideiglenesen megkapta a munkáját. Most már pontosan tudta, mit csináljon: milyen legyen a külseje, hogyan mosolyogjék, miként viselkedjék derűsen. Most már ő is olyan elegáns volt, mint akit skatulyából húztak ki, szőke haja hullámosan omlott a vállára, kék szeme szikrázott, telt ajkán mindig készen állt a mosoly. Újonnan megtalált életerejétől és lelkesedésétől pezsegve megtanulta, hogyan legyen szórakoztató.

Azután telefonált az országos hírszerkesztőség producere, akinek megakadt rajta a szeme. Hívta, hogy jöjjön át New Yorkba meghallgatásra.

A teraszon ülő Malnek eszébe jutott, mennyire szédült az izgalomtól, hogy émelygett az idegességtől. Félrelökte a régi, alattomos bizonytalanságát, azt mondogatta magában, hogy ő az, aki, és akire a hálózatnak szüksége van. Azután fogta magát és kitalálta Mallory Malone-t.

Vásárolt egy kis fekete Donna Karan kosztümöt, amely úgy illett karcsú testére, mintha ráöntötték volna. Elment egy közismert haj szobrászhoz egy drága szalonba, és levágatta haját a mostanra elhíresült krizantémfazonra, azután addig melíroztatta, amíg úgy nem festett, mintha a nap szívott volna bele természetes csíkokat. A szakma egyik mesterével csináltatta meg a sminkjét és amikor az eredményt megnézte a tükörben, alig ismerte föl azt a ragyogó fiatal nőt, aki meglepett kék szemmel nézett rá vissza.

Elment rá minden fillérje és csak abban reménykedett, hogy meg is érte, amikor feszült idegekkel elindult a meghallgatásra és a kamerapróbákra.

Amikor a taxi letette a stúdió előtt, fölnézett a tekintélyes épületre, az őrök vigyázta ajtókra, amelyeken emberek siettek ki-be fontos ügyekben. Tudta, hogy ő is közöttük lehet, ha meglesz benne, ami ide kell. Fölszegte a fejét és magabiztosan, céltudatosan besétált az ajtón.

***

Ez az új Mallory ment feleségül néhány évvel később egy sikeres Wall Street-i alkuszhoz.

Matt Clements idősebb, jóképű férfi volt, a halántékán már őszülő, tökéletes társasági úriember. Mal rögtön megkedvelte, mivel olyan apafélét látott Mattben, aki ugyancsak a maga erejéből lett valaki. Utcán szerzett dörzsöltsége, pénzügyi agyafúrtsága segítségével verekedte föl magát egy alsó-brooklyni bérkaszárnyából a világ tetejére, Manhattan legnagyobb felhőkarcolójának csúcsára, ízléses régiségekkel és stílbútorokkal tömött, háromszintes lakosztályába.

– Pénzért bármit meg lehet venni ebben a városban – mondta a nőnek, amikor meghívta vacsorára, és Mal a kihívó, elképesztő fényűzésen álmélkodva ődöngött végig a szobákon. – Beleértve a stílust is. És ne felejtse, egy ilyen New York-féle városban a stílus adja a hitelt. A pénz és a stílus egyenlő az előkelőséggel.

Nevettek. Mal csodálta a férfi őszinteségét és irigyelte is, amiért nem cipeli múltjának terhét. Nem csinált titkot alacsony származásából, nem is volt büszke rá, egyszerűen tényként fogadta el.

Mal ekkor már a hálózat hírfelolvasója volt és azzal kecsegtették, hogy esetleg műsorvezető lesz valamelyik délelőtti programban. Most választania kellett pályája és a Matt kínálta pezsgő izgalom között.

A férfi törődött vele, vigyázott rá, mellette Mal szépnek, kívánatosnak érezte magát. Az első férfi volt, akivel szemben kissé engedett az óvatosságból. Clements megértette becsvágyát és dicsérte érte. Sohasem kellett magyarázkodni előtte.

Amikor a férfi egy hónap múlva megkérte a kezét, Mal rögtön igent mondott. Úgy érezte, szereti Mattet, és bizonyos értelemben így is volt. Az biztos, hogy testileg vonzotta, de legelsősorban Matt elfoglalt életéből akart magának egy részt.

Ezzel kezdődtek a gondok. Férj és feleség egyaránt elfoglalt emberek voltak. Itt valaminek törnie kellett és ez a házasságuk lett.

– Add föl a kedvemért, Mal – mondta Clements.

Feleségével szemközt ült fényűző lakásuk kisebbik nappalijának aranybrokát díványán. Sötétzöld selyemköntöst viselt, az asszony fehér frottír pongyolát. Mindketten meztelenek voltak a köntös alatt, mert az imént szeretkeztek. Kellemes és jó volt; amikor a férfival hált, minden rendben levőnek tűnt. De Matt túl sokat volt távol, ő pedig a munkája, a foglalkozása nélkül semminek érezte magát.

– Ha megtenném, két hónapon belül meggyűlölnél – mondta szomorúan.

– Vehetünk egy házat vidéken, lehetne gyerekünk.

Az asszony elkínzottan nézett rá. Neki nem lehet gyereke, hiszen ő sem volt az soha. Félt, hogy nem tudná szeretni, honnan vette volna hozzá a szerepmodellt?

– Nem hinném, hogy meg tudnám tenni – mondta higgadtan.

– Az ajánlatot fenntartom – válaszolta Matt. Megcsókolta feleségét és elment öltözni. Félóra múlva elutazott Zürichbe és csak két hét múlva jött vissza.

Pár hónappal később Mal belátta, hogy nem megy a dolog. Neki szüksége volt a pályafutására, a férfinak is a magáéra. Nem is haragudott, amikor Matt őt vádolta a nyilvánosság előtt a szakításért.

A terasz szélére ment, a korlátra könyökölt, lenézett a kemény, csillogó város utcáira, amely a szívébe fogadta őt. Azóta sohasem nézett hátra. Egyáltalán soha nem foglalkozott a múltjával, amíg Harry rá nem kényszerítette.

Még mindig voltak dolgok, amelyekről tudta, hogy sohasem lesz képes beszélni róluk, titkok, amelyeket sohasem enged napvilágra jutni. De azok egy másik helyen és időben történtek, és ő rég eldöntötte, hogy a túlélés egyetlen módja, ha előre néz.

Harrynek természetesen igaza volt. Gyáván viselkedett, amikor nem volt hajlandó szembenézni a magányosságával, azzal az érzéssel, hogy anyja cserbenhagyta az öngyilkosságával.

– Köszönöm, Harry – mondta az éjszakában. Azután visszament a lakásba, fölhívta, és ugyanezt az üzenetet hagyta az üzenetrögzítőn.

Elmosolyodott, ha arra gondolt, hogy Harry le fogja játszani ezt a kurta szöveget, amikor hajnalban hazaér a munkából. Bement a vendégszobába, fölkapcsolta a villanyt. Lenézett az

ágyra, amelyben előző héten Harry aludt. A szobát kitakarították, tiszta ágyneműt húztak, de még itt volt a párna, ugyanaz, amelyre a férfi a fejét hajtotta.

Lefeküdt az ágyra, melléhez szorította a párnát, felhúzta a térdét, lehunyta a szemét, Harryre gondolt, azt kívánta, bárcsak ismét a karjaiban lenne és szeretkeznének. Mert amikor Jordan szeretkezett vele, akkor úgy érezte, hogy szeretik. Ez pedig ugyancsak különös érzés volt.

32.

A gyilkossági csoport szobájában még akkor is javában zajlott az élet, amikor Harry hajnalban végre letette a lantot. Átfutotta a kihallgatások szövegét, a helyszínelők jegyzőkönyveit, egyfolytában játszotta Terry Walker üzenetrögzítőjének szalagját. A szíve mindannyiszor összeszorult, amikor meghallotta Suzie utolsó szavait.

Rossetti egyetlenegyszer bírta elviselni, de Harry csak fülelt tovább a háttérzajokra, mindeme, amit titokban megörökíthette magát a szalagon. Végül átküldte a laborba, hogy elektronikusan erősítsék fel a háttérzajokat.

Szinte nem is volt szüksége dr. Blake boncolási jegyzőkönyvére. Szörnyű, hogy Suzie-t másodszor is így meg kellett gyalázni, csak azért, hogy megtudják, mit evett utoljára, volt-e a vérében kábítószer vagy méreg és vajon melyik szörnyű vágás okozta a halálát.

Kezdték Rossettivel „áldozatnak” emlegetni Suzie-t, hogy megkülönböztették az általuk ismert lányt a halottasházban fekvő tetemtől.

– El fogjuk kapni a kurafit, Prof – mondta hidegen Rossetti.

Most nem hasonlított a szokásos ápolt Casanovához; sötéten bámult maga elé és tajtékzott. Harry pontosan ugyanazt érezte.

– Gyilkossági nyomozók vagyunk, Rossetti – próbálta visszalódítani magukat a valóság talajára.

– Igen, de azért emberek is vagyunk – vágott vissza Rossetti.

Együtt mentek ki a parkolóba, zsebre vágott kézzel ácsorogtak és hallgattak. Rossetti megrúgott egy követ és eltalálta a Jaguart.

– Bocsánat – mondta rosszkedvűen.

Harry vállat vont. Mit számít? Együttérzően megveregette társa vállát és elbúcsúzott tőle.

Odamentek az autóikhoz, megfordultak, összenéztek.

– Hová mégy most, Prof? – kérdezte Rossetti.

– Gondoltam, beugrom a klubba, megnézem, mi az ábra. – Tudta, hogy úgyse bírna aludni. Tornázik egy sort, kiégeti magából a fölös energiát. – Na és te?

– Én inkább a templomba ugrom be egy kis imádkozásra. Legalábbis megpróbálom.

Harry remélte, hogy Isten jobban dolgozik náluk. Beszállt a Jaguarba és nagyon lassan gurulni kezdett a hűvös, szürke hajnalban a Holdfény Klub felé.

***

A klub csöndes volt, csupán néhány fiatal srác ténfergett odabent, kólát kortyolgatva beszélgettek. Harry jobbra-balra köszöngetve belépett az öltözőbe és gondosan elzárta a pisztolyát. Nem mintha sokat jelentene, gondolta, miközben elfordította a lakatkulcsot. Több mint valószínű, hogy minden itteni srácnak van kézifegyvere, a legtöbbnek komolyabb egy rendőrtiszt pisztolyánál.

Gyorsan lezuhanyozott, átöltözött, bement a tornaterembe. Félóráig a futószalagon dolgozott, azután súlyzózott. Újabb félóra múltán izzadtan, kimerülten visszament az öltözőbe, ismét lezuhanyozott, felöltözött. Épp a pisztolytokért nyúlt, amikor észrevette, hogy egy papírszeletet csúsztattak alá.

Óvatosan kihúzta a cédulát a fegyver alól. Az üzenetet fekete golyóstollal firkantották.

„A boltban Isaiah Tulane, vagyis Gregoré Tallman, azaz Ike the Man lőtt, Most a 9 West Streeten dekkol. A halott srác haver volt.„

Természetesen hiányzott az aláírás, de Harry nem kételkedett, hogy az értesülés pontos. Tíz másodpercig töprengett, hogy miként hatolhattak be a szekrényébe, azután szigorúan emlékeztette magát, hogy ez nem cserkésztábor. A legtöbb gyereknek, aki ide jár a klubba, van már priusza, sokan narkós ügyekbe is keveredtek. Egy lakat igazán nem ügy nekik. Szerencséjének tartotta, hogy egyetlen alkalommal éltek vissza a bizalmával, akkor is csak azért, hogy befújjanak egy gyilkost, aki lelőtte egyiküket.

Mindazonáltal bűnös önteltséggel viselkedett, amikor kizártnak tartotta, hogy ilyesmi előfordulhat. Gondatlan volt, pusztán a szerencsén múlott, hogy nem esett baj. Ez nem történhet meg még egyszer.

Senki nem nézett rá, amikor kiment a kocsihoz, csak folytatták, amit addig csináltak. Harry elvigyorodva nyúlt a rádió után, hogy riassza a járőröket. Nagy néha csak leesik az élettől valami jutalom. Rossettit is fölhívta.

– Hogy ment az imádság? – kérdezte még mindig mosolyogva.

– Több eszed lehetne, hogysem azonnali választ várjál – vágott vissza Rossetti. – Ezzel együtt mintha jobban érezném magam.

– Akkor ettől még jobban fogod magad érezni és növekszik hited a Mindenhatóban. – Beszámolt a céduláról. – Miközben beszélünk, úton vagyok letartóztatási parancsért – mondta lelkesen. – Nézz ki a West Streetre, öreg!

A gyilkos letartóztatása nem volt valami nagy szám. Ágyban volt, épp egy heroinlövetet aludt ki, nem tanúsított ellenállást. Később begurult és megmondta a tettestársa nevét.

– Ő lőtte le a pofát, nem én – motyogta a kihallgatóhelyiségben körbe-körbejárkáló Harrynek.

Rossetti a kávéját szürcsölgette. Tudta, hogy Tulane megdöglik egy csésze feketéért. Meg egy cigarettáért. Elővett egy csomag Camelt, körülményesen kipöccentett egyet, megsodorgatta ujjai között, azután a szájába, dugta. Dobálta öngyújtóját egyik kezéből a másikba, fokozva a feszültséget.

Tulane szeme a cigarettára tapadt. Megnyalta a száját. Az arca hamuszürke volt, az ajka cserepes és reszketett, mert kezdett kiürülni a szervezetéből a kábítószer.

– Ember, egy cigi kell – mondta még mindig dühösen. – Haverok, nem kéne nektek megdobni a gyanúsítottat? Meg kávéval is?

Rossetti rágyújtott, szétlegyezte a füstöt. Tulane úgy szimatolta, mintha kokain lenne.

– Ó, ember – nyögte –, de egy szar alak vagy.

– Jordan nyomozó, bevésne két fekete pontot Mr. Tulane-nak? – vigyorgott Rossetti.

– Lesz kávé és cigaretta is, csak várd ki, Isaiah – mondta békésen Harry.

Tudta, hogy az egész csak idő kérdése. Rossetti fölhúzza a fickót, miközben ugyanez történik tettestársával a szomszéd szobában. Megtalálták a fegyvert és a rozsdás, fehér Ford kombit. Lefülelték a két tettest, nagyjából egy órán belül vallani fognak. Közben megjött az ügyvéd, mérgesen, mert az ágyból húzták ki. Harry ásított. Úgy látszik, ennek az éjszakának sose lesz vége.

Délelőtt tízre járt, mire megszületett a vallomás és Harry végre hazamehetett, miközben egyfolytában Nagyfejű miatt aggódott. Nem kellett volna, a kutya megszokta a rendőr összevissza időbeosztását. Lusta farkcsóválással köszöntötte gazdáját és vidáman téblábolt körülötte.

Harry fogta a pórázt és elvitte a malamutot egy gyors sétára a Beacon Hillre és a Common körül. Megálltak a Starbucknál, Harry a változatosság kedvéért bedobott egy kávét, és mielőtt hazamentek volna, megosztott a kutyával egy fahéjas kiflit.

Az üzenetrögzítőn két hívás várta. Az első az anyjáé.

– Harry, köszönöm, hogy eljöttél a születésnapomra – ujjongott Miffy.

Harry felnyögött. Az anyja olyan derűs, ő pedig olyan kimerült. Úgy érezte, egy évtized telt el az estély óta.

– Hát nem volt remek? Néha arra gondolok, hogy még magamat is felülmúltam! És köszönöm, hogy elhoztad Malloryt. Az biztos, hogy különlegesség. Milyen bájos nő! Jack bácsid azt mondja, bolond vagy, ha futni hagyod, csak mert a munkáddal házasodtál össze. És meg kell mondanom, egyetértek vele. – Ismét elnevette magát. – Kedves fiam, majd ebédeljünk mostanában együtt valamikor.

Szünetet tartott, majd úgy folytatta, mintha akkor jutott volna eszébe:

– Nem gondolod, hogy kissé nevetséges közös ebédeket megbeszélni, amikor egy saroknyira laksz tőlem? Egyszerűen ugorj be, amikor van időd, bármilyen késő́re járjon. Illetve el is felejtettem mondani, hogy jövő héten Prágába megyek Juliával. Tudom, most azt kérded magadban, mit keresek én Prágában, ezért máris megadhatom a választ. Azért megyek, mert még nem voltam ott. *Au revoir!* – tette hozzá, majd határozott kattanással letette a kagylót.

Harry elvigyorodott. Miffy igazán kiszámíthatatlan. Meghallgatta a második üzenetet.

Mal volt. Azon a doromboló hangján beszélt.

– Épp most gondoltam rád. Még egyszer szeretnék köszönetet mondani. Mindenért. Jó éjszakát, Harry.

Harry szerette volna átölelni, magához szorítani, de csak elmosolyodott és gyengéden megpaskolta az üzenetközvetítőt. Remélhetőleg a nővel fog álmodni, ha végre alhat. De nem így történt. Egyáltalán nem álmodott.

33.

Akkor is Mal járt az eszében, amikor fölébredt. Letolta Nagyfejű Nyomakodót a melléről, fölült, beletúrt a hajába, azután tárcsázta a nő otthoni számát. Az üzenetrögzítő válaszolt, Harry felsóhajtott. Természetes, hiszen fél három van. Az irodájában lehet. Odaszólt, de Mal még ebédelt, három előtt nem várták vissza.

Háromkor már a Ruby pultjánál reggelizett, széke alatt szokás szerint Nagyfejűvel.

– Szerencse, hogy rendőrkutya! – közölte Doris harsányan. – Különben a vendégek tiltakoznának higiéniai alapon!

Harry a többi vendégre sandított, akik söröztek, Marlborótól krákogtak, kenyerükkel tunkolták a mártást.

– De nem ezek a kuncsaftok, Doris! – vetette oda a válla fölött, miközben az ajtó melletti nyilvános telefon felé igyekezett.

Nyomakodó a mancsára fektette a fejét. Fölnézett, tekintetével követte a gazdát, de nem mozdult. Tudta, mikor kell akcióba lépni.

– Ms. Malone-nak megbeszélése van a stúdióban – informálták Harryt.

– Jó – mondta beletörődően. – Mondja meg neki, hogy ismét kerestem. Később majd fölhívom.

Visszament a pulthoz és morcosan piszkálta a szokott sonkás tojást.

– Ide hallgass, Prof, te nem táplálkozol megfelelően. – Doris melléje könyökölt a pultra. – Sose eszel mást, csak ezt a vacakot?

Nem Doris volt a hibás; ma valahogy nem ízlett az étel. Ivott egy kólát, fizetett, elbúcsúzott az asszonytól és az ajtó felé indult.

A kapitányság ugyanolyan volt, mint mikor otthagyta. Leült a számítógép elé, átfutotta a Suzie halálával kapcsolatos tényeket. Valami nem stimmelt. Először is nem loptak el semmit: a sztereó és a tévé is a helyén volt. Bár lehetséges, hogy a lány zavarta meg a betörőt, mielőtt összeszedhette volna és berámolhatta volna a kocsijába a valamit érő holmit.

Megvizsgálta a holttestről készült felvételeket. Suzie szétroncsolt arcára ráalvadt a vér. Harry tüzetesebben megnézte, elővett a fiókból egy nagyítót, azon át is megvizsgálta. Fölemelte a kagylót, odaszólt a bűnügyi labornak, hogy nagyítsák föl neki azt a részletet, amelyen Suzie homloka látszik. Maga se hitte, hogy ilyet fedezhetett föl, pedig szinte bizonyosan nem tévedett!

Nézte az ágyon heverő fekete csipkebugyit ábrázoló fényképet. Mégsem volt erőszak. A bugyi a bűnügyi laborban volt az ágyneművel és a helyszínen talált egyéb tárgyakkal, a zöldborsós tasakkal, a késsel, a vérfoltokkal, a köröm alatt talált szövetmaradványokkal együtt. Egy elpusztult emberi élet hulladéka.

Megnézte a kés fényképét. Kicsi volt, vékony, keskeny pengéjű. Ugyanaz a fajta, amelyet Summer Youngnál használtak. Lehívta a képernyőre Alex Klosowski vallomását. A gyanúsított és a jármű leírása is egyezett.

Hitetlenül csóválta a fejét. Suzie életét hirtelen felindulásból oltották ki, nem előre megfontolt szándékkal. A három diáklány megölését kitervelték. Követték, elrabolták, megerőszakolták, majd hideg fejjel, kéj gyilkosságra utaló módon végeztek velük.

Ismét fölhívta a szakértőket és megkérdezte, van-e valami újság. Szüksége volt némi kapaszkodóra.

– Adjon még pár órát – mondta a laborvezető.

Így hát Harry sétálni vitte a kutyát a Charles folyó partján. Zsebre vágott kézzel őgyelgett, a táj helyett a járdát bámulta. Nagyfejű flegmán ballagott a sarkában, érezte, hogy ez nem egy játékos nap. Azután nem bírva ellenállni a rakparti sirályoknak, a földre vetette magát és átnyomakodott a kerítés alatt.

– Jössz vissza, te idióta! – ordított utána Harry.

A kutya a sirályok közé ugrott, a madarak dühösen vijjogva vágódtak föl a levegőbe. Nyomakodó boldogan csaholt, Harry nevetett, a kutya győzelmesen kocogott vissza. Ez alkalommal átugrotta a kerítést, majd úgy foglalta el szokott helyét kevéssel a gazda mögött, mintha semmi sem történt volna.

– Te korcs! – pirongatta szeretettel Harry, és visszamerült gondolataiba.

Mi van, ha az egyetemisták meggyilkolása kapcsolatban áll Suzie Walker halálával? A gyilkos nyilvánvalóan ismerte Suzie mozgását, miután követte. Tudta, hogy éjszakás és hogy a lakás üres. Nem számított rá, hogy Suzie hamarabb jön haza. Harry beletúrt a hajába. Aggasztották ezek a hasonlóságok.

Hivatalosan csak este nyolctól volt szolgálatban, de már javában dolgozott, mire a laborból megérkeztek a nagyítások Suzie arcáról.

– Mit látsz ezen, Rossetti? – mutatott a halott homlokán száradó vérre.

Rossetti alaposabban szemügyre vette.

– Olyan, mint egy lenyomat. Mintha a homlokára pecsételtek volna valamit.

– Pontosan. Csak ez nem pecsét. Az áldozat előreesett. Nézd meg jobban, Rossetti. Látod? Két hurok, egyenes vonallal összekötve, középen apró dudor. Nem olyan, mint a híres zabla, a Gucci-cipők márkajele? Rossetti, emberünknek ugyancsak költséges az ízlése.

– Akár a sorozatgyilkosnak. – Rossetti döbbenten bámult rá. – Pedig ez másfajta bűntény. Nem volt kitervelve, nem volt elrablás, erőszak, szurkálás.

– Akkor gondold át a forgatókönyvet. Kinézte magának, mint következő áldozatát. Követte. Tudta, hogy éjszakás. Emlékezz, az áldozat elvesztette a kulcsát. A tettesnek nem kellett betörnie a házba, mert már lemásolta azokat a nyomorult kulcsokat. Az áldozat váratlanul hazajön, rajtaüt, a tettes pánikba esik. Azt tervezte, hogy elrabolja és később öli meg. De ekkor már végeznie kell vele, nincs más választása. Az áldozat viaskodott vele, megütötte a nehéz mirelit borsóval. A tettes nem ehhez szokott, ezért szabdalta össze. Ez a sorozatgyilkos, Rossetti. Ebben biztos vagyok. A zsigereimben érzem.

– Gondolod, hogy a főnök beveszi ezt az elméletet? – bámult rá Rossetti.

– Ha figyelmen kívül hagyod a bűncselekmény stílusát és azt, hogy nem volt előre kitervelve, akkor minden klappol, a késtől a drága cipőig. Mi mást gondolhatna a főnök? Megint a mi gyilkosunk csapott le, Rossetti. Mindössze kicsit korábban, mint ahogy tervezte. Bevárjuk, amíg a szakértők a többi nyomot is átküldik mielőtt a főnökkel beszélnénk, de én máris lefogadnám, hogy igazam van.

Nem jutott hozzá, hogy aznap éjjel fölhívja Malt. Amikor végre hazaért, a nő üzenete fogadta. Mal tudta, hogy elkerülik egymást és nagyon fájlalta. Nehéz dolog telefonon át fenntartani egy szerelmi kapcsolatot. Különösen, ha a két fél nem éri utol egymást.

***

Másnap háromkor eltemették Suzie Walkert. Az egyszerű kis baptista kápolna, ahová Suzie gyermekkora óta járt imádkozni, megtelt gyászolókkal. Jócskán képviseltették magukat a kórház dolgozói.

Harry látta dr. Waxmant és más orvosokat is. Voltak adminisztrátorok és nővérek, akiknek az időbeosztása lehetővé tette, hogy idejöjjenek.

A kápolna első sorában a család ült, feketében: az apa, az anya, a nővér és a vörös hajú fivér, a nagyszülők, nagybácsik, nagynénik, unokatestvérek és a gyermekkori barátok. A koporsót az egyszerű oltár előtt elborították a gyönyörű, fehér virágok – bazsarózsa, százszorszép, rózsa, fátyolvirág –, és magas gyertyák égtek a két oldalán.

Harry és Rossetti leghátul álltak. Később a temetőben is diszkréten meghúzódtak a háttérben, miközben Suzie koporsóját leengedték a földbe. Egy rendőrségi operatőr videóra vette az egész temetést, de kivonult egy tévéstáb is. Mrs. Walker jajveszékelt, a férje átkarolta, összebújtak kétségbeesett gyászukban.

Harry lehunyta a szemét, nem bírta nézni őket. Emlékeztette magát, hogy hivatalosan van itt. Nem ritka, hogy a gyilkos eljön áldozata temetésére. Később majd megkérdezi a családot, láttak-e idegent a tömegben. Bár ő kételkedett benne. A gyilkos túlságosan kizökkent a precíz rutinból ahhoz, hogy valami kockázatos, ötletszerű dolgot cselekedjék.

Amikor vége lett, visszamentek Rossettivel az őrszobára, ahol több laborjelentés várta őket. Szeméremszőrzetet találtak a fekete csipkebugyin, mégpedig nem az áldozatét. A lepedőkön pedig hajszálak voltak: fehér emberé, feketére festett ősz hajszálak. Lehet, hogy a gyökerükhöz tapadó sejttörmelékből még a DNS-t is ki lehet mutatni, bár ehhez idő kell.

– Úgy tűnik, igazad volt, Prof. – mondta felajzottan Rossetti, miközben a főnökhöz indultak.

Később benéztek egy kocsmába és egy sör fölött merengtek hallgatagon. Ezután egy tévéstúdióban találkoztak a rendőrfőnökkel és a polgármesterrel. A rendőrfőnökről videofelvételt készítettek a hatórás híradó számára; ebben fogja tájékoztatni a várost, hogy a sorozatgyilkos ismét lecsapott.

Suzie mosolygó fiatal arca jelent meg a monitoron, amit a délutáni temetés képei követtek. Azután a polgármester mondott egyet-mást a város biztonságáról, arról, hogy nyomokat találtak és hamarosan letartóztatás is várható. Harry és Rossetti, hónuk alatt dudorodó pisztollyal, tiszteletteljesen és komoran ácsorogtak a háttérben.

Rögtön ezután Harry fölhívta Myrát, a kutyasétáltatót és megkérte, vigyázzon Nagyfejűre. Kiautózott a Logan repülőtérre és a következő járattal elindult a La Guardiára.

Még elindulás előtt fölhívta Malt és üzenetet hagyott neki:

– Fél hét van, most indulok. Kis szerencsével negyed kilencre nálad leszek. Tudom, hogy előbb értesíthettelek volna, de remélem, azért otthon leszel. – Habozott, azután hozzátette: – Szükségem van rád, Mal.

***

A férfi akkor tért haza a munkából, amikor Harry fölszállt a repülőgépre. Intett az egyik szomszédnak, miközben végiggurult az utcán, azután befordult a felhajtóról a garázsba. Vé-

gigcsinálta a szokásos szertartást a zárakkal és reteszekkel, a szobákon átmenve ellenőrizte, nem változott-e valami. Ezúttal szorongó volt a tekintete, mintha azt várta volna, hogy két rendőr túrja szét a házát bizonyíték után.

A kés volt az, ami idegesítette. Határozottan emlékezett rá, hogy amikor eljött *onnan,* zsebre tette. Most mégsem találta. Ugyan hol veszíthette el? Átkutatta a kocsit, visszakövette saját nyomait a garázstól a házon át. Kieshetett a zsebéből, a lány házában, az utcán, akárhol. Ha pedig így történt, akkor az mostanra a rendőrségnél van.

Nyugtalanul bement a konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt, végignézte szokott szűkös tartalmát, mintha azt várná, hogy a kés ott van, ahol rendszerint tartja.

Bőséges adag vodkát töltötte egy hosszú pohárba, ezúttal mellőzte a jeget. Bement a nappaliba, bekapcsolta a tévét.

Állt a készülék előtt, miközben peregtek a világ eseményei, és kortyolgatta a vodkáját. Éhes volt. Annyira idegesítette a kés, hogy még vacsorázni se ment el a szokásos bisztróba, inkább vásárolt egy szendvicset. Kiment érte a konyhába, harapott egy falatot, azután visszaállt a készülék elé.

Ő volt ott! Suzie Walker, és egyenesen az ő szemébe nézett! Félrenyelt egy darab sajtot.

– Szuka! – hörögte. – Olcsó, tetves szuka! Csak nézd meg, mit tettél velem!

Még akkor is szitkozódott, amikor a temetés képei peregtek. Azután a rendőrfőnök következett és a polgármester. Tátott szájjal hallgatta, amikor határozott bizonyítékokra hivatkozva kijelentették, hogy Walker nővért ugyanaz az ember ölte meg, mint a három diáklányt.

– Óvatosan közlekedjenek a városban! – figyelmeztette a polgármester a női lakosságot. – Sehová se menjenek egyedül! Legyenek elővigyázatosak, mindig maradjanak csoportban! Véleményünk szerint a gyilkos már nem sokáig járhat-kelhet szabadon. Minden jel arra mutat, hogy hamarosan letartóztatják.

A térde megcsuklott, egy székbe roskadt. A szendvics leesett a makulátlan szőnyegre és összemocskolta, de ő észre sem vette.

Megnyalta cserepes ajkát. Hazudnak, mondogatta magában. Még ha megszerezték volna is a kést, azon nincsenek ujjlenyomatok. Gondosan lemosta és megtörülgette. És a gumikesztyű volt rajta, abból nem engedett. Úgyszólván biztos, hogy mást nem hagyott maga után!

Enyhíteni próbálják az emberek félelmét, azért mondják, hogy hamarosan várható a letartóztatás. Senki sem látta akkor éjjel, Suzie-t kivéve. Mindössze a kés van a kezükben, az is tiszta.

Megkönnyebbülten sóhajtott. Csak blöffölnek. Abszolút biztos, hogy még mindig nem tudják a személyazonosságát.

Kikapcsolta a híradót. Ekkor vette észre a szőnyegen a szendvicset és a mustárfoltot. Orra alatt káromkodva a konyhába sietett a folttisztítóért. Gyűlölte a rendetlenséget.

34.

Mal táncolt örömében, amikor meghallgatta Harry üzenetét. Törölve terveit nem ment színházba a barátaival, hanem lesietett, hogy valami ételt vegyen.

Éppen a salátaöntetet készítette a konyhában, amikor Harry megérkezett. Kilépett a liftből a velencei tükrökkel és puha szőnyegekkel díszített előszobába, ő pedig futott elébe üdvözölni.

A férfi fekete bőrzubbonyt, farmert és kék inget viselt. Borotválatlan volt, sötét haja kócos, tekintete fáradt. Mal azt gondolta, hogy ő a legszexisebb férfi, akit valaha szerencséje volt láthatni. De maliciózusan csak ennyit mondott:

– Örülök, hogy ilyen erőszakot tettél magadon – mármint külsőleg, Harry.

A férfi felnyögött.

– Hagyj békén, Malone jó? Egyenesen munkából jövök, sok száz mérföldet utaztam, hogy lássalak.

– Akkor remélem, tetszik, amit látsz!

A férfi végigguszt álta, amint a legszebb mosolyával körbeforgott, előtte. Hosszú selyemszoknyájának apró virágai ugyanúgy kéklettek, mint a szeme; szűk, fekete, magas nyakú felsőrészt viselt hozzá. Meztelen lábának minden rózsaszínre festett körmű ujján ragtapasz. Alakjának nagy részét eltakarta egy fehér szakácskötény, továbbá valósággal szikrázott belőle az élénkség és az életöröm.

– Tetszik a kötény – kockáztatta meg óvatosan –, főleg, ha azt jelenti, hogy a konyhában tevékenykedsz.

– Ez a helyzet.

Harry őt szerette volna megenni, nem a vacsorát, de mert Mal kitartóan nézte, kénytelen volt folytatni:

– Doris azt mondta, hogy nem táplálkozom megfelelően. Hozzátette, hogy rendes nőre volna szükségem, aki főz rám.

– Ilyet mondott?

– Igen. Közöltem vele, hogy ártana a Ruby üzletmenetének, de azzal torkolt le, hogy inkább a koleszterinszintemmel törődjem.

Mal csúfondárosan nézte.

– Most hogy ezt a témát kimerítettük, nem jönnél be? – Félreállt az útból és intett. – Érezze magát itthon, nyomozó.

A nő kisvártatva mámoros boldogsággal veszett vele az ölelésbe, amikor nem kellett tudnia másról, mint a szájára tapadó másik szájról és a hozzásimuló izmos testről.

– Ó, Mal – mondta a férfi, amikor végre levált a szájáról. Csókokkal borította a nő haját, homlokát, lehunyt szemét. – Szükségem van rád.

A nő szemhéja hirtelen fölpattant. Hátrahajtotta felsőtestét és boldogan nézett a férfira.

– Még senkitől sem hallottam, hogy szüksége van rám.

Harry komolyan csóválta a fejét.

– Hát pedig ezt mondom. Hosszú, kemény volt ez a néhány nap.

Mal bevezette a nappaliba, lehúzta róla a dzsekit, egy kényelmes székhez irányította, és megkérdezte, inna-e egy pohár pezsgőt.

– Van egy kis bourbon? – Harry roggyantnak, fáradtnak, kimerültnek látszott.

Mal bólintott és azon tűnődött, mi történhetett a vasárnap esti elválás és a mai nap között. Odament a szekrényhez, jeget tett a pohárba, és felöntötte whiskyvel.

– Köszönöm – mondta csendesen Harry.

Mal tűnődve, félrehajtott fejjel nézte.

– Azt olvastam valahol – biztosan a *Cosmó*ban, mert azok értik az ilyesmit –, hogyha a férfi fáradtan jön haza, a legbiztosabb út a szívéhez egy jó vacsora. Azt hiszem, ez alkalommal beletrafáltam. Majd én elszorgoskodom a konyhában, te közben rakd föl a lábadat és hallgass valami pihentető zenét.

Harry még éhes sem volt, noha egész nap nem evett. Ő csak örült, hogy itt lehet a nővel. Szüksége volt rá. Sokkal többféleképpen, mint ahogy Mal föltételezte.

Ivott egy korty whiskyt, kóstolgatta a fanyar ízt. A konyhából valamilyen finom étel illata szállt, a lágy zene beleférkőzött a tudatába, olyan pihentetően, ahogy Mal tervezte. Harry olyan túláradóan jól érezte magát, hogyha nem foglalkoztatja annyira a Mal közelsége, el is aludt volna.

A nő mezítláb belopakodott a konyhából.

– Bocsáss meg, Mal – kérte fáradtan a férfi. – Azt hiszem, nem kellett volna idejönnöm ma este, de hát veled szerettem volna lenni.

Mal a lábához telepedett, a térdére hajtotta a fejét, boldogan, hogy itt van.

– Te csak mindig tedd azt, ami jólesik.

A férfi nagy nehezen elszakította magát az elmúlt néhány nap eseményeitől.

– Amire most szükségem van – mondta mosolyogva – az egy igazi jó étel. Alig várom, hogy megtudjam, milyen ennek az első osztályú lakásnak a főszakácsa.

– Kövessen, uram – fogta kézen Mal.

A konyhai kerek asztalon két teríték: kék lenvászon alátétek, napsárgakék tányérok. Egy üvegtányéron harsogó zöld saláta. Az asztalon magos kenyér, egy darab édes francia vaj hevert, spenótos metélt zöldséges friss paradicsommártással. A gyertyák égtek, a polcon jegesvödörben hűlt egy üveg fehérbor. Harry a lakomára pillantott, azután Malre.

– Ezt mind te csináltad? – kérdezte ámultan.

A nő bólintott.

– Jobb, ha megkóstolod, mielőtt dicsérni kezded.

A férfi bort töltött a poharakba és kihúzta az egyik széket.

– *Madame la Chef.* – Megcsókolta a nőt. Ajkuk összetapadt.

– Így sohasem fogunk enni – suttogta Mal elfulladva.

– Dehogynem. Ez csodálatos, Mal. És teljesen igazad van. Nem is gondoltam rá, de pontosan ezt szerettem volna enni.

A nő kitálalta a salátát, odakínálta a vajat és a kenyeret és aggodalmasan figyelte, ízlik-e a tészta.

– Jó – mondta a férfi. – Sőt, több mint jó! Fantasztikus! Napok óta a legjobb étel, amit eszem.

– Szerintem a Ruby kosztjánál bármi csak jobb lehet – válaszolta a nő, de azért látszott rajta, hogy elégedett.

Harry ide-oda tologatta a tányérján az ételt. A nő bizonytalanul figyelte. Nem eszik. Mi lehet a baj? Mire értette, amikor azt mondta, hogy szüksége van rá? Talán arra, hogy fontos neki, hogy kívánja őt. Még az is átfutott az agyán, hogy esetleg szereti.

– Ez nem megy, Mal – mondta a férfi és hátratolta a székét. – Őszinte szándékkal jöttem, de nemcsak azért, hogy téged lássalak.

Malnek ólomnehéz lett a szíve. Azon tépelődött, vajon egész idő alatt játszotta-e Harry a vonzalmat. Most fog előrukkolni az igazsággal? Valahogyan azt is tudta, mi lesz az.

Fölállt, gyorsan leszedte a tányérokat, kerülve a férfi pillantását. Harry tekintete valósággal szúrta a hátát, miközben átment a nappaliba. Egy székbe roskadt, maga alá húzta a lábát. A férfi követte és leült vele szemközt, épp oda, ahol azon a másik éjszakán a szendvicset ette.

Nem is olyan régen, gondolta védekezve Mal. Mindössze pár hete ismerik egymást. Nyilvánvalóan nem ismerték meg egymást annyira, mint ő gondolta, máskülönben miért csinálhatott volna belőle bolondot a férfi?

– Mal – mondta Harry, aki olvasott a gondolataiban –, nem úgy áll a dolog, ahogy te képzeled.

A nő kényszerítette magát, hogy elnézzen a feje fölött.

– Igazán? – kérdezte hűvösen.

– Ami közöttünk történt, amit egymás iránt érzünk, az ugyanaz, Mal. Semmi sem változott.

A nő vállat vont.

– Talán igazad van. Egyszerűen visszajutottunk a kezdőpontra.

– Azért vagyok itt, mert látni akartalak – folytatta a férfi. – De ugyanakkor dolgom is van.

Mal már tudta, miről van szó. Fölugrott, járkálni kezdett a szobában.

– Azért szeretkeztél velem, mert ki akartál használni! – dühöngött. – Nem így van, Harry nyomozó? Hát feltételezem, nem én vagyok az első nő, akivel ez történt. Nyilván én is hibás vagyok benne. Mind tudjuk, kettőn áll a vásár!

Harry megrázta a fejét.

– Esküszöm, nem erről van szó!

– Úgy érted, élvezted? Nos, bevallom én is. Miért nem hagyjuk ennyiben, Harry? Te is mész a saját utadon, én is az enyémen. – Megfordult, rámeredt. – Nekem nincs szükségem rád!

A férfi fölugrott, megragadta a karját.

– Nekem viszont igen, az istenfáját! Mi bajod, mit mászol rögtön a plafonra, amikor nem is tudod, mit akarok mondani? Miért muszáj neked mindig a legrosszabbat feltételezni? – A nő rángatta a karját, a férfi hirtelen elengedte. – Azt hiszem, ez az utolsó kérdés fölösleges volt, mivel tudom a választ. Annyira be vagy zárva a saját bizonytalanságodba, hogy nem tudsz felnőni.

– Ezt hogy érted? – A nő kék szeme lángolt.

– Mondd, Mal, mit számít, hogy az a mozaikkép hozott össze minket? Emiatt találkoztam veled, és hálás vagyok érte.

– Igazán? – hátravetette a fejét, kacagott. – Most legalább tudom, miért!

Harry összeharapta a fogát, nagyot sóhajtott.

– Jó, akkor közöttünk vége mindennek – mondta hidegen. – De amíg itt vagyok, talán elmondhatom a másik okot, amiért szükségem van rád. – Mal gyanakodva meredt rá, a férfi türelmetlenül folytatta. – Ó, az Isten szerelmére, Mal, ülj már le! Úgy nézel ki, mint egy rosszul nyírt afgán agár, amelyik éppen belém akar harapni.

– Ez igen! – A nő díványra rogyott és dühödten öklözni kezdett egy párnát.

– Nyugodj meg, és most az egyszer figyelj ide! – reccsent rá a férfi. – Amellett a kéjes nyugalom kellett, amelyben veled éltem, nekem van egy másik életem is.

– Velem? Hű! Néhány közös este, egy hétvége – ezt nevezed te életnek?

Harry hirtelen elvigyorodott.

– Ismerd el, hogy a kéjelgés, az azért megvolt!

A nő egy rózsás kretonpárna mögé rejtette az arcát.

– De nagy barom vagy, Harry Jordan! – motyogta mögüle. – Miért nem mész el?

– Na nem, ilyen könnyen nem szabadulsz tőlem. Meg fogod hallgatni, amit mondani akarok, Ms. Malone. És amikor végeztem, jól gondold meg, mit válaszolsz! Kérdezd meg magadtól, együtt tudsz-e élni a következményekkel! Mert annyit mondhatok, hogy én nem.

Mal elvette az arca elől a párnát.

– Mi lehet az, ami ennyire fontos?

– Volt ma alkalmad híradót nézni? – A nő értetlenül bámult rá. – Látom, hogy nem. Akkor jobb, ha az elején kezdem. Szóval, Malone, vasárnap, amikor elváltunk, bementem dolgozni.

– Emlékszem, a temetői műszakba – mondta gyanakodva Mal.

– Hát most annak bizonyult. Valakinek, akit ismertem.

– Valakinek, akit ismertél? Úgy érted, meghalt?

– Meggyilkoltak egy fiatal lányt. Nővérként dolgozott a massachusettsi közkórházban. Nem ismertem valami jól, csak futólag találkoztam vele, amikor hivatalos ügyekben ott jártam. Köszöntöttük egymást, elhülyéskedtünk. Szép lány volt, fenséges vörös hajjal. Rossetti folyton igyekezett összehozni vele egy randevút, de ő állandóan kikosarazta. Vasárnap éjjel felhívtak bennünket a házból, ahol lakott. Összeszurkálták, átvágták a torkát, az arcát is összeszabdalták. Térdelve halt meg, fejjel a saját vérének tócsájában. Kis, fekete macskája ott ült a holtteste mellett.

Mal az arcához szorította a párnát. Túlságosan élénken látta maga előtt a jelenetet.

– Ne! – kiáltotta iszonyattal. – Kérlek, ne! Nem akarom hallani!

– Csaknem harminchat órája halott volt – folytatta könyörtelenül Harry. – Akkor halt meg, amikor mi anyám születésnapi estélyen táncoltunk.

– Ne! – Mal befogta a fülét.

A férfi odaállt elé, és lerántotta a kezét a füléről.

– Ugyanaz az alak ölte meg, Mal! Akinek a mozaikképét megmutattam.

A nő hátradőlt a párnákra. Olyan rémülten bámult a férfira, hogy Harryt elöntötte a gyengédség. Legszívesebben átölelte volna, hogy elfeledtesse vele az egészet. De most nem tehette.

– Ez a *negyedik* fiatal lány, akit megölt, Mal! *Négy életet* oltott ki! Négy családot tett tönkre! Mindnyájuknak voltak szülei. Barátai. Talán még szerelmei is. Mindenesetre drágák voltak azoknak, akik szerették őket. És nem azt érdemelték, hogy egy gonosz ember a romlott öröm egyetlen pillanatáért megölje őket!

A nő lehajtotta a fejét, a lábát nézte, nem szólt. Hosszú szempillái meghatóan felkunkorodtak a végükön. Harry tudta, hogy ez nevetséges, de mélyen megindította ez az apró részlet.

– Mit akarsz tőlem? – suttogta Mal.

– Azt, hogy mondd el, mit tudsz a mozaikképen levő férfiról.

A nő felkapta a fejét.

– Már elmondtam! Nem ismerem! Esküszöm, hogy ez az igazság!

– Akkor mi bajod vele?

Mal elfordult.

– Azt nem mondhatom el.

Harry felnyögött, égnek emelte a tekintetét. Megragadta Mal vállát, kényszerítette, hogy fölálljon és az arcába dugta az arcát.

– Az istenit, miért nem, Malone? – ordította. – Mi lehet fontosabb annál, mint ami Suzie Walkerrel történt? Az Isten áldjon meg, te élsz!

A nő az iszonyattól bénultan meredt rá. Harry elengedte, hátrébb lépett.

– Jól van, jól, Mal. Bocsáss meg. Nem kellett volna megkérdeznem. Jogod van a magánéletre. Felejtsd el.

Megfordult, kiment az előszobába, fölvette zubbonyát a székről, ahova akkor dobta, amikor belépett, évezredekkel ezelőtt.

– Bocsánatodat kérem – mondta őszintén –, amiért veled voltam ingerült a tulajdon alkalmatlanságom, kudarcom miatt. Én hagytam cserben ezeket a nőket. El kellett volna kapnom a gyilkost, mielőtt ő kapta volna el Summer Youngot. Mielőtt megölte volna Suzie-t.

– Ezért mondtad, hogy szükséged van rám? – Tudta, hogy reszket a hangja, nagyokat nyeldekelt, hogy ne érezzék rajta a reszketés.

– Nem a sikeres műsorodra gondoltam – nézett a szemébe Harry. – Azt, hogy szükségem van rád, úgy értettem, ahogy egy férfinak néha szüksége van egy asszonyra. Vigaszul, barátként, szeretőnek. Ez a másik ok, amiért ma este idejöttem, Mal.

A gombóc csak nem akart távozni Mal torkából. Hosszú, selymes, kék szoknyájában suhogva odament a férfihoz.

– A szeme ijesztett meg… Ismertem valaha valakit, akinek ilyen volt a tekintete.

Leginkább a szemére emlékezett, pedig vastag lencsék mögé rejtette. Még fel is nagyították a lencsék. Sötét, delejező, a lélek mélyéig hatoló tekintet.

– Ugyanez az alak volt?

A nő megrázta a fejét.

– Az, akit én ismertem, szemüveget viselt. Meg… megrémített. Ez minden.

– Annyira, hogy nem voltál képes bemutatni a képet a műsorodban? Mivel a gyilkosnak ugyanilyen a tekintete?

– Tudom, hogy ostobaság. De ez az igazság.

Harry megérezte a felindulását.

– El akarod mesélni?

– Nem nagyon van mit mondanom. – Összeszedte magát, könnyedén megérintette a férfi arcát, – Sajnálom Suzie-t, Harry. És sajnálom, amit mondtam. – Mélyen, reszketegen sóhajtott. Meghozta a döntést. – Kötelességem, hogy bemutassam a műsoromban ezt a képet. Most már tudom.

A férfi még mindig nem tudta, miért zaklatta föl ennyire Malt a kép, de úgy gondolta, most már nem is fogja megtudni. Olyan titok volt ez, amely túlságosan mélyen érintette ahhoz, hogy bárkivel megossza.

– Biztos, hogy ezt akarod tenni?

– Biztos. Holnap el is kezdjük a munkát. Csütörtökön fölvesszük, így hát nem sok idő marad.

– Én csak öt percet kérek.

A nő megrázta a fejét.

– Elhalasztom a tervezett műsort. Az egész programot eköré építem.

– Ó, Mal… – Megrendülten csóválta a fejét.

– Tudom, tudom. Miért nem mondtam már az elején, hogy megtakarítsuk ezt a szomorú utat? – Esdeklően nézett a férfira. – Ugye, én sohasem tanulok, Harry?

– De fogsz – felelte a férfi. Vigasztalóan magához szorította és úgy ölelte, mint aki sohasem akarja elengedni.

35.

Másnap reggel Mal Harry előtt ébredt. Nagyon korán volt, öt órára járt, odakint sötét volt. A férfi hevert, egyik karját kinyújtva, a másikkal a nőt ölelte, aki úgy simult hozzá, hogy a lábával kulcsolta át. Mal látta az ablakon beszűrődő halvány derengésben a szikár, izmos test, az alvó arc körvonalait. Szája kissé elnyílt, halkan lélegzett, szorosan lehunyt szeme ártatlanul kisfiússá tette a külsejét.

Mal elnyúlt mellette, könnyedén végighúzta ujjait a mellén, lapos hasán, beletúrt a ruganyos szőrzetbe. Harry megremegett, Mal mosolyogva lent hagyta a kezét, érezte a férfi merevedését. Nyelvét végigfuttatta az ajkán, azután belecsókolt nyitott szájába, először könnyedén, azután éhesen. A férfi átölelte, magához szorította. Mal egy perc múlva fölemelte a fejét; a férfi szeme még mindig csukva volt. Kibontakozott az ölelésből, lejjebb siklott.

Harry a haját simogatta, miközben ő nyalakodva szeretgette. A férfi felnyögött:

– Várj, Mal, várj kicsim, kérlek… – Arrébb gördült, mielőtt túl késő lett volna, aztán felült és magához húzta a nőt. Kezébe fogta az arcát, mélyen a szemébe nézett. – Szeretkezni aka-

rok veled – suttogta. Az ölébe vonta, lehajolt, hogy megcsókolja a mellét, nyelvével addig körözött a mellbimbóin, amíg a nő reszketni nem kezdett gyönyörűségében. Ekkor átkarolta, mintha sohasem akarná elengedni, és lassan, szépségesen szeretkezett vele.

Utána Mal érezte, hogy szívük egy ütemre dobog, érezte, ahogy összevegyült verejtékük lehűti forró testüket. Orrát betöltötte szeretkezésük illata, nyelvén még ott volt a férfi íze. Úgy tűnt, mintha pórusain át szívta volna magába a férfit, és most ezüst térben lebegne, amely csak kettejüké.

Harry végigsimogatta a nő sima hátát, libabőrös gerincét, megcsodálta finom vonalait, testének lágy hegyeit-völgyeit, édes illatát.

– Mondd, a mennyekben vagyunk, Malone? – suttogta a nő fülcimpáját rágcsálva.

Mal szorosan átölelte a férfi nyakát. Bárcsak így maradnának örökre!

– Azt hiszem, most kerültem hozzád a legközelebb, nyomozó – suttogta boldogan, még mindig abban a térben, ahol még a levegő is elektromosságtól sercegett.

A szoba csak most kezdett világosodni, a hajnali fény átszivárgott a krém színű selyemfüggönyökön.

– Ezüstté változott a világ, amíg aludtunk? – suttogta álmélkodva Harry.

A nő kinyitotta a szemét, körülnézett, elmosolyodott.

– Tudod, hogy együtt aludtunk? – kérdezte. – Rendesen. Valódi ágyban és nemcsak a földön, párnák között.

– Az ágyat érzékeltem, de túl sok alvásra nem emlékszem.

Visszadőlt, Mal odabújt a karjaiba, ismét összesimultak. Mal selyem volt, bársony, parfüm és a körme hegyéig asszony. A férfi az órájára pillantott. A zöld digitális számok baljós izzással mutatták, hogy indulnia kell, ha el akarja érni a korai járatot. Lenézett a hozzásimuló nőre.

– Tudom, tudom – sóhajtott Mal. – Menned kell. – Arrébb gurult, hosszú lábát lelógatta az ágyról. – Nem felejtettem el a zsömlét.

– Honnan tudtad, hogy maradni fogok?

– Nevezd megérzésnek. – Kisiklott az ágyból, sima macskamozdulattal a feje fölé emelte a karját, amitől a férfi újra megkívánta.

Nézte, amint egy táncos kecsességével, meztelenül odalebeg a gardróbhoz. Aztán Mal megfordult, ránézett, és beleütötte a lábujját a székbe. A lábát fogva, jajgatva ugrált, Harry pedig jót nevetett.

– Malone! Te vonzod a baleseteket! – Föltápászkodott, odament a nőhöz, megcsókolta a feje búbját, belekócolt a hajába, majd eltűnt a fürdőszobában. Mal felháborodottan nézett utána.

Az asztalon még ott volt a tegnapi vacsora, a kenyér és a vaj kivételével, amelyet a szeretkezés szüneteiben bekebeleztek és a bor is elfogyott, amellyel az éj szitka örömeit tüzelték tovább.

Föltette a kávét, fölszeletelte a zsömlét, belecsúsztatta a kenyérpirítóba. Krémsajtot, málnalekvárt szedett elő és a pultra tette, a rózsaszín virágos bögrék, a lefölözött tej és a barna cukor mellé.

Fülelt. A zuhany már nem zubogott. Bekapcsolta a kenyérpirítót, kezével végigsimította a haját és mosolyogva várt, míg a felöltözött férfi be nem lépett az ajtón.

Először őrá nézett, azután a leégett gyertyákra, az asztalon levő ételmaradványokra, végül a pulton várakozó pirított zsömlére.

– Csodálatos asszony vagy! – dicsérte nevetve. – Lezuhanyoztam és *voilà,* a reggeli készen vár.

– Azért nem fogsz hozzászokni, nyomozó. Ma reggel a legjobb oldalamról mutatkozom be. – A férfira mosolygott. – Az étel mindig olyan soknak látszik, de észrevetted, hogy igazából soha sincs időnk nekilátni?

– Észrevettem. És farkaséhes vagyok.

– Maradt egy csomó hideg tészta. Meg saláta.

– Bocsáss meg. Mal – mondta a férfi. – Csodálatos volt a vacsora. Hosszú idő óta a legjobb, amire emlékszem. Azt hiszem, egyszerűen csak más dolgok előzték meg a fontossági sorrendben.

– Nem felejtettem el – válaszolta halkan a nő. Fogott egy zsömlét, krémsajtot kent rá. – Málnalekvárt?

A férfi szeme kitágult.

– Mármint zsömlére?

Mal tétován nézett rá.

– Miért? Mit szoktál rátenni?

– Hát lazacot, szalámit, esetleg tonhalat.

– A lekvárban nincs zsír! – jelentette ki határozottan a nő és odanyújtotta a zsömlét.

– Igenis, asszonyom, Ms. Malone. – Beleharapott, olyan lelkes képpel, hogy a nő elnevette magát.

– Attól tartok, én csak eszem és rohanok. – Felhajtotta a kávét, tej nélkül, a nő emlékezett rá, hogy Harry így szereti.

Mal összefont karral támaszkodott a pultnak.

– Mindenre szükségem van, amit összeszedtetek az üggyel kapcsolatban – mondta hirtelen elkomolyodva.

– Mihelyt visszaérek Bostonba, összeállítom az anyagot – ígérte meg a férfi.

– A gyilkosságok részleteit, és ezenfelül is minden részletet. A lányokról is. Kicsodák, micsodák. És a családjuk. Őket akarom a középpontba állítani, hogy a hallgatók, akik szép, kényelmes otthonukban, vacsora után, lányaikkal a biztonságos fedél alatt nézik a televíziót, megértsék: ez az ő gyermekeikkel is megtörténhet. Hogy semmivé lesz az életük.

Járkálni kezdett, máris a programot tervezve. A férfi hálásan nézte. Kiitta a kávé maradékát, a zubbonya után nyúlt.

– Bocsáss meg, Mal. Rohannom kell.

A nő odajött, ránézett, sóhajtott.

– Jól van.

– Nincs jól, de muszáj. – Magára dobta a zubbonyt, megfogta a nő kezét, szelíden magához húzta, mosolyogva megérintette az arcát. – Mondta már valaki, hogy imádnivaló vagy? – kérdezte.

A nő bólintott.

– Valaki már mondta.

– Még ha komisz vagy is néha – nevetett a férfi. Azután szájon csókolta és sietve távozott.

A nő hallotta, hogyan csenget az érkező felvonó. Nyílt az ajtaja, azután ismét becsukódott, és elvitte a férfit. Az ajkára tette az ujját, ahol még érezte a csókját. Visszajön. Most már tudta.

***

A bostoni sorozatgyilkos hatalmas nyilvánosságot kapott. Az országos tömegtájékoztatás nagyon rászállt a negyedik gyilkosság után. Az országos hálózat minden híradójában lejátszották a bostoni rendőrfőnökkel és a polgármesterrel készített videoszalagot, valamint Suzie Walker nővér temetését, a bulvárlapok részletes rajzokat és vérben úszó ábrákat közöltek a képzelt helyszínről és a sebekről.

– Ennek a városnak a nőnemű lakosai a bostoni fojtogató óta nem féltek és reszkettek enynyire. A városban számos főiskola van, a lakosság tekintélyes hányadát alkotó fiatal nők rettegésben élnek – mondták a híradóban.

Mire elérkezett a csütörtök reggel és készen álltak a műsor rögzítésére, Malnek rendelkezésére állt minden szükséges információ. A kutatócsoport és az asszisztensek túlóráztak, a bostoni rendőrség készségesen együttműködött, a polgármester személyesen hívta föl, hogy köszönetet mondjon.

– Még ne köszönjön semmit, uram – válaszolta élesen Mal. – Várjon, amíg látja a műsort. És ha bárkinek is jár köszönet, akkor az Harry Jordan nyomozó, mivel az ő kitartása nélkül sohasem adtam volna be a derekam.

Félelmeit, szorongását elfojtva készült a felvételre. Célratörő, teljesen összeszedett volt. Gondolataiba merülten, némán ült, miközben Helen az arcát sminkelte, majd átolvasta jegyzeteit, amíg a haját főnözték.

Mire fölment és kilépett a pódiumra, már minden készen állt. Odapillantott a kamerák árnyékában lappangó Harryre, de most még vele sem törődött. Minden energiáját, egyéniségének minden erejét arra akarta összpontosítani, amit mindjárt elmond az Amerika-szerte figyelő családoknak.

Leült a merev támlájú apró szó fára, amelyet nem pihenésre terveztek, odatette jegyzeteit az előtte levő alacsony asztalra, egy rózsákkal teli váza mellé. Szokásától eltérően ma este feketébe öltözött: V alakban kivágott, egyszerű, hosszú ujjú, fekete tunikába, fekete nadrágba, fekete hasított bőr körömcipőbe. Parányi gyöngy fülbevalóját kivéve nem viselt ékszert. Mint aki gyászol:

– Kész vagy, Mal? – kérdezte a rendező. Bólintott. A férfi intett az operatőröknek, hogy kezdhetik.

Korábban már elpróbálták, de Mal akkor kihagyta belőle az érzelmeket. Most ott ragyogtak a szemében, feszes tartásában, ott csengtek bársonyos, egyenletes hangjában.

– Ma este arra kérem önöket, hogy gyászoljanak velem és a négy családdal, amelyek elvesztették szeretett gyermeküket. Tudom, hogy önök között is vannak, akik hasonló szörnyű veszteséget szenvedtek el. Önök tudják, milyen érzés ez, és mit jelent. Olyanok is néznek

bennünket, akiknek a kislányai otthon fekszenek ágyuk biztonságában. Vagy talán a házi feladatot csinálják, esetleg csak azt akarják tudni, miért kell nekik egyáltalán lefeküdniük.

Önök, édesapák, emlékeznek rá, milyen volt, amikor ők megszülettek, és a kezükben tarthatták a csöpp csecsemőt, kislányuk parányi testét. Emlékeznek rá, hogy mit éreztek abban a pillanatban. Bizonyosan megfogadták, hogy szeretni, támogatni fogják őket, amíg élnek. Hogy megvédik őket.

Ugyanígy tett Suzie Walker, Summer Young, Rachel Kleinfeld és Mary Jane Latimer apja is.

– Ismerkedjünk meg alaposabban ezekkel a családokkal, jó? Kezdjük Suzie-val.

Elkezdődött a Suzie Walker első születésnapján készült videofelvétel. Ott volt hároméves nővére, Terry, aki helyette fújta el a gyertyát. A pici Suzie nagy szemekkel nézett rá, azután csücsörített és bömbölni kezdett.

– Biztos ő maga akarta elfújni – hallatszott a magnóról Mrs. Walker hangja.

Folytatódott a vetítés: pillanatfelvételek a totyogó Suzie-ról. Apjával kéz a kézben az állatkertben. Suzie foghíjasán. Suzie mint esetlen vörös fejű kamasz, csinos és pimasz, habos kék ruhában szorongatja táncosa kezét a szalagavató bálon. Suzie összegömbölyödve alszik a díványon, mellette nyitott tankönyv.

– Szeretném megköszönni Mr. és Mrs. Walkernek, amiért nagylelkűen megosztották velünk szeretett lányuk emlékeit –, mondta halkan Mal. – És azt is, hogy beleegyeztek a következő képek közlésébe.

Összeállítás következett: Suzie háza kívülről, sárga rendőrségi szalagokkal körülvéve; nagydarab rendőrök az ajtó előtt, parkoló járőrkocsik; a hordágy, rajta fekete zsákban a tetem, amint sietve gurítják a mentőautó felé. Végül a temetés, az összeomlott szülők, a gyászoló testvérek, Suzie végső nyughelyénél.

– Egyszerű amerikai család, kedves, jó emberek, mondanák önök. Éppen olyan rendes család, mint az önöké, sok ilyennel találkozni bármelyik állam bármelyik kis vagy nagyvárosában, ahol önök élnek. De Mr. és Mrs. Walkernek nincs többé kisebbik lánya. Önöknek viszont megvan, Mr. és Mrs. Amerika.

Az ok pedig, amely miatt Walkeréknak nincs többé kisebbik lányuk, ami miatt nem láthatják, hogyan halad előre, ápolónői pályáján – márpedig jó nővér volt, odaadó, gondos… Az ok pedig, amely miatt Walkerék nem láthatják férjhez menni kisebbik lányukat, ami miatt sohasem láthatják a gyermekeit, az ő unokáikat, az ok, ami miatt eltávozott életükből az öröm és ők ott maradtak kifosztva: ez az ember. Hölgyeim és uraim, kedves szülők, jól nézzék meg.

A mozaikkép betöltötte a képernyőt. Néhány percig csönd volt, azután Mal folytatta:

– Ezt az embert – a gyilkost – látta három szemtanú. Leírásuk egybevág. Fehér ember, ötvenes évei elején jár, alacsony, testes, körülbelül százhatvanöt-százhetven centiméter magas. Sűrű, sötét hajáról most már tudja rendőrség, hogy igazából ősz, de feketére festeti. Sötét, szúrós szeme van. Sötét furgonnal jár, talán Jeep Cherokee-val, vagy egy kisbusszal.

Hangjában nyoma sem volt remegésnek, amikor a gyilkosról beszélt. Egyenesen belenézett a kamerába, csak az áldozatokra gondolt, meg arra az emberre, akit meg kell állítani.

– Kérem önöket. A Walker család kéri önöket. Ha úgy gondolják, hogy ismerik ezt az embert, ha úgy hiszik, hogy látták, hívják föl a bostoni rendőrséget ezen a különleges számon. A hívás ingyenes, a vonalak máris élnek.

A kamera visszatért Mal arcára.

– Most pedig – folytatta –, szeretném, ha megismernék Gemma és Gareth Youngot, Summer Young szüleit.

A kamera oldalra fordult; feltűnt Gemma és Gareth Young, akik egymás kezét fogva ültek egy kanapén, sápadtan, de higgadtan. Mal megköszönte, amiért hajlandók részt venni a műsorban. Tudja, mondta, milyen nehéz lehet nekik, csodálja bátorságukat. Majd a lányukról kérdezgette őket.

Harry az árnyékban, a kamerák mögött azon töprengett, hogyan módolta ki Mal, hogy a Young-szülők hajlandók legyenek a nyilvánosság elé lépni. Aztán, ahogy együtt figyelte őket, rájött, hogy Mal maga kereshette meg őket, személyesen kérte a segítségüket, azzal érvelve, hogy műsorával is hozzá akar járulni a lányuk gyilkosának elfogásához. Imponáló tapintattal vezette őket végig emlékeiken.

– Egyetlen gyermekünk volt, életünk delén született – mondták mosolyogva Youngék. – Azt hittük, ő teszi majd boldoggá életünk estéjét.

Mal előrenyúlt, megérintette a szorosan összekapcsolódó két kezet. El nem sírt könnyektől ragyogó szemmel köszönte meg a szülők részvételét.

Azután ismét a gyilkos arca töltötte be a képernyőt és Mal közben halkan, megrendülten elmondta, mit művelt a tettes Summer Younggal. És hozzátette Summer utolsó szavait, amelyeket Harry Jordan nyomozónak mondott.

***

A férfi a televízió előtt ült, vodkát ivott tisztán és le nem vette a szemét Mallory Malone arcáról. Szorosan markolta a finom kristálypoharat, miközben Mal a Rachel Kleinfeldével folytatta Summer Young történetét. Ezúttal Rachel ikertestvérével beszélt.

Azután ismét az ő képét mutatta. Ismét *róla* beszélt. Mindenkinek megint elsorolta, hogy *ő* mit tett.

Végül jött Mary Jane Latimer, aki a legbájosabb volt kisbabának, amint pancsol a tengerpart pici hullámfodraiban, elfújja a születésnapi gyertyákat. A szülők nem bírtak beszélni a lányukról, de ott voltak a nagyszülők, szelíd, halk szavú emberek, akik csendes méltósággal mesélték, micsoda öröm volt nekik az a drága gyermek.

– De hát mind ezt gondoljuk a gyermekeinkről, ugye? – mondta szomorúan a nagyanya.

– Nem! – üvöltött fel hirtelen a férfi. – Nem, mi nem gondoljuk, vén kurva! – Azzal az öregasszony arcába loccsantotta a vodkát.

De már megint az *ő* arca volt a képernyőn, a vodka az *ő* hajáról, az *ő* szeméről csöpögött. Még szorosabban markolta a kristálypoharat.

Megismételték a gyilkosság részleteit és ismét feltűnt a telefonszám.

– Kérem önöket – mondta Mal –, ha úgy gondolják, hogy ismerik ezt az embert, ha bármit tudnak róla, kérem önöket, nagyon kérem, hívják föl ezt a számot. Vagy egyszerűen hívják föl a helyi rendőrséget.

Megköszönte a családok segítségét és még elmondta: csupán azért tették félre gyászukat, tárták fel lelküket polgártársaik előtt, mert azt szeretnék, azt akarják, minél előbb fogják el a gyilkost, hogy ne gyilkolhasson többé.

– Ha majd eljön az ideje – folytatta –, ők azt akarják, hogy lányaikról mint emberekről emlékezzenek meg, ne csupán mint áldozatokról, mivel áldozati voltuk gyilkosukhoz köti őket. *Ő* tette őket áldozattá, holott ők szép, fiatal lányok voltak az életük kapujában. Ezt egyikünk se feledje, ha majd eljön az idő, amikor elítélik ezt a szörnyeteget. Akkor jusson eszükbe, hogy nem áldozatok, hanem a mi gyermekeink.

A kamerán át egyenesen szembenézett hallgatóságával. Lelke ott volt a szemében, ahogy mélyen megrendülve, halkan mondta:

– Szülők, vigyázzatok gyermekeitekre. Fiatal nők, kérlek, vigyázzatok magatokra, legyetek éberek. Nem vagytok biztonságban, amíg ez az ember szabadon jár.

Gemma és Gareth Young szorosan összefont keze váltotta fel a műsorvezető arcát. Azután ez a kép is semmivé foszlott, és megjelentek a záró feliratok.

– Hazug ribanc! – ordította a férfi. – Te mocskos, hazug kis senki! Én döntöm el, ki él és ki hal meg, nem te!

Reszketett dühében, arca megtelt bíbor foltokkal. Lába alatt üvegszilánkok csikorogtak, ahogy lépett egyet. Lepillantott. Vérfoltot látott a szőnyegen. Döbbenten hátrált. Vérző kezére pillantott, majd a pohár maradványaira. Még csak észre sem vette, mit csinál! Rémült kiáltással tántorodott hátra. Vér volt a szőnyegen, az ő vére…!

A konyhába rohant, kinyitotta a csapot, vérző kezét a hideg víz alá tartotta. Reszketve megvizsgálta a sebet. Odament egy fiókhoz, elővett egy csipeszt, kiszedegette az apró üvegszilánkokat, majd ismét megvizsgálta a vágást. Nem mély, nem kell összevarrni. Gézzel tekerte be. Fertőzéstől nem tartott, tudta, hogy a vodka fertőtlenít.

Megkereste a folttisztítót, visszament a szobába. Letérdelt, dörzsölni kezdte a szőnyeget, de minél tovább dörgölte, annál rosszabb lett. Csalódottan föltápászkodott. Ezt nem bírja, egyszerűen nem bírja! Ha nem tudja eltávolítani a foltot, akkor el kell távolítania az egész szőnyeget.

Ott állt, enyhén dülöngélve és a televízió képernyőjét bámulta. A hírek mentek, és megint belenézhetett a saját szemébe. Megint róla beszéltek, arról, amit tett. *Már megint!*

A mozaikkép persze egyáltalán nem hasonlít rá, kivéve néhány jelentéktelen részletet, meg a magasságát és súlyát.

Jól gondolta, hogy sztárt csinál Suzie Walkerből. Minden lányának megadta a tizenöt percnyi hírnevet. A sajtó majd ejti a témát, amikor senkit sem tartóztatnak le és nem lesznek további gyilkosságok. Ez biztos, mert mindig így történt. De Mallory Malone más. Ő nem fog leszállni a dologról. Tudta, hogy valamit tennie kell.

Lekapcsolta a készüléket, leoltotta a villanyt és feldübörgött az emeletre. Ezt át kell gondolnia. Tanácsra volt szüksége.

A lépcső tetején előhúzta inge alól az ezüstláncon lógó kulcsot, azután kinyitotta a különleges szoba ajtaját és belépett.

36.

Amikor az adás véget ért, a légkör a stúdióban sűrű volt az érzelmektől. Mindenki könnyezett, még a sokat látott, szőrösszívű stáb is. Csak Mal nem sírt, meg a családtagok, akiknek

erőt adott az elhatározás, hogy történetük elmondásával járuljanak hozzá a gyilkos elfogásához.

Mal úgy érezte, sohasem fogja elfelejteni Summer Young szüleinek összefonódó kezét. Ujjaik látványa, amint egymást szorítva bizonygatják, hogy ők még megvannak egymásnak, van még lehetőség a folytatásra, akkor is, ha az élet többé sohasem lesz ugyanolyan, maga volt a bátorság jelképe. Pillantásuk elárulta veszteségüket, csakúgy, mint hangjuk azt az akaratot, hogy fogják el végre az elfajzott kéjgyilkost, aki embernek meri nevezni magát.

Mal szíve mélyéből remélte, hogy azok, akik ma este az adást nézték, emlékezni fognak erre.

Odaintette Harryt. A férfi nem beszélt a hozzátartozókkal a gyilkosról. Úgy gondolta, éppen elég nekik, amin átmentek. Biztosan örülnék, ha elköszönhetnek és végre visszakísérik őket szállodájukba.

– Arra gondoltunk, hogy egyfajta klubot alapítunk – mondta szomorúan Summer Young apja. – Tudja, olyan embereknek, akik így veszítették el a gyermekeiket. Találkozgatunk, beszélgetünk. Olyan lesz, mint valami csoportterápia.

Karikák sötétlettek barna szeme alatt. Mintha hetek óta nem aludt volna. Miután elmentek, Mal a kis, kemény kerevetre rogyott. A fényeket lekapcsolták, félhomályban ült. Előredőlt, hirtelen elgyengülve a térdei közé ejtette a fejét. Nehéz takaróként hullott rá a kimerültség, úgy érezte, ólomból vannak a lábai. Akkor sem tudott volna fölállni, ha akar.

Harry melléje ült, kezét szelíden rátette a nő selymes hajára. Ujjai lecsúsztak Mal nyakára. Gyengéden masszírozni kezdte.

– Megcsináltad, Mal – mondta halkan. – Senki sem csinálhatta volna jobban. A rendőrségi számon egyfolytában csengenek a telefonok. Csodálatos voltál.

A nő fáradtan csóváltam fejét.

– A szülők voltak csodálatosak, nem én. Hitted volna, Harry? Milyen erősek, milyen bátrak! – Szemében ismét megjelentek a könnyek, de nem engedte kicsordulni őket. – Őmiattuk imádkozom, hogy kapd el a tettest!

– El fogjuk kapni.

Mal kifacsartan támaszkodott a férfi karjára. Egész nap koffeinen, Coca-Colán és nápolyin élt, olyasmin, amit normális körülmények között sohasem evett, és most ennek fizette meg az árát. Vércukra az egekben járt, érzelmei valahol a búskomorság és a hisztéria között lebegtek.

– Nem tudom, mi a véleményed – mondta Harry –, de hosszú, nehéz nap volt és te nem ettél semmit. Foglaltam asztalt egy ismerős, diszkrét kis helyen a Village-ben. Az étel egyszerű, jó, és senki sem fog zavarni.

A nő megfordult, ránézett és olyasmit látott a férfi tiszta szürke szemében, amit még soha. Gyengédség volt benne, együttérzés, aggodalom, ám ezek mögött még valami mélyebb is.

– Mire mennék nélküled? – suttogta.

A férfi megfogta a kezét, talpra állította, átfogta erős karjával. Kimentek az elsötétített stúdióból.

– Remélem, sohasem kell válaszolnod erre a kérdésre.

Harry előre odatelefonált az étterembe, figyelmeztette a tulajdonost, hogy egy szót se szóljon a műsorról, csak adja nekik a legcsöndesebb asztalt. A kérést méltányolták. Az alacsony, mestergerendás termet francia vidéki stílusban rendezték be, egyszerűen terített asztalokkal:

mediterrán kék vázákban egy-egy csokor százszorszép állt a régi terrakotta freskók színeiben pompázó abroszokon. Az asztalon már ott volt a friss kenyér meg a vegyes ízelítő, és egy bontott üveg finom bordeaux-i bor.

A tulajdonos, Monsieur Michel gyorsan fölvette a rendelést. Kitöltötte a bort, hozott ásványvizet, azután egyedül hagyta őket. Minden milyen derűs, mennyire normális, gondolta Mal. Csaknem sokkoló ellentéte annak, amin éppen most ment keresztül.

Későre járt, rajtuk kívül csupán néhány pár vacsorázott a teremben. Apró asztali lámpák izzottak bensőségesen. Mintha egyedül lettek volna a világon. Mal ivott egy korty bort, és rámosolygott a szemközt ülő férfira.

– A bor bársonyos – mondta.

Harry bólintott.

– Némelyik évjárat csupán öreg velúr, de ez tényleg jó.

Malben lassan fölengedett a feszültség. Lábában immár nem érezte az ólomsúlyt, nyakának izmai kezdtek ellazulni. Vége, mondta magának.

Meghitt csönd lebegett közöttük; semmi szükségét nem érezték, hogy betöltsék ezt a teret. Iszogattak, alkalmanként tettek egy-egy megjegyzést, és gyengéden mosolyogtak egymásra.

Monsieur Michel feltálalta az ételt. Mal mindent megkóstolt, evett is egy keveset, kortyolgatta a bort, fokozatosan önmaga lett megint. Azután Harry fizetett és hazavitte.

A tetőlakásban kart karba öltve léptek be a hálószobába. Mal lerogyott az ágyra. Olyan kimerült volt, alig tudta a szemét nyitva tartani. Hanyatt dőlt, miközben Harry levette a lábáról fekete antilopcipőjét, azután lehúzta a fekete tunika cipzárját. Majd föltámasztotta a nőt és lefejtette róla a tunikát. Beakasztotta ujját a fekete harisnyanadrág korcába és azt is lehúzta.

Mal megkönnyebbülten tornáztatta a lábujjait és engedelmes bábuként hagyta, hogy a férfi levegye a melltartóját. Azután begurította az ágyba, ernyedt fejét rátette a párnára és ráterítette a sima, hűvös pamuttakarót.

A nő a fáradtságtól ernyedten, mohón várta az álmot. Valósággal eltűnt a nagy ágyban. Egyszer csak Harry is ott feküdt mellette, meleg teste olyan volt, mint biztonságos horgony a zavaros világban. Azután reggelig nem tudott semmiről.

Kávészagra ébredt, a napsugár besütött az ablakon. Miután már hosszabb ideje esős és hűvös volt az időjárás, ezt jó előjelnek tekintette.

Harry az orra alatt dúdolt a konyhában. Mal magányos lakása otthonnak tűnt, benne egy férfival, aki törődik vele.

Lemosta arcáról az előző esti stúdió sminket. Gyorsan lezuhanyozott, megfésülte a haját, hosszú, fehér frottírköpenybe bújt.

Harry a konyhában volt, a pultnak dőlve, keresztbe font karokkal, lustán keresztbe tett lábbal várta. A haja még nedves volt a fürdéstől és kivételesen megfésülte. A tegnap esti elegáns lenvászon nadrágot viselte, szép kék inggel, de nyakkendő nélkül.

– Köszönöm a tegnapi estét – mondta a lány furcsa félénkséggel.

– Örömömre szolgált, Malone.

– Úgy értem, mindent. A vacsora is jó ötlet volt. Köszönöm, hogy hazahoztál, ágyba dugtál. Hogy velem maradtál.

– Hát nem mondtam, hogy jól nevelt vagyok? Mindig vigyáztam, hogy a barátnőim épségben hazaérjenek – mondta vigyorogva. Mal visszamosolygott.

– Remélem, nem maradtál ott mindegyikkel – mondta csipetnyi féltékenységgel.

– Egyáltalán nem. Igazából csak most, kizárólag veled, Malone.

Eljött a pulttól, kinyújtotta a két karját. A nő közéjük simult. Amikor Harry átölelte, mozdulni sem akart többé.

– Sokszor csörgött a telefon – mondta a férfi.

– Nem hallottam – nézett föl meglepetten a nő.

– Mert halkra állítottam a csöngést. Legalább tucatnyi üzeneted lehet a masinán és még csak fél nyolc van.

– És te?

– Beszóltam a rendőrségre. A vonalak izzanak a műsor óta. Sok száz telefonáló vélte látni a tettest. Elemeznek minden bejelentést, és ellenőriznek minden hívást, ami nem téves. Szalagra veszik a műsor utáni hívásokat. – Mal csodálkozó pillantását látva megmagyarázta: – Elég nagy hírverés volt a műsor előtt, valószínűleg a gyilkos ugyancsak nézte. Mindig van rá esély, hogy betelefonál. Még élvezheti is, hogy médiasztár lett. Hőzönghet, játszhatja magát. Akár bele is sétálhat a csapdába, amelyet olyan okosan állítottál neki, Mal, Ha csakugyan megteszi, percek alatt lenyomozzák, honnan jött a hívás.

– Azután elkapjátok.

– Ha a jószerencse mellénk szegődik. Ez is csak lehetőség, de több, mint a semmi. – Felsóhajtott, elengedte a nőt.

– Tudom. Indul a géped – mondta csüggedten Mal.

– Tartok tőle. – Fölvette tegnap esti elegáns zakóját. – Mit csináltak a szeretők, mielőtt föltalálták a repülőgépet?

– Otthon maradtak és hozzámentek a szomszéd sráchoz.

Harry megcsókolta.

– Csak gondolj bele, milyen remek szerelmek lehettek azok! Pillanatnyilag igencsak kívánom, bárcsak a szomszédban laknék!

– De nem laksz.

– Sajnos nem – rázta a fejét a férfi. – De amint tehetem, visszajövök. Bár ezen a héten minden órám foglalt.

– Akkor hát én megyek hozzád – határozott gyorsan a nő. Nem tudta elviselni, hogy ne láthassa a férfit.

Harry tétovázott.

– Lehet, hogy nem tudok majd elég időt tölteni veled.

Mal átkarolta a nyakát, nem akarta, hogy elmenjen.

– Nem baj. Majd várlak, amikor hazajössz. Törődöm Nagyfejűvel, elviszem sétálni, főzök vacsorát.

– És mi van, ha még enni sem megyek haza?

– Akkor a kutya és én együtt vacsorázunk, te pedig megmelegítheted a mikrohullámúban, amikor végre úgy döntesz, hogy az otthonod ott van, ahol a szíved.

A férfi elnevette magát.

– Áll az alku. – Elővette a lakáskulcsát a zsebéből és odaadta Malnek.

– És mi lesz Nagyfejűvel?

– Ne aggódj, csak idegeneket támad meg és olyanokat, akiket nem szívlel.

Vadul csókolóztak, mielőtt Harry elment volna. Amikor kelletlenül levált Mal szájáról, még nehezebb lett a távozás.

A férfi kiment az előszobába, fölemelt kézzel búcsút intett.

– Hívj fel, hagyj üzenetet, hogy melyik géppel jössz! Valahogy majd kimegyek eléd – ígérte.

37.

Mal bement a dolgozószobájába és meghallgatta az üzenetrögzítőt. Főként a barátai és kollégái gratuláltak a műsorhoz. Két alkalommal csak letették a kagylót, amin elcsodálkozott, de korán reggel lévén talán azon aggódott az illető, hogy fölébreszti.

Becsomagolt néhány egyszerű holmit, hozzátett pár könyvet, amelyeket el akart olvasni, továbbá jegyzeteket a következő műsorhoz. Majd felöltözött fehér lenvászon blúzba, farmerbe, kényelmes tweedblézerbe, ragyogóra kefélt papucscipőbe, gyöngyklipszet biggyesztett a fülébe és fölcsatolta egyszerű Rolex óráját.

Fölkapta a táskát, még egyszer utoljára körülnézett, amikor ismét megszólalt a telefon. Úgy gondolta, Harry hívja a repülőtérről, ezért azonnal fölvette. Leült az ágyra, a füléhez szorította a kagylót.

– Halló! – mondta boldogan. Várta, mikor szólal meg a férfi, mikor mondja, hogy már nagyon hiányzol, de a vonal néma volt. – Halló! – mondta ismét, ezúttal élesebben. Semmi válasz. Meghökkenten szorította a kagylót a füléhez. Valaki van ott; de miért nem szól bele? Lehet, hogy téves. Letette, lement a lifttel a földszintre, ahol kocsi várta, hogy elvigye az irodájába.

A portás megállította kifelé menet.

– Szeretném elmondani, Miss Malone, hogy még sohasem hatódtam meg így semmitől. – Könnyek csillogtak a szemében. – Ezek a szegény családok… Nagyon remélem, hogy elcsípik a maga segítségével. Nekem is van két lányom, most már unokáim is, tudom, milyen lehet ezeknek a szülőknek. Együttérzek velük, Miss Malone.

Mal megszorította a kezét.

– Csak azt tettem, amit kellett, hogy fölhívjam a közvélemény figyelmét, Vladimír. Most már reméljük a legjobbakat.

Az irodában óriási felfordulás fogadta.

– Nagyobb a forgalom, mint egy méhkasban a királynő látogatásakor! – köszöntötte beléptekor Beth Hardy. – Jól vagy? – kérdezte még mindig aggódva. – Amikor tegnap este elmen-

tél, pokolian néztél ki. Az egészet velük szenvedted végig. Olyan valódi volt, mintha a saját lányodról beszéltél volna. Legalábbis úgy jött át a képernyőn.

– Jól vagyok, Beth. A családoknak sokkal rosszabb volt, mint nekem. Nekik ma reggel is arra kellett fölébredniük, hogy nincs többé lányuk.

– Millió hívás érkezett, még mindig velük foglalkozunk. A lista ott van az íróasztalodon. – Beth ismét a telefonért nyúlt.

Mal bement az irodájába, letette a táskáját egy székre. Szeme végigfutott a hívások hosszú listáján, örült, hogy nem neki kellett fogadnia valamennyit. Egy csomó fontos ember neve szerepelt közöttük: hírességek, a film és a rock csillagai, az üzlet és az ipar oszlopai. Valamennyiüknek volt gyereke, mindnyájan átérezték a fájdalmat és szerettek volna segíteni.

Az ablakhoz ment, lenézett a rohanó forgalomra, a siető gyalogosokra. Valahol odakint, ebben a városban, vagy Bostonban, Chicagóban vagy akárhonnan jött, ott lapul a szörnyeteg és várja, hogy ismét lecsaphasson. Megborzongott.

Elszántan átállította a gondolatait, fölhívta a légitársaságot, helyet foglalt a kétórai gépre, azután odaszólt Harrynek az őrszobára, hogy neki is elmondja. Azt várta, hogy az üzenetrögzítő fog válaszolni, de boldog meglepetésére a férfi vette föl.

– Lazsálunk, nyomozó? – Leült, lábát föltette az íróasztalára, ide-oda billegett.

A férfi kuncogott.

– Már megint te, Malone?

– Talán valaki mást vársz?

– Ezer mást, hála neked. Olyan ez a hely, mint egy óriási üzenetrögzítő. Adtak külön vonalakat, külön személyzetet, de még így is alig lehet fogadni a hívásokat.

– Volt már valaki gyanús?

– Eddig nem, amennyire meg tudjuk állapítani. De hát van még idő. – Remélhetőleg igaza lesz; lefogadta volna, hogy ez történik. – Azért hívtál föl, hogy közöld, megváltoztattad az elhatározásodat, Malone? – kérdezte, de a nő sejtette, hogy mosolyog közben.

– Ilyen könnyen nem rázol le, Harry Jordan. Kettőkor indulok.

– Akkor nem tudlak fölszedni. Sajnálom, Mal, de a főnök és a polgármester sajtótájékoztatót hívott össze. Éppen akkor kell ott lennem, amikor a gép megérkezik. – Sóhajtott. – Figyelmeztettelek, hogy pokoli hétvége lesz!

– Nem baj. Taxival megyek.

– Majd rendelek limuzint. Én fizetem.

– Már megint sztárocskát játszunk? – nevetett a nő.

– Nem. Csak a biztonság kedvéért. Nem akarom, hogy olyasvalaki vegyen föl, akit nem ismerek személyesen.

– Hogy érted ezt? – csodálkozott a nő.

Harry nem akarta megrémíteni, de meg kellett értetni vele, hogy tűzvonalba került. Egy brutális gyilkossal állnak szemben, aki Malen állhat bosszút.

– Ez az ő terepe, Mal. Az ő városa, ahol működik. Vigyáznod kell magadra. Ennyit próbáltam mondani. Engedd meg, hogy vigyázzak rád.

– Azt hiszem, ez utóbbit szeretném – mondta meghatódva Mal.

Harry elvigyorodott.

– Ó, eredj már, ez az a Malone, akit ismerek és szeretek? A kemény nő, a rotveiler, aki nem engedi el, amibe egyszer belevágta a fogát? A független, aki ragaszkodik hozzá, hogy övé legyen az utolsó szó?

– Még hogy az enyém! És te?

– Én azt hittem, a tiéd.

– Én pedig azt gondoltam, hogy a tiéd!

A férfi kétségbeesetten sóhajtott.

– Na lám, megint a tiéd az utolsó szó.

Mal elnevette magát.

– Akkor később találkozunk, te félkegyelmű!

– Azt lefogadhatod. És vigyázz magadra, Mal!

Az ő arca és az áldozatoké szerepelt a La Guardia és a bostoni Logan minden újságosstandjának címoldalán. Mal lehorgasztott fejjel próbálta elkerülni a valamelyik politikus tiszteltére kivonult híradók kameráit. A tévések nem hittek a szerencséjüknek, hogy elkaphatják a nap hősét.

– Mit csinál Bostonban, Mal? – kurjantották. – Újabb fejlemények? Azért van itt, hogy segítsen elkapni?

– Magánlátogatás – válaszolta sietősen. Közben örült, hogy Harry végre megkapta azt a közfigyelmet, amire szüksége van.

A kocsi, amely már várta, lassan átnyomakodott vele a sűrű péntek délutáni forgalmon, végül letette a Louisburg Square-i szép ház előtt.

Mal elálldogált még egy percig, megcsodálta a lejtős utcákat, a tér közepén levő kertet és Bulfinch szépséges, boltíves ablakú, tizenkilencedik századi architektúráját. Azután fölment a kikoptatott bejárati lépcsőn és belépett Harry lakásába.

Nyomakodó a tágas hall közepén hevert. Mal megesküdött volna, hogy a szeme fölvillant, mintha örült volna a látásának. Odaszaladt hozzá, a farkát csóválta, vinnyogva üdvözölte. A nő lehajolt, átnyalábolta, megveregette puha, vastag, ezüst bundáját.

– Szia, édes Nagyfejű! Aranyos, jó kutya – dünnyögte szeretettel.

A kutya követte a konyhába, ahol Mal letette a pultra az élelmiszeres kosarat. Makulátlan tisztaság volt a konyhában, Mal sejtette, hogy a férfi egész héten a lábát sem tette be ide.

Odaadta Nyomakodónak az új játékszert, azután kinyitotta a hűtőszekrényt, és elnevette magát: egy doboz félig elfogyasztott pizza, lejárt sovány tej (legalább ezt vásárol, Ruby minden sonkás tojása ellenére); maradék kínai készétel; fél tucat doboz szódás whisky. Még két üveg a kedvenc pezsgőjéből. Pont ezt várta.

Kidobta a penészes ételt, azután elrakta, amit New Yorkból hozott magával.

Kicsomagolt, néhány holmit berakott a férfié mellé a gardrób polcaira, fölakasztotta fekete bőrnadrágját és tweedszoknyáját Harry viseltes farmergyűjteménye és két nadrágja mellé.

A fürdőszobában helyet csinált az ódon márvány mosdóállványon az ő testápolóinak és krémjeinek. A fogkeféjét is elhelyezte a férfi poharának párjába.

Mintha háziasszony lennék, gondolta elégedetten. Harry és Mal, egy duett, egy pár, egy csapat.

Csöngött a telefon. Nyomakodó elrohant Mal mellett és megugatta a készüléket. Mal fölemelte a kagylót.

– Mindig így ugat – mondta Harry. – Bizonyosan azt hiszi, hogy ezzel válaszol rá. Néha azt kívánom, bár így lehetne.

A nő nevetett.

– Szia, nyomozó! Tartozom egy vallomással. Lenyomoztam a nyomozót. Benéztem a hűtőszekrényedbe, a gardróbodba és a fürdőszobádba.

– Így hát nem maradtak titkaim.

– Egy szem se!

– Mivel még mindig ott vagy, úgy látom, átmentem a vizsgákon.

– Valamennyin. Csillagos ötössel. – Magához szorította a kagylót, mintha a férfi lenne. – Hol vagy?

– A városházán és azt kívánom, bár másutt lehetnék. Jól elvagy ott magadban?

– Természetesen. Mellesleg itt van a kutya is. Nem pótol téged, de azért imádnivaló.

– Akárcsak te, Malone. Mellesleg fölhívtam Miffyt. Meg fog hívni téged teára.

– A te anyád hív meg engem teára? Ez aztán komolyan hangzik, nyomozó!

A férfi elnevette magát.

– Csak óvatosan, Malone! Mellesleg Miffy ritkán komoly. Figyelj, mennem kell. Találkozunk, amint elszabadulhatok innen. Sajnos, nem tudom biztosan, hogy mikor. Ajjaj, keresnek. Majd visszahívlak, Mary Mallory Malone.

Mal letette a kagylót. A készülék nyomban csöngeni kezdett megint.

– Hát megjöttél, drágám! – örvendezett Miffy. Mal annyira maga előtt látta sugárzó mosolyát, mintha nem telefonon át, hanem közvetlen közelből beszélne hozzá. – Harry mondta, hogy átjössz hétvégére és egyes-egyedül leszel, mire azt mondtam magamnak, nahát Miffy, egyszerűen muszáj meghívnod Malloryt teára!

Szünet következett, amíg Miffy levegőt vett és megnézte öreg, vízhatlan Cartierjét.

– Jóságos ég, ilyen későre jár? Nem gondolod, hogy ez már inkább koktélidő? Tudod mit, intézzük el a kettőt egy füst alatt. Miért nem ugrasz át most rögtön? Tudod, hogy itt lakom a sarkon túl, a Mount Vemon Streeten. – Megadta Malnek a címet, majd így folytatta: – Alig várom, hogy ismét lássalak!

– Én is – válaszolta Mal. Elnevette magát, mert ez volt az egyetlen alkalom, amikor ő is szóhoz jutott, nem számítva az elején a hallót. Miközben berúzsozta a száját, arra gondolt, hogy Miffy Jordannel nemigen lesznek gondok a társalgásban.

A pórázra fogott kutyával keresztülballagott a téren a Charles Streetre, majd nagy élvezettel végigsétált a Mount Vernonon. Az óváros tele volt bájos, lombos utcákkal, borostyánnak befuttatott házakkal. Régiségkereskedések csalogatták, kávézók és uzsonnázok villogtattak kísértő jeleket. Azonnal megígérte magának, hogy holnap alaposan földeríti a környéket.

38.

Miffy Jordan fakóvörös téglából emelt, görög klasszicista stílusú régi házát fehér oszlopos, nyitott előcsarnok, magas, fekete zsalus ablakok, kovácsoltvas erkélyek díszítették. Az utcától távolabb bújt meg egy alacsony vaskerítéssel határolt franciakert mélyén, ahol a gyep olyan sima és zöld volt, akár egy biliárdasztal. Olyan volt, mintha öröktől fogva itt állt volna, tanújaként Amerika és a Jordan család történetének.

Nyomakodó figyelmeztetés nélkül befordult a kapun. Mal ebből sejtette, hogy gyakran járhat ide Harryvel.

– Itt is otthon vagyunk, mi, Nagyfejű? – kérdezte, miközben fölment az oszlopcsarnokba és becsengetett.

Miffy olyan gyorsan nyitott ajtót, mintha ott állt volna mögötte.

– Drága Mallory! – ragyogtatta föl a mosolyát. – Mennyire örülök, hogy látlak! – Lelkesen megcsókolta mindkét orcáját, azután adott neki egy papír zsebkendőt.

Két egyforma, fekete orrú mopszli rohant feléje; gomb szemük kidülledt az örömtől Nyomakodó láttán. Csaholtak, szökdécseltek, körülugrálták a malamutot, ám ő csak ült, mint egy látogatóba érkezett királyi felség, csupán nagy néha vetve rájuk egy-egy kegyes pillantást.

– Nézd, milyen hóbortosak – rikkantotta bosszúsan Miffy. – Azt hinnéd, mostanra megtanulták, hogy Nyomakodó nem áll szóba méreten aluli kutyákkal, észre sem veszi őket. Mégis itt csúsznak-másznak, majd meghalnak, hogy magukra vonják a figyelmét. – Elnevette magát. – Néha meg is értem őket.

Fölvezette Malt az elegáns előcsarnokon, majd a kecsesen ívelő lépcsőn át „az én kis külön szalonom”-nak nevezett helyiségbe.

– Kényelmesebb, mint a nagy odalent – magyarázta, miközben bevezette látogatóját a bájos emeleti szobába, amelynek magas ablakaira és kecses kovácsoltvas erkélyére Mal már odakint felfigyelt.

A szobában Miffy kedvenc sárga színének árnyalatai uralkodtak. Az elefántcsontsárga falon fehéren virítottak a míves mennyezetpárkányok, mint cukormáz a tortán. A melegzöld gobelin szőnyegen apró virágok nyíltak, a díványokat és székeket pávakék és zöld brokáttal kárpitozták. A márványkandalló fölötti homályos, ódon tükör díszes keretét a tizenhetedik századi Angliában faragták, a festmények a falakon száz évnél is régebben élt nőket ábrázoltak.

Miffy helyet mutatott egy széken. Már oda volt készítve egy tálca, rajta ezüstkanna, két szép virágos limoges-i porceláncsésze és mindenféle aprósütemény. A tizennyolcadik századi finom rózsafa konzolon egy másik tálca várakozott, rajta poharak és egy kristályvödörben jég.

– Nos, Mallory teát vagy gint? – nézett rá várakozóan Miffy.

Mal a citromos tea mellett döntött. Nyomakodó melléje ült, két szeretetteljesen szuszogó kis mopszlitól közrefogva.

A lány a falakon sorakozó képmásokat nézte kíváncsian, Miffy pedig őt. Arra gondolt, milyen csinos teremtés, és miután látta a műsorát, úgy gondolta, Jack Jordannek igaza van: Harry bolond lenne, ha futni hagyná. Mal a szívét is beleadta a munkájába, nem lehet könnyű egy ilyen műsort megcsinálni, amikor meg kell ismerkednie a gyilkosságok szörnyű részleteivel

és egyformán kell vigyáznia a családok és az áldozatok méltóságára. De Harry figyelmeztette, hogy erről ne beszéljen, ezért igyekezett megtartóztatni magát.

– Azok ott a Peascottok asszonyai – mondta Malnak. – Tudod, ez itt Peascott ház, nem Jordan, mint Harryé a Louisburg Square-en. Az ükanyám ugyanabban az ágyban született, amelyben most én alszom, noha ezután mindenkiben volt annyi jó érzés, hogy tisztább környezetet találjon a szüléshez. Ez itt a nagyanyám, Felicia Alice Peascott. Szegénykém elsüllyedt a *Titanic*kal. Egyedül ment, ami valahogy rejtélyes. Sohasem beszéltek róla, de az a pletyka járta, hogy megszökött a család egyik barátjával, aki szintén ott volt a fedélzeten, rejtélyes módon ugyancsak egyedül. Olyan romantikus, nem gondolod? Ez a kép az én drága anyámat ábrázolja, aki úgy nézett ki, mint a windsori hercegnő, csak természetesen sokkal szebb volt és kevésbé piszkafa. Jóval bájosabb is. Általános vélemény szerint Marietta Peascott volt a legvarázslatosabb asszony, akivel szerencséje lehetett az embernek találkozhatni. – Bánatosan sóhajtott. – Csak tudod, túlságosan fiatalon halt meg, amikor én még kislány voltam. Vadászbalesetben. Ragaszkodott hozzá, hogy az agarak után lovagoljon. Sohasem lett volna hajlandó elismerni, hogy nem valami jó lovas. Ahogy az apám mondta, büszke volt mindhalálig. De mindnyájan szerettük és én még mindig szeretem. – Sóhajtott, ivott egy korty teát és rámosolygott Malre. – Hát ez a Peascottok története dióhéjban, legalábbis a legutóbbiaké. Engem nem számítva, természetesen.

– Milyen csodálatos így ismerni az egész családot – mondta elragadtatva Mal. – Én sohasem találkoztam a nagyszüleimmel, még csak nem is ismertem őket. Az apámat is alig. Ami pedig az anyámat illeti… nos, az ő családja szintén valóságos rejtély. Sohasem beszélt róluk. Attól tartok, a Malone-ok nem dicsekedhetnek olyan fényes családfával, mint a Peascottok és a Jordanek – tette hozzá szomorúan.

– Manapság nagyon kevéssé számít a családfa. – Miffy odakínált egy tálca ínycsiklandó gyümölcsös kosárkát. Gyönyörűek voltak, kész miniatűr csendéletek. – Az számít, drágám, hogy te ki vagy. A vállalkozó kedv, tehetség, kemény munka, és bátorság. – Habozott, mert tudta, hogy nem kéne, mégis folytatta: – Csodállak azért, amit tegnap este csináltál – mondta halkan –, bár Harry orrolni fog, amiért szóba hoztam. Nem akar fölizgatni téged, azt mondta, épp elég volt, amin eddig átmentél. És úgy látom, igaza van. – Előrehajolt, megpaskolta Mal kezét. – De ahogy azokkal a szegény családokkal bántál, az valami csodálatos. Azokból a fiatal lányokból sohasem lesz elfelejtett áldozat. És ha elkapják azt a szadistát, akkor majd nem tűrik, hogy a média sztárja legyen belőle. És el fogják kapni, Mallory drágám. Hála neked.

– Én csupán közvetítő voltam, egy vezeték vége – válaszolta szerényen Mal. – Azok az emberek fogják elkapni, akik keményen dolgoztak a színfalak mögött, akikről Harry mesélt nekem. Mindazok a türelmes rendőrök, akik Bostonban lenyomoztak minden egyes kertészt és gondnokot, hogy lássák, ugyanazt a műtrágyát használják-e rózsáikra. Azok a szakértők, akik a legparányibb nyomot is megvizsgálták. Azok a Harryhez és Carlo Rossettihez hasonló nyomozók, akik gondolkodás nélkül áldozzák föl minden percüket, hogy megelőzzenek egy újabb gyilkosságot. Itt ők azok, akik dolgoznak. Én csupán abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy mindezt be tudom mutatni a közvéleménynek.

Miffy csodálattal nézett rá, de nem feszegette tovább a témát, mert már eleget beszélt és tudta, hogy Harry ennyinek sem örülne.

– Kérsz még teát, drágám? – kérdezte – Most meséld el, hogy mit terveztek Harryvel a hétvégére! Tudod, bármikor kiugorhattok a Jordan tanyára. Üresen fog állni. Elfelejtettem említeni, hogy én holnap indulok Prágába a barátnőmmel, Julia Harroddal, egy hosszú hétvégére. Elbűvölő város, legalábbis nekem azt mondták. – Vidáman fölnevetett. – Alig várom, hogy lássam, ismét elfogott a jó öreg utazási láz. Sohasem tudtam neki ellenállni. De ti azért kimehettek a tanyára, ha akartok, drágám. Láttam, mennyire tetszett neked. És ha már ott le-

szel, légy szíves gyomlálj már ki néhány gazt a rózsakertemből. Te érted, hogy tudnak ezek ekkorát nőni egy éjszaka alatt?

Mal egy óra múlva távozott. Fejében Peascottok hőstettei kavarogtak vad összevisszaságban, amelyeket bálnavadászhajókon, monte-carlói kaszinókban és párizsi padlásszobákban hajtottak végre, ahol az egyik fekete bárány évekig tartó erőlködéssel próbált „művésszé" válni.

– Egy mákszemnyi tehetség nélkül – árulta el Miffy –, viszont rengeteg kedvességgel. – Az ős a szeretőjét és modelljét, egy korzikai lányt vezette oltárhoz, aki Miffy véleménye szerint az oly nagyon szükséges latin lendületet oltotta be a szigorú új-angliai vérbe.

Mal még akkor is mosolygott, amikor belépett Harry lakásába. Bezárta maga mögött az ajtót, és arra gondolt, milyen kellemesek ezek a régi házak, mennyire van történetük és jellegük. Mintha valamiképpen átvették volna azoknak az embereknek a boldogságát és jellemvonásait, akik az utolsó két évszázadban laktak bennük.

Adott Nagyfejűnek némi kutyatápot, átböngészte Harry CD-gyűjteményét és föltett egy jó lemezt. Elrendezte a gyújtást a rostélyon, gyufát dugott alá és amikor a tűz fellángolt, rádobott néhány vékonyabb ágat. A lángok kellemes izzással töltötték meg a szobát. Ekkor csöngött a telefon.

Fölvette, valósággal dalolta a férfi nevét.

– Halló, Harry.

Mosolyogva várta, hogy a férfi is köszönjön, de nem jött válasz.

– Halló! – ismételte meg óvatosabban. Ismét semmi válasz. Mégis érezte, hogy van valaki a vonal másik végén.

Végigfutott a hátán a hideg, miközben letette a kagylót. Félősen hátranézett, hirtelen tudatosodott benne, hogy egyedül van. A kutya az ajtóban állt és őt nézte. Nagy, izmos, farkasra emlékeztető mivoltában olyan vigasztaló jelenség volt, hogy Mal legszívesebben átölelte volna. Minden bizonnyal téves hívás volt. Túlságosan ideges, az a baja.

Amikor néhány perccel később ismét csöngött a telefon, már halkan szólt bele:

– Ki az?

– Én vagyok, természetesen. Kit vártál? – kérdezte Harry.

– Te vagy az! – sóhajtott megkönnyebbülten. – Te telefonáltál pár perce?

– Nem. Miért?

– Mert valaki hívott, de amikor beleszóltam, nem válaszolt. Biztos, hogy volt valaki a vonalban, de nem mondott semmit! Már korábban is megtörtént. Ma reggel, otthon.

– Véletlen – mondta a férfi, de elkomorodott. – Az én számom nincs benne a telefonkönyvben.

– Az enyém se.

– Na látod. Kizárt dolog, hogy valaki megszerezhetné az én titkos számomat, vagy a tiedét, nem beszélve mindkettőnkéről. Tekintsd véletlennek, Mal.

– Jó – válaszolta a nő halkan.

A férfi érezte, hogy ideges, és gyorsan folytatta:

– Hamarosan otthon leszek. Félórán belül. Ne aggódj, jó?

– Jó – mondta megkönnyebbültebben.

Harry kikapcsolta mobiltelefonját és Rossettihez fordult:

– Tudom, hogy én vagyok a csúcsnyomozó, és tudnom kellene, de mégsem tudom: hogyan juthat hozzá egy hétköznapi ember egy titkos telefonszámhoz?

– Könnyen – válaszolta Rossetti két harapás cukormázas fánk között. – Megszerzi egy barättól.

– Miféle barát ad ki egy titkos számot?

Rossetti roggyantan ült az íróasztalánál. Borostája felért a Harryével, a nadrágja gyűrött volt, az ingujját föltűrte, selyem nyakkendője megkötetlenül, tarkabarka szalagként lógott a nyakában. Lesújtó pillantást vetett Harryre.

– Prof, ha szükséged van egy titkos számra, fölvillantod a jelvényedet. Mi a fene ütött beléd?

– Nem belém, Rossetti. A gyilkosba.

Rossetti hirtelen kiegyenesedett. Hallotta a beszélgetés Harryre eső részét és most leesett neki a tantusz.

– Megszerezte Mal számát?

– Valaki megszerezte. Az enyémet is. – Harry vállat vont. – Természetesen lehet véletlen, két téves kapcsolás, két különböző szám. De *ugyanaz* a nő vette föl mindkét alkalommal, és ez engem idegesít.

Fölhívta a telefontársaságot és megkérdezte, milyen körülmények között adnak ki titkosított számot. Azt mondták, csak vészhelyzetben és még azt is orvosnak kell igazolnia. Az ő, illetve Ms. Malone számát senkinek nem adták meg.

– Akkor igazad volt, Rossetti – állapította meg. – Csak valamelyik barátjától tudhatja.

– Ha már barátokról beszélünk, néhány hét múlva esedékes Vanessa bulija. Jöttök?

– Ki nem hagynám – ígérte Harry kifelé menet.

– Ilyen sietősen? – kiáltott utána Rossetti, de Harry csak nevetett.

Amikor húsz perc múlva belépett a lakásába, először arra gondolt, eltévesztette a házszámot. Megszokta, hogy némaság, nyugalom, egy keveset használt ház üressége fogadja. Most viszont tűz ropogott, készülő étel illatozott, szólt a zene. Úgy érezte magát, mint egy férj, aki hosszú nap után tér haza a hivatalából.

– Megjöttem, drágám! – kurjantotta tréfásan.

Mal kidugta a fejét a konyhaajtón.

– Csakugyan, drágám? – vágott vissza. A kutya ott állt mellette, hatalmasat nyújtózott, majd odaballagott Harryhez.

– Ha szeretsz engem, szereted a kutyámat – mondta álmélkodva Harry. – Csak néhány órája vagy itt, Nagyfejű Nyomakodó máris átpártolt hozzád.

– Nem igaz. – A nő visszavonult a konyhába. – Nagyot sétált, hatalmasan bevacsorázott, most tehát lusta, ennyi az egész. Ne aggódj, Harry, azért még szeret.

Ott állt a tűzhelynél, kevergetett valamit egy rozsdamentes serpenyőben. A férfi mögéje lépett, átkarolta, megcsókolta a tarkóját.

– És veled mi a helyzet?

– Én még nem sétáltam nagyot és nem is vacsoráztam hatalmasat – felelte kétértelműen.

Harry belenézett a serpenyőbe.

– Ezt te csináltad?

– Szó sincs róla. A konyhafőnök csinálta. Akárcsak a vacsorád többi részét.

Harry nevetve megpördítette.

– Miért nem ettél? Kilenc múlt.

– Nélküled nincs étvágyam.

– Nem említettem még, hogy boldog vagyok, amiért láthatlak?

– Akkor összeillünk – nevette el magát Mal.

Harry elindult zuhanyozni és közben hátraszólt:

– Van egy meglepetésem a számodra. Majd emlékeztess, hogy elmondjam!

Evés után sétálni vitték Nyomakodót. Harry mohón szimatolta a balzsamos levegőt, miközben lefelé mentek a lépcsőkön.

– Kezd olyan szaga lenni, mint a nyárnak – állapította meg.

– És pontosan milyen a nyár szaga?

– Hát lombos, zöld… nedves.

– Frissen nyírott fű, új széna?

Harry elmosolyodott.

– Pontosan. Ó, csaknem elfelejtettem, a meglepetés. – A nő lassított, várakozóan nézett rá. – Együtt tölthetjük a hétvégét. Rossetti fedez, a többiek meg békén hagynak.

Mal arcán felragyogott az a napsugaras mosoly, amivel fénypászmát lopott Harry szívébe.

– Úgy érted, egész idő alatt együtt leszünk?

Harry karon fogta. Baktattak lefelé a lejtős, macskaköves utcán. A kutya apró körökben rohangált előttük.

– Úgy gondoltam, kimehetnénk a Jordan tanyára és eltölthetnénk pár napot békés nyugalomban. Szükséged van rá, Mal, és Isten a megmondhatója, nekem is.

Lementek a rakpartra, azután visszasétáltak a Louisburg térre, miközben arról beszélgettek, hogy korán kell indulni, ha minél több időt együtt akarnak tölteni. Harry futó pillantást vetett a sarkon parkoló acélszürke Volvóra, de csak annyit gondolt, hogy Boston biztosan a Volvók városa, azután visszakapcsolt Malre és arra a tényre, hogy ma éjszaka az ő ágyában fog aludni.

39.

A Volvo még másnap reggel hatkor is ott volt, amikor bevágódtak a Jaguarba és elindultak a tanyára. Harry úgy vélte, nyilván valamelyik szomszédé. Kicsi a világ.

Kint a sztrádán, észak felé menet azonban fölfigyelt rá, hogy egy sötétre színezett ablakú, fekete Infiniti követi. Kapcsolhatott akármekkora sebességre, mindig ott volt a visszapillantó tükörben, lépést tartott vele.

Elkomorodott, de nem szólt Malnek, aki lehunyt szemmel, boldogan fészkelte bele magát az ülésbe. Bosszankodva gondolta a téves kapcsolásokra, mert úgy döntött, hogy csak azok lehettek. Az ő sorozatgyilkosa nem elég okos, hogy megszerezze az ő titkos számukat. Ez egy földhözragadt buzgómócsing. Akkora pánikba esett Suzie Walker váratlan hazatérésétől, hogy egészen kifordult önmagából. Ez hosszasan tervezi az akcióit, sohasem cselekszik ösztönös fellobbanásból. Ez az oka, hogy hamarosan el fogja kapni.

Az ő lejárójuk következett. Jobbra indexelt, egyik szemét a tükrön tartva kanyarodott. Az Infiniti ment tovább, ő pedig megkönnyebbülten sóhajtott. Azt mondta magának, hogy kezd paranoiássá válni, és az egészet kiverte a fejéből.

A férfi az acélszürke Volvóban jól lemaradt, hogy Harry ne láthassa. Tegnap látta Mallory Malone-t a tévéhíradóban, amint megérkezik a reptérre. Máris tudott mindent, amit tudnia kellett Harry Jordan nyomozóról. Presztízskérdést csinált belőle, hogy ismerje és megértse ellenségeit; így mindig ő maradt fölényben. Tudta, hogy Harry melyik lejárónál fog lekanyarodni és alig valamivel lemaradva követte a Jordan tanyára.

Mal úgy vélte, Harrynek igaza volt a nyárral kapcsolatban. Tűző napfényben kászálódtak ki a Jaguarból. Ugyancsak meleg volt, harapni lehetett az érő gyümölcsöktől és nyíló rózsáktól illatos, vidéki levegőt.

Nagyfejű vágtában megkerülte a sarkot, Harry kivette a kocsiból a csomagokat. Mal állt, élvezte a csöndet. Valahol a közelben harkály kopácsolt.

– A Harkály Hugó rajzfilmsorozat valamelyik alakjának érzem magam – mondta nevetve.

– Nem úgy nézel ki. Igazinak és nagyon szépnek látszol. A friss levegő jót tesz neked.

– Hogy lehet ez? – csodálkozott a nő. – Te csakugyan bókolsz nekem anélkül, hogy hozzátennél valami undok záradékot?

– Én azt hittem, ez a te szokásod.

– Már megint kezded? – ripakodott rá Mal, és föllépett a teraszra.

A férfi kétségbeesetten az égre emelte a tekintetét, és a csomagokkal együtt követte.

– Elviszlek horgászni, hogy megnyugtassam az idegeidet.

– Még sohasem horgásztam. Unalmasnak tűnik.

– Időt ad az embernek a gondolkodáshoz. Az asszonynak is – tette hozzá sietve. – Ebben nincs megkülönböztetés.

A Jordan tanya éppen olyan szép volt, ahogy Mal emlékezett rá, és mintha barátságosan beburkolta volna békességes derűjével. Érezte, hogy az élet itt folyamatosságot kínál; nem számít, mi történt, a ház mindig itt lesz, és várja Harry visszatérését.

A férfi figyelte, milyen tisztelettel húzza végig a kezét egy ódon asztal selymes felszínén, érinti meg a nyűtt bársonypárnát, emeli föl a régi fényképet, hajol le megszagolni az ablakpárkányon álló cserepes virágokat. Tudta, mit érezhet.

– Ezt hívják a hely szellemének – mondta csöndesen. – Az az érzés, amely úgy látszik, megmarad némely öreg házban, mint évszázadok összesűrített emléke.

Malnek eszébe jutott annak az „otthonnak” a sivár lélektelensége, amelyet az anyjával osztott meg a goldeni parkolóban. Tudta, mennyire nem kell ahhoz gazdagság, hogy az ember otthonában jelen legyen a „hely szelleme”, csupán csak szeretet.

– Csinálok kávét – mondta élénken Harry, visszarántva a nőt a múltból –, aztán jót sétálunk. Utána gyomlálok egy kicsit, hogy ne legyen bűntudatom. Majd elmehetünk horgászni.

Néhány órával később lábukat lóbálva ültek a fürge kis patak partján és gyerek méretű horgászbotokat tartottak a tiszta víz fölé. Egy fűzfának dőlve figyelték a sima köveken fodrozódó vizet, találgatták, ólálkodik-e pöttyös pisztráng a túlsó part csöndes medencéiben.

– Te tényleg fogtál már pisztrángot? – gyanakodott Mal.

– Fogtam. Kábé tizenkét éves koromban – vigyorgott a férfi.

– Akkor hogy vacsorázunk pisztrángot, ha egyet se fogunk? – sóhajtott Mal.

– Nyugi! Jack bácsinak van egy igazi pisztrángos patakja a birtokán. Valahányszor jön, hoz néhányat Miffynek. Ő viszont nem meri bevallani, hogy utálja a halat, ezért tele van vele a mélyhűtő.

A nő bólogatott.

– Logikus, noha nem egészen ezt vártam. – Nekidőlt a fatörzsnek. – Mégiscsak kellemes módja az időtöltésnek.

– Mondtam neked, hogy alkalmat ad a gondolkodásra – sandított rá Harry. – Mesélsz még nekem Goldenről?

– Nem túl érdekes.

– Nekem igen.

Valahogy könnyebbnek látszott egy patak partján ülve a kora nyári szikrázó napsugárban, fényévekre azoktól a nehéz időktől, amikor fiatal volt és még ártatlan, mert nem ismert semmi mást. Így hát mesélt küzdelméről a túlélésért, hogyan alkotott valamit fiatal életének érzelem nélküli zűrzavarából, mennyire szeretett volna valaki lenni. Mesélt a férjéről, akit csodált, akire fölnézett, mégsem sikerült a házasságuk, mert a férfi azt akarta, mindent adjon föl, vagyis ne legyen többé Mallory Malone, hanem ismét változzék vissza senkivé.

– Tudod, hogy ez nem igaz – válaszolta a férfi, amikor Mal befejezte a történetet. – Te mindig Mal Malone leszel, az, akivé váltál és mindig Mary Mallory maradsz, az akaratától független családi körülmények áldozata. A szüleink csak részben felelősek azért, hogy kikké lettünk. A többi tőlünk függ. Vagyunk, akik vagyunk, a tetteink, a választásaink, az útjaink tesznek azokká. Miffy Jordan magától olyan, amilyen, nem az anyja miatt. Ugyanez a helyzet velem, és veled is.

A nő ezt nem vette ilyen biztosra, de remélte, hogy Harrynak igaza van. Ekkor megrándult a zsinór. Szorosabban markolta a botot, belebámult a vízbe.

– Nézd, nézd! – rikoltotta. – Egy hal!

A kutya talpra ugrott. Izgatottan toporgott a vízparton, azután belevetette magát a patakba, lefröcskölte őket. Mal a nevetéstől visítva hanyatt esett. Harry megragadta a botot, de elkésett: a hal elment.

– Örülök neki – lihegte Mal még mindig nevetve. – Amúgy sem hagytam volna, hogy megöld.

Ugrott egyet, mert a férfi mobiltelefonja csipogni kezdett. Sajnálkozva néztek egymásra.

– Bocsáss meg. – Harry elfordult, a füléhez emelte a készüléket. Hallgatta, igent és nemet mondott, azután azt, hogy máris indul és elköszönt. Malra nézett.

– Ne is mondd – szólt leverten a nő. – Menned kell.

– Rossetti volt. Van néhány gyanús hívásuk Boston környékéről. Lenyomozzák őket. Nem biztos, de valamelyik talán elvezet a gyilkoshoz. Mennem kell, Mal.

A nő fölállt, leveregette a füvet a szoknyájáról.

– Összeszedem a holmimat.

– Nem szükséges. Néhány óra múlva ismét itt vagyok. Nem hagyom, hogy néhány telefonbetyár elrontsa a hétvégénket.

– És mi van, ha nem beugratás? Ha tényleg ő az?

– Ha olyan szerencsém lesz, akkor kocsit küldök érted. De valamiért gyanítom, hogy nincs közöttük a mi emberünk.

Átöltözött, majd Mal lekísérte a kocsihoz.

– Én mindenesetre főzök vacsorát – mondta a nő. – De ígérem, nem pisztrángot!

Harry nevetett, búcsút intett. A nőt nézte a visszapillantóban, miközben végighajtott az úton. Mal a teraszon állt Nyomakodóval, és Harry arra gondolt, milyen jól illik a képbe.

***

– Két szalag van, Prof – mondta Rossetti. A belváros szombati csúcsforgalmában arasztoltak Cambridge felé, ahol az első telefonáló lakott. – A nyomozók már kiszúrták. A szalagon Bostoni Fojtogatónak nevezi magát, de a neve Alfred Trufillo. Mostanáig háromszor telefonált, mindháromszor ugyanabból a nyilvános fülkéből, amely fél háztömbnyire van az otthonától. Nem elég agyafúrt ahhoz, hogy a mi emberünk legyen, de azért megér egy pillantást. Használja az Alfred Rubkosa nevet is; okos, mi? Azt kell hinnem, ez valami aranyifjú vagy ilyesmi. Vitán felül kétes eset, de mondott pár dolgot a holttestekről, amiktől fölállt a szőr a hátamon. Mintha többet tudna, mint mi, érted, hogy gondolom?

Harry meghallgatta a szalagokat. Pontosan tudta, mire gondol a társa.

– Vagy ott volt a szivar – mondta. – Vagy véletlen egybeesés, vaktyúk-effektus. Rachel Kleinfeldről beszél, igaz? A csónakházban talált holttestről?

Rossetti bólintott.

– Hallgasd meg a másikat. – Föltette a szalagot. Ez a hang sokkal kulturáltabb és kissé kenetes volt. – Mint egy lelkipásztor – jegyezte meg Rossetti. – Erről még nem tudunk semmit, kivéve, hogy megfenyegette Ms. Malone-t.

Harryt egészen felbőszítette, amikor az ember a szalagon aprólékosan és bosszúszomjasan ecsetelte, mit fog művelni Mallory Malone-nal. A hangja sima volt, mint a selyem és precíz orvosi kifejezésekkel részletezte anatómiai ismereteit.

– Ez mobiltelefon – mondta Rossetti. – Lenyomoztuk a számot. Egy dél-bostoni cégé, a Gray Anatómiai Segédeszközöké. A gond csak az, hogy ilyen cég nem létezik. A címük egy postafiók, amelyet egy hete béreltek. De végigkövettük egy közeli bérházig.

– *Gray Anatómiája* – tűnődött Harry –, orvosi alapkönyv. Mit gondolsz, a mi fejünkkel akar gondolkodni?

Rossetti vállat vont.

– Megmutattam a boncnoknak. Az orvosi kifejezések pontosak, de amit a tetemekről mondott, az nem. A boncnok szerint valószínűleg olyan amatőr, akinek mániája a gyógyászati felszerelés és az orvosi kifejezések. Azt állítja, hogy vannak emberek, akik begerjednek az ilyesmire. Fehér köpenyt húznak, megjátsszák az orvost. Még olyan is van, aki bejár a kórházakba, kezeli a betegeket és senki sem veszi észre a különbséget, amíg el nem kapják.

Elengedte a kormányt, hanyagul megigazította a nyakkendőjét a tükörben. Harry rámeredt, Rossetti elnevette magát.

– Ugye nem idegesít, hogy én vezetek, Prof?

– Lenne rá okom?

– Dehogy. Felőlem nyugodtan alhatsz. És ezek felől a gyanúsítottak felől is, mert egyiket se tudom komolyan venni.

Harry sajnálkozva gondolt az elrontott szombat délutánra. Remélhetőleg vacsorára visszaér. Vajon mit csinálhat Mal?

***

Ahogy a délután előrehaladt, Mal készített magának egy csésze Earl Grey teát. Leült egy fonott zöld kerevetre a napsütötte verandán és nézte a pázsit végében az árnyas fűzfáktól szegélyezett patakot. Nagyfejű addig bökdöste a karját kekszért, amíg buta fejjel adott is neki, mert az eb ugyanolyan ellenállhatatlan volt, mint a gazdája. Azután addig nézte a harsogó narancsvörösben lenyugvó napot, míg végül csupán egy halványzöldes folt emlékeztetett a sötétedő égen, hogy holnap ismét visszajön.

Összeszedte a teásedényeket, szólt Nyomakodónak és visszament a házba. Fölkattintotta a villanyt, eltűnődött, begyújtson-e, aztán úgy döntött, ahhoz túlságosan meleg van. De a légkondicionálást semmi esetre sem akarta bekapcsolni, olyan kellemes volt a nyitott ablakon át lengedező szellő.

Fölment, lezuhanyozott, átöltözött hosszú, sötétzöld szoknyába és puha krémszín selyemblúzba. Árnyalatnyit sötétített a szempilláján, csipetnyi rúzst tett a szájára, pár csepp parfümöt dörgölt a nyakára és a csuklóira.

Egy darabig elüldögélt egy kretonnal kárpitozott ablakfülkében és kinézett az estébe. Ahogy a szürkület kékesfekete vidéki éjszakává mélyült, a veranda lámpái automatikusan fölgyulladtak.

A város örök morajához képest az éjszaka csöndesnek tűnt, de ha erősen figyelt, mindenféle neszeket hallott: éjszakai teremtmények surranását, szárnyak csapkodását, a patak csobogását.

Lustán éppen azt fontolgatta, hogy lemegy, és utánanéz, mi van vacsorára, amikor egészen más hang ütötte meg a fülét.

Kiegyenesedett, félrehajtotta a fejét, a fülét hegyezte. Olyasféle hang volt, mint amikor valaki rálép egy lehullott ágra. Azután eszébe jutott, amit Harry mesélt, hogy rőtvadak is élnek az erdőben, így egy vállrándítással elintézte.

Amikor lement, Nagyfejű az előszobában ült és fölmeredő füllel bámulta a bejárati ajtót. Megfordult, ránézett, halkan nyüszített, azután ismét figyelőállásba merevedett.

Malben hirtelen tudatosult, mennyire egyedül van. Mérföldeken át sehol egy másik ház. Aggodalmasan odament a bejárathoz, bezárta, azután körbesietett és bezárt minden külső ajtót: azt, amelyik a konyhába vezetett, azt, amelyik a nyugati verandára nyílt és a fura kis faajtót, amely nyilván a pincelejárat lehetett.

Nyomakodó még akkor is a hallban ült, amikor visszatért. Megcsóválta a farkát, azután elballagott a konyha felé.

– Semmiség, öregfiú – mondta Mal, önmagát is nyugtatgatva. – Csak a szarvas.

Talált néhány kazettát, föltette Beethoven Pastorale-ját, mert ez illett az időhöz és a helyhez. Fölhangosította, azután nekilátott és átkutatta Miffy jól fölszerelt kamráját és hűtőszekrényét.

Vidáman szeletelte a mártáshoz a paradicsomot, amikor ismét zajt hallott. Csakhogy most lépéseket. És ezúttal a kutya vicsorogva ugrott az ajtónak.

A szíve a torkába ugrott, amikor eszébe jutott, mit mondott Harry: a kutya csak idegenekre támad. Lehet, hogy tréfált, de most ez egyáltalán nem annak látszott.

Az ablakok még nyitva voltak, hogy beengedjék az esti szellőt, a zsalukon átlátszott a terasz lámpáinak fénye, de amikor odanézett, senki sem volt ott.

Nagyfejű vinnyogva leült a padlóra és egyre az ajtót bámulta. Mal szája kiszáradt a kezdődő pániktól. Harry azt mondta, a gyilkos esetleg rajta akar bosszút állni. Azután a lányokra gondolt, akiket már eltett láb alól, a családjukra gondolt, és hirtelen annyi adrenalint hömpölygetve perzselte végig ereit a harag, hogy rögtön visszanyerte a bátorságát. Ha a gyilkos rátámad, nem lesz könnyű dolga.

– Te szemét! – süvöltötte, öntudatlanul visszhangozva Summer Young szavait. – Te rohadt szemét, úgysem fogsz elkapni! – Végigrohant a házon és erélyesen becsapta az ablakokat. A ház bezárkózott, akár egy erőd.

Még mindig haragtól és pániktól zihálva visszavonult a konyhába, űzötten körülnézett, elhúzta a függönyöket, azután fölkapta a telefont és Harryt hívta a kapitányságon. Csak csöngött, csöngött, míg végül a gép föladta a kísérletezést. Lecsapta a kagylót, mélyen, reszketegen sóhajtott és azon tűnődött, mihez kezdjen most.

Föl akarta hívni a rendőrséget, de gyorsan meggondolta magát. Le kell csillapodnia, meg kell próbálnia ésszerűen cselekedni. Lehet, hogy csupán egy állat járkál a ház körül. Szinte maga előtt látta a főcímeket: „Mallory Malone rendőri védelmet kért egy őzike ellen.” Mindenki megtudná, hogy ő Harry Jordan nyomozó vidéki házában tartózkodott. Nem akarta, hogy bulvárlapok csámcsogjanak magánéletén, főleg most, amikor ártana a műsora méltóságának és hatásának.

Mégis remegett a keze, amikor felbontott egy üveg vörösbort és töltött magának egy pohárral. Bort szürcsölgetve korholta magát, hogy ne legyen olyan bolond. Azután észrevette, hogy Nagyfejű még mindig a konyhaajtóra mered.

Tarkóján égnek meredt a haj. Ivott még egy kortyot, nézte az ajtót figyelő kutyát. Hívnia kellett volna a rendőröket, de most már késő. Itt van az Isten háta mögött, mérföldekre mindentől.

– A fene essen beléd, Harry, hol a pokolban vagy, amikor szükségem van rád – motyogta.

Eszébe jutott, hogy amikor Harry körbevezette a házban, megmutatta neki a „raktárszobát”. Ócska csizmák, kabátok voltak benne, meg egy üvegezett faliszekrény, abban mindenféle puska, amelyeket a férfi állítása szerint vadkacsavadászatra használtak.

Magához szólította a kutyát, átsietett az előcsarnokon. Cipősarka pisztolylövésként kopogott a parketten. Riadtan kapott észbe, hogy ez elárulhatja. Lerúgta szandálját, majd benyitott a szobába.

Valamivel nagyobb volt egy fali szekrénynél, egyetlen parányi ablaka volt, magasan a falban. A vasszögekről kifakult zöld vadászkabátok lógtak, sok-sok esős évtől dohosan, ócska zöld gumicsizma penészedett különböző méretű és korú, ütött-kopott bőrcsizmák társaságában. Az öblös mosogató mellett több fonott kosár és néhány edény állt a polcokon, a hosszú faasztal alatt zöldséges kosár hevert egy ásó társaságában. Mindjárt mellette ott volt a falon az üvegezett szekrény, benne fél tucat puska.

Mal megpróbálta kinyitni az ajtaját, de be volt zárva. Némán bocsánatért esedezett Miffytől, majd kapta az ásót, betörte az üveget, kinyitotta az ajtót és előkapta a legközelebbi puskát.

Még sohasem tartott fegyvert a kezében, pláne ilyet. Purdey volt, cizellált ezüstlemezzel borított tussal, amelybe a *Harald Jordan 1903* feliratot gravírozták. Mal riadtan remélte, hogy még működik. Azután eszébe jutott, hogy lőszer is kéne.

Remegett a keze, miközben kapkodva átkutatta a szekrényt golyó, lőszer után. Azt sem tudta, mit keres, de nem is talált semmit.

– Istenem! – suttogta megroggyanva. Mire jó egy puska lőszer nélkül? Tehetetlenül nézett a fegyverre. Legalább mutatós.

Visszaszaladt a konyhába, menet közben leoltogatta a villanyokat, mert úgy rémlett, szemek merednek rá az ablakon keresztül.

A konyhában hirtelen elhagyta a bátorsága. Itt is lekapcsolta a villanyt, azután úgy érezte, kocsonyává vált a lába, lerogyott egy székre, szemközt a hallba vezető ajtóval. Nyomakodó melléfurakodott, ő pedig megnyugodva gondolta, hogy az állat majd megvédi. Fogalma sem volt róla, hol lehet Harry. Csak annyit tehetett, hogy várt és reménykedett.

***

A férfi ott állt a fűzfa árnyékában a patak partján. Döbbenten figyelte, hogy egy sötét alak átmegy a nyugati tornácon és bekukucskál a kivilágított ablakon. Látta, hogy magas, vékony ember, farmerben-tornacipőben, és néhány lépésnyire lemaradva egy másik ember követi.

Hallása olyan éles volt, akár egy kutyáé, amazoknál sokkal hamarabb hallotta meg a közeledő autó zúgását. Mélyebben lehúzódott az árnyékba, némán keresztülfutott a füvön, amíg oda nem ért a ház előtti kocsiúthoz. A távolban megpillantotta a huppanókon ugráló fényszórókat. Sejtette, hogy Harry Jordan igyekszik hazafelé.

Olyan gyorsan rohant, ahogy a lába bírta, hogy megelőzze a kocsit. Amikor csaknem bekerült a fényszórók sugarába, a fák mögé bújt és belehasalt a fűbe, hogy a reflektorfény vissza ne verődjön sápadt arcáról. Hallotta, ahogy a háta mögött beindul a fekete Infiniti, bőgő motorral, kivilágítatlanul kiront az útra, egyenesen a közeledő Jaguar felé. Visszafojtott lélegzettel várta a csattanást.

Harry nem látta a közeledő autót, de meghallotta. Erősen jobbra rántotta a kormányt. A Jaguar kitűnően reagált, de nem tudott megbirkózni az árokkal és a fával. Forró gumi csikorgott, recsegett a finom acél, csörömpölt a széttörő üveg.

– Kurafi! – ordította, kitörölve szeméből a vért, hátranézett a gyorsuló járműre. Ismerős volt: a fekete Infiniti! – Istenem! – motyogta pánikba esve. – Istenem, Mallory!

Kicsatolta a biztonsági övet, de az ajtót nem tudta kinyitni. Ütötte, lökdöste, meg se moccant. A másik oldallal próbálkozott – ugyanazzal az eredménnyel. Fölnézett és csillagokat látott, valódiakat és képzelteket, mert beverte a homlokát a volánba. Ekkor jutott eszébe, hogy kinyitotta a tetőablakot.

A kocsi negyvenöt fokos szögben megdőlt, két jobb oldali kerekével az árokban. Harry kiés fölfelé kapaszkodott, a földre ugrott és futásnak eredt.

A férfi föltápászkodott a fűből. Látta, hogy Harry az épület felé rohan és keserűen fölnevetett. Akárki vezette is az Infinitit, ma estére megmentette Mary Mallory életét, majdnem a nyomozót ölte meg helyette. Nehézkesen kocogni kezdett arrafelé, ahol a Volvót elrejtette a fák alatt, pár száz méterre egy bekötőúton.

Beszállt, lesimította a haját, belebújt elegáns tweedzakójába, megkötötte selyem nyakkendőjét. Azután leoltott lámpával lassan végiggurult a dűlőn a másik út felé, amely a sztráda irányába vezetett. De nem kanyarodott föl rá. Inkább a másodrendű utat használta, kisvárosokon és falvakon át.

Bekapcsolta fényszóróit. Erre lassúbb, viszont ha a rendőrök egy fekete Infinitit keresnek, senki sem fog bajlódni egy jól öltözött emberrel egy kombiban. Végül is vidéken mindenkinek Volvója van.

***

Mal dermedten hallgatta a felhajtón dobogó lépteket.

– Ó, ne – zihálta rémülten dideregve. – Ó, ne… Ki akarták nyitni az ajtót!

A kutya talpra ugrott, kirohant az előcsarnokba és őrjöngve ugatott.

Mal a melléhez szorította a puskát. Hideg verejték csurgott a gerincén, a torka kiszáradt; akkor sem tudott volna kiáltani, ha megpróbálja.

A lépések most a konyhaajtó elől hallatszottak!

Bizonytalanul föltápászkodott, célba vette az ajtót. Nyomakodó éppen akkor rontott be az előcsarnokból, amikor valaki lenyomta a kilincset.

Harry az ajtónak vetette a vállát. Majd még egyszer. Az ajtó beszakadt. A konyhában sötétség fogadta. Fölkapcsolta a villanyt és Malt pillantotta meg, amint ujjával a ravaszon őrá fogja a fegyvert.

– Kifelé vagy megöllek! – szűrte a fogai között.

Harry nevetni kezdett.

– Ne lőj, könyörgöm, Malone, ne lőj! – mondta nevetve a megkönnyebbüléstől. – Ó, Istenem, ha látnád magad. – Nem bírta abbahagyni a nevetést.

Mal kinyitotta a szemét és vadul rámeredt.

– A nagyszerű Harry! – mondta jegesen. – Nem késtél le a vacsoráról.

40.

A férfi homlokán hosszú vágásból szivárgott a vér.

– Jaj, Istenem, meglőtt! – riadozott Mal.

Harry a fejére szorította a kezét.

– Nem lőttek meg. De egy percig azt gondoltam, hogy te fogsz rám lőni.

Kivette a fegyvert a nő zsibbadt kezéből, belenézett a töltényűrbe.

– Üres! – mondta csodálkozva.

A nő bólintott. Komplett idiótának érezte magát.

– Nem találtam egyetlen golyót sem.

– Lőszert, nem golyót! – javította ki Harry.

Mal rámeredt, azután nekiugrott, az öklével csépelte a mellét. A férfi megragadta a kezét, a nyaka köré fonta, átölelte és úgy magához szorította, hogy a nő alig kapott levegőt.

Harry a nő hajába fúrta a fejét és csókolta mindenét, amihez hozzáférhetett: a haját, a nyakát, a fülcimpáit.

– Azt hittem, elveszítelek – suttogta elfúló hangon. – Azt hittem, én sodorlak veszélybe, itt hagytalak egyedül és az az őrült megtalált…

– Esküszöm, odakint volt – suttogta a hozzásimuló Mal.

– Valaki volt itt – válaszolta dühösen a férfi. – Találkoztam vele, amikor elment.

Mal eltolta, fölnézett rá.

– Te láttad? – Akkor csakugyan itt járt a gyilkos! Hátán végigfutott a rémület hidege.

A férfi megrázta a fejét, a vágásból vér csöpögött az arcába. Türelmetlenül letörölte, a telefon felé fordult.

– Nem tudom, ki volt, de a kocsit fölismertem. Ma reggel Bostontól követtek. És most belém jött, mert világítás nélkül hajtott végig az úton.

Tárcsázta a helyi rendőrséget, gyorsan elmondta, mi történt, azután fölhívta Rossettit. Azonnal körözést adtak ki a fekete Infiniti ellen, amely biztosan megsérült a Jaguarral való ütközéstől.

Mal ugyanazon a széken ült, mint néhány perce, amikor azt várta, mikor jön el a vég. A lába reszketett, a szíve úgy járt, mint a Jaguar motorja. Hirtelen eszébe jutott, hogy Harry az, aki megsérült és ő, leszámítva tépett idegeit, tökéletesen rendben van.

– Csaknem megölt téged! – mondta döbbenten.

Harry letette a kagylót; megfordult, rámosolygott.

– Nekem semmi bajom, a Jaguaromat ölte meg. Egy rakás ócskavas maradt belőle egy árok partján.

A nő óvatosan megvizsgálta a sebét, azután törülközőt és vizet hozott, hogy megtisztítsa.

– Ide figyelj, te jól vagy, és én is jól vagyok – mondta Harry. – Ez alkalommal az egyetlen áldozat a kocsi. De elkapom a gazembert, aki ezt tette.

– Úgy gondolod, nem ő az?

Harry megrázta a fejét.

– Valahogy nem az ő stílusa. Ő követ, nyomoz, tervez. – A nő szeme közé nézett és hűvösen folytatta: – Mal, ha ő el akart volna kapni, akkor el is kap. Hidd el, van olyan okos. – Mellesleg – vonogatta a vállát – a kocsi sem az övé volt. Fekete Infiniti. Nem illik rá a gyilkos járművének leírása. Persze lehetséges, hogy két kocsija van, de a fekete Infiniti valahogy nem vág a profiljába.

Rendőrautók szirénái hasítottak a vidéki csöndbe, a ház hirtelen megtelt nyomozókkal, egyenruhás rendőrökkel.

Jóval később, amikor a házat és az árokban heverő összetört roncsot kívül-belül alaposan átvizsgálták, elvitték őket a helyi kórházba. Harry homlokát összevarrták, miközben az idegesen várakozó Mal gyenge kávét ivott egy papírcsészéből.

Végre előkerült a férfi. Mal fölnézett. Harry haját félig leborotválták, hogy összevarrhassák a jobb szemöldökétől a feje tetejéig húzódó sebet. A fekete borostától az arca még sápadtabbnak tűnt, szürke szemén látszott a kimerültség.

A rendőrautóban, amely hazavitte őket, Harry hátradőlt, lehunyta a szemét. Mal látta, hogy a fájdalommal küzd. Megfogta a kezét, aggódva nézte. Néhány egyenruhás rendőr ott maradt velük, hogy őrizze a tanyát.

Harry whiskyt töltött magának tisztán, és gyorsan megitta. Többre becsülte a kórházban ajánlott fájdalomcsillapítóknál. Hosszú volt ez a nap. A feje lüktetett, zúzódásokkal teli teste égett. Még ennél is rosszabb, hogy Mal veszélyben forgott, mert ő itt hagyta. Valahogy sohasem jutott eszébe, hogy a Jordan tanya nem olyan biztonságos, mint régen. Mégis, abban biztos volt, hogy az Infiniti vezetője nem azonos a sorozatgyilkossal. De ha így van, akkor ki a fészkes fene lehet?

Még másnap reggel is ezen rágódott, amikor fölébredt az öreg dupla ágyban, amely gyerekkora óta az övé volt. Mal összegömbölyödve aludt mellette; Harry érezte hátán a nő mellének puhaságát, bőrét gyengéden legyezgette Mal szuszogása. A nő átkulcsolta egyik hosszú lábával és még álmában sem engedte el a kezét.

Szinte érdemes volt beveretni a fejét ezért, hogy Mal itt legyen mellette és úgy dédelgesse, mint tyúkanyó a sérült csibéjét.

Megfordult, fél karral átölelte Malt. A nő szemhéja felpattant. Harry még mindig elálmélkodott, hogy milyen kék a szeme, felkunkorodó pillái ártatlanná tették az arcát. De mosolygós tekintete nyomban elkomorult, amint megvizsgálta a férfi fejét.

– Azt hiszem, ezt nevezik fordított szereposztásnak – mondta Harry és megcsókolta. – Kicsi Asszony gondoskodik az ő Nagy Emberéről: Jó lesz vigyázni, mert még élvezni kezdem!

– Biztosan tudod, hogy mindig az asszonyok gondoskodnak a férfiakról? Ezt csak a férfiúi hiúság mondatja veled. Okosabb, ha nem adod át magad túlságosan az élvezetnek, Mr. Nyomozó, különben elveszíted a büszkeségedet és kénytelen leszel elismerni, hogy az asszonyok az erősebbek!

Harry nevetett. Mal megcsókolta és nyomban elfeledkeztek a kérdésről. Harry végigfuttatta kezét a nő sima testén.

– Selyem és szatén – suttogta, belefúrva arcát a nő nyakának hajlatába. Mal kisiklott a karjaiból, fölállt, és meztelenül, lustán nyújtózkodott.

– Sebesülteknek nem szabad szerelmeskedniük. Nekik ágyba kell kapniuk a reggelit.

Harry nem bírt betelni a látásával. Csodálatos volt ruhátlanul, olyan csábító, mint Éva almája.

– Ez nem tisztességes – morogta. – Ki mondta ezt neked?

– Az orvos a kórházban tegnap este! – Köntöst húzott és az ajtóhoz ment. – Egy orvosnő! – szólt hátra a válla fölött, miközben belépett a fürdőszobába.

– Mit számít a fájdalom, ha ilyen asszonyt tarthatok a karjaimban? – kérdezte Harry, amikor Mal visszajött zuhanyozás után.

A nő engesztelhetetlenül égnek emelte a szemét, majd az ajtóhoz masírozott. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Mal hirtelen ijedtséggel várta, hogy a férfi fölvegye.

– Jó reggelt, Prof – mondta Rossetti. – Hogy van a fejed?

– Nem jól, Rossetti – válaszolta borúsan Harry.

– Igen? Sajnálom, hogy ilyesmit hallok, de amit én akarok mondani, az sem derít föl különösebben. Láttál már ma reggel újságot?

– Nem. Miért? – Harry hirtelen nem is volt kíváncsi a válaszra.

– A bulvárlapok jó pár csinos képet közölnek rólad és Malone-ról. A szöveg úgyszólván azonos: „Mallory Malone forró szerelemben a sorozatgyilkosságban nyomozó hekussal.” A képeken pedig összeölelkezve sétáltok a Jordan tanyán, amelyet, csak hogy tudd, „szerelmi fészeknek” titulálnak.

Harry felnyögött.

– Már csak ez hiányzott neki.

– Neked is, nyomozó – emlékeztette Rossetti. – Aki azokat a képeket készítette, ugyanúgy vezethette az Infinitit is. Megtekergettem néhány fület, persze átvitt értelemben, és van egy nevem és címem. Örömmel tájékoztatlak, hogy a fickók, akik összetörték a kocsidat, jelenleg őrizetben vannak, közlekedés biztonságának veszélyeztetése, cserbenhagyás, birtokháborítás és minden egyéb vád miatt, amit el tudsz képzelni.

– Végül is nem a gyilkos volt – könnyebbült meg Harry.

– Dehogy, csak a jó öreg paparazzók. Így van ez, amikor gazdagok és híresek randevúznak – tette hozzá. – Tartsd szerencsédnek, hogy nem a hálószobád ablakára szögezték a lencséiket.

Harry az ablakra nézett, amelyet éjszaka jámborul nyitva hagytak, még a függöny is félre volt húzva.

– Óvatosabbnak kell lennem.

– Te mondád, Prof. Mellesleg a fejedre is vigyázz. Ami Ms. Malone-t illeti, nagyszerű munkát végzett. A telefonhívásokat lenyomoztuk. Mostanáig semmi kézzelfogható, leszámítva a két tegnapi vaklármát.

Harry még csak nem is gondolt a tegnap óta letartóztatásban levő két telefonálóra. Ahogy rájuk nézett, rögtön tudta, hogy egyikük sem lehet a gyilkos. Az első csupán egy percnyi tévés dicsőséget akart, a másik perverz volt, akit a nőgyógyászati trágárságok iránti rajongása a vihogóba fog juttatni. Suzie Walker gyilkosa egyelőre szabadlábon grasszál.

Megmondta Rossettinek, hogy néhány óra múlva csatlakozik hozzá, azután lement Malhez, hogy elújságolja a híreket. A nő a tűzhelynél állt és lassan kevergette a rántottát.

– Azt hittem, ágyban vagy.

– Híreim vannak.

Mal letette a fakanalat. Pillantása egyszerre volt rettegő és reménykedő. A férfi gyorsan folytatta:

– Nem, nem kaptuk el a gyilkost, de azt már tudjuk, hogy nem ő járt itt tegnap éjjel. Paparazzók voltak.

– Bulvárlapoktól?

– Attól tartok, igen. Rossetti látta a képeket ma reggel. Semmi különös, Átfogom a válladat a Jordan tanyán, amely a főcímek szerint „szerelmi fészek”.

– Úgy érted, tegnap este a bulvárlapok fényképészei jártak itt?

– Eltaláltad, Malone.

– De hát csaknem megöltek, amikor elporzottak! Hogy tehettek ilyet? Hogy merészeltek ilyet tenni? – Lecsapta a fakanalat, föl-alá járkált, keresztbe font karokkal, összeszorított szájjal. – Olyan mélyre süllyedtek, hogy gyilkolni is készek egy olcsó fényképért? Istenem!

– De legalább nem a sorozatgyilkos volt.

A nő megtorpant.

– Hát nem! – Összeborzongott, amikor eszébe jutott a tegnap éjszakai rettegés.

– Legalább emiatt nem kell aggódnod. Csupán a főcímek miatt, amelyek széttrombitálják a magánéletedet.

Mal szinte szédült a megkönnyebbüléstől.

– Pokolba a magánéletemmel – mondta vakító mosollyal. – Megérte, nyomozó.

– Remélem, akkor is így érzel, amikor közlöm veled, hogy vissza kell mennem a városba.

– Most? Azonnal?

– Nem, majd a rántotta után.

– Ó, a tojás! – Lekapta a serpenyőt a tűzhelyről és borzadva bámult az összeégett masszára.

– Még jó, hogy nem felejtettem el a zsömlét – jegyezte meg a férfi. – Meg a fánkot. Csak annyi a dolgod, hogy megfőzd a kávét, Malone.

– Azután útnak indulunk – sóhajtott borúsan a nő.

– Ahogy Nyomakodónak szoktam mondani, ilyen a zsaru élete – felelte Harry. De azért megcsókolta a nőt, mielőtt fölment volna zuhanyozni.

Két órával később a Logan repülőtéren búcsúzkodtak. Harry körüljártatta tekintetét a zsúfolt várótermen, a bámész tekinteteken, azután azt mondta, a pokolba velük, és megcsókolta Malt.

– Úgyis olvasták az újságban. Most legalább tudják, hogy igaz – súgta a nő fülébe. – Később, estefelé fölhívlak.

– Nem fogok panaszkodni – válaszolta Mal. – Tudom, hogy ilyen a zsaru élete.

– Azért nem mindig.

Mal nézte, amint gyors léptekkel távozik. Tudta, hogy az esze már a sorozatgyilkoson jár. Szíve ugrott egyet, amikor a férfi megfordult és találkozott a tekintetük. Azután Harry fölemelte a kezét, búcsút intett és eltűnt a sarok mögött.

Mal még akkor is mosolygott, amikor a gép leszállt a La Guardian. Később ismét elmosolyodott, amikor otthona biztonságában éppen lehallgatta az üzenetrögzítőjét.

– Itt a járóbeteg, csupán azt szerettem volna tudni, hogy épségben hazaértél-e, Malone. Ne haragudj ezért a hétvégéért és a lapok miatt – bár a kép nem is olyan rossz. Gondoskodom róla, hogy legközelebb még jobbat csináljanak. Később fölhívlak.

Alig volt érkezése a cipőjét lerúgni, amikor megszólalt a telefon. Beth Hardy volt az.

– Látom, főcím lettetek a csinos nyomozóval! – mondta. – És mindjárt egy *szerelmi fészekben!*

– Lesz ez még rosszabb is. – Mal gyorsan elmesélte az előző éjszakát. – Így hát további főcímekre, és azt hiszem, újabb képekre is számíthatsz a jövőben…

A zokniját húzta le, amikor ismét csöngött a telefon.

– Csak azt szeretném, ha megint ott lehetnék veled a szerelmi fészekben – közölte Harry.

Mal ismét azt a kis remegést érezte a szívében. Mosolyogva leheveredett az ágyra.

– Hát persze! – válaszolta. – Meghívhatod a paparazzókat, beállunk nekik néhány új pózba.

Hallotta, hogy a férfi felsóhajt.

– Nem is lenne baj – mondta sajnálkozva. – Néhány öltés, egy összetört remek Jaguar, vadászpuskák, közszájon forgás – mi mást kívánhat még egy férfi, ha elvonul hétvégére a nőjével?

– A nőddel, nyomozó? Nem vagy te egy kicsit elbizakodott? Pár vacsora, egy estély, némi ölelkezés és csókolózás után?

– Nem valami sok, mi? – borongott a férfi, majd elnevette magát. – Malone, nem tudom, miért is fárasztom magam azzal, hogy fölhívlak. Látom, visszatért a formád.

– Azért örülök, hogy megtetted – mondta a nő cirógató hangon.

– Én is – válaszolta gyöngéden a férfi. – Vigyázz magadra, Malone. Holnap megint hívlak.

A vonal megszakadt, Mal pedig csak feküdt a kagylóval a fülén. Nem akaródzott letennie. Akármennyit civakodnak, az élet üresebbnek látszik, amikor Harry nincs vele.

Lezuhanyozott, fölvette a köntösét. Hirtelen nagyon elfáradt, eszébe jutott, hogy alig néhány órát aludt. Ásított, készített egy csésze teát, azután bement a dolgozószobájába, hogy meghallgassa a többi üzenetet. Az íróasztalán egy boríték hevert.

Kinyitotta, kortyolt egyet az áfonyateából, miközben elolvasta az üzenetet:

ISTEN HOZOTT IDEHAZA, MARY MALLORY.

A tea kilöttyent a csészéből és leforrázta reszkető kezét, de szinte nem is érezte. Beleroskadt a székbe, delejezetten bámulta a vékony papírt. Hideg futkosott a hátán, csupa libabőr lett tőle. Ezt nem Harry írta. Nem is a paparazzók.

Egyetlen személy létezett Harryn kívül, aki ismerte a valódi nevét.

41.

A férfi kint volt a kertben, a rózsáit ápolta. Némelyik már szirmot bontott, a virágok mély burgundi és bíbor színben pompáztak. Olyan tökéletesek, olyan fegyelmezett szépségűek voltak, amilyennek az igazi rózsának lennie kell, nem olyanok, mint a borzas százlevelű rózsa meg a rendetlen futórózsa, amelyet gyűlölt. Tüzetesen megvizsgált minden friss virágot, elkomorodott, amikor észrevette, hogy levéltetűk szívják féltőn ajnározott növényei nedvét.

Besietett a garázsba, ahol a szerszámait tartotta, és gyorsan összekeverte a vegyszereket, majd lepermetezett minden egyes levelet, növényt, virágágyat. Amikor biztosra vehette, hogy megsemmisített minden levéltetűt, visszament a házba, bezárta az ajtókat és gondosan kezet mosott.

Az órájára pillantott. Este hét volt. Azon tűnődött, vajon otthon van-e már Mary Mallory Malone, és mosolyogva képzelte maga elé az arcát, amikor megtalálja a kis üzenetet. Ügyes húzás volt megszerezni a címét és a telefonszámát. Valósággal megdöbbent, hogy milyen könnyen ment. Néha még önmagát is ámulatba ejtette.

Tiszta inget-nadrágot húzott, megfésülte a haját, megnézte magát a tükörben. Elővett egy rongyot a polcról, leporolta fekete Gucci cipőjét. Makulátlan külsejével elégedetten elhajtott a vasárnap esti kedvenc bisztrójába.

Csönd volt. Leült az ablak melletti szokott asztalához, és megrendelte a sült csirkét krumplipürével. Ez alkalommal fél üveg bort kért a szokásos egy pohár helyett. Végül is, gondolta, miközben szétnyitotta az újságot és megbámulta Mary Mallory Malone-t meg Harry Jordan nyomozót a szerelmi fészekben, ma este sok ünnepelnivalója van. Nem tudják, hogy kicsoda és soha nem is fogják megtudni. Ismét ő van fölényben és ezúttal ki is akarja élvezni.

Egy kis idegháborút folytat Ms. Malone ellen, mielőtt elküldené a valódi hadüzenetet. Egy kicsit fölhergeli, mint például ezen a hétvégén. Azok az átkozott hülye fényképészek úgy viselkedtek, mint az amatőrök, világítás nélkül pucoltak el, mint holmi orosz kémek. Csak annyit kellett volna tenniük, hogy bekapcsolják az országúti fényszórót. Jordannak annyira káprázott volna a szeme, hogy egy percig nem látta volna a kocsijukat – vagy bármi mást –, és mire visszanyeri a látását, ők már messze járnak.

Nagy gusztussal iszogatta a borát. Ma este különösen ízlett. Azután odament a bejárat melletti nyilvános telefonhoz és tárcsázta a nő számát. Elmosolyodott, mert Ms. Malone azonnal fölkapta. Fölismerte a félelmet a hangjában – végül is elégszer hallott már ilyet.

Letette a kagylót, visszament az asztalához, elégedetten csevegett néhány percig a pincérrel, azután ráérősen befejezte a vacsorát. Utána almás pitét rendelt vaníliafagylalttal; minden falatot külön élvezett. Kifizette a számlát, majd kényelmesen keresztülautózott a városon cambridge-i garzonjához. Jól jött ez, hogy két címe van. Sűrűn használta ezt a lakást, ha korán kellett kelnie, hogy beérjen a munkahelyére. Mellesleg sohasem tudni, mikor jön jól más okból is.

***

Harry az irodájában ülve újra és újra lejátszotta Suzie Walker utolsó szavait. Már kívülről tudta. Valahányszor meghallgatta, mindig megkérdezte magától, miért mondta a lány:

– Mit keres maga itt?

Újra lejátszotta, és nagyon figyelt, hogy hangsúlyozza a lány a *maga* szót. A nyomaték jelentéktelen volt, csaknem kivehetetlen, Suzie hangja elfulladt, így nehéz volt bizonyosra venni. Talán semmi az egész, úgy, ahogy eleinte föltételezték. De Harry nem hitte. Elképzelhető, hogy Suzie fölismerte gyilkosát.

Arra gondolt, amit Suzie nővére, Terry mondott: hogy a húga barátja a tettes. Kihallgatta a fiatal cselédkönyvest. Eléggé illett rá a leírás: alacsony volt, köpcös, sötét hajú. De túl fiatal volt az őszülő hajhoz és megdönthetetlen alibivel rendelkezett. Ügyeletes volt a Beth Izrael kórházban és két kollégája is igazolta az egész éjszakáját. Így határozottan gyanún fölül állt.

Mellesleg túlságosan sok minden szólt a véletlen hasonlóság ellen. Harry a zsigereiben érezte, hogy a sorozatgyilkos tette. De ha Suzie ismerte gyilkosát, az jelentősen csökkenti a lehetséges elkövetők számát, a családra, a barátokra, kollégákra. Lehetett egy fickó a benzinkúttól, ahol tankolni szokott, valaki a kávézóból, vagy a büféből, ahol enni szokott, vagy egy bárból, amelybe eljárt, esetleg egy klubból, üzletből.

Felsóhajtott, amikor arra gondolt, mennyi rengeteg munkát jelent ez. Azután beszélt Rossettivel, otthon fölhívta a főnökét és engedélyt kért, hogy külön segítséggel lenyomozhassa Suzie Walker összes barátját, ismerősét, minden alkalmi kapcsolatát.

Ismét megnézte a mozaikképet. Fogott két papírt, letakarta az alsó és a felső részt, csupán a szemeket hagyta szabadon. A művész jó munkát végzett, megragadta a fenyegető pillantást. Csak elképzelni tudta, hogy retteghettek szegény fiatal lányok, akikre rátámadt.

Az órájára nézett, azon tűnődött, fölhívja-e ismét Malt, de fél tizenkettő volt, a nő valószínűleg alszik, inkább lekérte a számítógéptől az aktáját.

Újraolvasta az összegezést, amely felsorolta a születési évét, lakcímét, iskoláit, állásait. Gondolatban kitöltötte a szakaszokat azokkal a tragikus eseményekkel, amelyeket a nő elbeszéléséből ismert és döbbenten bámult a képernyőre.

Mal azt mondta, hogy a seattle-i Washington Állami Egyetemre járt. Ugyanez állt a nyilvántartásban is. De az adatok nem illeszkedtek. Harry elhatározta, hogy másnap átszól az egyetemnek és utánanéz, hogy Mal miért öt, és nem négy év alatt fejezte be a tanulmányait. Hová tűnt abban a plusz egy évben?

***

Mal nem aludt. Föl-alá járkált, úgy próbálta megérteni, mi történt. Egyre azt hajtogatta magának, hogy megtréfálták. Valaki nyilvánvalóan szórakozik vele. Mégsem tudott elaludni.

Másnap reggel nyirkos forróságra ébredt. Túlságosan megviselt volt ahhoz, hogy lemenjen a tornaterembe, így felöltözött és elsétált az irodájába. Türelmetlenül várakozott a piros lámpánál, egyik lábáról a másikra állt, kezével beletúrt a hajába, amely máris izzadt, azt kívánta, bárcsak ne gyalog indult volna el. Hirtelen az a kínos érzése támadt, hogy figyelik. Tarkóján égnek meredt a haj. Dühösen megpördült. Féltucatnyi ártalmatlan külsejű ember volt mögötte. A lámpát bámulták, várva, mikor lesz már zöld, hogy átrohanhassanak anélkül, hogy a forgalom legázolná őket.

Hülye vagy, korholta magát dühösen. Ez nem a Jordan tanya, nincs egyedül és senki sem követi. Mindazonáltal néhányszor még hátrapillantott, miközben végigsietett a Madisonon, és nagyon megkönnyebbült, amikor beesett irodája ajtaján a biztonságba.

– Láttad a reggeli lapokat? – üdvözölte Beth vigyorogva. – Mindenütt a nyomozó és Mallory Malone! Kész aranybánya azoknak a paparazzóknak!

Mal kikapta a kezéből az újságot és elolvasta a szöveget a kép fölött, amely a patak partján horgászva ábrázolta őket. „Mallory Malone vidéki idillje a bostoni szívdöglesztő nyomozóval." Undorodva lecsapta a lapot. Elképzelte a lesipuskásokat, amint teleobjektívjeikkel ellopják magánéletüket, meghittségüket.

– Legalább sittre kerültek – mondta dühösen. – De Harry tizenkilenc öltést kapott a fejére.

– Elrontotta a szépségét, mi? – sóhajtott Beth. – Á, nem tesz semmit. Egyáltalán hogy állnak a dolgok közötted és a nyomozó között? – Egyik sötét hajtincsét tekergetve, várakozón nézett Malloryra.

Mal borúsan töprengett.

– Mondhatnám, harciasan – döntött végül. – És… ami azt illeti, mulatságosan.

– És szexisen – egészítette ki Beth.

Mal meghökkenve pillantott rá. A titkárnő nevetett.

– Rád van írva, drágám! Ragyogsz! És kimerültnek látszol.

– Igen, mert elmúlt éjjel nem aludtam – vallotta be Mal. Azután elmesélte titkárnőjének, miféle köszöntés várta otthon.

– Ez csak valami tréfacsináló lehet – mondta nyugodtan Beth. – Ezek a szennylapok még nálunk is jobban értik, hogyan kell megszerezni címeket és telefonszámokat. Valószínűleg most is, miközben mi beszélgetünk, a múltadban vájkálnak, hátha találnak valami piszkot.

Mal riadtan nézett rá.

– Tényleg azt gondolod, hogy a múltamban vájkálnak?

– A tiedben és Harry Jordanében – mondta szilárdan Beth. – Az a gyanúm, hogy őt is lenyomozzák. Most csupán egy figyelmeztető lövést adtak le.

Mal remélte, hogy Beth-nek nincs igaza. Bement az irodájába, becsukta az ajtót, azután telefonált Harrynek. Természetesen nem volt a rendőrségen. Üzenetet hagyott neki, hogy hívja vissza, majd megpróbálta visszakényszeríteni az agyát a munkájához és az e heti műsorhoz.

***

Harry leparkolt a dzsippel a közkórház előtt. Fölszaladt a lépcsőkön, berohant a lengőajtón.

Dr. Waxman éppen kifelé igyekezett. Meglepett pillantást vetett rá, azután visszafordult.

– Mi az ördög történt magával, nyomozó? – Közelebb hajolt, megnézte Harry fejét. – Rendőrségi ügyben jár? Vagy szüksége lesz a szolgálataimra a baleseti osztályon?

– Köszönöm, doktor úr, ez alkalommal nem. Ez csak egy kisebb karambol következménye. Csontom nem tört, és úgy tűnik, az agyam is érintetlen.

– A haja miatt ne aggódjon, hamarosan visszanő – vigyorgott Waxman és önkéntelenül hátrasimította sűrű, sötét fürtjeit. – Mellesleg ma reggel láttam a képét a lapokban.

– Lefogadtam volna – válaszolta borúsan Harry, Waxman pedig elnevette magát.

Harry lenézett az orvos lábára. Waxman fekete Gucci mokasszint viselt. Figyelmeztető borzongás futott végig a gerincén.

– Klassz cipője van, doki – jegyezte meg hanyagul.

– Drága, de kényelmes – válaszolta az orvos. – Ha naponta annyi órát van talpon, mint én, akkor hálás minden elérhető aprócska könnyebbségért.

– Dr. Waxman, maga az az ember, akit keresek – ragadta meg Harry az orvos karját, mielőtt továbbmehetett volna. – Suzie Walker miatt. Tudnom kell, hogy kivel dolgozott. Kik voltak a kollégái, barátai. Mindenkiről tudnom kell, aki ismerte.

Waxman felvonta a szemöldökét.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy közülünk valaki a tettes? Innen a kórházból? – kérdezte.

– Mondjuk úgy, hogy mindenkit ellenőrzők, aki kapcsolatba került a lánnyal. Puszta formaság, nem kell megijedni.

Waxman szeme elfelhősödött a kínos gondolattól.

– Jézusom, Harry! Itt mindenki a másikra fog gyanakodni!

– Ezért kérdezem elsőnek magát. Magával dolgozott, maga közelebbről ismeri, mint a többi orvos.

– Igen, azt hiszem, igaza van. Noha dr. Andrews is ismeri, mert a szülészeten is dolgozott. Meg Starewski az idegosztályról. Az a helyzet, Harry, hogy csaknem mindenki ismerte. Fenemód nehéz kérdést tett föl. Lefogadom, ha mást kérdezne, annak is ugyanez lenne a problémája. Minden kórház egy kis világ, még akkor is, ha ilyen nagy.

Harry felsóhajtott; tudta, hogy Waxmannak igaza van.

– Nos, ha valaki az eszébe jut, akárki, akivel kapcsolatban olyan érzése van…

Dr. Waxman bólintott.

– Megteszem – mondta, és már indult is tovább.

Ma reggel nem voltak csipkelődő hangulatban az ügyeletes nővérek. Még mindig nyomasztotta őket Suzie szörnyű halála, még mindig féltették saját biztonságukat. Harry föltette nekik ugyanazokat a kérdéseket, mint dr. Waxmannak, és nagyjából ugyanazokat a válaszokat kapta.

– Remélem, akármi történt a fejével, annak nem ehhez van köze – mondja az ügyeletes nővér.

– Egyáltalán nem, személyes probléma – válaszolta Harry, annak kínzó tudatában, hogy félig borotvált fején az összevarrott vágással úgy néz ki, mintha Frankenstein laboratóriumából szabadult volna.

– Jókora „személyes probléma” lehetett – dünnyögte a nővér.

A folyosón összefutott Rossettivel.

– Néha már úgy érzem, itt élek – mondta sötéten a társa. – Te meg úgy is nézel ki, mintha idetartoznál, Prof.

Dr. Blake fordult be sietve a sarkon.

– Jó reggelt, uraim – vetette oda és intett, miközben elrobogott mellettük. Azután megállt, visszafordult, megigazította szarukeretes szemüvegét és rámeredt Harryre. – Mi az ördög történt magával, nyomozó? – kérdezte nyájasan.

– Csak összefutottam a paparazzókkal, mint elolvashatta a reggeli bulvárlapokban.

Blake közelebb jött, megvizsgálta a sebet.

– Sohasem olvasok bulvárlapokat – mondta. – És nem ismerek senkit, aki szerepel bennük. Legalábbis máig nem ismertem. Mindazonáltal ez rendes varrás. Itt csinálták?

– Fönt északon, a helyi kórházban, doki.

– Magam se csináltam volna jobban. Ennek ellenére maga úgy fest, mint akire ráférne egy kis szabadság. Én az orvosa helyében a figyelmébe ajánlanék pár szabadnapot.

– Erre semmi esély. Oda vagyok kötve az őrszobához, amíg ezt az ügyet meg nem oldom. A következő néhány hétben legföljebb a kutyát tudom levinni sétáltatni.

– Hát az baj – mondta Blake és mosolyogva tovasietett.

– Prof – szólalt meg Rossetti –, észrevetted, hogy Blake Guccit visel?

– Igen. Akárcsak Waxman és valószínűleg tucatnál is több más orvos. Azt hiszem, ez kizárja a cselédkönyveseket és mindenki mást, aki nem engedheti meg magának.

– Hacsak nem olyasvalaki, aki ad a státusszimbólumokra – tűnődött Rossetti. – Például egy cselédkönyves, aki igazából Ferrarit akar, de beéri egy drága olasz cipővel. Hogy menőnek érezze magát.

– Igazad lehet – ismerte el Harry. – Mellesleg ellenőrizz minden orvost ebben a kórházban. Tudni akarom, kik, honnan jöttek, hol dolgoztak korábban, házasok-e és milyen a családi életük.

***

Amikor visszaért az őrszobára, meghallgatta Mal üzenetét a köszöntő levélről. Úgy vélte, a bulvárlapok csinálták: mesterei az információszerzésnek. Még az is lehet, hogy valamelyik szimatoló riporter csöngette fel a titkos számokat, azután lette a kagylót. Logikus.

Telefonált Mal irodájába. A nő nyomban felkapta a kagylót, mintha már várta volna a hívást.

– Szia, Sebhelyes – szólt bele hetykén, de a hangjában érezni lehetett az idegességet.

– Nyomakodó alig ismert meg – felelte nevetve a férfi.

– Én is alig ismertelek meg. De ez csak azért van, mert valahányszor találkozunk, eltűnsz.

– Az anyám figyelmeztetett, hogy a munkám fog a romlásba vinni.

– Az anyádnak igaza volt. Mellesleg – folytatta mélán –, azt hiszem, hiányzol nekem.

Harry várta, hogy a nő mondjon még valamit, de hallgatott.

– Ami azt a cédulát illeti, valamelyik laptól jöhetett.

– A történtek után te tényleg azt hiszed, hogy ilyesmit tesznek?

Harry nem volt meggyőződve, de meg akarta nyugtatni a nőt, hogy eltűnjön hangjából az ideges remegés.

– Értenek hozzá, miként szerezzenek meg olyan dolgokat, mint titkos telefonszámok, címek, hol találnak valami mocskot…

Mal hirtelen döntött. Ez nem mehet így tovább, meg kell mondania neki.

– Harry – szakította félbe –, beszélnem kell veled.

A férfi tudta, hogy nem tréfál. Nem kérdezgetett, csak annyit válaszolt:

– Rendben. Amint lehet, megyek. Hét óra tájt ott leszek, rendben?

– Várni foglak – felelte halkan a nő.

***

Ott ült szép tetőkertjében, várta a férfit, nézte a manhattani látképet, a tornyokat, a felhőkarcolókat, amelyeket meghódított Mallory Malone. De Mary Malloryként megélt múltjának sincs még vége. És amiatt, amit most már szíve mélyéből hitt, döntött végül úgy, hogy elmondja Harrynek az igazságot.

A férfi pontosan érkezett. Éppen hét óra volt, amikor belépett a lakosztályba. Ott álltak a szoba két végében és nézték egymást. A férfi bánatos pillantást vett öreg bőrzubbonyára és farmerjére.

– Egy lovag, kissé megrozsdásodott páncélban, szolgálatra jelentkezik, asszonyom.

– Ó, Harry – mondta Mal, még mindig a szemébe nézve.

Szerette, amikor ilyen bolondos és nevetni akart, de a nevetés elakadt a torkában.

A férfi látta, hogy ideges. Szenvedélyesen átölelte.

– Mi baj, Mal? Tudod, hogy nekem mindent elmondhatsz.

A nő visszaparancsolta a pánikot, és összeszedte magát.

– Ez fontos, Harry. Az a helyzet, hogy most már tudom, ki a tettes.

Harry mélyet lélegzett. Mindig gyanította, hogy Mal többet tud, mint amennyit elárul, de azt nem, hogy ennyivel. Látta az arcán a rémületet, és vigasztalón átkarolta.

– Jól van – szólt csöndesen. – Vegyél egy nagy levegőt, Malone, és kezdd az elején.

– Nem akartam elmondani – kezdte a nő. – Régen történt, nem gondoltam, hogy köze van a gyilkosságokhoz. Hozzánk. De most már tudom, érzem, hogy igen.

– Jól van, Mal, hallgatlak. – Melléült, megfogta a kezét.

42.

Mary Mallory tizennyolc éves volt, amikor találkozott a férfival. Még sohasem járt senkivel, sohasem randevúzott, flörtölt, csókolózott vagy pettingelt. Szűz volt.

A kávézó, ahol heti hat estén pincérnősködött, egyszerű hely volt: irodisták meg a közeli kórház személyzete járt oda, akik olcsón akartak enni. A férfi is törzsvendég volt. Ha tehette, mindig Mary Mallory asztalához ült és néhány alkalom után már mosolyogva üdvözölték egymást, megkérdezték egymástól, mi újság meg ilyesmi. A lány kedvelte, mert a férfi rátekintett és nem nézett át rajta, emberként kezelte, nem csupán agyondolgozott, jelentéktelen pincérnőként.

Először katonának hitte, mert olyan rövidre volt nyírva a haja. De aztán úgy döntött, mégsem lehet, mert elegáns, kurta szakállat viselt. Mellesleg éppen olyan rövidlátó volt, mint ő, mindig fekete keretes, vastag szemüveget hordott, úgy olvasta a könyvet vagy újságot, amelyet magával hozott.

Csirke krumplipürével, mártással és sütemény volt a kedvence, mindig megette az utolsó falatig. A lány mosolygott. Lefogadta volna, hogy kisfiú korában az anyja azzal nevelte, nem kap fagylaltot, amíg meg nem eszi a brokkolit. Ettől valami gyengédség támadt benne iránta.

Egy este, amikor már néhány hete járt a kávézóba, Mary Mallory szokása szerint odament hozzá, hogy fölvegye a rendelést. A férfi könyvjelzőt tett a könyvébe, rámosolygott és megkérdezte a nevét. Szép, egyenletes, fehér fogsora volt, barátságosan nézett rá, de a lány annyira meglepődött, hogy gondolkodás nélkül kibökte:

– Mary Mallory Malone –, majd restelkedve hozzátette: – De mostanában csak Marynek hívnak.

– Nekem tetszik a Mary Mallory – mondta a férfi. – Különleges. – Megkérdezte, hogy egész nap a kávézóban dolgozik-e.

– Ó, nem, tulajdonképpen diák vagyok – válaszolta félénk mosollyal.

– Ilyen későn még dolgozik? – csodálkozott a férfi. – Mikor van ideje tanulni?

– Főképp éjszakánként – vallotta be a lány. – Szeretek olyankor tanulni, minden csendes, senki sem zavar. – Azután elvörösödött.

– Tudom, hogy van ez – mondta komolyan a férfi. – Nekem is volt egy csomó nehéz évem medikusként. Most cselédkönyves vagyok és annyit mondhatok, semmivel sem könnyebb a munka. – Megmutatta a két tankönyvet, amelyeket magával hozott. – Nem engedhetem meg magamnak, hogy lazítsak – folytatta. – Addig tanulok tovább, amíg el nem érem, amit akarok.

A lány azon tűnődött, vajon mit akarhat, de túlságosan félénk volt ahhoz, hogy megkérdezze, ezért fölvette a rendelést, a férfi pedig belemerült a könyvébe.

Amikor távozott, jókora borravalót hagyott maga után. Mary mosolyogva szedte le az asztalt. Meghökkenten konstatálta, hogy igazi társalgást folytatott. Egy férfival.

Másnap este megmosta hosszú, puha haját és egy szalaggal hátrakötötte. Új, kék pólót viselt és a hatvanas években divatozó tarka, indiai stílusú szoknyát, amelyet néhány dollárért vásárolt egy turkálóban. Várakozóan nézett föl, valahányszor megszólalt az ajtó fölötti csengő, de a férfi nem jött. A következő estén sem. Amikor már egy hete nem került elő, a lány belenyugodott, hogy a férfi valószínűleg talált egy másik helyet, ahol jobbak az ételek és a pincérnők.

Azután egy forgalmas szombat estén váratlanul visszatért. A kávézó tömve volt, de ő azonnal megígérte a férfinak, hogy megkapja a kedvenc asztalát, amint fölszabadul. A férfi várakozás közben megivott egy pohár vörösbort.

– Hogy van, Mary Mallory? – kérdezte, amikor végre leült.

A lány várta a rendelést, kezében a felírótömbbel.

– Köszönöm, jól – mosolygott. – Egy darabig nem láttuk.

– Családi problémáim voltak – vont vállat a férfi. – Pár napra haza kellett mennem.

Nem mondta meg, hogy hol van az az otthon, Mary Mallory pedig nem kérdezte. A férfi megrendelte a csirkét és azt mondta:

– Nem állhatom a kórházi kosztot. Hiányzik az anyám főztje; az itteni csirke meg sütemény afféle nosztalgikus utazás.

– Akkor biztosan szeret hazajárni – mondta a lány. A férfi értetlenül nézett rá. – Az anyja főztje miatt – magyarázta.

A férfi bólintott.

– Hát persze. Azt hiszem, már tudja, mit akarok rendelni.

Mary fölírta a tömbre a csirkét, a süteményt, és megmutatta a férfinak. Az elnevette magát.

– Eltalálta! – mondta.

Amikor megvacsorázott, megkérdezte a lányt, mit tanul.

– Tömegtájékoztatást, újságírást. – válaszolta. – Így én tehetem föl a kérdéseket, nem nekem kell válaszolnom rájuk.

– Jó válasz, Mary Mallory – bólintott helyeslően a férfi.

Egy este későn jött. Ő volt az utolsó vendég a kávézóban, és amikor fizetett, azt mondta:

– Ma este nem sietek. Hazaviszem, ha akarja.

Mary Mallory hirtelen riadalommal berohant a női mosdóba, hogy ellenőrizze a külsejét. Megfésülködött, lesimította a szoknyáját, egy árnyalatnyi rúzst tett a szájára. Bárcsak lenne parfümje, remélhetőleg a ruhája nem szívta magába túlságosan a konyha gőzét. Azután mélyet lélegzett és kiment az utcára, ahol a férfi már várta.

A kocsi vadonatúj, lehajtható tetejű BMW volt. A férfi kinyitotta az ajtót, Mary Mallory pedig beszállt és úgy érezte magát, mint egy hercegnő. A férfi megnyomott egy gombot, a tető simán hátrasiklott. Azután bekapcsolta a rádiót. Kicsit hideg volt, de Mary Mallory élvezte, hogy a szél a haját lobogtatja, miközben a dohos házikó felé tartottak, amelyen több diáklánynyal osztozott. A rádió halk zenéje bezárta őket bensőséges kis kétszemélyes világába. Mary Mallory álmodozva hátrahajtotta a fejét a finom bőrkárpitra, és azt kívánta, bárcsak sohase lenne vége az útnak.

– Itt vagyunk – mondta a férfi, megbámulva a roskatag épületet, amelyet a lány az otthonának nevezett. Az utcai lámpa barátságtalan, sárga fényt vetett a túlcsorduló kukákra, rozsdás biciklikre. Egy kutya megállt, szaglászott és fölemelte a hátsó lábát a BMW kerekénél. – A nyavalyába! – ordította bőszülten a férfi. – Mars onnan! – Dühösen nézett a lányra. – Ki kéne irtani ezeket. Csak a betegségeket terjesztik!

A lány meghökkent a dühroham miatt, főleg mert ismerte a kutyát. A szomszédé volt, barátságos teremtmény, aki néha átjött hozzájuk és leült a verandájukon. Pech, hogy éppen a férfi vadonatúj, divatos kocsiját választotta célpontul.

– Sajnálom – mondta. – De hát ez egy ilyen környék.

A férfi vállat vont.

– Visszafelé lemosatom a kocsit. – Azután átkarolta a derekát.

Mary Mallory a meglepetéstől tágra nyílt szemmel nézett rá. A lélegzete is elakadt a megdöbbenéstől, amikor a férfi magához húzta és szájon csókolta.

Ez volt élete első csókja, megremegett a váratlanságától. Kitörni készülő vulkánként forrongtak benne az éveken át magába zárt érzelmek.

A férfi elengedte, majd keresztülhajolt rajta és kinyitotta az ajtót.

– Találkozunk a jövő héten – mondta.

Mary Mallory kiszállt a kocsiból, sietve elköszönt, állt egy darabig a járdán a ház előtt és integetett, amíg a férfi elhajtott. Kezét a szájára tette, amelyen még mindig érezte a férfi ajkát; félig megkönnyebbült, félig csalódott volt, hogy nem tartott tovább.

Mégis, végre megcsókolta egy férfi! Ujjongott. Most már olyan, mint a többi lány, most már tudja, hogy ez milyen. Csak később, amikor álmatlanul feküdt és a történtek minden töredék másodpercét végigelemezte, akkor jött rá, hogy a férfi nem kért tőle randevút. Lehet, hogy csak baráti csók volt és nem igazi „udvarlói" csók.

Amikor a férfi néhány nap múlva belépett a kávézóba, a lány reménykedve pillogott rá vastag szemüvege mögül, felragyogott, amikor a férfi szélesen rámosolygott és azt mondta, hello, hogy van, Mary Mallory?

Ennek a *Mary Mallorynak* az üdvözlés végén volt valami személyes jelentése. Izgatott kis borzongással sietett hozzá, hogy fölvegye a rendelést. A férfi elüldögélt egy pohár bor mellett, amíg el nem telt az idő, és a lány menni nem készült. Akkor ránézett:

– Hazavigyem?

Mary Mallory sugárzó arccal bólintott. Rohant, hogy némi rúzst tegyen a szájára és megfésülje a haját. Ez alkalommal esett, így nem engedhették le a tetőt. De a férfi bekapcsolta a rádiót. Szimfonikus zene zengett a kocsiban, visszhangzott Mary Mallory fülében, miközben lágyan suhantak a nyirkos éjszakában. Azon elmélkedett örvendezve, hogy biztosan így érzik magukat azok, akik gazdagok. És boldogok.

Amikor ismét megcsókolta búcsúzóul, az ajka kemény volt, de nem dugta a nyelvét a szájába, mint ahogy a lányok elmondása szerint a fiúk szokták. Mary Mallory hozzásimult. Még sohasem ölelte át senki, sem az anyja, sem az apja. Éhezett a szeretetre, a helyeslésre, az elismerésre és ez a férfi hirtelen mindezt megadta neki. Azt mondta neki a csókkal és az öleléssel, vagy *valaki,* Mary Mallory, csinos, kedves, intelligens lány vagy és én igazán szeretlek. Ő azt hitte, hogy aki átölel, az már szeret.

Ismét integetett, amikor a férfi elhajtott, de az nem intett vissza. Nyilván nem vette észre, ahogy ott állt a sötétben és esőben. Másnap este ismét megjelent a kávézóban. És ismét megvárta, hogy hazavigye.

Hideg, ködös éjszaka volt. Mary Mallory didergett vékony indiai szoknyájában, miközben a túloldali parkoló felé sietett, ahol a férfi várta. De a kocsiban meleg volt, a zene már szólt.

– Szállj be – mondta a férfi egy árnyalatnyi türelmetlenséggel a hangjában.

– Bocsánat. – Gyorsan beült a mellette levő ülésre.

A férfi körülnézett. Három-négy másik autó állt a parkolóban, de senki sem járt arra. Gyorsan elkanyarodott a BMW-vel és végigrobogott az utcán.

Már vagy tizenöt perce mentek, amikor Mary Mallory rájött, hogy nem hazafelé tartanak. De örült már annak is, hogy a férfi mellett ülhet, beburkolva a kocsi melegébe, miközben lágy

zene zsongta körül. Lehunyta a szemét és azt képzelte, hogy a felesége, és éppen egy estélyről mennek hazafelé.

Rámosolygott.

– Hová megyünk?

A férfi vállat vont.

– Úgy gondoltam, valami csöndes helyre, ahol beszélgethetünk. Ahol nem kukát látunk és kutyapisit szagolunk.

– Tudom, hogy nem valami szép környék – restelkedett a lány.

A férfi ismét vállat vont, a vezetésre összpontosított. Csöndes úton haladtak, fák között. Vékony, szürke füstként kavargott a köd, átszüremlett a kopasz ágakon. Mary Mallory megborzongott. Az jutott eszébe, hogy olyan a környék, mint ahol boszorkányok járnak.

A férfi lekanyarodott az út lejtős szélére és megállította a kocsit. Azután behúzta a kéziféket, hátradőlt az ülésen, és mereven bámult maga elé. Pedig semmi sem volt előttük, csak a kihalt út: se házak, se fények, se más járművek.

Megfordult, ránézett. Mary Mallory mosolygott. A férfi odahajolt, levette a lány szemüvegét és átkarolta. A lány sóhajtva hajolt feléje, arcát készségesen tartva a csókra.

Lehunyta a szemét és érezte a férfi kezét hosszú haján. Kegyetlenül megrántotta. A lány feje hátranyaklott, minden megfeszülő hajszál fájdalomnyilakat lőtt a fejbőrébe. Azt hitte, mindjárt eltörik a nyaka. Félelemtől kiguvadó szemmel bámult a férfira, akinek bal kezében kés villant.

– Ne visíts! – mondta hidegen, a lány torkának szegezve a kést.

Mary Mallory gerincén végignyargalt a vakrémület. Kiütött rajta a forróság, reszketett.

– Ne – suttogta. – Ne…

A férfi a műszerfalra tette a kést, a lány megroggyant a megkönnyebbüléstől. Ekkor a feje ismét hátranyaklott és a férfi arcul ütötte, egyszer, kétszer.

– Ne! – sikoltotta. A férfi a szeme közé nézett, a lány halálra rémült pillantással, fájdalmasan zihált. A férfi ököllel esett neki és addig csépelte, amíg Mary Mallory el nem merült a fájdalom tengerében.

Tudta, hogy meg fog halni, hogy ezért hozta ide. Most a szoknyája alatt matatott. Mary Mallory vadul rúgott egyet, mire a férfi ismét megrántotta a haját. A lány sikoltott.

A férfi fölkapta a kést és a torkára nyomta.

– Pofa be! – mondta furcsa, kifejezéstelen hangon, amely hideg és merev volt, akár a jégszilánk.

Zuhant alá a fekete lyukba, ahonnan nincs menekülés. Szeme előtt ködbe borult a világ, elfelhősödött az agya… Össze kellett szednie magát, harcolnia kellett. Fölhúzta a térdét, megcélozta a férfi lágyékát, de az gyorsabb volt nála. Fenyegetően meredt rá, majd hirtelen a nyakára csapott és a lány belehullott a fekete, feneketlen gödörbe.

Amikor csapkodva felbukkant, a férfi még mindig rajta feküdt. A lába között valami ragacsot érzett, arra gondolt, hogy a férfi megvágta. Azután látta, hogy félig meztelen, és megértette, mit csinált vele.

Arra gondolt, hogy most már mindjárt vége. Most meg fogja ölni. Látta, amint ismét fölveszi a kést és tudta, hogy nem tévedett. A férfi közelebb hajolt hozzá, merőn nézte, mintha em-

lékezetébe akarná vésni az arcát. Szeme, amely két sötét, gonosz gömbbé változott a műszerfal halvány fényében, fúróként hatolt Mary Mallorybe, a lány végül úgy érezte, hogy a lelkét is átdöfi, nemcsak a testét. Könnyedén végigfuttatta a kést a torkán, mintha azt próbálgatná, milyen éles.

A sikoly nem tudott kiszabadulni; beleszorult, elakadt a torkában. A távolból mintha szirénát hallott volna, de tudta, még ha rendőrök, akkor is túl későn érnek ide.

– A fenébe! – acsargott a férfi és elhúzódott. A messzeségben kék fények villogtak. Gyorsan beindította a motort, kilőtt és végigrobogott az úton, otthagyva a villogó fényeket.

Mary Mallory tudta, hogy egyedül maradt egy őrülttel. Ülő helyzetbe tápászkodott, szorította melléhez a blúzt, lehúzta a szoknyáját és nem mert a férfira nézni. Bámult ki az ablakon, ki akart ugrani, de szélsebesen rohantak. Markolta a kocsi kilincsét, szorította. Tudta, hogy meghal, ha kiugrik, de már az sem érdekelte.

Hirtelen ismerős terepre értek, befordultak az utcájába. A férfi megállította a sarkon a kocsit. Hozzáhajolt, ismét öklére tekerte a lány haját, hátrarántotta a fejét és belebámult a szemébe.

– *Ha egyetlen szót szólsz róla, megöllek* – mondta. A hangja olyan hideg volt, mint fagyban az acél.

Elengedte a lányt, kinyitotta a BMW ajtaját és kilökte.

– *Ne feledd, megöllek!* – figyelmeztette még egyszer és bevágta az ajtót. Megfordult, végigrobogott az utcán, bele az éjszakába.

A lány zsibbadtan bámult utána. A lába reszketett, combja belsején vér szivárgott. Összébb húzta a blúzát, végigbotladozott a járdán, imádkozott, hogy ne találkozzon senkivel. Szerencséje volt, péntek este lévén a ház sötétbe borult. Mindenki elment bulizni.

***

Mary Mallory úgy osont be, mint a megvert kutya, amely egy lyukat keres, ahol elrejtőzhet. Megnézte magát a tükörben. A szeme alatt monokli, az arca csupa vörös púp. Levette a blúzát és iszonyodva bámult a mellére. Már kékültek rajta a zúzódások, a bimbók körül harapások gyűrűje. Azután levette ronggyá szakadt indiai szoknyáját, eltépett bugyiját és látta, hogy vér szivárog a hüvelyéből, a ragacs pedig a férfi ondója. Fölemelte a fejét és vonított fájdalmában, szégyenében, kínjában. Bár inkább ölte volna meg!

Órákig zokogott a szőnyegen fekve. A lába nem mozdult, megbénult a sokktól és a fájdalomtól. Már pirkadt, mire föltápászkodott. Bevánszorgott a fürdőszobába, megnyitotta a csapokat, várt, amíg a kád csaknem megtelt. Akkor elővette a borotvát és bemászott a kádba. Felszisszent, valósággal marta a sebeit a forró víz. Fokozatosan elmerült benne, amíg csupán a feje látszott ki.

Könnyen menne, gondolta tompán. A férfi már csaknem megcsinálta helyette. Néhány perc múlva úgyis meghalt volna. Azt mondják, nem fájdalmas. Nem mintha a fájdalom még számított volna, de a gondolat, hogy belesodródjon az álmatag feledésbe, úgy csábította, mint a molylepkét a láng.

Kocsi állt meg a ház előtt. Ülő helyzetbe rándult. Visszatért, hogy végezzen vele? Azután hallotta a nevetést, a hangokat, megértette, hogy a lányok jöttek vissza a buliról. Kihúzta a

dugót, kimászott a kádból, beburkolódzott ócska frottírköpenyébe és árnyékként surrant a folyosón apró szobájáig.

Két napig elő sem jött. Végül, a sokktól és az éhségtől elgyengülve hosszú ujjú pulóvert és farmert öltött, mélyen a fejébe húzott egy ellenzős sapkát, és napszemüveget vett, noha esett. Fogta a kerékpárját, elgurult a nyilvános telefonig, beszólt a kávézóba, hogy sajnos, rossz híreket kapott hazulról, nem megy vissza dolgozni. Azután elment a vegyesboltba, amely ugyanabban a háztömbben volt, vásárolt tejet, kukoricapelyhet, nápolyit és ismét visszavonult a szobájába.

Rágcsálta a kukoricapelyhet és gondolkodott, mitévő legyen. Nem volt barátnője, akiben megbízhatott, az egyetemi pszichológusoknak pedig nem merte elmondani. Azt gondolhatják, hogy az egész az ő hibája. Talán még a rendőrséget is kihívják. Erről pedig nem beszélhet, sohasem mondhatja el, hogy mit tett vele… Eszébe jutott a kés, a férfi fenyegetése, hullámként zúdult rá az iszony. Annyira remegett a keze, hogy le kellett tennie a kanalat. Torkán akadt a kukorica. Úgy döntött, hogy meg kell próbálnia elfelejteni, ami történt, le kell merítenie a tudat alá a többi borzalom közé, élete többi selejtjéhez. Ennyit tehetett.

Néhány héttel később, amikor a zúzódások kellően elhalványodtak és ismét képes volt szembenézni az élettel, visszament az egyetemre. Nem sokkal ezután összefutott a kávézó egyik pincérnőjével.

– Né, Mary! – köszöntötte vidáman. – Remélem, otthon minden rendben!

Mary bólintott és azt mondta, köszöni, igen.

– Mellesleg – folytatta a pincérnő – az a fiatal pofa, akivel beszélgetni szoktál, ugyancsak elhúzott. Azt mondta, áthelyezték egy másik állam kórházába.

Mary Mallory szíve megremegett a reménységtől.

– Kár – mondta. De úgy értette, hogy köszönöm, Istenem.

43.

Harry az ajkához emelte a nő kezét és megcsókolta. Aztán külön végigcsókolta minden ujját. Csodálta, hogy ezt így el tudja mondani. Csodálta a szigorú önfegyelmet és a tárgyilagosságot. Tudta, milyen mélyen beleégette magát a fájdalom és a félelem.

– Úgy sajnállak, Mal – mondta szelíden. – Bármit megtennék, hogy kitöröljem az agyadból ezeket a szörnyű emlékeket.

A nő ránézett.

– Ez még nem minden – mondta halkan.

Összenéztek, a férfi megrendülten, a nő megszégyenülve. Harry fölállt, töltött magának egy whiskyt és ivott egy kortyot.

– Nem kell végigcsinálnod – mondta. – Nem lehetsz biztos benne, hogy ugyanaz az ember. Nem akarom, hogy szenvedj. Felejtsd el. Régen volt, elmúlt.

Mal elszántan megrázta a fejét.

– Kötelességem. El kell mondanom neked.

Harry ismét melléült, megfogta a kezét és egyfolytában szorította, amíg véget nem ért a történet.

***

Mary Mallory egyedül volt a lakókocsiban, várta, hogy a parti őrség emberei elmondják, amit a szíve mélyén már úgyis tudott: nincs rá remény, hogy az anyja testét megtalálják. Ült a narancssárga díványon, nézte a kopott szobát. Valami különös módon most sokkal inkább érezte benne az anyját, mint amikor még élt. A levegőben ottmaradt a csípős bagószag, az állott kávé keserű aromája és a szegénység sivár bűze.

Bement a hálószobába, rámeredt anyja fém rúdon lógó ruháira. Olyan kevés volt, olyan ócska és elnyűtt, olyan mérhetetlenül szánalmas. Sírni szeretett volna.

A polcon ott hevert anyja hetyke aranygombbal záródó, piros lakktáskája, amelyet ragyásra mart a kor és a sós szél. Emlékezett, hogy gyerekkorában ezzel járt vásárolni. Az is eszébe jutott, milyen izgatott volt, amikor látta az anyját, ahogy új, piros táskáját lengetve sétál végig az utcán. Az is régen volt. A piros táska nem került le a polcról attól a naptól kezdve, hogy megérkeztek Goldenbe.

A padlón szétdobálva az anyja cipői: a széttaposott, kopott tornacipő, a sose viselt, olcsó fekete tűsarkú, amelyet egy évtizede vásárolt leárazáskor és az ócska, pántos fehér szandál. Mary Mallory fölvette az egyik szandált, beledugta a kezét, tapogatta a helyet, ahol az anyja lába pihent. Azelőtt sohasem figyelt fel rá, milyen kicsi volt az anyja lába, legföljebb harminchetes lehetett.

Anyja bolyhos, kék szvettere a vetetlen ágyon hevert, ahová odavetette, mielőtt kiment volna a viharba. Mary Mallory az arcához szorította, belélegezte a bujkáló illatot, amely az „anyát” jelentette. Szeméből kicsordultak a könnyek. Előbb csak mint kövér esőcseppek gurultak végig az arcán, majd felhőszakadássá sűrűsödtek, ahogy a hatalmába kerítette a gyász. Az ágyra vetette magát, a melléhez szorította a szvettert, mintha az anyját ölelné.

– Ó mama, szükségem van rád, szükségem van rád! – jajgatta. – Mama, azt akartam, hogy szükséged legyen rám! El akartam mondani, mennyire szeretlek, de nem vártál meg, és most már túl késő. Minden rosszra fordult. A segítségedre volt szükségem, nekem senkim sem volt rajtad kívül! – Belesírta gyászát a puha, kék szvetterbe.

Másnap eljött egy ember a parti őrségtől, elmondta, hogy valószínűleg nem fogják megtalálni az anyja tetemét. Mary Mallory egy bólintással tudomásul vette, köszönetet mondott a segítségükért. A férfi azt felelte, szívesen, becsukta az ajtót és a lány egyedül maradt.

Visszament a hálószobába, letörölte a port a falnak támasztott, keret nélküli tükörről. Hátralépett, tanulmányozta a tükörképét. Rátette kezét enyhén domborodó hasára, majd oldalt fordult, és ismét megnézte magát. Kétségbeesetten felnyögött. Egy magzat növekedett benne, az erőszaktevő magjából, az őrültéből, aki meg akarta ölni. Ismét felnyögött, elborította az önutálat.

Biztos, hogy szörnyeteg lesz. Hogy is lehetne más, amikor az apja őrült, az anyja pedig minden porcikáját gyűlöli? Nyilván megérzi az utálatot már az anyaméhben.

Félt, hogy ugyanúgy megbolondul, mint az anyja. Összeszedte magát, felvette a kék szvettert és járt egy nagyot, minden lépésnél azon tűnődve, mitévő legyen.

Leült a sziklára, kinézett a szürke óceánra. Baljósan háborgott az alacsony, acélszínű ég alatt. Elképzelte az anyját odalent a mélyben. Szomorú, hogy halálában is olyan szürke és fakó a környezete, amilyen életében volt.

Hosszú ideig ült ott, igyekezett kitervelni valamit. Nem akarta ezt az idegen embriót. Folyton imádkozott Istenhez, hogy taszítsa ki belőle, de tudta, hogy már túl késő. Elvetette volna, ha tudja, hová menjen, kit kérjen meg, de hát nem ismert senkit. Végül csak egyet tehetett.

Évhalasztást kér, megszüli a gyereket és örökbe adja. De addig még hét hosszú hónap áll előtte. Miből éljen meg? Mit tegyen?

Mary Mallory föltápászkodott. Egy utolsó pillantást vetett a komor, szürke óceánra. Nyújtózott, beszívta az éles, hideg, sós levegőt, erőt és bátorságot parancsolt magára.

– Győzni fogsz – mondta magának sötéten. Azután szomorú búcsúcsókot lehelt anyja után, sarkon fordult és visszament a sziklás úton a lakókocsihoz.

Gyorsan összekapkodta anyja holmiját; a ruháit, apró használati tárgyait műanyag zacskóba gyömöszölte. Összeszedte a néhány tányért, fazekat, serpenyőt, eszébe jutott, milyen vidáman csomagolták őket utoljára, készülve az új életre. Hozzátette a konyhaasztalról a félig üres cigaretta csomagot, a csaknem teljesen üres kávésdobozt meg a maradék élelmiszert a hűtőszekrényből.

Állt, nézte a padlón sorakozó fél tucat műanyag zsákot; ebben volt minden, ami az anyja életéből megmaradt. Olyan szánalmas volt, hogy sírva fakadt. Egy idő után harag váltotta föl a szomorúságot. Vele nem fog az történni, ami az anyjával. Valahogy átvészeli. „Valaki” lesz, ha belepusztul is!

Begyűrte a zsákokat a kocsi csomagtartójába, becsusszant a vezetőülésbe. Egy utolsó pillantást vetett arra a helyre, amelyet az otthonának nevezett. Azután elhajtott a városi szeméttelepre és ledobálta az anyja életének szánalmas roncsaival töltött zacskókat a feledésbe.

Visszaszállt a türkizkék Chevybe és elhagyta Goldent. Sohasem tért vissza.

***

Északkeletnek tartott, mintha mágnes húzta volna arra. Csak kevés pénze volt – motelre biztosan nem elég –, így a kocsiban aludt és olcsó, út menti fasírtcsárdákban evett, amíg émelygő gyomra föl nem lázadt. Akkor vásárolt kenyeret, szeletelt sajtot és a gyerekkorából ismerős étrendtől erősebbnek érezte magát.

Golden rég elmaradt; elől feltűnt egy város peremvidéke. Az útjelző táblára pillantott: TACOMA 10 MÉRFÖLD. A benzinórára nézett. A tartály már csak negyedig volt üzemanyaggal, és ha nem akarja, hogy teljesen kifogyjon, akkor itt kell maradnia.

Tacoma szegényesebb végén, az egyik peremvárosban találta magát, de nem panaszkodott, mert tudta, hová tartozik. A környék tele volt kiadó szobával, ő pedig addig járkált a táblákat tanulmányozva, amíg nem talált egy házat, amely tisztábbnak tűnt a többinél. Kopogtatott.

Hosszú lóarca, nagy sárga lófogai ellenére megnyerő arcú, fiatalos férfi nyitott ajtót.

– A szoba miatt jött? – mosolygott a lányra.

Mary Mallory bólintott.

– Meg tudná mondani, mennyibe kerül, mert ha túl drága, akkor nem szeretném az idejét rabolni.

A férfi tűnődve végigmustrálta, majd rápillantott a járda mellett álló ódon kocsira.

– Van munkája? – kérdezte nyájasan.

A lány fölemelte az állát, és a szeme közé nézett.

– Még nincs – mondta acélos hangon –, de biztos vagyok benne, hogy lesz!

A férfi fölnevetett.

– Magának biztosan, hölgyem. – mondta még mindig vigyorogva. – Jó, szóval van két szobánk. Az egyik elég kicsi, fönn a padláson, *az* igazán olcsó. A másik az emeleten. Az a nagy, kiugró ablak, amit ott lát maga felett. Az nagyobb és drágább. – Megmondta az árakat. – Megnézi őket?

– Az olcsóbbat veszem ki – válaszolta Mary Mallory és már fordult is a kocsi felé, hogy összeszedje a holmiját.

– De hát meg sem nézte! – tiltakozott a férfi.

– Nincs rá szükség. A háza tiszta, az ár tisztességes. Koldus ne válogasson – tette hozzá és kivette a hátizsákját a csomagtartóból.

A férfi lement utána a lépcsőn.

– Hadd segítsek. – Könnyedén fölkapta a poggyászt. – Mellesleg Jim Fiddlernek hívnak.

– Mary Malone – válaszolta a lány.

Kezet ráztak.

– Ez minden holmija? – A férfi bekukkantott az üres csomagtartóba.

– Ez. – Lecsapta a csomagtartó tetejét, és követte a férfit fölfelé a lépcsőn. – Ami a munkát illeti – szólalt meg reménykedve –, történetesen nem tud valamit a környéken?

– Próbálja meg az áruházat – szólt hátra a férfi a válla fölött, miközben fölfelé vezette négy lépcsőfordulón át. – Mindig keresnek kisegítőt. Nem fogja eltéveszteni, kétsaroknyira van innét. Ha nem járna sikerrel, próbálkozzon a drogériában vagy a Burger Kingnél.

Miközben lihegve mászta az utolsó, meredek lépcsőszakaszt, gunyorosan mondta magának, hogy igazán nagy utat tett meg: egyik bolttól a másikig. Azután belépett az apró padlásszobába, amely új otthona lesz, és a döntése, hogy lesz ez még jobb is, kijut innen, továbblép és valakivé válik, sziklakemény elhatározássá szilárdult.

A szoba csakugyan kicsi volt. Alig fért el benne az összekaristolt fatámlájú, egyszemélyes ágy és a komód, amely éjjeliszekrényként is szolgált a rajta álló, rózsaszín ernyőjű, rozoga lámpával. Csavarok álltak ki a falból a ruhák felakasztására, kopott rózsaszín függönnyel lehetett eltakarni őket. A parkettán rózsaszín szőnyeg, a manzárdablak előtt rózsaszín karosszék állta el a fény útját. Ócska szék volt, de kényelmesnek látszott, az egyik oldalán fából faragott lámpa állt, a másikon apró asztal.

– Nem sok, de legalább színben összeillik – mondta Jim derűs mosollyal. – Megfelel, Miss Malone?

– Tökéletes – válaszolta és így is gondolta. Már csak annyit kívánt, hogy lerúghassa a cipőjét, leülhessen az öreg székbe, ne kelljen vezetnie vagy gondolkodnia.

– A bért egy héttel előre kell fizetni – mondta a férfi. Miközben a lány a pénztárcáját keresté, hozzátette. – Jó, mindegy mikor. – Most nézte meg közelebbről a lányt. A szeme karikás volt, idegesnek tűnt. Nagyon fiatalnak és hullafáradtnak látszott. – Nem inna velem egy kávét? – kérdezte hanyagul. – Éppen azt főztem, amikor megjött.

A lánya gyanakodva nézett rá vastag szemüvegén át, azután úgy döntött, hogy házigazdája csak kedves akar lenni. Nem szokott hozzá a kedvességhez.

Hálásan rámosolygott. A férfi elcsodálkozva gondolta, hogy ha mosolyog, úgy felfénylik, mint a napfényes égbolt.

Mal követte Jimet a földszintre. Aggódott, hogy nehéz lesz lépcsőt másznia az elkövetkező hónapokban, de kiverte a fejéből a gondolatot. Kizárólag a legközelebbi jövővel akart foglalkozni. Így akarta túlélni a reá váró hónapokat: napról napra, óráról órára, ha kell, akár egyik rohadt percről a másikra!

Jim lakása az egész alagsort elfoglalta. A konyhában egy másik fiatalember süteményt szeletelt és fölpillantott, amikor beléptek.

– Ez itt Alfie Burns, a társam – mutatta be hanyagul Jim. – Mary Malone, az új lakónk a padlásszobában.

– Isten hozta, Mary – mondta Alfie. Elővett még egy csészét és kávét töltött neki.

Nagyon magas, nagyon sovány és nagyon jóképű, gondolta Mary, a csésze pereme fölött tanulmányozva Alfie-t. A forró kávétól bepárásodott a szemüvege. Levette, megdörgölte a szemét.

– Hé, mondta már valaki, hogy nagyon szép a szeme? – kérdezte Alfie. – Még sohasem láttam ilyen mélykéket. – Drámaian sóhajtott. – Hát nem dögös, Jim? Kontaktlencsét kellene hordania – tanácsolta. – Szégyen eldugni ezt a szépséget olyan vastag szódásüveg mögé. – Elnevette magát, de az jóízű nevetés volt, és Mary tudta, hogy nem csúfolódik rajta.

Megkérdezték, honnan jön és ő mesélt nekik Oregonról, elmondta, hogy most halt meg az anyja, kimaradt az egyetemről egy évre, mert nincs pénze, nem győzte tovább.

– Szegény gyerek – mondta Jim együttérzően. – Ami az áruházi munkát illeti, az igazgató a barátom. Hivatkozzon rám és arra, hogy itt lakik, rendben? Biztos, hogy rendes munkát fog kapni.

Jimnek igaza volt. Ahogy kimondta a férfi nevét, az igazgató csöppentett mézzé vált és Mal másnap már pénztárosnőként dolgozott. Úgy tűnt, minden simán megy, mintha még a reggeli émelygés is enyhült volna, bár óvatosan és a lehető legkevesebbet ette abban a reményben, hogy a baba nem növekszik és a hasa nem lesz sokkal nagyobb. Néha délelőttös volt, néha délutános, néha este dolgozott, de akárhogy is, a nap végére megdagadt a vádlija, a lába fájt.

Lassan hazabaktatott, fölvánszorgott a végtelen lépcsősoron a szobájába, ahol leült és addig áztatta a lábát egy lavór hideg vízben, amíg a sajgás enyhülni nem kezdett. Azután lement a konyhába, melegített magának egy csésze levest, vagy csinált egy szendvicset, majd viszszament a szobájába, hogy elolvasson egy könyvet, amelyet Jimtől kölcsönzött. A férfi néha kidugta a fejét, amikor elhaladt az ajtaja előtt és azt mondta:

– Hé, Mary, mit szólna egy csésze kávéhoz és egy kis pletyushoz?

De inkább Alfie pletykálkodott a barátairól, a bulikról, ahová jártak, arról, hogy ki kivel fut. Mary szerette hallgatni még akkor is, ha nem ismerte a barátaikat. Úgy érezte, részt vesz az életükben.

– Van barátja, Mary? – kérdezte néhány hónap múlva egy este mintegy mellékesen Alfie. Sört ivott, a lány és Jim kávéztak.

Mary csak egy korty kávé után válaszolt:

– Ó, dehogy. Egyáltalán nincs.

– De nem meleg – folytatta Alfie.

– Természetesen nem! – háborodott fel a lány.

A férfi rámosolygott.

– Mary Malone, én még sohasem láttam magához fogható, nem evilági ártatlanságot!

A lány rábámult, hirtelen észbe kapott, hogy Alfie mire céloz.

– Én hát szóval…. – dadogott. – Én… csak arról van szó, hogy korábban sohasem találkoztam…

Jót nevettek.

– Nekem természetesen nincsenek előítéleteim – mondta csúfondárosan Jim. – A legjobb barátaim is melegek.

– Ha ennyire ártatlan, Mary, akkor hogy lett állapotos? – kérdezte gyengéden Alfie.

A lány fülig elvörösödött. Émelygett a szégyentől, amikor arra gondolt, hogy ők is tudják. Lehorgasztotta a fejét, a könnyeivel küszködve hallgatott.

– Orvos látta? – kérdezte a férfi. Kedves volt a hangja, nyoma sem volt benne gáncsoskodásnak.

Megrázta a fejét.

– Nem.

A férfiak összenéztek, fölvonták a szemöldöküket, bosszankodva sóhajtottak.

– Drágám, ez nem múlik el úgy, mint a nátha! – figyelmeztette Alfie. – Vigyáznia kell magára, ezt-azt el kéne rendezni, döntenie kellene, hogyan tovább.

Mary fölemelte a fejét. A két férfi vele szemközt ült a konyhaasztalnál és aggodalmasan nézték.

– Elrendezni? – kérdezte idegesen.

Jim újra sóhajtott. Ez a lány egy másik bolygóról esett ide.

– A szülés miatt, Mary. Itt nem szülhet.

Erre nem gondolt. Képtelen volt szembenézni a ténnyel, hogy a gyerek egy napon megszületik. Hogy élni fog és ő lesz az anyja.

– Nem akarna erről beszélni velünk? – javasolta Alfie, de amikor látta, mennyire megrémült a lány, gyorsan hozzátette: – Jó, jó, nem muszáj. De mi aggódunk maga miatt, Mary, és segíteni akarunk, mielőtt elmennénk.

– Mielőtt elmennének? – ismételte meg döbbenten a lány.

– Jimmel úgy döntöttünk, hogy eladjuk a házat. Elmegyünk a Paradicsomba, egy trópusi szigetre a déli Csendes óceánon. Nem hagyhatjuk itt csak így, mint valami befejezetlen üzletet, anélkül, hogy tudnánk, mi lesz magával. Nem heverészhetünk a parton azt találgatva,

hogy mi történt magával. Ezért segíteni szeretnénk. De ennek érdekében meg kellene beszélnünk néhány részeltet.

– Mit például, hogy mikorra várható az esemény? – buzdította Jim. Kinyújtotta a kezét, megfogta a lányét. – Rajta Mary, ki vele. Vallja be!

Végig fogta a kezét, miközben a lány beszélt. A kicsi három hónap múlva esedékes, és ő nem tudja, mit tegyen, mert még csak gondolni sem bírt rá. Azt azonban tudja, hogy örökbe akarja adni.

– Én még csak látni sem akarom! – kiáltotta vadul. Riadtan nézett rájuk, de nem látott rajtuk megbotránkozást.

– Körülnéztem egy kicsit – mondta Jim. – Van egy hely az elővárosban, ahol olyan fiatal nőket fogadnak be, akik a magáéhoz hasonló kényes helyzetben vannak. Úgy hallottam, nagyon kellemes: hatalmas öreg ház egy kertben. Nem fényűző, de jól fölszerelt és békés. És ingyenes.

– Egy otthon megesett leányoknak – mondta szomorúan Mary.

– Már nem ez a neve – szólt rá élesen a férfi, nem engedve, hogy a lány elmerüljön a kétségbeesésben. – Legyen gyakorlatias, Mary. Befogadják, törődnek magával. A baba ott megszülethet és elintézik az örökbefogadást. Más szavakkal, drágám, leveszik a terhet a válláról. Nézze így! Három-négy hónap múlva visszamehet az egyetemre. Még csak át sem fogják irányítani más szakra, lesz munkája is.

– Még megvan az ösztöndíjam – mondta a lány. Egy reménysugár áttört a jövő felhőin.

– Hát persze. Tehát itt a szám, ott a telefon. Miért nem hívja föl őket? Alfie-val addig sétálunk egyet a ház körül. Talán veszünk egy üveg bort is. Iszunk a trópusi szigetünkre és a maga jövőjére az egyetemen. Jó?

Mary legszívesebben megcsókolta volna, de túlságosan félénk volt. Megvárta, amíg távoznak, azután mélyet sóhajtott és tárcsázott.

Kellemes hangú nő vette föl a kagylót, ő pedig idegesen elmagyarázta, kicsoda és milyen helyzetbe került.

– Jöjjön, látogasson meg minket holnap, ha megfelel – válaszolta élénken Mrs. Rhodes. – Itt gyorsan betelnek a helyek.

A Rainier ház kiadós autózásra volt egy lombos elővárosban, amelytől egy mérföldre már a vidék kezdődött. Szitáló eső esett, Mary haja átázott, amíg megtette a parkolóból a bejárati üvegajtóig a rövid távolságot. Üdén illatozott a kert zsíros televénye.

Az angolos Tudor-ormokat a Washington államban divatos vörös téglával egyesítő házat egy gazdag fakitermelő földesúr építtette vidéki tanyának a századfordulón. Nagy volt, szögletes, vészjósló, csupasz deszkapadlójával, fehér falaival iskolára emlékeztetett. Az ablakokon csúnya vászonfüggönyök lógtak, a szobákat vedlett bútorokkal rendezték be és az ingyen konyha szaga érzett a folyosókon.

Kart karba öltve két előrehaladott állapotú fiatal nő ballagott át a hallon, ahol Mary várakozott. Tetőtől talpig végigmérték, mikor elmentek mellett. Mary iszonyattal gondolta el, hogy néhány hónap múlva ő is így fog kinézni.

Besietett a hallba Mrs. Rhodes, egy alacsony, vékony, fürge asszony. Mary elmondta magáról a részleteket: a korát, hol él, mi a munkája. Beszélt az egyetemről és az ösztöndíjról is. Mesélt az anyjáról. Mrs. Rhodes mindent leírt, azután megkérdezte, ki a gyerek apja.

Mary összeszorított szájjal megrázta a fejét.

– Nincs apja – mondta sötéten.

– Na de drágám, ha örökbe akarja adni, akkor értesíteni kell a természetes apát is – nézett rá bosszúsan Mrs. Rhodes. Mind egyformák, sose akarják megmondani!

– Inkább megölöm – mondta Mary nyugodt, élettelen hangon.

Mrs. Rhodes élesen rápillantott. Látta az arcán, hallotta a hangjában, hogy a fiatal lány súlyosan sérült. Most halt meg az anyja… még csak tizennyolc… jobb, ha segítenek rajta.

– Rendben van, drágám – mondta, és igyekezett, hogy ne legyen anyáskodó a hangja. – Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha a hónap végén ideköltözik. Ledolgozhatja a felmondási időt az áruházban és félreteheti azt a kis pénzt, amivel hozzájárul az itteni eltartásához. Ha semmi sem marad, az sem baj. A Rainier házat jótékonyságból tartják fönt. Átsegítjük rajta, és ez a legfontosabb.

44.

Mary bezárkózott egy biztonságos kis időzugba, ahol sohasem gondolt a másnapra. Csak annyit kívánt, hogy továbbra is ott élhessen a padlásszobájában, időnként megosszon egy csésze kávét meg egy szendvicset Jimmel és Alfie-val, péntekenként pedig átvegye a csekkjét. Most mindennek vége. Jim és Alfie kitaláltak valamit, a házat gyorsan eladták, nem tudtak tovább várni, menni akartak. A legnehezebb a búcsúzás volt.

Távozásuk előestéjén búcsúvacsorát rendeztek. Mary mosolygott, pedig azt hitte, meghal. Kedvesek voltak hozzá, egyenlőként kezelték. A barátai voltak.

Amikor másnap reggel megjött a taxi, hogy kivigye őket a repülőtérre, Jim átölelte és beleborzolt a hajába.

– Föl a fejjel, Mary Malone! Menni fog. Majd gondolok rád.

Alfie pedig kezet csókolt neki és azt mondta:

– Vágj bele, Mary! Majd küldünk egy képeslapot.

Mary állt a lépcsőn, addig integetett, amíg a taxi be nem fordult a sarkon, azután nehézkesen fölvánszorgott az emeletre és összepakolta a holmiját. Másnap fölvették a leányanyák otthonába.

A Rainier házban volt egy csecsemőosztály is, Mary gyakran hallotta a babák sírását, de sohasem akarta látni őket. Végül a szülésznő ragaszkodott hozzá, hogy körülnézzen, és végigvezette az osztályon a lányt, megmutatva neki a berendezést: a vajúdót, a szülőszobát, ahol ő is szülni fog, az elfüggönyözött ágyakat, ahol két fiatal nő aludt.

– Kismamának lenni kimerítő dolog – figyelmeztette a lányt.

– De nem nekem! – vágta rá Mary. – Én rögtön örökbe adom!

A bába elkomorodott.

– Attól tartok, az beletelik néhány napba – mondta. – Tudnunk kell, egészséges-e a baba, tud-e rendesen táplálkozni, azután elválasztjuk. Szoptatnia kell, hogy szép kövér legyen, mielőtt örökbe adnánk.

Mary iszonyodva meredt rá.

– Ezt nem tudom megtenni! – mondta rémülten. – Én nem bírom szoptatni, én nem…

A szülésznő hallott ilyet már korábban is.

– Majd meglátjuk – válaszolta nyugodtan.

Az utolsó hetekben Mary szokása szerint annyira félrehúzódott, amennyire tehette. Nem akart beszélgetni a többi lánnyal, mert mindent el akart felejteni abban a pillanatban, ahogy innen kitette a lábát. Mintha semmi sem történt volna. Ez volt az egyetlen út.

A napok vánszorogtak, noha a várandós mamák minden idejét kitöltötték, még azokét is, akik lemondtak a gyerekükről. Megtanították őket, hogyan kell csecsemőt ápolni, fürdetni, pelenkázni, cumisüveget sterilizálni – mindazt, amit Mary nem akart tudni.

Megtudta, mi fog történni, amikor bemegy a szülőszobába, hogy valószínűleg sokáig fog tartani, tíz-tizenkét óráig, talán még tovább, mert az első szüléseknél mindig így van. Ő azt mondta magában, hogy nem érdekli, csak legyen túl rajta.

Aznap reggel, amikor bekerült a vajúdóba, kapott egy lapot Alfie-től és Jimtől. Összemosódó színekben pompázó kép volt egy pálmákkal szegélyezett szigetről, ahogy ők írták, a Paradicsomból.

„Sok szerencsét Mary, írták. Emlékezz, a Paradicsom ott van, ahol a szeretet."

Rögtön ezután elment a magzatvíz, nem sokkal később elkezdett görcsölni. Mary meghökkent, hogy milyen erősek a görcsök, de hősiesen mondogatta magának, hogy ki lehet bírni. Bejött a szülésznő, hogy megvizsgálja. Azt mondta, hamarosan itt lesz az orvos és hogy jól csinálja, de még sokáig fog tartani. Mary a faliórára pillantott: délelőtt tizenegy volt.

Este tizenegykor a vajúdóban feküdt egy kórházi vaságyon, amelynek magasított oldala volt, nehogy leessen, amikor kínjában dobálja magát. Összecsikordította a fogát és azt mondta magának, hogy egyszerre mindig csak egy percet, egy másodpercet kell kibírnia, csak azon essen át, holnapra mindennek vége, szabad lesz. Marcangolta a fájdalom, ő zihált, a fogát csikorgatta, de egyetlen hangot sem adott ki.

– Az Isten szerelmére, sikítson, lányom, miért nem sikít? – hüledezett a nővér. – Ha egy nő valaha is visíthat egy kiadósat, akkor az most van.

De Mary csak még jobban összeszorította a fogát. Lehunyt szeme előtt ott lebegett annak a férfinak a képe, aki megerőszakolta. Merev, sötét szeme belefúródott az övébe, miközben két gyötrelmes összehúzódás között reszketett. Inkább meghal, de nem szerzi meg neki azt az elégtételt, hogy sikítson!

Végül, amikor már azt hitte, nem bírja tovább, hajnali öt felé kapott egy epidurális injekciót és hirtelen nem fájt többé semmi. Kellemes ködben lebegett valahol az ágy fölött, azután visszarángatták a valóságba:

– Nyomja, Mary, gyerünk lányom, folytassa! Nyomja, keményebben, keményebben. ..

Nem érezte, amikor a kicsi kisiklott belőle, de meghallotta a sírását. Be akarta dugni a fülét, hogy ne hallja, de nem mozdulhatott: lába a szülőkengyelben volt, ápolónők fogták a kezét, csapdába esett. Csak annyit tehetett, hogy feküdt és iszonyodva gondolta: *Az ő gyereke! A szörnyeteg megszületett!*

– Lány – mondta az orvos, és odanyújtotta az újszülöttet a nővérnek, hogy mossa le.

– Nem akarom tudni – motyogta, beleveszve a zavaros lidércnyomásba. Sírva fakadt, a nővér letörölte a könnyeit.

– Jól van – mondta gyengéden. – Derekasan viselkedett, Mary. Most már sírhat.

Kevéssel később a kórteremben feküdt, egy elfüggönyözött fülke biztonságában. Az ablakot szélesre tárták, éppen kelt a nap, melege megsimogatta az arcát. Békésnek, nagyon nyugodtnak érezte magát. Most már vége mindennek.

– Mary – mondta a szülésznő.

Kinyitotta a szemét, rövidlátóan hunyorgott.

– Itt a babája – mondta a bábaasszony, és odanyújtott neki egy rózsaszín batyut. – Szoptatási idő van. – Azzal belefektette a babát Mary karjának hajlatába.

A lány kővé merevedett az iszonyattól. Torka kiszáradt, mint a hamu, szólni se bírt. A kis test nyomta a karját, de ő nem tudott ránézni.

– Gombolja ki a hálóingét, drágám – mondta a szülésznő.

– Nem tudom – károgta. Nem akart ránézni. – Nem tudom.

– Gyönyörű baba – gügyögte a bába. – Szüksége van a tejecskére. Ugyan, Mary. Fogadja el a felelősséget!

Mary elszakította pillantását a szülésznőtől és akaratlanul ránézett a teremtményre, amely belőle akart táplálkozni. Egy hosszú pillanatig nézte a lányát, azután ismét hátradőlt a párnán, lehunyta a szemét.

A kinti fákról az ablakon át édes orgonaszagot sodort be a szellő, és az illat hirtelen derűs örömmel töltötte el a lányt. Ismét ránézett a gyerekre. A szeme pontosan olyan volt, mint az övé, nagy és kék, egy kicsit réveteg. Kerek, rózsaszín arca volt, rózsabimbó szája, pihés, finom szálú, szőke haja. Egyáltalán nem volt szörnyeteg, hanem szép, tökéletes kisded. És az övé.

Mary hátradőlt a párnákon, magához ölelte csecsemőjét. Ujját csodálattal húzta végig a szőke pihés fejen. Fürdött az orgonaillatos meleg napfényben. Tudta, hogy amit a kicsi, tehetetlen újszülött iránt érez, az maga a szeretet.

Másnap közölte, hogy meggondolta magát és nem adja örökbe a kicsit. A szülésznő megpróbált vitatkozni, rámutatott az előtte álló nehézségekre. Nem tanulhat tovább az egyetemen, a férfiak nem vesznek feleségül leányanyákat, keményen kell dolgoznia, egyszerre kell betöltenie mindkét szülő szerepét. Mellesleg egy jómódú házaspár már jelentkezett, alig várják a picit, már a gyerekszobát is berendezték neki. Nagyszerű élete lesz náluk a kislánynak. Meglesz a tisztességes otthona, igazi családja; jó iskolába járatják, elvégezheti az egyetemet.

Mary a sarkára állt és makacsul elzárkózott minden érv elől. Végül meghátráltak előle, még segítettek is, hogy találjon egy kis garzont és munkát egy drogériában.

Életének második legboldogabb napja volt, amikor elvitte „haza” a kislányát. Egy héttel később kellett munkába állnia, addig találni kellett valakit, aki vigyáz a gyermekre. A dohos kis lakás tűzforró volt a júniusi napfényben, de hamarosan otthonos lett, megtelt lepedőkkel és üvegekkel, apró babaholmik lógtak a zuhanyozó rúdján.

Angélának nevezte el a kicsit, mert olyan tökéletes volt, mint egy angyalka. A Rainier háztól kapott harmadkézből való kocsiban tologatta a környékbeli utcákban, a helyi parkban, etette, fürdette, úgy felöltöztette a turkálóból, mint egy játék babát. A baba nézte hatalmas, kék szemével és Mary imádattal gügyögött neki, drágaságom, mondta, meg picim, meg szeretlek. Mintha idegen nyelven beszélt volna, de könnyen jöttek a szájára a szavak, mert most már tudta, mi a szeretet.

Hogy dolgozhasson, át kellett állítania a kicsit cumis-üvegre. Halálosan elfáradt, amíg lefejte a tejét, sterilizálta az üvegeket és megcselekedte azt a százféle dolgot, amelyet el kell végezni egy csecsemő körül. Amikor eljött a nap, hogy munkába álljon, áttolta a csecsemőt háromsaroknyira a dadához, átadta a tejesüveget, a pelenkás csomagot, az összes többi babaholmit. Búcsúzóul megcsókolta a kicsit, azután elsietett a drogériába és dolgozni kezdett, még mielőtt elsírta volna magát.

Egész nap idegeskedett, ebédtájban fölhívta a dadát, hogy megtudja, hogy van a kicsi.

– Minden rendben – mondta kurtán a nő. – Ebben a korban egyébként is sokat alszanak.

Lehet, hogy a kicsi egész nap aludt, de éjszakánként biztosan nem és így Mary sem. Amint fáradtan bemászott az ágyba és lehunyta a szemét, Angéla rögtön sírni kezdett. Anyja próbálta megetetni, maga mellé fektette, fölvette, fel-alá járkált vele a kis szobában. De Angéla éjjeli bagoly volt, aminek a dadus lett a haszonélvezője, mivel a kicsi egész nap álmos volt, miközben Mary leragadó szemmel, kimerülten csetlett-botlott a boltban, alig bírta összeszedni az eszét, hogy aztán egész éjszaka járkáljon.

Eltelt néhány hónap. Sokszor hibázott a munkában, a boltvezető figyelmeztette is miatta, de amikor ismét tévedett, és ötven dollárt adott vissza egy nőnek öt helyett, a boltos a plafonra mászott.

– Ennyi, Miss Malone – mondta. – Sajnálom, de ez nem mehet így tovább. Ilyen állapotban nem lehet dolgozni.

– Úgy érti, hogy kidob? – kérdezte, és csaknem elsírta magát.

A boltvezető sóhajtott és adott neki még egy lehetőséget.

– Csak jól gondolja meg, mit csinál! – figyelmeztette. – Nem lehet főállásban dolgozni és közben még anyának is lenni.

De Mary nem lehetett anya, ha nem dolgozott főállásban, mert akkor nem lett volna elég pénze.

December volt, közeledett a karácsony, amikor végre felfogta, hogy ez valóban nem mehet így tovább. A baba folyton sírt és ő bűntudatosan gondolta, hogy talán azért, mert boldogtalan: nincs megfelelő otthona, főfoglalkozású anyja, nem kap megfelelő figyelmet és törődést. Mary csak a szeretetét adhatta, és az nem volt elég. Szeretni bárki tud.

A fizetése elment a lakbérre, a dadusra és az élelmiszerre. Semmi sem maradt, egyetlen cent sem. Még annyi sem, hogy Angéla karácsonyi ajándékot kapjon. Bágyadtan roskadozott a székben a bölcső mellett, nézte a kicsit, ahogy a fejét dobálva bömböl. Ahhoz se volt ereje, hogy fölvegye. Fekete kétségbeesés öntötte el. Felélte minden tartalékát.

Aznap éjjel aludt a baba, de Mary föl-alá járt a lakásban, azon töprengve, mit tegyen. Másnap átvitte a gyereket a dadushoz, azután kelletlenül elvonszolta magát a drogériába. Valahogy végigszenvedte a napot, fölvette a fizetését, amelynek nagy részét elköltötte, mielőtt megkapta volna. Vásárolt egy újságot, nassolni való nápolyit és fáradtan visszament Angéláért. Ez volt az első alkalom, amikor a baba rámosolygott.

Felderült a szíve, alig hitt a szemének, de visszamosolygott rá. Olyan volt, mint egy napsugár a borongós decemberi napon.

Később, miközben a jóllakott Angéla elégedetten heverészett néhány percig a földre terített takarón, Mary kinyitotta a borítékját és átszámolta a pénzét. Meghökkent. Egy hét helyett kettőt fizettek ki neki. Azután észrevett egy apró rózsaszín cédulát a borítékban és a szíve össze-

szorult. Még annyi bátorság sem volt a boltvezetőben, hogy személyesen közölje a kidobatását!

Tizenegy tájban Angéla sírni kezdett. Mary körbe-körbe járkált vele, simogatta a hátát, csitította, addig mondogatta, mennyire szereti, amíg végül csak elszunnyadt ismét. Betette a bölcsőbe, azután csinált magának egy csésze teát, majd leült és átnézte az újságot, hogy munkát találjon magának.

Két héttel karácsony előtt kevés volt az álláshirdetés, senki sem akart munkaerőt fölvenni. Fizetése és az egyheti felmondás még az asztalon hevert, ahová dobta. Gyorsan kiszámolta, hogy mire kifizeti a lakbért, a dadust és vesz néhány nélkülözhetetlen dolgot, huszonhárom dollárja marad: És még babaételt és új babaruhát is kell vennie.

A szociális segélyre gondolt és megborzongott, még mindig égette a megalázó emlék. Az anyja mérte rá ezt és most megismétlődik a minta: ő ítéli erre a saját lányát. Ugyanabba az örvénybe kényszerült; és a lánya is. Sohasem kerülnek ki belőle, nem élik túl. Belenézhetett jövőjük feneketlen szakadékába.

Ismét belepillantott az újságba, és a szeme megakadt egy kisgyerek, egy nagyon szép kislány képén. Gyorsan elolvasta a cikket, majd újraolvasta. Ezúttal lassan.

A kislány egy gazdag seattle-i házaspár szívelégtelenséggel született gyermeke volt. Szülei kétségbeesetten harcoltak az életéért, Texasból és Londonból hozattak szakorvosokat, hogy megpróbáljanak segíteni rajta. Időről időre elfogta őket a vak remény, hogy a kislány csodamód meg fog gyógyulni. Ám a gyermek néhány napja meghalt. Az anyja azt nyilatkozta, hogy sohasem fogja kiheverni, és valahányszor bemegy az üres gyerekszobába, mindannyiszor megszakad a szíve.

Mary nem adott magának időt a gondolkozásra. Borítékba tette a háziúrnak a hátralékos lakbért, hagyott mellette egy cédulát, hogy sajnálja, de nem engedheti meg magának a további itt-tartózkodást. Azután betette a babát meg néhány holmit az ódon Chevybe és elindult a hideg éjszakában Seattle felé.

Az újságcikkből tudta, merre lakik a házaspár, könnyen megtalálta a házukat: szépséges helyen állt, pontosan a Washington tóra nézett. Ült a sötét kocsiban, karján a babával és várakozott.

Amikor az ég alja szürkülni kezdett, megetette a csecsemőt, tisztába tette és belecsavarta a bolyhos takaróba. Hogy biztosan ne fázzon, még egy steppelt takaróba is becsomagolta, azután szorosan magához ölelte és várta, hogy a házban megjelenjenek az élet jelei. Az ég rózsaszínű lett, az emeleten villanyt gyújtottak, tudta, hogy a család fölébredt.

Írt egy cédulát, rátűzte a baba takarójára. Ránézett imádott kislányára, gyengéden megcsókolta, még egyszer utoljára magához szorította. Azután némán fölment a lépcsőn és lefektette a széles kőlapra.

Tétovázott, a cédulára gondolt. Az állt rajta: „Tudom, hogy szükségük van rá, gondját fogják viselni. Kérem, szeressék.” Biztos volt benne, hogy helyesen cselekszik; mást nem tehetett.

Mégis habozott. A szíve összeszorult, ahogy lenézett a gyermekére. Annyira szerette, de ha megtartja, akkor mindketten elmerülnek Goldenben, vagy valami hasonló helyen. Az ő szépséges lánya ennél különbet érdemelt.

Visszarohant az útra, beugrott a kocsiba és elhajtott.

Sohasem találták meg, noha biztosra vette, hogy próbálkoztak vele. Otthagyta az államot, új munkát keresett magának, sok száz mérföldre onnan. Egy év is eltelt, mire vissza mert térni

Seattle-be és ismét folytatta tanulmányait az egyetemen. Nem siratta a gyermekét. Ehhez túl mély volt a seb, az emléket mélyen eltemette magába, a többi rossz dolog mellé.

45.

– Megtartottam a fogadalmamat – mondta szomorúan Harrynak. – Sohasem mentem vissza ahhoz a házhoz. Sohasem láttam őt. Az első évek voltak a legrosszabbak. Nem tudom elmagyarázni, milyen érzés egy ilyen gyermeket elveszíteni, tudni, hogy él, méghozzá ilyen közel, csaknem karnyújtásnyira! De hát az ő lányuk. Szükségük volt rá, ugyanannyira, mint neki őrájuk. Neki adták a szívüket, a szeretetüket, megosztották vele az életüket. Senki sem tudta meg, ki az igazi apja. – Esengve nézett Harryre, mintha a jóváhagyását kémé. – Nem volt választásom. Ez volt az egyetlen lehetőség, hogy szabad lehessen.

Szeme elsötétült a fájdalomtól. Harry tudta, mennyit vívódhatott, mennyit küzdhetett a bűntudattal és a kétségbeeséssel, folyton azon rágódva, vajon jól cselekedett-e. Egyedül, szeretet nélkül szenvedte végig ezeket az éveket. Szörnyű árat kellett fizetnie.

A karjába vonta, magához szorította, ringatta. A nő reszketve ölelte át. Nem tudott sírni; a könnyeit már régen elsírta, tenger könnyet, amíg nem maradt semmi. Érezte, hogy a férfi megérinti lezárt szemhéját, előbb az ujjával, aztán a szájával, épp csak súrolva hosszú pilláit egy gyengéd csókkal. Harry körülrajzolta ujjával az arcát, a járomcsontokat, a puha, reszkető ajkat. Mal még mindig lehunyta a szemét. Nem tudott ránézni, nem bírta elviselni a sajnálatát.

A férfi kigombolta a blúzát, lefejtette a válláról, azután a szoknyáját oldotta meg. Ujjai követték a nyak hajlatát, mellének halmát a világos szatén kombiné alatt, olyan könnyedén, mint a szellő. Lehúzta róla a kombinát és végigcirógatta Mal testét.

– Gyönyörű – súgta a fülébe. – Gyönyörű asszony vagy, Mal. – Szája a nőét kereste, beharapta puha alsó ajkát, ízlelgette, azután elborította kimondhatatlanul gyöngéd, pillangószárnyként repdeső csókokkal.

A hálószobában gyorsan levetkőzött, azután leült a nő mellé az ágyra. Megfogta a kezét, magához húzta.

– Nyisd ki a szemed, édes Mal! – sürgette. – Azt akarom, hogy rám nézz! Nézz rám!

A nő nem bírt. Nem akarta tudomásul venni, amit látnia kell.

– Nézz rám, Mal! – parancsolta a férfi. – Azt akarom, hogy rám nézz!

Fogta a két kezét, nem volt menekvés. A nő szemhéja lassan fölemelkedett. Rövidlátó szeme elé beúszott a férfi szikár, megnyerő arca, kócos, sötét haja, erős borostától feketéllő álla. A tekintete vad volt és parancsoló.

– Nézz a szemembe, Mal! – mondta és megmarkolta a kezét, mert most már nem akarta elveszíteni.

A nő fölemelte a fejét, büszkén kinyújtotta a nyakát és keserűen összeharapta a száját, készen rá, hogy kimondja: neki nem kell szánalom. Neki igazság kell. Ám ahogy belenézett a gyönyörű szürke szempárba, nem tudta többé elfordítani a pillantását. Harry szeme éppúgy fogva tartotta, mint a karja, amikor szeretkeztek.

Tudta, hogy a férfi teste kemény és csodaszép, hogy a szeme mond neki valamit. Harry ereje áramlott az ő ujjaiban, töltötte be érzékeit, mégsem mozdult, nem csókolta meg, nem próbált szeretkezni vele. A szeme parancsolt, vonzott; Mal minden tagja annyira elgyöngült,

hogy végül már súlytalannak érezte magát; ezüstös-opálos térben úsztak és ő nem látott, nem érzett mást, csak a férfi szemét és benne a gyengédséget.

Harry ekkor előrehajolt és a fülébe súgta:

– Ez a szerelem, Mal. Amikor egymás lelkét is megérintjük, nemcsak a testét. Én az agyamba, a szívembe fogadlak téged és azt akarom, hogy te is így tégy. – A nő halkan nyöszörgött, szíve a torkában vert, amikor a férfi lehajolt hozzá, hogy ismét megcsókolja, könynyedén, puhán, végtelen gyengédséggel. – Érzed, Mal? Most már érzed?

Megcsókolta a nő nyakát, ajka végigvándorolt a váll sima ívén, a mellek halmain, körbejárta a bimbókat, és elindult le, a has meredélyén. Megcsókolta combjának puha belső oldalát, érzékeny nőiségét, azután ismét fölfelé araszolt, amíg Mal föl nem kiáltott a vágytól.

Harry kemény volt, készen állt, mégis lassan tette magáévá, azt akarta, hogy tudja, szereti, és ilyennek kell lennie a szeretkezésnek: egy férfi és egy nő tökéletes összhangjának, testben és lélekben.

Amikor végül belehatolt, Mal följajdult, kezével-lábával átkulcsolta, vele mozgott, érezte a benne lobogó tüzet, az örömöt, az erőt, amikor együtt értek el a csúcsra.

De még akkor sem fejezték be, amikor vége volt. A férfi továbbra is benne maradt, tovább ölelte. Végigsimogatta a nő izzadságtól síkos testét, csókokat lehelt az arcára, nyakára, nyitott szájból magába szívta pihegő lélegzetét.

– Na, most már érzed? Most már tudod, mi a szerelem? – dünnyögte.

– Ó, Harry! – Alig kapott levegőt a hirtelen örömtől. – Szeretlek, Harry!

Összefonódva hevertek saját ezüstös világukban. Malnek nem voltak titkai többé. A férfi egy idő után kigubancolta magát, kiment a konyhába és elkészítette a nő kedvenc teáját. Óvatosan bevitte, letette a kis éjjeliszekrényre, Mal pedig hálásan mosolygott.

– Meg kell köszönnöm neked – mondta alázattal a férfi. – Senkinek sem lenne szabad ilyeneket elviselni, amiken te keresztülmentél. Senkinek sem lenne szabad ilyen tapasztalatokat szereznie, vagy elbeszélés közben újraélnie. De van egy fontos kérdés, amit föl kell tennem neked. A szívedben – és az ösztöneidben – biztos vagy benne, hogy az az ember ugyanaz, akit keresünk?

– Igen – válaszolta nyugodtan Mal. – A neve Will Ethan. – Megkönnyebbülten sóhajtott. Végre kimondta.

– Szükségünk lesz a segítségedre, Mal, ha el akarjuk kapni, mielőtt újra ölne.

A nő ez alkalommal nem habozott. Tudta, hogy megbízhat a férfiban.

– Segítek – egyezett bele. Nagyon halkan sóhajtott, amikor mondta, Harry mégis tudta, milyen sokba kerül neki ez a szó.

46.

A tömegtájékoztatás gépezete teljes sebességre kapcsolt. Mallory Malone közölte, hogy azon a héten szenzációs újdonságokkal szolgál. Nem mondta, mikkel, csak annyit, hogy rendkívül személyesek. Műsora, melyet rendszerint előre szalagra vettek, most élőben ment, a stúdióban nem volt hallgatóság.

Még a személyzetnek és a stábnak sem árulta el, miről van szó. Sőt, még Beth is sötétben tapogatódzott.

– Biztos, hogy menni fog? Akármiről van is szó? – kérdezte Malt aggodalmas homlokráncolással, amikor elérkezett a csütörtök. Úgy látta, hogy Mal pokolian fest: karikás a szeme a kialvatlanságtól, ideges a sok koffeintől és feszült, akár egy összenyomott rugó.

Mal úgy járkált az üres dobogón, mint egy macska, amely egy ketrecből keresi a kiutat. Fölnézett Beth-re és látta titkárnője szemében az aggodalmat.

– Meg kell tennem. Nem lesz baj.

Beth aggódva megfogta a karját.

– Ne csináld, Mal! Töröld a műsort, még van idő. Elég szalagunk van, lefuttathatunk helyette egy másikat.

– Meg kell tennem!

Úgy járkált a stúdióban, hogy észre sem vette. Ő csak a fejében torlódó képeket látta maga előtt.

Harry a műsorkezdés előtt fél órával érkezett. Meglátta Malt, ahogy ül a félsötétben, miközben körülötte az utolsó simítások zajlanak. Lehunyta a szemét, fejét hátrahajtotta, mintha pihenne. Ám a férfi látta szorosan összekulcsolt ujjaiból, hogy nem ez a helyzet.

Odament hozzá, a vállára tette a kezét, lehajolt, megcsókolta az arcát. A nő szeme kinyílt.

– Ó, Harry, csakhogy itt vagy! – mondta hálásan.

A férfi leült mellé.

– Minden kész. A hívásokat lehallgatják, beleértve az otthoni telefonodat is, a lakásod pedig rendőri őrizet alatt áll. – A mai este után a gyilkos tudni fogja, hogy Mal ismeri. Arra számítottak, hogy tesz valamit, csak azt nem lehetett tudni, mit.

Harry aggodalmasan nézett rá, majd könnyedén megcsókolta az ajkát.

– Szorítok neked, Mal – mondta. Fölemelte a kezét, keresztbe tette ujjait. – Talán ettől lesz vége.

– Szoríts – válaszolta a nő.

Eljött az idő. Tüzes reflektorfénybe borult az egyszerű helyszín, a kemény kis kanapé, az alacsony asztal a vázával, amelyben orgona és bazsarózsa virított. Egyszerű kék pulóvert és szoknyát viselt; szőke haját hátrafésülte a homlokából, egyetlen ékszer sem volt rajta. Nem hasonlított a híres tévészemélyiségre, a rámenős kérdezőre. Fáradtnak, szinte csúnyának látszott, mintha lekapcsolták volna a benne égő lámpát.

Leült, fölvette jegyzeteit, idegesen végiglapozta, majd félretette a papírokat. A sötétben, a fényeken túl, látta Beth mellett Harryt. A férfi fölemelte a kezét, mutatta keresztbe tett ujjait. Azután a rendező visszaszámolta a másodperceket és megkezdődött az adás.

Mal belenézett a kamerába és nyugodt hangon jó estét kívánt.

– Ma este más lesz a programunk. Mint emlékeznek, néhány héttel ezelőtt a bostoni sorozatgyilkos áldozatául esett fiatal lányok családjai voltak itt, akik megosztották velünk gyászukat, legmélyebb érzéseiket. Az a rendíthetetlenség, amellyel követelték, hogy a gyilkos az igazságszolgáltatás elé kerüljön, vegyes érzelmeket keltett sokakban önök közül, és bennem is Egészen az elmúlt hétig sohasem beszéltem arról, mi történt velem, de most már nem tudok együtt élni vele. Kezdtem meggyűlölni magam, mert meg akartam őrizni saját csúf titkomat,

amikor ezek a lányok még azt az esélyt sem kapták meg, hogy beszélhessenek. Most én igyekszem beszélni helyettük. Egy barátom mondta: „Te élsz, ők pedig halottak. Mi az a fontos, hogy így kelljen rejtegetni?” – Mélyen, reszketegen sóhajtott. – Azt a tényt rejtegettem, hogy én is erőszak áldozata voltam, és csaknem megöltek engem is. El akarom mondani, hogy fogalmuk legyen róla, milyen érzés áldozatnak lenni. Olyannak, akit brutálisan megerőszakoltak és csaknem megöltek. Mesélni akarok a fájdalomról, a megaláztatásról és a szégyenről, amely mostanáig visszatartott attól, hogy beszéljek róla. És mesélni akarok a félelemről. Mert az az ember megfenyegetett. Azt mondta, ha valaha is el merem mondani, megkeres és megöl.

Büszkén fölemelte az állát.

– Nos, William Ethan – ezt a nevet mondta nekem, noha most már tudjuk, hogy ez álnév –, itt vagyok és beszélek magáról Amerikának.

A kamera ráközelített, egyenesen a szemére.

– Beszélek magáról, aki mind a mai napig nőket erőszakol és gyilkol meg, mert hiszem, hogy maga ugyanaz, aki megerőszakolta, megcsonkította és megölte Mary Ann Latimert. És Rachel Kleinfeldet. És Summer Youngot. És Suzie Walkert.

Beth Harryre nézett, a szeme kitágult a rémülettől.

– Ez igaz? – suttogta. A férfi bólintott. – Istenem – csukladozta Beth. – Szegény Mal, szegény, szegény Mal!

– Elmesélem önöknek, mit csinált, hogyan történt – folytatta Mal –, így tudni fogják, milyen érzés kiszolgáltatva lenni Will Ethannek.

Beth megragadta Harry kezét és megszorította. Könnyek peregtek az arcán, miközben a barátnője elmesélte a réges-régi éjszakán megesett szörnyű történetet.

Mikor befejezte, egy pillanatig hallgatott. Válla megroskadt a fáradtságtól és a feszültségtől; csaknem végére ért az erejének. Szorosan összekulcsolta ujjait, megacélozta magát, hogy erős legyen, hogy folytassa.

Mintha ismét kigyulladt volna benne a lámpa: újból Mallory Malone volt, az eszes tényfeltáró tévériporter, a szépség, a híresség. Nem volt többé áldozat, hanem erős asszony, aki úgy követte a gyilkost, mint egy hőkereső rakéta.

– Információimmal segítettem összeállítani egy új mozaikképet – mondta, most már láthatóan összeszedve magát. – A gyilkos ilyen volt fiatalabb korában, amikor találkoztam vele.

Szúrós fekete szemű, sörtehajú, szakállas férfi arca töltötte be a képernyőt.

– Most pedig valószínűleg így fest. – Új arc tűnt fel a képernyőn: ugyanaz a férfi, idősebb külsővel. – Kérem önöket, ismerik őt vagy akárkit, aki hasonlít rá, hívjanak föl minket. És most William Ethannek üzenek, noha biztos vagyok benne, hogy már nem ezt a nevet használja. Tudom, hogy ott van valahol, hogy hallgatja, nézi ezt a műsort. Azt akarom, hogy tudja: mostantól Amerika népe is ott lesz, figyel és kutat – maga után. – Mostantól nem menekülhet. Amikor elfogják, ami hamarosan megtörténik, többé nem élvezheti ébredés után a kellemes nyári napsütést vagy a csípős téli reggelt. A társadalom kiveti magából. Úgy fogják el, ahogy egy fenevadat szokás, és bezárják egy börtön rácsai mögé. Soha többé nem szívhatja be a szabadság tiszta levegőjét, ami a normális, tisztességes amerikaiak előjoga.

Belenézett a kamerába és így szólt nézőihez:

– El kellett felejtenem magamat, a saját félelmeimet. Ide kellett jönnöm, hogy beszéljek róla önöknek, mert meg kell próbálnunk véget vetni ezeknek a gyilkosságoknak. Visszataszító emlékeket kiásni semmiség. Azt akadályozzuk meg, hogy újabb sírokat kelljen ásnunk. Kö-

szönöm, hogy meghallgatták a történetemet. Remélem, megértették, és ez segíteni fog önöknek. Emlékezzenek a szülőkre, emlékezzenek a lányokra. Kérem, egyiküket se felejtsék el. Jó éjszakát. És még egyszer köszönöm.

A stúdióban teljes volt a csönd.

Mal lenézett felhasználatlan jegyzeteire. Fejből, minden segédanyag nélkül beszélt, ahogy a szívéből jött.

Fölállt, kiment a fénykörből, azután szélesre tárta a karjait, mintha mindnyájukat magához akarná ölelni: a produkció stábját, a személyzetet, az operatőröket.

– Köszönöm, amiért megőriztétek a titkot, meg köszönök minden mást is, amit ezen a héten el kellett viselnetek miattam.

Munkatársai visszanéztek rá, azután kitört a spontán taps. Beth, mintha varázslat alól szabadult volna, odarohant hozzá és átölelte.

– Ó, Mal, úgy sajnállak! – mondta könnyezve.

– Ne sajnálj, Beth – felelte ő gyengéden. – Már vége van. – De közben Harryt nézte. A férfi kezet nyújtott és csak annyit mondott.

– Köszönöm, asszonyom.

– Én köszönöm neked, nyomozó – válaszolta a nő, és komolyan gondolta.

Még az ajtóhoz sem értek oda, amikor már foglalt volt minden telefonvonal. Egyenesen hazamentek. Harry még mindig szorította a nő kezét, Mal érezte a vigasztalást, a belé átáramló erőt. Harry oltalmazón átfogta a vállát, miközben besiettek a házba és fölmentek a lifttel.

Odabent béke volt; a kandallóban pattogott a tűz, a lámpák égtek, a lakás illatozott a virágoktól.

Minden felületet elborítottak a rózsák. Mal tudta, hogy Harrynek ki kellett fosztania a manhattani virágárusokat, amíg összeszedte a csodálatos, épphogy kifeslett, kövér, halványrózsaszín bimbókat.

– Vivaldit tettem föl – mondta Harry. – Nem találtam egyetlen olyan művét sem, amelynek *Enigma* a címe, de úgy gondoltam, erre nincs is szükség. Nincs már rejtély. Te már nem vagy rejtély nekem, Mal. Nem vagy *enigma.*

A nő elmosolyodott és Harry megkönnyebbülve állapította meg, hogy érdemes volt a város minden rózsáját összeszednie. Megfogta a kezét és megcsókolta.

– Jól csináltad, Mary Mallory Malone, asszonyom. Te vagy a legjobb, ma utánozhatatlan voltál.

– Én lennék a legjobb? Pláne utánozhatatlan?

– A legjobb. És utánozhatatlan, igen. – Átkarolta, úgy ölelkeztek, mintha sohasem akarnák elengedni egymást. – Köszönöm, köszönöm, köszönöm – súgta a férfi. – Tudom, milyen nehéz volt. Nem, ez nem igaz, mert nem tudom. Sohasem fogom megtudni. Csak annyit tehetek, hogy megköszönjem, sok-sok más amerikaival együtt. Nem tudom, hogyan voltál képes megtenni.

– Hogyan tudtam volna nem megtenni? – kérdezett vissza egyszerűen a nő.

– Nem tudom, hogy vagy vele – váltott témát Harry –, de az utóbbi napokban kávén és nápolyin éltél. Vettem a bátorságot és rendeltem némi harapnivalót. Csak a biztonság okáért – tette hozzá.

Kéz a kézben kimentek a konyhába és Harry megmutatta Malnek a csinos tálcán elrendezett finomságokat.

– Miffy most jött haza, és fölhívta a Le Cirque-t – újságolta Harry. – Évek óta jár oda, Sergio bármit megtenne érte.

Felbontott egy üveg merlot-t, töltött, és azt mondta, hogy ez majd visszavarázsolja a rózsákat Mal arcára.

– Mintha nem lenne itt elég rózsa – jegyezte meg mosolyogva a nő.

Mal úgy érezte, mintha az élet hirtelen ismét normális menetbe kapcsolt volna. Csak ő volt itt és Harry, egyedül, a saját kis világukban. Bárcsak mindig így maradna! De miközben a vacsorát csipegették és a vörösbort iszogatták, akkor is tudta, hogy a férfi azt várja, mikor léphet akcióba.

Látta, milyen nyughatatlanul cikázik a tekintete a szobában, szándékosan nem nézve a telefonra. Tudta, hogy a gyilkos hívását várja.

***

A férfit először mulattatta a műsor, megbizsergette a gondolat, hogy mindenki róla beszél. Jót nevetett a röhejes képen, amely azt lett volna hivatva bemutatni, hogy milyen most. Sokkal szebben öregedett, mint amilyennek ábrázolták, jó tíz évvel fiatalabbnak látszott. A hajára is rosszul tippeltek, és mivel fiatal korában szakállat hordott, az állát sem találták el. Szerencséjére. De a korábbi kép még mindig aggasztotta. Az igaz, hogy sok év telt el azóta, de valaki emlékezhet.

Kiment a konyhába, töltött magának némi vodkát, azután odament az ablakhoz és dühösen nézett ki a rózsáira. A levéltetvek elszívják féltő gonddal ápolt növényei életét! A harag, amelyet a megzabolázhatatlan tetvek miatt érzett, eszeveszett indulatba csapott át Mary Mallory iránt. Lehunyta a szemét, szemhéja mögött vörös gomolygás örvénylett. Bárcsak az asszony vére volna! Vajon mennyi ideje maradt?

Fölkapta a Volvo kulcsait, a garázsba rohant. Egy másodperc alatt kint volt az úton és beletaposott a gázba. Közelednek hozzá, de előbb ő kapja el a nőt, ezt a hitvány, pökhendi kurvát! Haljon meg! Tudja is, mi lesz a tökéletes módszer!

Vezetés közben ismét gratulált magának, amiért olyan elővigyázatos volt, hogy sohasem tévesztette szem elől Mary Malloryt. Ő volt az első. Akkor nem sikerült megölnie, és azóta félt tőle.

Nem hagyta el az államot, ahogy a kávéházban mondta a pincérnőnek. Amikor Mary Mallory Tacomában élt, ő végig ott lakott a szomszédos Seattle-ben. Bérelt egy olcsó autót, hogy ne lehessen felismerni, és követte a lányt. Látta, hogy várandós, és azt is tudta, hogy a gyerek csak az övé lehet. Folyton követte, tudta, mikor tűnt el, és amikor egy csecsemőt találtak Seattle-ben, akkor is tudta, hogy kié. Sokkal többet tudott a lányáról, mint az anyja.

Keresett egy nyilvános telefont egy néptelen utcasarkon. A nő telefonját nyilván lehallgatják, de ő tudja, hogyan dolgozik a rendőrség. Ha siet, biztonságban van.

***

Teltek az órák. Hajnali egy volt, de Mal telefonja meg se pittyent.

– Le kéne feküdnöd – javasolta Harry, de a vállán rogyadozó nő csak rázta a fejét.

– Nélküled nem – suttogta álmosan.

Ekkor szólalt meg a telefon.

47.

Szétrebbentek. Mal a félelemtől tágra nyílt szemmel bámult a férfira.

A telefon újra csöngött, éles, apró szilánkká törte a csendet.

– Ez ő, Mal – mondta Harry, és elengedte a nőt.

Mal riadtan meredt a telefonra. Megnyalta hirtelen kiszáradt ajkát, azután fölemelte a kagylót.

– Halló? – suttogta.

– Nos, Mary Mallory – mondta a férfi –, ma este igazán hiteles volt az előadás.

Mal reszketni kezdett a hangjától. Földrengésként rázta meg léte alapjait. Nem bírt lélegezni, nem tudott beszélni, nem is akarta meghallgatni. De tartania kellett a vonalat…

– Gondolkodtam – folytatta a férfi. – Mármint nem lenne itt az ideje, hogy találkozzam a lányommal?

Mal rémülten felhördült. Harry a másik készüléken hallgatta a beszélgetést. A férfi hangja fojtott volt, mintha valamit a szája elé szorítana.

– Ugyanannyi idős lehet, mint te, amikor először találkoztam veled – mondta a férfi. – Hát nem érdekes gondolat? Tudod mit, Mary Mallory? Most rögtön meglátogatom. De ne aggódj, nem fogja tudni, ki vagyok. Én sokkal okosabb vagyok nálad, Mal. Mindnyájatoknál. Sohasem fogtok elkapni.

Extra sportóráján mérte a beszélgetés idejét. Másodpercekkel azelőtt tette le, hogy bemérhették volna. Sikerült. Ismét.

Pazar ötlet, gondolta. Két legyet egy csapásra! Olyan izgalmas híreket szállít majd a bulvárlapoknak, mint még soha!

A vonal megszakadt. Harry a mobiltelefonján már hívta a kapitányságot, ahol mérték a gyilkos hívását.

– Túl gyors volt – mondta lehangoltan. – Csak annyit tudunk, hogy Bostonból telefonált.

A nő a dívány sarkába rogyott. Úgy festett, mint akinek találkozója volt egy gőzhengerrel.

– A lány veszélyben forog, Mal! – figyelmeztette Harry. – Meg kell mondanod a nevét, hogy megkereshessük!

– Nem akarom, hogy megtudja! – kiáltotta halálra rémülten a nő.

– Megígérem, hogy sohasem fogja megtudni! Kérlek, Mal! Mielőtt túl késő lenne.

A nő megmondta a nevet, azután csak gunnyasztott a díványon, mint a megtestesült gyötrelem, miközben Harry fölhívta a seattle-i kapitányságot. Nem volt nehéz dolga. A család a legjobbak közé tartozott a városban, közismertek voltak jótékonyságukról, humanitárius tevékenységükről. Egy lányuk és két fiuk volt. A lány most elsőéves a bostoni egyetemen. Éppen a bostonin!

Harry Malra nézett. Iszonyodva meredtek egymásra.

– Ó, Istenem! – jajveszékelt a nő. – Ó, Istenem, Harry! –, de a férfi akkor már a bostoni rendőrfőnökkel beszélt. Két perccel később lecsapta a kagylót.

– Fogd a kabátod! – mondta.

Mal összeszedte magát, berontott a hálószobába, fölkapta a blézerét és a táskáját. A férfi a liftnél várta.

– Hová megyünk?

– Bostonba. Ha kilépünk, elérjük a következő járatot.

Odakint a New York-i rendőrség járőrkocsija várta őket.

Harry belökte Malt a hátsó ülésre és mellé ugrott. Sivító szirénával szelték a forgalmat a La Guardia felé.

Igaza volt, éppen sikerült elkapniuk a gépet. Harry egész úton a nő kezét markolta. Alig szóltak egymáshoz – mit is mondhattak volna, gondolta Mal szomorúan. Annyit tehetett, hogy imádkozott a lányért, az ő lányáért.

Rossetti a Loganon várta őket.

– Nem fogod elhinni, Prof, de a gyerek nincs a kollégiumban. Koncertre kellett volna mennie ma este a barátaival, de panaszkodott, hogy nem érzi jól magát. Bement a rendelőbe, ahonnan átküldték a közkórházba vesefertőzés gyanújával. Egyenruhásokat állíttattam a szobája elé a folyosókra.

Félig futva vágtak át a várótermen, és bezsúfolódtak a kint parkoló járőrkocsiba.

– Szőrmentén jártunk el, ahogy meghagytad, Prof – mondta Rossetti. – A lány nem tudja, hogy a gyilkos célba vette. Semmit sem tud, azon kívül, hogy beteg.

Harry annak is örült, hogy a lány legalább biztonságban van. Azután beléhasított a kínos emlék: a Gucci cipő lenyomata Suzie homlokán. A közkórházban számos orvos hord ilyet.

– Hazaviszlek – mondta Malnak. – Ott elleszel Nagyfejűvel, aki majd vigyáz rád. Nekem vissza kell mennek a kapitányságra.

Perceken belül megérkeztek a Louisburg Square-i házhoz. Harry és Mal bementek, a kutya rohanva jött üdvözlésükre. Harry körülnézett, ellenőrzött minden ablakot és ajtót. Nézték egymást egy hosszú percig.

– Föl a fejjel, Malone – mondta vigyorogva. – Nem lesz semmi baj. – És mielőtt a nő felelhetett volna, ő már ott se volt.

***

Amikor visszatért a kapitányságra, ismét végigfuttatta a számítógépen a bostoni és környékbeli orvosok adatait. Az FBI ellenőrizte múltjukat és jelenüket, minden életrajz benne volt a gépben. Harry tudta, hol és mikor születtek, részletesen ismerte tanulmányaikat, az általános iskolától a diplomáig, mindent tudott házasságaikról, a születésekről, halálozásokról. Ismerte orvosi minősítésüket, tudta, hogy Boston előtt milyen városban vagy faluban éltek. Ismerte otthoni címüket, tudta, melyik iskolába járatják a gyereküket, ki a feleségük.

Suzie Walker villant föl az agyában. Mindegyre hallotta, amint mondja:

– Mit keres *maga* itt?

Suzie dr. Waxmannel dolgozott. Lehívta Waxman életrajzát, és még egyszer átolvasta.

Elég egyszerű volt. Aaron Waxman ötvenhat éves, egyetemi évfolyamtársát vette feleségül. Egy elővárosban lakik, három gyereke van, egyikük medikus. Chicagói munkáscsaládból származik, sohasem merült fel ellene szakmai kifogás, jó orvosnak ismerik. Fekete Mercedesé van, a feleségének fehér Suburbanje.

Harry elkomorodott. Nem talált Waxman életében olyan hézagot, ami szexuális aberráltságra utalt volna. Úgyszólván nem volt szabadideje; a kórházban túlórázott, lelkiismeretes családapa volt, vezető szerepet játszott a helyi zsidó közösség életében.

Csalódottan ütötte be a gépbe a többi orvos nevét, akikkel Waxman elmondása szerint Suzie dolgozott. Türelmesen végigpergette a listát. Mind régóta nősek, családosak – kivéve dr. Bill Blake-et.

Ismét áttanulmányozta Blake adatait. Negyvennyolc éves, viszonylag fiatal orvos, sokfelé volt állása, San Franciscóban, Los Angelesben, Chicagóban, St. Louisban, Bostonban. Kitűnő orvosi egyetemekre járt, az utóbbi három évben Boston városa alkalmazta igazságügyi orvos szakértőként. Ami a magánéletét illeti, hét éve özvegy, egyedül él egy cambridge-i lakásban, szürke Volvója van.

Valami kattant Harry agyában. Eszébe jutott a Volvo a kórház parkolójában, amelybe az őrjöngő Nyomakodó csaholva-vicsorogva igyekezett bejutni. Még a rendszámra is emlékezett. Talán Blake-é volt? De hát ő nem lehet! Együtt dolgozik a rendőrökkel, mindnyájan ismerik!

– Mit tudsz dr. Blake-ről? – szólt oda feszengve Rossetti-nek.

– Bill Blake-ről? – csodálkozott Rossetti. – Azt hiszem, tiszta. Kicsit különös alak, de ez csak afféle magánvéleményem. Nekem furcsa mindenki, aki abból él, amiből ő.

Harrynek eszébe jutott a dermesztő fehér csempés boncterem, ahogy zúg a légkondicionáló, Blake pedig dudorászik, miközben rászögezi kését Suzie Walker meztelen holttestére.

Valami nem stimmel. A csontjaiban érezte.

Gyanújától vezettetve telefonált a seattle-i kórházba, ahol Mal elbeszélése szerint Will Ethan cselédkönyves volt. Megkérte őket, ellenőrizzék, nem dolgozott-e ott egy William vagy Bill Blake nevű ember. Egy órával később visszahívták. Sok évvel ezelőtt csakugyan volt Seattle-ben egy William E. Blake nevű bentlakó orvos.

– William *Ethan* Blake! – mondta győzelmesen Rossettinek. – *Ő a mi emberünk!*

***

Dr. Blake a szokásos helyen állította le acélszürke Volvóját. Besietett a kórházba és rögtön beleszaladt egy rendőrbe.

– Bocsánat, uram. – A közeg tisztelettel félreállt, és Blake ismét mert levegőt venni.

– Mi történt? – kérdezte, idegesen hátranézve a válla fölött.

A rendőr tudta, hogy dr. Blake az igazságügyi orvosszakértő. Számtalan gyilkosságnál találkozott vele, nem volt semmi oka, hogy ne bízzon benne:

– Van itt egy fiatal beteg, azt védjük.

– Diák? – Tudta a választ, mielőtt meghallotta volna.

– Az, doktor úr.

– Úgy sejtem, Jordan nyomozó van szolgálatban – mondta flegmán Blake. – Sokszor dolgoztunk együtt. Remélem, nem vall újabb kudarcot.

– Reméljük, uram.

– Ugye, Jordan nincs itt? – kérdezte nyugodtan.

– Nem, uram, visszament a kapitányságra. De bármelyik pillanatban várjuk.

– Miss Malone-nal jön?

– Miss Malone pár órája repült ide New Yorkból, uram.

Blake végigballagott a folyosón, olyan nyugodtan, ahogy bírt, ott kiment a vészkijáraton és visszarohant a parkolóba. Beült a Volvóba, hogy átgondolja, mit tegyen. Tudta, hogy vége. Mennyi ideje maradt még? Már nem érdekelte. Most csak az a szuka a fontos, aki tönkretette.

48.

Fél szemmel járőrkocsikra lesve, lassan gurult végig a Charles Streeten. Jobbra fordult a Pinkneyn, bekanyarodott a Louisburg Square sarkán a belső sávra, ahol tilos volt parkolni és kitett a műszerfalra egy „Sürgős orvosi eset” feliratú cédulát.

Innen láthatta a házat. Egyetlen helyen égett villany: Harry földszinti lakásában. Ha a férfi úton van a kórház felé, akkor a nőnek egyedül kell lennie.

Levette elegáns tweedzakóját, az utasülésre dobta.

Tajtékzott dühében, ha arra gondolt, mit művelt vele Mary Mallory. Pellengérre állította, elrontotta művészi tervét, romba döntötte rendszerető életét! Zsebre dugta reszkető kezét és megmarkolta a műanyag tokos kést.

Néhány percig figyelte a házat, amíg meg nem győződött róla, hogy nem ólálkodnak az árnyékban rendőrök. Senki sem ment be vagy ki; senki sem volt a környéken. Átvágott az úttesten. A bal oldali boltíves nagy ablakban világított a fény; a függönyt összehúzták.

Felment az alacsony bejárati lépcsőn, megnyomta a csengőt, feszengő pillantásokat vetve a lámpafényes utcára. Odabent kutya ugatott.

– Hallgass, Nagyfejű! – mondta Mal, megragadva a kutya nyakörvet. Másodszor is csengettek. Az eb két lábra állt, vadul ugatott. – Ki az? – kérdezte a nő reszketeg hangon.

– Rendőrség, asszonyom. Ford közrendőr. A Prof szólt oda a főnöknek, kérte, hogy vigyázzunk magára. Ha nem haragszik, Miss Malone, bejönnék néhány percre, ellenőrizném a hátsó bejáratot, hogy biztonságban van-e.

Mal megkönnyebbülten sóhajtott. Nyilván igazat mond, hiszen Profnak nevezte Harryt. Bezárta Nyomakodót a hálószobába. Miközben visszasietett ajtót nyitni az előszobába, hallotta a kutya vinnyogását.

Blake benyomta a lábát a résbe. Az ajtót a nő mellének taszította, hátralökte Malt, majd bevágta maga mögött. Átkapta karjával a nő nyakát, magához rántotta, kezét a szájára tapasztotta. A hálószobában hangosan ugatott a kutya.

A nő rúgkapált, ő pedig mosolygott, élvezte Mal tehetetlenségét. Mindig ezt a részt élvezte a legjobban.

– Kinyitottad a nagy szádat, Mary Mallory – suttogta a fülébe. – Figyelmeztettelek, mi fog történni, ha beszélsz! Minden rendben volt. Te békén hagytál, én is békén hagytalak. Most meg jöttél és mindent elrontottál. – Olyan arcot vágott, mint egy duzzogó iskolásfiú, akitől elvették a cukorkát. – Nem mondhatod, hogy nem figyelmeztettelek – suttogta, előhúzva zsebéből a kést.

Szorítása ellazult egy töredék másodpercre, a nő pedig teljes erejéből hátrafelé döfött a könyökével. Valami puhába csapott. A férfinak elakadt a lélegezte.

Mal a napfonatát találta, a szegycsont alatti, erősen sebezhető idegközpontot. Blake összegörnyedt fájdalmában, kiszaladt belőle a szusz, és közben elengedte a nőt.

Mal sikoltva rohant az ajtóhoz, a kutya hangosan csaholt. Blake pánikba esett. Valaki biztosan meghallja, már rohan is errefelé…

Egy rögbi ugrással a nő után vetette magát, megragadta a bokáját. Mal a földre zuhant, rángatózott, vonaglott. A férfi elkapta kurta haját, hátrarántotta a fejét, térdét belenyomta a gerincoszlop tövébe.

– Elhallgass! – acsarogta.

A kés ott volt a nő nyakán, de ő tovább sikoltozott. A férfi megizzadt. Ez más, mint a többiek. Nem várta, hogy ilyen erős lesz. Végighúzta a kést a kulcscsont fölött selymes bőrön.

Mal érezte, hogy folyik a vére és a hideg acél a torkának feszül. Hirtelen visszarepült az időben egy réges-régi éjszakába, egy kihalt úton, ahol köd kígyózott a lombtalan ágak között. Átvillant az agyán, milyen ocsmány volt a félpucér férfi, miután megerőszakolta őt. Eszébe jutott a torkának nyomott hideg vas, a férfi flegmája, ahogy próbálkozva húzogatja a bőrén a pengét…

Valósággal égette a tekintete. Azt akarja, hogy lásson, hogy nézzen rá, mielőtt megöli… Mágnesként vonzotta a tekintete. *Rá kellett néznie. A* férfi mereven bámult rá. Blake tudta, hogy most elkapta! Megint ő volt fölényben!

– Nos, Mary Mallory – mondta ellazulva, és már kezdte élvezni a helyzetet –, látom, tanultál egyet-mást, amióta találkoztunk. – Gúnyosan vakkantott. – Micsoda szánalmas kis senki voltál! És ami a megdöbbentő, te tényleg elhitted, hogy fölkeltheted egy magamfajta férfi érdeklődését? – Ismét elnevette magát. – Olcsó női hiúság okozta a vesztedet, nem én, Mary Mallory.

Mal belenézett a szempárba, amely csaknem két évtizeden át kísértette álmában. A szemek fúróként mélyedtek bele, miközben a férfi arról beszélt, milyen gyatra nőutánzat volt, amikor találkoztak, és ő rögtön tudta, hogy könnyű zsákmány lesz és mennyire megvetette érte.

Malben óriási szirmokat hajtott a gyűlölet. A kés a torkán volt, de nem félt többé. Már nem árthatott neki, sem a sértéseivel, sem a gonoszságával.

Lehunyta a szemét, némán könyörgött erőért. Arra kell gondolnia, mit művelt vele, mennyi bánatot okozott neki ez az ember, aki csaknem tönkretette az életét. Rachelre és Mary Jane-re, Summer Youngra és Suzie-ra gondolt, majd a saját ismeretlen lányára, aki csaknem követte Suzie-t, és tudta, hogy valahogyan meg kell ölnie.

Blake gyönyörrel részletezte, hogy mit tesz vele. Azt akarta, hogy a nő pontosan tudja, mi fog történni, milyen fájdalmakat fog elszenvedni, milyen pokolba lép.

– Ne felejtsd, patológus vagyok – suttogta. – Szakértő. Bár általában a haláluk után szoktam feldarabolni az embereket. – Elnevetgélt a saját tréfáján és precízen leírta, melyik testrészeket kanyarítja ki Malból és mit művel vele.

Mal becsukta a fülét az ocsmányságok előtt. Arra összpontosított, hogy összegyűjtse minden erejét. Valahol a háttérből hallotta, hogy Nyomakodó ugat, mancsaival veri a hálószoba ajtaját, de most nem volt ideje magát szidni, amiért bezárta. *Meg fogok halni… Ó, Harry, Harry,* gondolta. *Annyira szeretnélek még egyszer látni!*

Blake összevonta a szemöldökét, felnézett. A kutyával még baj lesz. A szomszédok biztosan meghallják és lejönnek panaszkodni, vagy fölhívják a rendőrséget. El kell vinnie innen a nőt. Föltérdelt, feléje hajolt.

– Fölállni, kurva! – Elkapta Mal karját, megrántotta.

Ez volt az egyetlen esély. Megperdült és beledöfte az ujjait a szemébe. A férfi felüvöltött fájdalmában, elengedte. Mal belerúgott, a férfi azonban megragadta a lábát és ő a földre zuhant. Fölsikoltott, rúgott-vágott, könyökkel, térddel, ököllel. A férfi lába belecsavarodott a szőnyegbe, elzuhant, éppen Mal mellé. Feléje vágott a késsel, eltalálta az arcát, de Mal még csak meg sem érezte őrjöngő dühében.

Már nem a maga életéért küzdött, hanem ennek az embernek a haláláért.

Nyomakodó utoljára ugrott a kilincsnek. Ugyanúgy csapott rá a mancsával, ahogy az ébresztőóra gombjára szokott, és az ajtó kinyílt. Fogait vicsorítva rontott be az előszobába.

Blake túl későn vette észre, hogy közeledik. Nagyfejű Nyomakodó átrepült a szobán és belevágta fogait Blake vállába.

Mal föltápászkodott. Harry mondta, hogy a kutyája olyan, mint Houdini, a szabadulóművész, akárhonnan kinyomakszik, még a hálószobából is. De még nem végzett. Mal őrjöngött, meg akarta ölni a férfit, ölni akart… A konyhába rohant egy késért.

A kutya belemart Blake torkába, a férfi visított. Kaparászó ujjai rátapintottak a szőnyegen a késre. Azt mondta magának, hogy ő okosabb a kutyánál, ő mindenkinél okosabb. Azzal belevágta a kést a kutya mellébe.

Mal futva érkezett a konyhából, Harry húsvágó késével a kezében. Hallotta Nyomakodó szűkölését és látta, ahogy hátratántorodik. Lába remegett, feje lekonyult, nyöszörögve összeroskadt.

– Istenem! – sikoltotta rémülten. A kutya reszketett, hullámok futottak végig a dús ezüst bundán. Blake is föltápászkodott. Vérben ázott és Mal látta, hogy Nyomakodó föltépte a torkát.

Végtelennek tűnő pillanatig meredtek egymásra.

Mal fölemelt késsel állt, döfésre készen. Most kell megölnie, amíg gyenge. A férfi megfordult, az ajtó felé tántorgott. Még egyszer visszanézett, gyűlölettől lángoló tekintettel, azután elment.

A kés koppanva hullott a földre. Mal a tenyerébe temette, az arcát és nyüszített. Nem tudta megtenni, egyszerűen nem tudta! Ha megteszi, éppen olyan gonosz, mint ő. Az ajtóhoz rohant, bevágta és bezárta.

Potyogó könnyekkel nézte Nagyfejűt. Körülötte vérben ázott a szőnyeg. Mal térdre esett, megérintette az állat puha bundáját. A kutya ránézett csodálatos halványkék szemével. Zihált, nyelve kilógott a szájából.

Mal a telefonhoz rohant, tárcsázta a rendőrséget és elmondta, hogy éppen most járt itt dr. Blake, meg akarta ölni őt, de helyette a kutyát sebesítette meg életveszélyesen. Szóljanak Harry Jordan nyomozónak, hogy a gyilkos ismét elszabadult! És azonnal küldjenek állatorvost!

***

Dr. Bill Blake tudta, hogy kevés ideje van, ha meg akarja tenni, amit kell, de megígérte az anyjának, és ő mindig megtartotta, amit ígért.

Bemászott a Volvóba, rátekerte a torkán tátongó sebre a drága selyemsálat, fölvette a zakóját, hátrasimította a haját. Okvetlenül normálisnak és nyugodtnak kell látszania, rendes polgárnak, aki hazafelé tart. Megvan nekik a rendszáma, de az csupán a cambridge-i garzonig vezeti el őket, mert csak az szerepel a nyilvántartásban. De az ottani portás még mindig elárulhatja, hol van az igazi otthona, úgyhogy először oda kell mennie.

A forgalom minimális volt, minden zöldet elkapott, egyetlen rendőrautóval sem találkozott. Mintha csak az anyja segítené, gondolta halvány mosollyal. Pulóverén átütött a vér, összébb húzta magán a zakót. Igyekezett nem venni tudomást a fájdalomról, a vezetésre összpontosított.

Szinte pillanatok alatt megérkezett az ő makulátlanul ápolt elővárosi utcájába. Sehol sem látott villogó lámpájú járőrkocsit, ismét győzhetetlennek érezte magát, miközben begurult a garázsába. Otthon volt. Végül csak legyőzte őket!

Bezárta a garázst, bement a házba, azt is bezárta maga mögött. A konyhába tántorgott, kinyitotta a hűtőszekrényt, elővette a vodkát, teletöltött egy poharat, meghúzta. Letörtnek, gyengének érezte magát, a keze remegett. Sok vért vesztett. Orvos volt, tudta, mi történik vele, és azt is, hogy sietnie kell. Lenyelte a maradék vodkát, azután lassan, lépésről lépésre, fölvonszolta magát az emeletre.

A különleges szoba ajtajánál térdre roskadt. Nehezen lélegzett. Nyakának sebéből patakzott a vér, ráfolyt a szőnyegre, de már nem érdekelte. Matatva kereste az inge alatt a kulcsot, ügyetlenkedve próbált beletalálni a zárba. Minden erejét össze kellett szednie, hogy elfordíthassa.

A szobában sötét volt, nem számítva a fal melletti nagy akváriumból áradó halványzöld derengést. Négykézláb, kínkeservesen mászott a ragyogó, tengerzöld tartály felé. A folyadék lágyan, vigasztalóan bugyborékolt, az akvárium különös víz alatti fényben tündökölt.

Végre itt volt. Térdre emelkedett, esdeklően fölemelte a tekintetét.

– Itthon vagyok, anya! – mondta. – Hazajöttem, ahogy megígértem neked.

Az asszony, aki lassan forgott az áttetsző óceán zöld folyadékban, nem tudott válaszolni, mert a szája össze volt varrva. Nem látott, mert a szemhéja is össze volt varrva. Húsos teste ugyanolyan tökéletes állapotban volt, mint azon a napon, amikor bebalzsamozta, összevarrt szája úgy mosolygott, ahogy életében soha.

Blake mindig tudta, hogy egy napon örökre be kell fognia azt a gonosz száját. Ez volt az egyik oka, amiért orvosnak ment. Az orvosok csinálhatnak olyasmit, amit mások nem. Hozzáférnek a mérgekhez és kábítószerekhez; meghatározhatják a halál okát, aláírhatják a halotti bizonyítványt, senki sem kérdezgeti őket. Amikor kórbonctant tanult, az olyan volt, mintha ajándékot adtak volna neki. Patológusként pontosan tudta, mit kell tenni egy holttesttel.

Az anyját egy napsütéses nyári délutánon ölte meg egy unalmas kis tó mellett, Washington államban. Nem érezte jól magát, megkérte a fiát, vigye el autózni. A fiú apró adagokban, narancslébe keverve itatta vele az arzént, nem annyit, hogy megölje, csak annyit, hogy a szomszédoknak panaszkodjék a rossz közérzete miatt.

Ott ültek a tó partján és az anyja egyfolytában őt szidta, ahogy szokta.

– Szép kis orvos vagy te! – ócsárolta. – Még a saját anyádat sem tudod meggyógyítani! Már fiúnak is nulla voltál, most meg még rosszabb lettél. Még férfi se vagy!

Nem sokat gondolkodott. A tekintete is olyan jeges volt, mint a szíve, amikor odafordult és torkon csapta az anyját, ő kitáguló szemmel, hüledezve bámult rá, majd elájult. Blake kirángatta a kocsiból és öklözni kezdte leszegett fejjel, akár egy bokszoló. Egyik dühös, kemény ütés a másik után. Visszaroskadt, kilihegte magát, aztán ráugrott, marta, karmolta…

A dühtől és megaláztatástól őrjöngve előkapta a szikét és felvágta az anyja csuklóját. Ragyogó vörösen spriccelt a vér, Blake-ben növekedni kezdett az izgalom. Reszketett a kéjtől, a történtek mámorától. Most már ő parancsol!

Becsomagolta a magával hozott hullazsákba, begyömöszölte anyja fehér Lincoln Continentaljának csomagtartójába. Bekapcsolta a rádiót, boldogan dudorászott a Brahms hegedűconcertóra, miközben lassan gurult hazafelé.

A garázs biztonságában, a zárt ajtó mögött kinyitotta a csomagtartót, kiemelte a hullát, bevitte a konyhába. Nem volt vér, mocsok – minden ottmaradt a zsákban. A garázsban tárolta a felszerelését: a szerszámait, a balzsamozó folyadékokat, a tartályokat. Műanyag fóliát terített a padlóra, gumikesztyűt húzott és munkához látott.

Néhány nappal később értesítette anyja néhány barátját és a rokonságot, hogy anyja szívrohamot kapott és álmában meghalt. Azt mondta, a megboldogult mindig azt szerette volna, ha szertartás nélkül hamvasztanák el. Azok, akik meg akarnak emlékezni róla, küldjenek adományt valamely tetszés szerinti jótékonysági egyesületnek.

Néhány héttel később közölte velük, hogy munkát kapott egy másik államban. Eladta a házat, és a bebalzsamozott hullát a holmijával együtt bepakolta a csomagtartóba és elrobogott Chicagóba.

A pénzből, amit a házért kapott, szép lakást vett a Bloomington Hillsen. Anyjának külön szobája lett, mint régen, akváriumot épített neki, hogy mindig láthassa, amikor szüksége van rá.

Mérhetetlen öröm volt látni, amint puhán forgolódik a bugyborékoló tartósító folyadékban, hangtalanul mosolyogva, miközben ő beszámolt neki a „lányairól”.

Később San Franciscóba költözött, azután egy időre Los Angelesbe, majd más nagyvárosokba, ahol volt egyetem és sok lány. Végül kikötött Bostonban.

Elébe térdelt, alázatosan összekulcsolta a kezét. Nyaksebéből még mindig szivárgott a vér.

– Elvégeztem, anya – mondta.

Lefeküdt az akvárium elé. Kivette zsebéből a vérfoltos kést, finnyásán letörölte. Két kezét tenyérrel fölfelé fordította és egy darabig bámulta őket. Azután szép rendesen végighúzta a szikét először az egyik, majd a másik csuklóján, halálig tudatosan patológusi precizitással.

Térde megroggyant, a földre dőlt. Hanyatt feküdt, figyelte, ahogy a vérrel együtt eltávozik belőle az élet. Lassan elfordította a fejét, hogy láthassa az anyját. A gyűlölet is úgy bugyborékolt belőle, mint a vér.

– Kurva! – mondta.

***

Harry azt kívánta, bár a Jaguart vezethetné. A Ford süvítő szirénákkal vágott át a lassan mászó forgalmon, belerohant a pirosba, de ő még így sem találta elég gyorsnak a tempót. Igyekezett kiverni a fejéből minden Mallel foglalkozó gondolatát, csak Blake-kel akart törődni. Malnek kutya baja. Nem engedte meg magának, hogy arra gondoljon, mit csinált volna Blake-kel, ha megöli a nőt, de biztosan nem lett volna szép látvány.

Csikorgó abroncsokkal fordult be balra a szép, elővárosi utcába, a többi járőrkocsi bőgő motorral követte. Fények gyúltak az emeleti ablakokban, meghökkent szomszédok ugráltak ki ágyukból, hogy lássák, mi történik. De dr. Bill Blake háza néma volt és sötét.

– Ez az, Rossetti. – Harry kivágta a kocsiajtót és a hóna alatti pisztolytok felé kapott. A fegyver ágy illett a kezébe, akár egy kesztyű, simán, halálosan. Az árnyékban maradva osont a ház felé, nyomában Rossettivel. A különleges egység szétszóródott a járőrkocsik mögött, féltérdre ereszkedtek, vállhoz emelték puskáikat, célba vették az ajtókat, ablakokat.

Fények gyúltak, megvilágították Blake csinos, jól karbantartott házát, miközben lentebb az utcában a rendőrök a szomszédok egyre gyarapodó tömegét tartották vissza, akik fürdőköpenyben, szájtátva bámulták, miféle dráma zajlik az ő csöndes, tiszteletre méltó utcájukban.

Sietve útakadályokat húztak Boston köré, járőrkocsik ellenőriztek mindenkit. Harry nem tudta, hogy Blake odabent van-e, de nem volt választásuk.

Fogta a hangszórót és beleszólt:

– Dr. Blake, körül van véve! Kérem, nyissa ki a bejárati ajtót és fölemelt kézzel jöjjön ki! Saját érdekében engedelmeskedjék a felszólításnak!

A ház csöndje szinte tapintható volt. Repülőgép zúgott magasan a fejük fölött, csillagok ragyogtak a tiszta égen.

– Blake, ez az utolsó lehetősége – szólt bele ismét Harry a hangszóróba.

A mesterlövészek megmozdultak, közelebb húzódtak. Néhányan a szomszédos házak tetején foglaltak el állást; többen a ház hátsó fala mellé osontak.

A csönd szinte fájt a fülüknek. Harry Rossettire nézett és vállat vont.

– Van rá egy százasom, hogy odabent van.

– Akkor menjünk – mondta Rossetti.

Harry jelt adott, a puskák fölugattak, betörték az emeleti ablakokat. Még mindig nem történt semmi. Harry szétlőtte a bejárati ajtó zárját, de az nem nyílt ki.

– Annyi átkozott zár van rajta, mint egy erődön – motyogta a bajlódó Rossetti.

A ház falához tapadva megkerülték a sarkot. Rossetti betört egy ablakot, azután a falhoz lapult és hallgatózott. Olyan csend volt, hogy Harry hallotta a vér zúgását a fülében. Gyorsan kiverte az üveg maradékát, fölkapaszkodtak a párkányra és már bent is voltak.

A reflektorok szürreális fénybe vonták a konyhát. A hűtőszekrény nyitva volt, majdnem kiürített vodkásüveg állt a pulton. Harry még ebből a távolságból is látta a fehér csempékre kent vért. Lenézett, követte a vérnyomokat a nyitott ajtón át az előszobába. Rossettire nézett, bólintott.

Csendesen, a falhoz lapulva beosontak utánuk a különleges egység tagjai. Ketten féltérdre ereszkedtek, puskájukat a lépcsőfeljáró sötétjére emelték.

Harry komoran összeszorította a száját, ahogy eszébe jutottak Summer Young utolsó szavai. Émelygő gyomorral gondolta el, mivé lett a szép Suzie Walker és hogyan trancsírozta fel a vígan dudorászó dr. Blake. A Mallel művelt borzalmakra gondolt, amelyeken a nő sohasem tudta túltenni magát. Annyira el akarta kapni, hogy reszketett belé.

Kettesével vette a lépcsőfokokat, Rossetti követte. Odafönt megperdültek, ellenőrizték a terepet. A felső folyosó üres volt, minden ajtó zárva, minden sötét. Rossetti megbökte, szemével egy ajtó felé intett, amely alól zöldes izzás szivárgott elő.

Harry hallott valamit. Előregörnyedt, fülelt. Halk csobogás. Akár egy uszoda, gondolta meglepetten.

Hüvelykujjával az égnek bökve jelzett a csapat többi tagjának; a különítmény fölrohant a lépcsőn. Harry föltépte az ajtót és lövésre tartott fegyverrel, nyomában Rossettivel berontott a szobába.

Fölemelte a kezét, hogy megállítsa a többieket. Blake saját vérének tócsájában hevert. A szeme nyitva volt, különösebb fejtörés nélkül tudni lehetett, hogy halott.

– Mi a franc…! – kiáltotta döbbenten Rossetti.

Harry fölnézett a földön heverő halottról az akváriumban lassan körbe-körbe forgó, megcsonkított asszonyra, és tudta, hogy William Ethan Blake lelkét fertőző mély okát látja.

– Krisztusom! – motyogta iszonyodva Rossetti. – Akár egy rohadt rémfilmben!

Az ajtóban összeverődött rendőrök elhűlve bámulták a rémítő látványt.

– Na jó, srácok – mondta Harry. – Az előadásnak vége.

Hirtelen elszivárgott belőle minden indulat. Nem tudta felfogni, hogy tehet valaki ilyet, hogy élhet éveken át együtt a tulajdon siralmas gonoszságával.

– Engedjétek be! – parancsolta, amikor az orvos a vállával igyekezett utat törni a rendőrök között. – Beindult az üzlet – mondta komoran Rossettinek. Jött a rendőrségi fényképész, a bűnügyi szakértő, a laborosok. Mint rendesen. Ilyen a rendőr élete. – Bocsáss meg – mondta hirtelen szertartásossággal Rossettinek. – El kell mennem, hogy utánanézzek Malnek. Ha a főnök kérdezi, mondd, hogy személyes ügyben vagyok távol. – Ebben a pillanatban fikarcnyit sem érdekelte, mit gondol a főnök. Miután látta, mire képes Blake, muszáj látnia, hogy Mal jól van.

Rossetti úgy vélte, Harry éppen olyan rosszul néz ki, mint ahogy érezheti magát.

– Igaza volt Summer Youngnak! – kiáltott utána. – Ez volt a legmocsokabb szemét, aki valaha létezett. De most már békén pihenhet, Prof. Meg Suzie is és a többiek. – Keresztet vetett, ahogy kiejtette a lányok nevét és fohászkodott, hogy igaz legyen, amit mond.

49.

Mal a sárga brokátdíványon ült Miffy csinos kisebbik szalonjában. Családi képek bámultak le rá, és a fekete orrú mopszlik úgy simultak hozzá, mint két párna. Miffy gondterhelten ült vele szemközt arany szatén kínai köntösében, és kitöltötte a teát.

– A fehér kenyéren uborka, a barnán füstölt lazac van – magyarázta, és miniszendvicsekkel megrakott tálcát nyújtott feléje.

Mal elvett egy uborkásat és hálásan mosolygott.

– Biztos vagy benne, hogy nem akarsz lefeküdni? – kérdez Miffy aggódva. – Végül is annyi mindenen mentél… – nem fejezte be a mondatot, félt szavakba foglalni azt, amit Mal átélt. Túlságosan szörnyű, túlságosan rémítő volt, aggasztóan kevés ideje történt.

– Harryt várom – felelte Mal. – Beszélnem kell vele a kutya miatt.

Miffy megértette.

– Nos, legalább annyit tudunk, hogy megtalálták azt a szörnyeteg Blake-et. Most már nem árthat senkinek. – Harry fölhívta és elmesélte, hogy a sorozatgyilkos megölte magát.

Mal beleharapott az uborkás szendvicsbe. Friss volt, egyszerű, ízletes. Hirtelen megéhezett, harapott még egyet, elmosolyodott.

– Meg tudnám enni az egész tálcával!

Mire Harry megérkezett, a fele szendvicset bekebelezte. A férfi belépett az ajtón, megállt, ránézett. Ott volt a szemében minden érzése: aggodalom, félelem, megkönnyebbülés. Szerelem.

Mal Miffy egyik fehér pamut hálóingét viselte a sárga fürdőköpeny alatt. Gézpárna takarta a bal szemétől az álláig húzódó vágást. Harry odament hozzá, a vállára tette a kezét.

– Jól vagy? – kérdezte halkan.

A nő fölnézett. Harry kócos volt, mintha milliószor beletúrt volna a hajába és volt valami a szemében, ami nagyon tetszett Malnek.

– Most már igen – válaszolta.

– Mindennek vége, Mal. Halott. Megölte magát, ugyanúgy, ahogy a többieket. Ez volt a legokosabb, amit tehetett.

Mal sóhajtott.

– A szemét – mondta halkan.

– Megtudtuk, hogyan szerezte meg a telefonszámokat – folytatta Harry. – Behozott az őrszobára egy jelentést. Rossetti azt mondja, tíz percre magára hagyta az irodában és amikor visszajött, a számítógéppel babrált. Valami olyasmit makogott, mennyire teszik neki. Rossetti nem gondolt rosszra.

A nő bólintott. Blake okos volt, majdnem annyira okos, hogy megússza. Habozott, de meg kellett kérdeznie.

– Mi van az én… a lánnyal?

– Jól van. Semmiről sem tud, még arról se, hogy belekeveredett. – Tisztában volt vele, mire gondol a nő. – Sohasem fogja megtudni, Mal. Senki sem tudja.

Mal megértette, hogy a lány többé nem az ő lánya. Ahhoz a családhoz tartozik, amely befogadta az életébe, a szívébe, amely menedéket adott neki, tanította, szerette. A lány sohasem fogja megtudni, mi köze dr. William Blake-hez, nem kell cipelnie a borzalmas terhet. Ragyogó, fiatal, szép, boldog, és ennek így is kell maradnia.

– Szabad. Végre! – sóhajtotta.

Harry megfogta a kezét, megcsókolta.

– Te is az vagy – mondta. A nő rámosolygott. – Csaknem eltoltam a dolgot – folytatta a férfi. – Azt hittem, biztonságban vagy az én lakásomban. Nem sejtettem, hogy Blake ismeri a címemet. Tudnom kellett volna, amikor észrevettem a Volvót, mert láttam a téren parkolni. Nyomakodó tényleg olyan jó, mint Houdini: éppen időben nyitotta ki a hálószoba ajtaját. Blake megszúrta. A kés alig vétette el a szívét. Sok vért vesztett, de megműtötték és rendbe jön. – A díványra roskadt a nő mellé, és a tenyerébe temette az arcát. – Jézusom! – Milyen közel járt hozzá az éjjel, hogy mindent elveszítsen!

Mal megfogta a kezét, kutatva néztek egymásra, alig tudlak elhinni, hogy mindennek vége.

Miffy arra gondolt, milyen szép pár, és erősen remélte, hogy a fia nem szalasztja el Malt.

– Kértek még szendvicset? – kérdezte mosolyogva.

50.

Eltelt néhány hét. Könnyű nyári eső hullott Harry arcába, miközben a sarkot megkerülve a Ruby felé tartott. Nagyfejű Nyomakodó rángatta a pórázát, itt-ott megállt, hogy átugorjon egy tócsát. Az állatorvos leborotválta a szőrét, a seb vérvörösen virított.

– Csak nyugodtan, öregem! – mondta engedékenyen Harry. Nyomakodó megérdemelte a világ minden idejét. Hogy ők mennyire összeillenek! Neki a feje a sebes, a kutyának az oldala. Mint két vagány utcai verekedő. – Senki sem kötne belénk szívesen, öreg haver – tette hozzá vigyorogva.

A Ruby ajtaja fölött megszólalt a csengő, ahogy beléptek. Harry lerázta bőrzubbonyáról az esőcseppeket, körülnézett, fölmérte a helyiséget. Olyan volt, mint rendesen. Az ablakok párásak, a sötét, nyirkos estében kinyitották őket, füst bodorodott kéken a nikotinsárga mennyezet felé, a levegőben vigasztalóan lebegett sok évtizednyi fasírt, sült csirke, állott sör, kávé és cigaretta szaga.

Telt ház volt, mint rendesen. Minden asztalnál ültek. Elkapta Doris tekintetét, aki a pult mögött állva vastag fehér tányérokon kiadós szelet karamellás csokitortákat párosított vaníliás jégkrémmel.

– Egy perc múlva jövök – olvasta le a nő szájáról.

Doris kiszolgálta a vendégeket, azután csakugyan odajött, kötényébe törölgetve a kezét.

– Na? – kérdezte.

– Na mi Doris? – mosolygott rá Harry.

– Mit akarsz?

– A fenébe, hát egy asztalt!

– Mindig a legnagyobb forgalom idején jössz – zsémbelt Doris. – Ha nem tudnám, hogy ennek a derék kutyának ételre és pihenésre van szüksége, már fordítanálak is kifelé, nyomozó. – Megveregette Nyomakodó fejét, aki farkcsóválva, reménykedve nézett rá. A pincérnő sóhajtott. – Az biztos, hogy megtalálja bárki gyönge pontját, ha ránéz. Akár a gazdája.

– Mal Malone is jön. – Harry az órájára pillantott. – Tizenöt perc múlva itt lesz.

– Mi az ördögért nem mondtad? – Doris körülnézett, azután odarúgtatott egy sarokbokszhoz, összevont szemmel méregetve a vendégeket és a félig üres kávéscsészéket. – Befejezték, fiúk? – kérdezte csípőre tett kézzel. – Nem látják, milyen sokan várnak?

Harry elvigyorodott. A Ruby sohasem változik, és hála Istennek Doris sem. Öt perc alatt kipaterolta a vendégeket. Leszedte az asztalt, nedves ruhával letörölgette, föltette a piros kockás papír alátéteket. Pillanat alatt került evőeszköz, szalvéta, egy vizespohárba állított sárga százszorszép-csokor társaságában.

– Csak ezt találtam. Tekintsd megtiszteltetésnek – morogta, miközben lecsapta az asztalra a bokrétát.

– Köszönöm, Doris. Csodálatos vagy – dicsérte Harry.

Nyomakodó vinnyogott, még mindig reménykedve sandított a pincérnőre.

– Gondolod, hogy rólad megfeledkeztem, he? – Bement a pult mögé, majd néhány perc múlva visszatért egy tál marhasülttel. – Neked csak a legjobbat, jó fiú – mondta az éhesen habzsoló ebnek. – Ő a leghíresebb kutya Bostonban! – közölte büszkén Harryvel.

– Tudom – mosolygott a férfi. – Én meg a leghíresebb zsaru.

– Meg a legönteltebb – reccsent rá Doris. – Kérsz sört? Vagy esetleg befektetsz egy üveg pezsgőt Miss Malone-ba?

– A sör is jó lesz – mondta derűsen Harry.

Az ajtóra pillantott és eszébe jutott, hogy amikor legutóbb Malre várt, ugyanebben a bokszban ült egy ugyanilyen esős estén, nem is olyan sok héttel ezelőtt. Csodálatos, hogy meg tud változni az ember élete, akár így is, egy véletlen találkozás nyomán. Végigsimított borzas haján. Talán rendesen ki kellett volna öltöznie Mal tiszteletére, megfelelő zakóba és ingbe. Bár nyakkendőről szó sem lehet. Itt húzta meg a határt.

Megszólalt az ajtócsengő, és ott állt Mal. Körülnézett, kissé felvonta a szemöldökét, mintha azon tűnődne, mi az ördögöt keres itt. Harry mosolyogva loholt feléje. Mal sem változik.

– Szia – mondta és megfogta a kezét.

– Szervusz – kezet ráztak.

Harry végignézett rajta. Kék zsávolying, farmer, fekete bőrzubbony.

– Ide illik – állapította meg vigyorogva.

– Úgy gondoltam, ha az ember nem tud változtatni, akkor illeszkedjék – válaszolta Mal.

Tekintetük összeforrt, és eltűnt mellőlük a füstös kis kávézó, a többi vendég.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi.

Mal bólintott, frizurájának szőke krizantémján flitterként szikráztak az esőcseppek.

– Erre, asszonyom. – Még mindig a kezét fogva odavezette a hátsó sarokban levő bokszhoz.

– A *mi* asztalunk! – mondta a nő. Szintén nem felejtett.

– Doris virágot hozott neked – mutatta a sárga százszor-szépet.

Mal elmosolyodott.

– Klassz ez a Doris.

– Egy nagydarab csoda – helyeselt a férfi.

– Tudom, hogy a pincérnők a gyengéid: Jillyt sem felejtetted el.

– Meg a tévériporternők. – Nézte, ahogy Mal kecses mozdulattal belép a bokszba, amiről eszébe jutott, milyen finoman csúszkált rajta a ruha az anyja estélyen.

Nagyfejű nyomakodott elő az asztal alól. Lecsüccsent a fenekére és rajongva bámult Malre.

– Szia, Nyomakodó – mondta a nő és megfogta az eb mancsát. – Hogy vagy, te drága dög?

– Szereted a kutyámat, szeress engem – sóhajtott Harry.

– Te akartad! – mosolygott évődve Mal.

A férfi megint sóhajtott.

– Tudod, hogy te semmit sem változol, Malone?

Doris törtetett feléjük. Kezet nyújtott, miután előbb beletörölte a kötényébe.

– Szia Mal, hogy vagy? – kérdezte ragyogva. – Meghívott pezsgőre ez az olcsójános, vagy csak a szokásos lesz?

– Azt hiszem, csak a szokásos – felelte Mal. – Mi újság, Doris?

– Nem panaszkodhatom. – Megigazította a bóbitáját, majd komolyan nézett Malre. – Szeretném megmondani, hogy derék asszony vagy, mert azt tetted, amit kellett. Hogy kiálltál és mondtad, amit mondtál. Mindezt azért, hogy a bostoni sorozatgyilkost elfogják. Nekünk, asszonyoknak össze kell tartanunk, mondtam már korábban is.

– Köszönöm, Doris. – Mal elpirult a dicséretre, Harry elcsodálkozott, hogy ilyen szégyenlős. – Egyszerűen meg kellett tennem.

Doris megveregette a vállát.

– A sört én állom – szólt vissza távozóban.

Egymásra néztek az asztalon át.

– Eljössz Vanessa bulijára ma este? – kérdezte a férfi.

Mal bólintott.

– Természetesen. El nem szalasztanám. Szeretnék megint táncolni veled.

Harry elmosolyodott, beletúrt a hajába.

– Egy kis forró salsát, mi? – Megmozgatta vállát, érzékien pillogott. A nő nevetett.

– Alig várom!

– Láttad Nyomakodó kitüntetését? – kérdezte Doris, amikor megjött a sörökkel és olyan büszke volt, mintha az ő kutyája volna.

– Milyen kitüntetést? – álmélkodott Mal.

– A főnök neki adományozta a Kutya Becsületrendet. Igazából nem lett volna jogosult rá, mivel nem rendőrkutya, de úgy gondolták, megérdemli.

Nyomakodó ismét kisiklott a bokszból. Fölemelte a mancsát és imádattal nézett Dorisra.

– Új trükkre kell tanítanod – sóhajtott a pincérnő. – Ez kezd egy kicsit egyhangúvá válni. – Visszasietett a pulthoz.

– Várj! – súgta a férfi Malnek.

Doris szempillantás alatt visszatért egy újabb adag sülttel. Harry kétségbeesetten sóhajtott.

– Meg fog hízni? – védekezett Doris. – Vagy mi a baj?

– Megérdemelte – helyeselt Mal. – Mellesleg ennek sokkal jobban örül, mint a kitüntetésnek. Kösz, Doris.

– Akarod, hogy rendeljek neked? – Harry kérdőn felvonta sötét szemöldökét.

– Hát persze, szeretem a meglepetéseket. – Mal várakozóan készült a kihívásra.

– Két sült sonka, sült krumpli, meg az összes körítés Doris. – Vigyorogva nézett Malre. – Ahogy a hölgy mondotta volt, ha nem tudsz változtatni, illeszkedj.

Doris elment a rendeléssel, Mal ivott egy korty sört és felmérte a vele szemben ülő Harryt. A kócos haj már benőtte a sebet, az állán kékes feketén sötétlett a borosta. Olyan közel volt, hogy Mal szinte még a fekete pici pöttyöket is látta tiszta, szürke szemében. Ő volt a legjobb dolog, amivel életében találkozott.

– Na? Most, hogy mindennek vége, mi lesz velünk? – kérdezte a férfi.

A nő meglepetten húzta föl a szemöldökét.

– Csak nem az *új* Jordan nyomozót hallom?

– Csak a régit, akinek megjött az esze. – A nő kétkedve nézte. – Mit gondolsz – folytatta Harry –, össze fogunk veszni, Mallory Malone? Asszonyom…

– Jobban szeretem a Malt! – válaszolta a nő.

A férfi kétségbeesetten forgatta a szemét.

– Jól van, Mal. Most akkor veszekszünk.

– Te veszekszel! – háborodott fel a nő.

– Én meg azt gondoltam, hogy te.

– Na ugye, hogy mégis csak te!

Vasvillaszemmel nézték egymást, azután Harry elvigyorodott.

– Csak gondoltam, felkészülünk.

– Miről beszélsz? Kiről? Rólunk? – somolygott Mal.

A férfi vállat vont.

– Nem könnyű, egy rendőr meg egy tévésztár időbeosztásával. Meg aztán te New Yorkban élsz, én Bostonban.

Mal nagy lélegeztet vett.

– Gondolod, hogy szükség van a bostoni tévénél egy nőre, aki beolvassa az időjárás-jelentéseket? – kérdezte mosolyogva.

Nagyfejű lekuporodott, pofáját a lábai közé dugta, és boldogan, amúgy kutyamód sóhajtott egyet.

Harry ránézett a nőre. Összetapadt a tekintetük.

– Úgy látszik, amióta rejtélyek nélkül élünk, mindketten elvesztettük a fejünket – mondta. Majd előrehajolt és az asztal fölött megcsókolta Malt.

És ekkor a hangszóróból megszólalt a régi szám, az *Enigma.* A Rejtély.